TIMAEI SOPHISTAE

LEXICON

VOCUM PLATONICARUM.

EX CODICE MS. SANGERMANENSI

PRIMUM EDIDIT

ATQUE ANIMADVERSIONIBUS ILLUSTRAVIT

DAVID RUHNKENIUS.

EDITIO NOVA.

CURAVIT

GEORG AENOTHEUS KOCH

P. DOCT.

LIPSIAE 1828.

SUMPTIBUS LAUFFERI.

Lipsiae, impressit Gustavus Naumann.

PLURIMUM

REVERENDO ATQUE ERUDITISSIMO

VIRO

HENRICO GALLY

S. T. P.

CANONICO NORWICENSI ET GLOCESTRIENSI,
RECTORI SANCTI AEGIDII IN CAMPIS,
MAGNAE BRITANNIAE REGI A SACRIS ETC.

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Quadriennium prope est, cum Ioannem Albertum, V. C. tum gravi morbo misere afflictum, pro artissima, quae mihi cum eo intercedit, necessitudine ad fontes Spadanos comitabar. Cuius itineris duplicem uberrimumque fructum me cepisse, non mediocri cum voluptate recordor. Nam primum, quid iucundius mihi magisque exoptatum esse poterat, quam carissimum Musis animoque meo hominem corporis vires, quas vis morbi fregerat et debilitarat, salutarium aquarum usu recuperasse? Tum, quanta in felicitatis parte me ponere existimas, per hanc occasionem auspicato notitiam inter nos esse contractam? Profecto nunquam ille dies memoria excidet mea, cum casu et fortuitu in Te incidens, ignotus in ignotum, nescio quem de literis nostris sermonem inferrem; tuque statim oculis, vultu, oratione eum laudatarum artium amorem ac scientiam proderes, nihil ut tam ardenter cuperem, quam ad intimam Tuam, si fieri posset, consuetudinem et familiaritatem admitti. Ac facilem mihi aditum reddidit sive promta humanitas Tua, sive morum studiorumque similitudo. Ex eo tempore nullus temere dies praeteriit, quin, quoad licuit, in amoenissimis ad fontem Geronsteram ambulacris de divinis humanisque literis sermones inter nos haberemus. Hic in Te cognovi admirabilem quandam doctrinae de Graecis Latinisque fontibus ductae copiam, eandemque cum acerrimo omnis elegantiae sensu coniunctam. Quod meum de Te iudicium alter congressus noster,

cum superiore anno Bataviam visebas, plane confirmavit. Iam quid dicam de singulari, quo flagras, bene de literis merendi studio, in quo Tibi comparare possum perpaucos, anteponere neminem? Non est, quod huius rei argumenta repetam altius. Vel hunc Timaeum testem cito, quem, nullo merito meo provocatus, cum Parisiis ageres, ex bibliothecarum latebris protractum, et quam fieri poterat accuratissime descriptum, mihi edendum concessisti. Ac tantum abest, ut aut studium literas iuvandi Tuum, aut erga me liberalitatem intra hos fines continueris, ut subinde alias veteris aevi reliquias, cum ex Tua, tum ex publicis Angliae bibliothecis depromptas, non mihi tantum, sed amicis etiam meis, earumdem literarum amore captis, prolixe suppeditaris. Plurimum quidem ornamenti Tibi aliquando debebunt Herodotus, Orpheus, Phalaris, aliique. Ego vero cum nihil aliud habeam, quo tot tam luculenta in me collata beneficia remunerer, Tuum Tibi remitto Timaeum, a me, ut facultas tulit, expolitum. Hunc igitur explicata fronte, velim, accipias, Tibique persuadeas, neminem esse, vel unquam fore, qui liberalitatem Tuam aut gratiore animo prosequatur, aut libentius crebriusque dilaudet. Vale. Dab. Lugduni Batavorum, Kalendis Maii, MDCCLIV.

PRAEFATIO.

AEQUO ATQUE ERUDITO LECTORI.

Constat inter omnes bene dicendi magistros, *Platonem* pro tali ingenii magnitudine non tenue et de medio sumtum, sed grande et magnificum dicendi genus esse secutum. Nec inter ipsos veteres defuerunt, quibus hoc nomine poëtae, quam prosae orationis scriptori, similior videretur. *Quinctilianus* X. 1. p. 501. *Plato praecipuus est eloquendi facultate divina quadam et Homerica. Multum supra prosam orationem surgit.* Gravitatem vero et tanquam auctoritatem scriptis suis conciliabat verbis antiquis et a vulgi familiaritate seiunctis. Vide *Dionys. Halic.* de Compos. pag. 28. Quae γλῶσσαι vel λέξεις, ut a veteribus Criticis appellantur, cum ipsis Graecis florente quidem adhuc lingua, veruntamen aliquantum mutata, obscuritate sua molestae essent: Grammatici operae pretium se facturos existimarunt, si illis sigil-

latim interpretandis *Platonis* lectionem faciliorem redderent. In quo genere non quidem *Plutarchus*, ut re parum explorata scribit *J. Potterus* ad *Clem. Alex.* Strom. V. p. 680. sed aliorum elaboravit industria. Primus, quod sciam, *Platonis* studiosis tale praesidium paravit *Harpocration*, Argivus, Caesaris familiaris, quem *Suidas* narrat *Λέξεις Πλάτωνος ἐν βιβλίοις δυσὶν* edidisse. Ex eodem *Suida* v. *Ζάλην*, v. *Ἥρας δὲ δ.* v. *Παλίμβολος*, et *Etymol. M.* p. 407. 37. intelligere licet, in iisdem *Platonicis* glossis illustrandis *Clementem* versatum esse: qui, teste *Suida* v. *Κλήμης*, etiam scripsit *πρὸς Ἱερώνυμον περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων*, diversus mea sententia a Romanae historiae scriptore homonymo, etsi *Suidas* utrumque confudit. Maiore apparatu videtur eandem rem egisse *Boëthus*, cuius duplex huc pertinens scriptum recenset *Photius* Biblioth. Cod. CLIV. *Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει καὶ Βοηθοῦ λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον, πολλῷ Τιμαίου συναγωγῆς χρησιμώτερον· προςφωνεῖ δὲ Μελάντᾳ τινὶ τὸ συνταγμάτιον.* De altero scripto idem Cod. CLV. *Συνετάγη δὲ αὐτῷ (Βοηθῷ) καὶ ἕτερόν τι Ἀθηναγόρᾳ προςφωνούμενον σπουδασμάτιον, ὃ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων, ἐπιγράφει· ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ, ἀπηρτισμένην παράσχοι τὴν ὠφέλειαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκειν ἐθέλουσιν.* Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. 63. et *Fabric.* Biblioth. Graec. l. IV. c. 36. p. 582. At enim, cum et *Harpocrationis*, et *Clementis*, et *Boëthi* libri communi literarum naufragio perierint, nihil aliud superest, nisi ut hanc bonis literis tam gravem iacturam, si minus totam, certe ex aliqua parte, *Timaei* Lexico resarciamus. Hoc opusculum *Photius* Cod. CLI. ita describit: *Τιμαίου Λεξικὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων. Ἀνεγνώσθη*

Τιμαίου πρὸς Γεντιανὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων κατὰ στοιχεῖον βραχὺ πονημάτιον ἐν ἑνὶ λόγῳ. Ipsius *Timaei* memoria non minus obscura est, quam *Gentiani*, cui libellum inscripsit. Nec ullum ne tenue quidem vestigium, ex quo, qua aetate vixerit, coniecturam capias, eius Lexico impressum reperitur. *Io. Meursius* ad *Nicomach.* Harmon. p. 169. Lexici auctorem esse credit *Timaeum* Locrum, philosophum Pythagoricum, cuius extat libellus *περὶ φύσεως*. Quod commentum quoniam absurdius est, quam ut refutari debeat, verbo satis sit indicare. Non melior est ratio *Io. Ionsii* de Scriptor. Hist. Philos. I. 6. idem opusculum *Timaeo* Cyziceno, *Platonis* discipulo, quem *Demochares* apud *Athen.* XI. p. 509. A. commemorat, tribuentis. Audierit iste *Platonem*. Num iccirco libros scripsit, aut *Platonis* glossas explicuit? Tali Grammaticorum praesidio non illa aetas, sed multo posterior, cum lingua Attica minus celebrari coepisset, indigebat. At, dicat aliquis, quid in aetate *Timaei* quaerenda laboras, cum ipse v. *Οὐχ ἥκιστα Porphyrium* laudans se ostendat post *Porphyrium* vixisse? Ego vero vellem, tam certis argumentis eius aetatem constituere possem, quam illum locum manifestae *νοθείας* coarguere. Primum *Timaeus* pro suo brevitatis studio parcissime aliorum utitur testimoniis, nec nisi in reconditioris significationis verbis, e. g. *Σισύρα* et *Σφριγῶντες*. Atqui quam ineptum et ridiculum fuisset, ad formulam *οὐχ ἥκιστα* probandam, cuius viginti et septem exempla in *Platone* reperiuntur, alium potius, ac *Platonem* ipsum, adhibere auctorem? Sed fac, eum in re tam levi alterius etiam scriptoris auctoritate uti voluisse, laudassetne aliorum more Grammaticorum *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Demosthenem* horumque similes? At laudatur *Porphyrius*. Qui tandem scriptor? Nempe is, cui rerum abstrusarum

scientiam tribuunt omnes, scribendi elegantiam nemo. Nec quisquam unus, si *Suidae* et *Thomae M.* stuporem exceperis, Atticas formulas *Porphyrii* similiumque scriptorum auctoritate unquam probavit. Ergo relinquitur, ut *Porphyrii* locum, sicut plures alios aliorum, ab inepta manu in *Timaei* Lexicon intrusum esse statuamus. Etsi vero sic satis demonstravimus, *Timaeum* nullam *Porphyrii* fecisse mentionem, neque adeo quicquam ex ista temporis nota effici posse: suspicamur tamen illum eodem quo *Porphyrium* seculo, id est tertio, floruisse. Haec enim aetas, Sophistarum feracissima, praeter *Porphyrium* tulit *Longinum*, *Plotinum*, *Boëthum*, *Iamblichum* multosque alios, omnes studio *Platonis* incensos eiusque philosophiam et scriptis et ore propagantes. Horum igitur exemplo *Timaeus* excitatus tentavit et ipse difficultatem, quae ex glossis in *Platone* intelligendo nasceretur, quantum in se esset, edito hoc libello minuere. Praeter *Λέξεις Πλάτωνος* *Timaeus* alterum etiam grandioris molis librum scripsisse videtur, *Συλλογὴν ῥητορικῶν ἀφορμῶν*, *βιβλία ξή*. Quem quidem *Suidas* tribuit *Timaeo* Tauromenitae, historiarum scriptori nobilissimo. Sed nemo semel monitus dubitabit, quin hoc scriptum ad iuniorem nostrum *Timaeum* referendum sit: quippe in huiusmodi argumentis Sophistarum diligentia versari solebat. *Suidas* autem quoties scriptores homonymos confuderit, nemo nescit. Sequitur, ut de ipso *Timaei* Lexico dicamus. Parum liquet, utrum ita, ut nunc a nobis profertur, ab auctoris manu profectum sit, an integrius locupletiusque? Ex MS. nostri inscriptione, *Τιμαίου σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων*, colligeres, maioris operis excerptum esse, nisi *Photius* quoque exiguae molis libellum tractasset. Vocat enim *πονημάτιον βραχύ*. Inscriptionem

vero forsitan ita refingere malis: *Τιμαίου σοφιστοῦ λεξ.* (i. e. *λεξικὸν*) *τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων.* Quod ut in medio relinquimus, ita vehementer dolemus, libellum praepostera nescio cuius diligentia interpolatum esse, stultissimoque consilio cum aliorum, tum *Herodoti* inprimis, glossis amplificatum. Vide v. *Ἀγαθοεργοί, Ἀμφικτύονες, Γεωπεῖναι, Ἐνωμοτία, Ζειραί, Κνάφος, Πατρούχου παρθένου, Πύθιοι* etc. Quae omnia ex *Herodoto* huc esse derivata tam manifestum est, ut, si quis illa in *Platone* quaerere instituat, doctorum hominum irrisione ludendus sit. Ex aliis scriptoribus adspersae sunt voces *Ἐφέται, Ἱππαγρέται, Κωλαγρέται, Σκιρῖται* etc. Eas quoque undelibet potius quam ex *Platone* manasse posito pignore contenderim. Satis iam, puto, intelligunt harum literarum periti, sic nobis ex parte praeclarum fructum, qui ex hoc Lexico ad ipsum *Platonem* pervenire debebat, interceptum esse. Nam quamvis illud non tam ad emendandum, quam ad illustrandum *Platonem* ab auctore comparatum sit, nobis tamen, qui Philosopho minus integro, quam tum erat, utamur, magno hoc opusculum adiumento poterat esse ad loca depravata indaganda pristinoque nitori restituenda. Nunc autem, cum incertum sit, utrumne glossa, quam restituere velis, ex *Platone* hausta sit, an ex alio scriptore: quis huius Lexici auctoritate *Platonem* refingere audeat? Quibus de causis, tametsi non deerant coniecturae, rarissime tamen *Timaeo* duce *Platonem* tentavimus, nec fere, nisi aliorum Grammaticorum consensus accessisset. Vel sic tamen est, quod nobis gratulemur, *Timaeum* importunam cladem, quae alios in eodem argumento versatos oppressit, feliciter evasisse. Multi enim *Platonis* loci rectius, quam ante, per illum intelliguntur: multae lectiones ab ingeniosis hominibus perperam sollicitatae egregie confirmantur. Potu-

erat quidem hoc argumentum latius et maiore cum eruditionis ubertate tractare, ut *Erotianum* in *Hippocratis* Lexico, et *Harpocrationem* in X. Rhetorum fecisse videmus: nisi ipse fortasse *Galenum* imitari maluerit, qui post eruditissimam operam aliorum non dubitavit *Hippocratis* glossas nude, nec adscita aliunde eruditione, enarrare. Sed, utcunque est, iure *Dan. Heinsius* ad *Maxim. Tyr.* Diss. VIII. p. 52. *Timaei* desiderium his verbis iam olim ostendit: *Haec pluribus praeter morem et institutum nostrum persecuti sumus, ut studiosi Platonis non opiniones tantum, sed et voces τὰς τῷ ἀνδρὶ ἐν χρήσει diligenter observent. Quodsi exstaret Timaeus et tot illi Lexicographi Platonici, quorum cum alii, tum Photius meminerunt, facile hoc labore supersederemus. Nunc e tot illis ne unus quidem nobis relictus est, de quo saltem illud poëtae usurpare liceat, Χείλεα μέν τ' ἐδίηνʼ, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.* At enim cum omnes hunc libellum temporis iniuria deperditum crederent, ecce! *Bernardus Montfauconius*, vir praeclaris in rem literariam meritis insignis, in Bibliotheca Coisliniana, nunc Sangermanensi, *Timaei* Codicem reperit, ex eoque specimen, quamvis minus accurate descriptum, in eiusdem Bibliothecae Catalogo p. 477. prodidit. Codex est membranaceus, X seculi, elegantissimus, et praeterea continet *Apollonii* Lexicon *Homericum*, *Phrynichi* Σοφιστικὴν Προπαρασκευὴν, aliaque Glossaria. Ego vero cum hoc Lexicon multis de caussis dignissimum iudicarem, quod liberali manu assertum tot seculorum vinculis liberaretur: petii a viro praestantissimo, *Henrico Gally*, qui tum Parisiis degebat, ut, quacunque ratione posset, illius apographum ad me curaret. Quod consilium ut acceperat *Claudius Sallierius*, singulare Galliae eruditae ornamentum, statim, pro eximio suo literarum iu-

vandarum studio, amico nostro veteris membranae copiam fecit. Magnum autem fortunae munus in eo posuerim, quod describendi provinciam humanissime suscepit cultissimi ingenii nec vulgaris eruditionis vir, *Ioannes Capperonnerius*, eamque tam egregie administravit, nihil ut supra fieri posse videatur *). Nactus igitur apographum *Timaeum* cum *Platone* comparare, atque adeo eius editionem curare coepi; in qua quae sit a nobis servata ratio, paucis exponendum videtur. Codicem veterem, qui unicus nunc superest, summa repraesentavi religione. Alterius Manuscripti vicem saepius explerunt *Photius* MS. et *Suidas*, aliquando etiam *Etymologus M.* qui omnes bonam huius Glossarii partem ad verbum descripserunt, nomine auctoris suppresso. Quoties quam salutarem operam sibi mutuo praestiterint *Timaeus* et *Suidas*, non sine voluptate ex animadversionibus nostris cognosces, simul admirans, Cl. *Kusterum* ex tot *Platonicis* glossis, quas *Suidas* in farraginem suam congessit, vix unam alteramve ad *Platonem* retulisse. *Photii* Lexicon ineditum evolvi apud virum ingenii, doctrinae, probitatis fama clarissimum, *Ioannem Albertum*, cui multis nominibus tantum debeo, quantum ab homine deberi homini plurimum potest. Porro suam cuique glossae sedem assignavi; aliquas etiam latentes in lucem revocavi atque e fuga retraxi. Qua tamen in re plus navare et efficere potuissem, nisi crebrae, de quibus modo dixi, interpolationes omne hoc coniecturarum genus anceps et lubricum reddidissent. Sed cum omnis haec opera ad *Platonem* emendandum illustrandumque comparata sit, saepe de

*) Pauca; nec ea magni momenti, quae *Capperonnerius* neglexerat, Codice iterum excusso Cl. *Villoisonus* ad *Longum* p. 179. indicavit.

illustribus eius locis disputavi fusius, inprimisque fontes, ex quibus posteriores scriptores rivulos duxerint, diligenter indicavi. Equidem haud scio, utilitatisne plus habeat, an voluptatis, collatis inter se locis cognoscere, quid quisque a *Platone* mutuatus sit, et quo modo, quod *Platonis* erat, imitando fecerit suum. Qua de re pauca in universum iuvat disserere. Vix quisquam post heroica illa tempora ad scribendum accessit, quin se totum ad aliquem antiquiorum, qui omnium consensu ingenii ac doctrinae principatum tenerent, exprimendum imitandumque daret. Quemcunque vero sibi delegisset, eius non solum voces, formulas complexionesque verborum, sed sententias etiam et bene dicta acerrimo consectabatur studio, in succumque, quod aiunt, et sanguinem vertebat. Sed ex illis Heroibus quatuor inprimis posterior aetas et admirata est, et ad imitationem vocavit, *Homerum*, *Thucydidem*, *Platonem* et *Demosthenem*. Ab *Homero* quidem quot lumina sententiarum dicendique colores cum ipse *Plato*, tum reliqui scriptores sumserint, quid attinet dicere? Eius autem imitationem ut vel tiro deprehendat, sic ceterorum, quos dixi, ne eruditissimus quidem, nisi diu multumque sit in illorum scriptis volutatus. Horum bene cogitata et bene dicta si quis ita, ut digitos suos, noscat et in numerato habeat, illum, aio, infinitis veterum scriptorum locis vel depravatis adhuc posse mederi, vel lucem reddere obscuris et parum intellectis. Quo magis autem *Plato* ceteros ingenio scriptorumque multitudine vicit, eo plures nactus est imitatores. Ex hoc omnes, qui lautius quoddam dicendi genus secuti sunt, mirifice profecerunt, Sophistae maxime; cuius rei luculenta specimina in Animadversionibus dedimus nostris. Ex hoc *Themistius* et *Synesius*, etiam post *Petavii* curas, centum amplius locis et

sanari possunt, et explicari. Ex hoc saepe et lumen et medicinam exspectat *Philostratus*; qua de re *Gothofr. Olearius* merito ab iniusta, quam apud cives suos obtinet, famae possessione depelli coeptus, ne per somnium quidem cogitavit. Ex hoc denique multis locis instaurandi explanandique sunt *Dio Chrysostomus*, *Plutarchus*, *Maximus Tyrius*, *Iulianus*, aliique. Quo magis his, qui altioris critices studio ducantur, dies noctesque elaborandum est, ut assidua lectione in iustam *Platonis* consuetudinem veniant. Illuc revertor. In annotationibus nostris non tantum de *Platone*, sed de aliis etiam scriptoribus, ubi nos invitaret occasio, bene mereri conati sumus. In quo cum breviores esse voluerimus, veremur, ut interdum tirones, vel mediocriter eruditi, rationes, quibus ad mutandum inducti simus, satis assequantur. Sed eos vehementer rogamus, ut iudicium de correctionibus nostris tantisper sustineant, dum ad aliquam de his rebus pervenerint iudicandi maturitatem. Ceterum annotationes nostrae, si nulla alia re, certe hoc nomine multis gratissimae sunt futurae, quod plurimas habeant quantivis pretii particulas, ex ineditis scriptoribus, qui rara felicitate ad nos pervenerunt, decerptas *). Maius tamen, et haud scio an maximum, libello nostro ornamentum adiecit *Tiberius Hemsterhusius*, a cuius consiliis praeceptisque, tanquam a fonte, quicquid sum, me fluxisse profiteor. Hunc Belgii *Varronem*, quotiescunque abditum aliquod e tenebris eruendum esset, toties in consilium adhibui: ex hoc multas et recondita plenas eruditione animadversiones vel blande

*) Scriptorum ineditorum tanta seges post primam Editionem succrevit, ut vere dicere possim, nullum dum huius generis librum tot Anecdotis refertum prodiisse.

elicui, vel importune expressi. Neque in eo pietatem, qua illum haud secus, ac filius parentem, prosequor, mihi videor laesisse. Etenim quo minus ipse, quae divinitus excogitavit, in lucem proferre curàt, eo magis mihi, ne illis literae nostrae carerent, enitendum putavi. Ita vale, erudite Lector, sciasque, me in excerpendis *Platonis* locis usum esse Editione, quae Lugduni apud *Guil. Laemarium* a. 1590. excusa est. Scripsi a. 1754. retractavi a. 1789.

L. S.

In repetita hac editione ad Timaeum illustrandum quae scripta essent a Ruhnkenio omnia reddere integra atque illibata primarium duxi munus et officium, quod quamquam quanta maxima fieri potuit diligentia factum est, nonnulla tamen, quae legentibus molestiam quandam creare possent, immutare non dubitavi. Etenim quum Ruhnkenio, cuius morem et alii secuti sunt viri docti, locis ex Platone in animadversionibus allatis, quorum magna pars est, numeros et paginas exempli Lugdunensis, quod paucorum manibus nunc teritur, apponere visum esset, huic incommodo ita occurrere placuit, ut eam paginam, quam editio H. Stephani servat quamque novissimi Platonis editores margini appingi curarunt, ubique adscriberem. Qua in re certe eadem, qua fuit Ruhnkenius, diligentia me spero versatum esse, et si quid forte oculorum aciem fugerit, id in tanto numerorum numero, ubi quam facilis sit error quivis videt, negligentiae meae noli imputare. Etiam in aliis scriptoribus Graecis ab editore commemoratis capita partim distinctius me addidisse, partim editiones, quae nunc vulgantur, respexisse, ut in oratoribus Atticis (quorum editionem Berolinensem intelligendam esse obiter moneo), nemo improbabit. Denique ex Addendis in suum quaeque locum a me reiecta esse aliaque commodioris usus gratia adiecta monere vix operae est.

Quaerentem te audio, quid novi accesserit, quam praeterea secutus sim rationem, quo de nunc dicendum. Virorum eruditorum in Timaei Glossarium coniecturas, quarum copiam in scriptore tenui quidem et exili, sed corruptissimo neminem mirari existimo, ipsis Ruhnkenii notis, ubi aptus videretur locus, intexere primum erat in animo. Mox vero vidi, nonnulla a Toupio notata iam Ruhnkenium recte explicuisse atque emendasse, multa, quae Fischerus, cuius editionem Timaei, quae una cum Moeride Lipsiae prodiit anno super. saec. quinquagesimo sexto, Ruhnkenius non vidisse videtur, quaeque Reiskius a Fischero laudatus tentarunt, longiorem disputandi praebere materiam nec in notis textui quem dicunt subiectis iustum iis assignari posse locum. Itaque consilio paulum mutato Fischeri observationum nonnisi perpaucis locis et certa quidem causa motus rationem habui; correctiones Toupii, quarum plurimae nullius fere momenti sunt, selectas dedi, integra autem repetii, quae a Porsono, Bastio, qui de Timaeo praeclare meritus est, quod Codicem denuo inspiciens etiam post Montfauconii, Capperonnerii atque Villoisoni curas multa rectius legit, item quae a Schaefero, Lobeckio hic illic sunt observata.

Iam vero vel in ipso labore quum multa mihi succreverint, quae aut longiore expositione egerent, quam ut textui subiici possent, aut remotiora mihi viderentur a ratione proposita, ea omnia in singularem libellum, qui Appendicis loco ab humanissimo bibliopola brevi vendetur, redigere satius habui. In Timaeo, qualem nunc accipis, quod nonnulla tetigi et alios saepenumero viros doctos, quorum ope Ruhnkenii notae suppleantur modo, modo corrigantur, laudavi, id nunc quidem factum esse nollem, sed non vanae cuidam ostentationi in his me indulsisse omnes ii facili opera concedent, quibus illa conferendi voluntas sit atque otium. In ea

igitur Appendice non pauca Timaei vocabula, quae apud Ruhnkenium iusta auctoritate destituta Platonis scriptis multorum librorum nuper collatorum auxilio nunc confirmantur, velut ἕδος, ῥυμβεῖν, al., aut certissima coniectura Platoni vindicata sunt, v. c. ἐχέγγυος, reperies enotata. Atque ut etiam de meis aliquid promam pluribus Timaei glossis pristinam formam restituere conabor. In his quae emendatu facillima erant editores saepe neglexisse mirari subit et unum proferre liceat exemplum, p. 185. s. v. πρέμνον, ubi sine haesitatione scribendum ὥςπερ πρυμνόν τι ὄν. Interim lectores ut iudicium suum suspendant rogatos velim nec de hac nostra opera utrum bene an male nunc iudicent cioccam induim.

Sed finem faciam, ubi prius id monuero, quae p. 86. b. ad defendendam vulgatam lectionem Dionis Chrysost. dixi, praeoccupata esse a Fabricio ad Plut. J. Gracch. p. 73. Ita valete mihique novam Parmenidis fragmentorum editionem paranti favete.

Corrigenda.

p. 21. a. l. 4. leg. *Philostrat.*
p. 24. a. l. 34. pro 730. scrib. 370.
ibid. l. 37. pro Dist. leg. *Diss.*
p. 45. a. l. 12. excidit *cum* ante Timaei nomen.
p. 92. b. l. 16. pro *p. Ἀρχίλοχος* scr. *ν. Ἀρχίλ.*

In accentibus aliquoties ab operis peccatum est, velut p. 33. b. l. 20. scrib. *ἤ.* p. 54. b. l. 1. scrib. *δώρημα.* ibid. l. 9. *Ἆρα δυςχερ. τὸν* etc.

p. 141. b. l. 5. scr. *κραῦρος.*

Etiam gravis et acutus passim permutati sunt; sed talia a me caveri vix potuerunt nec lectorem aequum et eruditum offendent. Denique duobus locis tempore praesente usus sum, ubi expectes imperfectum.

ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΛΕΞΕΩΝ.

ΤΙΜΑΙΟΣ ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ[1]

εὖ πράττειν.

Ἐπιστάμενος[2] ἀκριβῶς τὴν γνώμην[3] καὶ τὴν περὶ Πλάτωνα σπουδὴν καὶ φιλοκαλίαν, εἰωθώς τε τῇ τῶν Κρονίων[4] ἑορτῇ τῶν ἐμαυτοῦ τοῖς φίλοις ἀπάρχεσθαι· παιδιᾷ[5] τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ[6] σπουδῇ χρησάμενος ἐξέλεξα[7] τὰ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς ἢ κατὰ

1. *ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ*] MS. *Γαιατιανῷ.* quod homen cum Romanis inusitatum sit, *Γεντιανῷ* revocavi ex *Photii* Biblioth. Cod. CLI. ubi tamen *Hoeschelius* edidit *Γετιανῷ.* *Schottus* in versione, *ad Gentianum.* Inde Rhotom. *Γεντιανῷ.* Multi in antiquis monumentis memorantur *Gentiani.* Apud *Gruter.* p. CCCXII. 1. occurrit *Terentius Gentianus,*
2 Flamen Dialis. Alium *Terentium Gentianum*, summis domi militiaeque honoribus functum, exhibet marmor apud *Murator.* p. MCXXII. 2. qui, haud scio, an diversus sit a *Terentio Gentiano,* cui rescripsit Imp. Adrianus in Coll. Legg. Mosaic. et Roman. Tit. XIII. p. 780. ed. *Schulting.* *Q. Epidius Rufus Lollianus Gentianus* cum *Pomponio Basso* Consulatum gessit A. C. 211. cuius mentio est in inscriptione Thyatir. apud *Peyssonnell.* p. 282. Vide *Reines.* Epist. ad *Rupert.* p. 571. et *P. Relandi* Fast. Consul. p. 118. *Aurelii Gentiani,* qui et *Zosimus* dictus est, memoriam conservavit lapis Graecus apud *Rich. Pocock.* Inscr. Ant. p. 46. a5. Quis vero *Gentianus* noster fuerit, non nisi *Timaei* aetate explorata indagari poterit. [„Lego *Γεντιλιάνῳ* (corr. *Γεντιλιανῷ*), qui Porphyrio et Timaeo ἰσόχρονος. Vide Longin. in Fragm.“ *Toupius* Emend. in *Suid.* T. IV. p. 411.]

2. *Ἐπιστάμενος*] MS. corrupte *Ἐπισταμένως.*

3. *Τὴν γνώμην*] Lege σοῦ τὴν γνώμην. *Montfauc.*

4. *Κρινίων*] Vox corrupta haud dubie videtur ex *Κρονίων*, *Saturnalium.* Ineunte quippe anno 16. Kalend. Januarii erant feriae Saturni, quae Saturnalia et Cronia vocabant, ut his *Lucii Accii* apud *Macrobium* [Saturn. I. 7.] versibus docetur:

συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα, οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα[8] *ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις, τάξας τε ταῦτα κατὰ στοιχεῖον καὶ μεταφράσας ἀπέστειλά σοι, νομίσας καὶ αὐτὸν ἕξειν σε παιδιὰν*[9] *οὐκ ἄμουσον. Ἔῤῥωσο.*

Maxima pars Graium Saturno, et maxime Athenae
Conficiunt sacra, quae Cronia esse iterantur ab illis.

In more autem erat, ut amicis munuscula tunc temporis mitterentur. Hoc porro munusculum Gaiatiano mittit Timaeus. *Montfauc.*

5. *Παιδιᾷ τε ἅμα*] MS. παιδείᾳ τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδείας ἀδελφῇ σπουδῇ. Sed recepi quod placebat *Jac. Frid. Heusingero* in literis ad me datis. Idem mox etiam scribebat ἕξειν σε παιδιὰν οὐκ ἄμουσον pro ἕ. σ. παιδείαν οὐκ ἄμουσον, quod MS. habet. *Timaeus* hoc loquendi genus mutuatus est a *Platone* suo Ep. VI. p. 323. D. ἐπομνύντας σπουδῇ τε ἅμα μὴ ἀμούσῳ καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ. ubi eodem errore παιδείᾳ legebatur ante *Wyttenbachium* meum
3
Epist. crit. p. 14. Sic Legg. X. p. 889. C. παιδιὰς pro παιδείας bene restituit *Vigerus* ad *Euseb.* P. E. XII. p. 621.

6. *Τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ*] Sic etiam *Plato* Polit. III. pag. 404. B. ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν εἴη τῆς ἁπλῆς μουσικῆς. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 97. ἡ δὲ μωρία Μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ. *Aristophan.* Plut. v. 549. Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν. *Philo* T. I. p. 658. τὴν ἀδελφὴν ἰατρικῆς τέχνης ἀλειπτικήν. T. II. p. 383. τὴν δὲ εὐσεβείας συγγενεστάτην καὶ ἀδελφήν, καὶ δίδυμον ὄντως, φιλανθρωπίαν. *Petron.* cap. 84. *Nescio quo modo bonae mentis soror est paupertas.* Plura cumulare nihil attinet.

7. *Ἐξέλεξα τὰ*] MS. ἐξελέξατο.

8. *Ὄντες*] Lege ὄντα. *Montfauc.* [v. *Bast.* Append. ad Epist. crit. p. 12. ed. *Schaef.* ad *Greg. Cor.* p. 764.]

9. *Παιδιὰν οὐκ ἄμουσον*] Hoc quoque a *Platone* sumtum esse modo vidimus. Phaedro p. 240. B. ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα οὐκ ἄμουσον. Quod *Platonis* imitatoribus valde placuit. Vide *Wyttenbachium* l. c. Ceterum παιδιὰν pro παιδείαν plane confirmat similis locus *Phrynichi* apud *Phot.* Cod. CLVIII. p. 323. τὸν λόγον Ἀριστοκλεῖ τινι γράφει, παιδιάν τινα τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀριστοκλέους ἁρμόττουσαν φιλοτιμούμενος γενέσθαι τὴν γραφήν, καὶ συμπαίστην ὑπάρχειν αὐτόν.

Α.

Ἀγαθοεργοί.[1] αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν.
Ἄγαλμα.[2] πᾶν ἀνάθημα.

4 1. Ἀγαθοεργοί.] *Platonicis* hisce glossis a manu inepte sedula admistas esse alias aliorum, maxime *Herodoti*, satis mihi videor in Praef. demonstrasse. Ἀγαθοεργοὺς certe nec *Plato* commemorat, nec ullus, quod sciam, veterum scriptorum praeter *Herodotum*, qui eos I. 67. accurate describit: ἐς οὗ δὴ Λίχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρε. Οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου· τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν, τὸν ἂν ἐξίωσιν ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ. Lex. Rhetor. MS. [*Bekker*. Anecd. Gr. I. 209.] fere consentiens cum *Hesychio*: Ἀγαθοεργοί εἰσιν οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, ε΄ ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος. ἢ οἱ τῶν ἀρχόντων ὑπηρέται. ἢ οἱ ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. Lexicon Sangermanense MS. [*Bekk*. I. I. 333.] Ἀγαθοεργοί. Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοί. ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὥς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει. ubi expunge τῶν ἐξ, temere natum ex sequentibus. Ἀγαθοεργοῖς similes fuerunt Στατοὶ, etiam ab *Hesychio* commemorati. Lexicon Rhetorio: MS. [*Bekk*. I. I. 305.] Στατῶν· ἄρχοντές εἰσιν παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς Ἀγαθοεργοῖς ἀρχήν. Ceterum hanc insititiam glossam, ut alias ex *Timaeo* plures, in Lexicon suum transtulit *Suidas*. Sed quod ibi additur, ἐκ Ἐφόρων, mendosum est. Id cum non fefellisset *Kusterum*, ὑπ' Ἐφόρων correxit, ut sensus sit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuisse. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorsus confirmat varians lectio, quam in margine *Suidae* sui, qui nunc penes Cl. *Santenium* est, notarat *I. Gronovius*: Ἀγαθοεργοί, αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν. ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων.

2. Ἄγαλμα.] Ἀγάλλειν proprie est *nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sui specie exhilaret*: quam notionem pulcre, ut omnia, explicat *Hemsterhus*. ad *Thomam Mag*. in v. Lexicon Sangermanense MS. [*Bekk*. I. I. 328.] Ἀγῆλαι. τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν πάνυ Ἀττικῶν. καὶ Ἀγήλω, καὶ Ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς, 5 καὶ Ἤγαλε, καὶ Προσαγαλεῖ τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ εὔξεται καὶ τιμήσει. καὶ Ἄγω, ἀντὶ τοῦ τιμῶ. τό τε οὖν Ἄγειν καὶ τὸ Ἀγῆλαι Ἀττικά. ἀλλὰ τὸ μὲν Ἄγειν πολιτικόν· τὸ δὲ Ἀγῆλαι κωμῳδικὸν καὶ ἐγγὺς γλώττης.

Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν, εἰδέναι δὲ, εἰ ἡ ἀρχαῖα φωνὴ, καὶ σπουδὴ σεμνότητος λόγων, χρήσαιο τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος. (scilicet in *Apparatu Sophistico* pleniore, quam nunc superest.) Εὔπολις δὲ τῷ Ἀγῆλαι ἐχρήσατο ἐν Δήμοις· Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. Ἀριστοφάνης· (Pac. v. 395. ubi vide *Berglerum*) Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισι ἰδίᾳ πάντες, ὦ Πότνια, ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς, οἵους ἐγὼ, καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Θεόπομπος Πηνελόπῃ· Καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. E Comicorum testimoniis, ab hoc Grammatico allatis, quaedam sunt apud *Suid. Etymol. M.* in v. et Scholiast. ad *Euripid.* Med. v. 1027. ex quo in *Hermippi* fragm. legendum est: Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. Vide *Kusterum* in Addendis ad *Suid.* v. Ἀγῆλαι. Idem Scholiastes *Phrynichum* de hoc verbo laudat, non Comicum, ut viri docti putarunt, sed Atticistam, ut nunc e Grammatico MS. intelligitur. Ἀγαλοῦμεν ex *Aristophane* vel *Theopompo* habet *Suidas* v. Ἄγανον· Ἀγαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν. Sic enim scribendum. Prave editur Ἀγανοῦμεν. Sed nimis diu nos tenuit glossa Grammatici Sangerm. Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Qua sola notione ab *Homero* positum esse vere monet *Eustath.* ad Od. Γ. p. 1467. Insignis locus est *Suidae*: Ἀγάλματα. πάντα τὰ κόσμου τινος μετέχοντα. Ὅμηρος· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. καὶ Ἡσίοδος τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. *Alcaeus* apud *Athen.* XIV. p. 627. B. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλματα. vetus scriptor ap. *Eustath.* ad. Od. Θ. p. 1608. stellas ἀγάλματα νυκτός.
plane ut *Moschus* Eidyll. VII. 2. 6
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα. Tragici saepe liberos dicunt parentum ἀγάλματα, *delicias, oblectamenta*, ut *Euripides* Supplic. v. 367. ubi vide *Marklandum*. *Chariton* I. p. 1. Καλλιῤῥόην, ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας. ubi plura *Dorvillius*. Sed, quoniam in statuis praecipuum ornamentum est, ἄγαλμα proprie de his usurpari coepit. *Plato* Menon. p. 97. D. Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν. Phileb. p. 38. D. ὥς ἐστι τινῶν ποιμένων ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα. Charm. p. 154. D. ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. quod imitando sic expressit *Julianus* Or. III. p. 123. ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὄψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾶν. item *Synesius* Epist. I. ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. Saepe veteres scriptores ἀγάλματα a *picturis* distinguunt, ut *Empedocles* apud *Porphyr.* de Abst.

Anim. lib. II. [21.] p. 67. *Plutarch.* Lycurg. [c. 6.] p. 43. B. Neque tamen perpetuum hoc discrimen est. Grammaticus Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 82.] Ἄγαλμα καὶ γραφὴν καὶ ἀνδριάντα, ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ. quam glossam etiam *Suidas* prodit, sed resecta veteris Comici auctoritate. *Eurip.* Helen. v. 269. *Anaxandrides* apud *Athen.* XIV. p. 655. A. Inprimis autem frequens huius vocis usus est de *donariis numini alicui consecratis* et de *deorum simulacris*: quem cum hic respexerit *Timaeus*, nonnulla ex *Platone* exempla adscribamus. Protag. p. 322. A. καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἱδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Sympos. p. 215. B. ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. ibid. p. 216. E. 222. A. Critia p. 110. B. 116. D. ibid. E. πολλὰ δ' ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Legg. XI. p. 931. D. ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρός. quae cum exscriberet *Pempelus* apud *Stob.* p. 680. ξόανον pro ἄγαλμα ponere maluit. Legg. XII. p. 956. B. θειότατα δὲ δῶρα, ὄρνιθές τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ ζωγράφος ἡμέρᾳ εἰς ἀποτελῇ. Vertit *Cicero* de Legg. II. 18. *Divinissima autem dona, aves et formae ab uno pictore uno absolutae die.* Atque hic non est praetermittenda alia vocis vis, *Platoni* propria. Is enim *totam rerum creatarum universitatem* ἄγαλμα τοῦ θεοῦ vocat. Tim. p. 37. C. ὡς δὲ κινηθέν τε αὐτὸ καὶ
7 ζῶν ἐνενόησε τῶν ἀϊδίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ, quod imitatus est *Julian.* Ep. 51. p. 434. Epinom. p. 983. E. ἢ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα ὑμνητέον ὀρθότατα, ἢ θεῶν εἰκόνας, ὡς ἀγάλματα, ὑπολαβεῖν γεγονέναι, θεῶν αὐτῶν ἐργασαμένων. *Proclus* in *Tim.* lib. I. p. 4. II. p. 85. IV. p. 239. *Platonici etiam pulcri cuiuslibet et summi boni cogitationem menti informatam* ἀγάλματος nomine designabant. Unde fluxit illud *Juliani* Or. VIII. p. 247. καταθέξομεν ἀλλήλους ἐν τοῖς ἑαυτῶν διανοίαις ἱδρυμένους ὥσπερ ἀγάλματα. item illud *Synesii* Epist. CXXXIII. p. 259. τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Vide *Dan. Heinsium* ad *Max. Tyr.* Diss. XXXVIII. p. 421. *Philo* inprimis *Judaeus* tum aliis locis, quos *Hesychii* interpretes ad Tom. I. p. 50. indicarunt, tum T. II. p. 677. ἀγαλματοφορεῖν et ἀγαλματοφόρους dixit eos, *qui veras rerum divinarum virtutisque species animo impressas gerunt.* *Suidas*: Ἀγαλματοφορούμενος, ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων. Eadem loquendi ratio transiit ad scriptores ecclesiasticos, a quibus saepe veri Fideles appellantur ἀγάλματα τοῦ θεοῦ, *Ignat.* Epist. ad Philipp. art. 13. et ἀγαλματοφορεῖν τὸν θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. *Euseb.* Hist. Eccl. lib. X. p. 470. ubi *Henr. Valesium* minus recte metaphorae rationem a gentilium sacerdotibus, simulacra deorum baiulantibus, repetere, monuit me perfectissimum illud sapientiae et doctrinae omnis ἄγαλμα, *Ti. Hemsterhu-*

sius, quem mihi in his explicandis facem praetulisse gratus agnosco. Gnostici quoque easdem locutiones frequentarunt. Vide *Clem. Alexandrin.* Strom. lib. VII. p. 846. Obiter notemus, dubium videri, utrum in *Hesychio* pro Ἀτάλματα, παίγνια. scribi debeat Ἀγάλματα, παίγνια. an vox repetenda sit ab ἀτάλλω, quod idem interpretatur σκιρτῶ. *Euripides* quidem *canem* dixit Ἑκάτης ἄγαλμα ap. *Plutarch.* de Is. et Osir. p. 166. Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ. quod ego cum aliis *Hecatae delicias* explicem, non *Hecatae symbolum*, ut placet doctissimo *Ignarrae* de Palaestra Neap. p. 180. *Euripidis* versum, ut hoc etiam in transitu moneamus, suo more lusit *Aristophan.* ap. *Eustath.* ad Od. Γ. p. 1467. Καὶ
8 κύων ἀκράχολος, Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου, γενήσομαι. Lex. Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 336.] Ἄγαλμα Ἑκάτης. τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας. ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς κατ᾽ ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐλεηθεῖσαν πάλιν ὑπ᾽ αὐτῆς ἀποκαταστῆναι· ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγξασθαι· τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὐτῇ, καὶ Ἑκάτην προσαγορεῦσαι. Adde *Hesych.* in v. et *Hemsterh.* ad *Lucian.* D. M. p. 331. Sed de *Hesychii* loco, ut quisque voluerit, statuat. Illud nulla in controversia est, quin idem glossographus per errorem exhibeat Ἀπαλλητόν. θαυμαστόν. cum scribendum sit Ἀγαλλητόν. Supra: Ἀγαλλητόν. ἐφ᾽ ᾧ ἄν τις ἀγασθείη. Plus negotii alicui facessat Ἀγαλμητόν. ἀσθενές. quod, vereor, ne depravatum sit ex Ἀπάλαμνον vel Ἀπαλάμητον. Infra: Ἀπάλαμνος. ἀσθενής, ἀμήχανος.

5. Ἄγαμαι.] Missis plurimis locis ea tantum huc referamus, ex quibus constructionis ratio intelligatur. Menon. p. 95. C. Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι. Parmen. p. 135. D. Ταὐτό γε σοῦ καὶ πρὸς τοῦτο ἠγάσθην. Hipp. Mai. p. 291. E. καὶ νὴ τὴν Ἥραν ἄγαμαί σου. Theaet. p. 142. C. πάνυ ἠγάσθην καὶ αὐτοῦ τὴν φύσιν. Protag. p. 335. D. ἀεὶ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι. p. 361. E. πολὺ μάλιστα ἄγαμαί σε. Euthyd. p. 276. D. ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Gorg. p. 482. D. καὶ ἔγωγε κατ᾽ αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Πῶλον. Semel cum ablativo rei constructum occurrit Sympos. p. 179. C. ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκείνης ἀνεῖσαν (ψυχήν), ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ. ut apud *Xenophontem* Cyrop. II. [4. 9.] p. 57. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Sic legunt MSS. et veteres Edd. confirmatque *Suidas*, locum laudans v. Ἀγασθῶ. Recentiores libri τινὰ ἀγασθῶ. *Philostrat.* de V. S. II. 25. p. 611. ἠγάσθη αὐτῷ ἴσα τῷ πάππῳ. Sic reperi in Cod. Parisin. Sed alia manus αὐτὸν correxit. [v. *Boisso-*

Ἀγείρουσαν 4. ὡς ἱερείαν περιερχομένην.

nad. ad Philostr. Her. p. 380.] Lexicon Sangermanense MS. [Bekk. An. Gr. I. 335.] Ἄγαμαι τούτου, Ἄγαμαι κεραμέων. Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Ab ἄγα-
9 μαι est adverbium ἀγαμένως, quod, non perinde frequentatum, Hesychius θαυμαστῶς exponit. Phaedone p. 89. A. ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο; orationem mirifice probavit. Atque ita capiendum esse docet similis locus in Timaeo p. 29. D. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. Synes. Ep. p. 239. A. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως. ubi cum admiratione vertendum esse, quae sequuntur, ostendunt: ὠφελεῖτο γὰρ τὸ μὲν (ἡδέως) τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ (ἀγαμένως) τῷ κάλλει τῆς γλώττης. quibus inest color e Platonis Ep. XII. ductus. Non tam facile, qua potestate in Aristotele Rhetor. III. 7. p. 336. sumendum sit, doceri nas: ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως· ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Alii aliter vertunt. Victorius: cum laetitia, non probante H. Stephano in Thes. Habet interdum ἄγασθαι, aeque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, laetandi et exultandi significationem, ut ap. Philonem T. II. p. 547. Ὡς γὰρ ἐπ' οὐδενὶ τῶν πώποτε γενομένων, αὐτοκρατόρων ἅπαντες ἠγάσθησαν. ubi Mangeius sibi constans ἠγαλλιάσθησαν, quod ne Graecum quidem est, reponit. Omnibus tamen perpensis ἀγαμένως in Aristotele accipere malim admirabiliter, magnifice.

4. Ἀγείρουσαν.] Respicit Timaeus Polit. II. p. 381. D. μηδ' ἐν τραγῳδίαις, μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱερείαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. ubi notandum, voces ὡς ἱερείαν a Timaeo non ad ἠλλοιωμένην, ut in vulgatis Edd. sed ad ἀγείρουσαν referri, ut H. Stephanus distingui iussit. At quis est ille Tragicus, quem Plato obliqua oratione perstringit? Nempe Sophocles, cui Platonem iniquiorem fuisse probabiliter disputat Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. v. 1628. [Alia sentit Boeckhius graec. trag. princ. p. 123. coll. Valckenar. diatr. in Euripid. p. 13. ed. Lips.] Is enim docuerat fabulam satyricam, Inachum, saepe a veteribus laudatam; de qua vide Is. Casaub. ad Athen. VIII. 4. p. 487. Sophoclis autem locus a Platone allatus plenior est apud Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1385. sed sine 10
poetae nomine: Νύμφαι ὀρεσσιγόνοι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. Dele ὑπὸ ex prima syllaba vocis ποταμοῦ natum, et reliqua ita lege: Νύμφαις ὀρεσσιγόνοις, θεαῖσιν ἀγείρω, Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ, παισὶ βιοδώροις. Plena locutio ἀγείρειν χρήματα, βίον, σιτία, cum nota est, nullis ut opus sit scriptorum testimoniis. Ne absolutum quidem ἀγείρειν pro mendicando colligere

valde rarum est. *Philostrat.* V. A. lib. V. [cap. 42.] p. 225. ἤγειρε μὲν πολλαχοῦ τῶν πόλεων. *Aelian.* H. A. lib. VI. 10. ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. *Max. Tyr.* Diss. XIX. p. 223. μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα. *Heliodor.* VII. [7.] p. 312. ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλῆτιν. Vide *Petavium* ad *Themist.* Or. XXI. p. 449. Jam *Platonis*, vel *Sophoclis* potius, locus, quem tractare coepimus, explicandus est ex ea ratione, qua quis τῷ θεῷ ἀγείρειν dicebatur. Scilicet in variis artibus, quibus sacrificuli simplicis plebeculae pecunias ad se derivarent, non postrema haec erat. Dei deaeve alicuius effigiem vel humeris portantes, vel iumento imponentes, per oppida et vicos vagabantur et verbo diis, re ipsa sibi stipem quaerebant. Ex quo circumforaneo quaestu ἀγυρτῶν nomen invenerunt. Eustath. ad. Od. B. p. 1430. Sic apud *Suid.* v. Ἀγείρει sacerdos Isidi stipem corrogat; Apollini Hyperboreo, quanquam honestiore mendicationis genere, Abaris. *Jamblich.* de vit. Pythag. c. XIX. p. 76. Quo veteri more satis vindicatur locus *Herodoti*. IV. 35. ὑμνέειν Ὦπίν τε καὶ Ἄργιν, ὀνομάζοντάς τε καὶ ἀγείροντας. ubi *Thom. Galeus* temere coniiciebat ἐγείροντας. *Herodotus*, vel quisquis auctor est vitae Homer. c. 33. ᾔδετο δὲ τάδε ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Sed nullum agyrtarum genus mendicandi impudentia par erat Gallis, sacerdotibus matris deum, qui inde Μητραγύρται appellati sunt. *Eustath.* ad Od. P. p. 1824. Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινων τοιούτων περιϊέναι καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀγείρειν τροφὰς δηλαδὴ, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ Ῥέᾳ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Quod subiicit exemplum, petiit ex *Athenaeo* XII. p. 541. E. Classicus de iis locus est *Dionysii Halic.* A. R. lib. II. [cap. 19.] 11
p. 91. Eosdem, quod singulis mensibus stipem cogerent, etiam Μηναγύρτας dictos esse, multis exemplis intelligitur. Quo minus ferenda est audacia cum aliorum, tum *Mangeii* ad *Philonem* T. II. p. 516. qui, ubicunque Μηναγύρτης legitur, notius vocabulum Μητραγύρτης substituunt. Vide *Pollux.* VII, 188. et ibi interpretes, *Dan. Heins.* ad *Clem. Alexandr.* Protrept. p. 20. *Antiphanis* fabula Μητραγύρτης dicitur ab *Athenaeo* XII. p. 553. C. at Μηναγύρτης a Grammatico Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 88.] Δεδιῳκημένα. Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ. Huc addamus aliud nomen minus tritum, Κύβηβος, quamvis nihil ad ἀγείρειν pertineat. *Photius* Lexico MS. Κύβηβον. Κρατῖνος Θρᾴτταις τὸν Θεόφραστον. Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ Γάλλον νῦν καλούμενον. οὕτως Σιμωνίδης. ubi pro Θεόφραστον scribendum Θεοφόρητον. Sic *Dionys. Hal.* l. c. θεοφορήσεις et ἀγερμοὺς coniungit. Ipse *Photius* alia glossa: Κύβηβος. ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. De μητραγύρταις *Manetho* VI. 297. Κέρσαντες γὰρ ἀχρεῖον ἑοῦ ἀπὸ

Ἁγιστεύειν[5]. ἱεροθυτεῖν.
Ἁγίαν[6]. τὸν ἡγούμενόν τινος.
Ἄγνος. φυτὸν, ὃν καὶ λύγον[7].
Ἄγος[8]. μίασμα, μύσος.

σώματος αἰδῶ, Καὶ κυσὶ μήδεα δόντες ἑκοντὴν ὠμὰ δάσασθαι, Αὐτοὶ ἀγείροντες γαῖαν κατὰ πᾶσαν ἀλῶνται. et distinctius 538. Διν̃δυμίῃ γὰρ ἀγείροντες (ita leg.) κατὰ δήμους Καὶ πόλιας πλάζονται, ὁμοῦ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς, Χερσὶν ἑαῖς κόψαντες ἄφνω τεκνόσπορον αἰδῶ. De agyrtarum fraudibus egregium Platonis locum dabimus ad v. Ἐπαγωγαί. Victores περιαγειρόμενοι qui dicantur, infra h. v. tradetur. Reliqua pete a Perizonio in Aelian. V. H. IX. 8. Turrio in Monum. vet. Antii p. 241. et Kustero ad Suid. v. Ἀγείρει.

5. Ἁγιστεύειν.] Legg. VI. p. 759. D. ἔτη δὲ μὴ ἔλαττον ἑξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονὼς ὁ μέλλων κατὰ ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἱκανῶς ἁγιστεύειν. ubi hoc verbum malim cum Timaeo interpretari *peragere quae ad sacrificium pertinent*, quam cum H. Stephano Th. Gr. L. Tom. I. p. 124. *pietatem in deos colere*. Dionys. Halic. A. R. lib. I. [cap. 40.] p. 33. ἁγιστεύοντες δὲ τὴν ἱερουργίαν ἔθεσιν Ἑλληνικοῖς. Philo
12 T. II. p. 231. τὰς μὲν θυσίας καὶ ἱερουργίας καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τὸν βωμὸν ἁγιστεύεται. Synes. de Provid. p. 95. A. καὶ ἀπταιστότερον ἁγιστεύοντας. Sic ἁγιστεία pro *cultu divino* Axioch. p. 371. D. καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι. quod pluribus exemplis probavit Th. Reines. ad Inscript. Class. I. n. XL. p. 75. Alibi tamen ea notio, quam Stephanus in Platone agnoscit, locum habet. Damascius ap. Photium p. 1067. ἄγων εἰς φῶς τὴν περὶ τὸ θεῖον ἁγιστεύουσαν θέμιν. Vide H. Valesium ad Sozom. H. E. lib. V. cap. 3.

6. Ἁγίαν.] Hanc vocem neque apud Platonem reperio, neque apud ullum veterum scriptorum. Eadem tamen se analogia tuetur, qua proprium nomen Ἡγίας ap. Herodotum IX. 33. Murator. p. MLIX. 5. aliosque, pro quo saepe occurrit Doricum Ἁγίας. Pausan. III. 11. Chishull. Antiq. Asiat. p. 88. An scribendum Ἄγιν e Cratylo p. 394. C. καὶ ἄλλα γε αὖ στρατηγὸν (σημαίνει) · οἷον Ἆγις καὶ Πολέμαρχος καὶ Εὐπόλεμος.

7. Ὃν καὶ λύγον] Scilicet καλοῦσιν, quod Suidas addit, ipsum etiam Platonis locum, ad quem glossa pertinet, subiiciens, Phaedro p. 230. B. ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. Eundem locum laudarunt Plutarch. Amator. p. 749. A. et Aelius Dionysius apud Eustath. ad Od. I. pag. 1638. Vide Is. Casaub. Lect. Theocr. cap. IX. p. 261. et interpretes ad Hesych. in v.

8. Ἄγος.] Plato, si bene memini, non usus est hac voce, ut

Ἄγροικος[9]. σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

suspicari liceat, eam ex *Herodoteis* huc irrepsisse. *Herodot.* VI. 56. *αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι.* quod inde sumsit *Dionysius Hal.* A. R. lib. VI. [cap. 89.] p. 410. *ὡς ἄγεϊ τῷ μεγίστῳ ἐνόχοις.* Ab ἄγος vel ἅγος est ἅγιος, ἁγνὸς, ἁγνίζω, ἅζομαι, et Latina *sacio*, *sancio*, *sanctus*, *sacer*, *sagmen*
13 etc. Prima potestate ἅγος est *munditiies*, *quae venerationem parit.* *Hesychius*: Ἄγος. ἁγνισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. *Suidas*: Ἄγος· τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Altera notione est *res deo devota*, *deo sacra*. Jam ut Latini hominem, cuius caput ob admissum scelus deo devovissent, *sacrum* appellabant, sic etiam ἄγος apud Graecos de *scelere*, *quod piaculo luendum sit*, usurpari coepit. Contrariam vocis vim etiam in derivatis cernere licet ἐναγὴς, *scelere pollutus*, et εὐαγὴς, *purus*, *castus*. Κυλώνειον ἄγος *Cicero* de Legg. II, 11. vertit *Cylonium scelus*. Aptius fuisset, *piaculum*, ut *Justin.* VIII. 2. Graecum ἀγηλατεῖν Latine reddidit *piaculum exigere*. Sed, ut aliquid, non de medio sumtum afferamus, adiectivum quoque ἅγιος eodem sensu, quo Latinum *sacer*, Graecis usitatum fuit. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 337.] Ἅγιος, ὁ σεβάσμιος. καὶ Ἅγιον, τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ' ἂν καὶ Ἅγιος, ὁ μιαρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κράτης. Interdum *μίασμα* et *μύσος*, quae hic interpretationis locum obtinent, cum ἄγος iunguntur. *Plutarch.* Solone [c. 12.] p. 84. C. ἄγη καὶ καθαρμοὺς δεομένους καθαρμῶν. *Phalaris* Ep. 141. ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον (lege ἀπότροπον) αὐτόθεν ἀπεστράφης. *Appian.* de B. C. lib. II. [cap. 11.] p. 718. τό τε ἄγος αὐτῷ καὶ μύσος οὕτως ἀποθανὼν ἐπιβαλῶ. *Basil.* de Vit. Theclae I. p. 84. τοιούτου μελλούσης ἀναπίμπλασθαι μύσους καὶ ἄγους. Ceterum in *Timaeo* μύσος pro μῖσος, quod MS. habet, scripsimus. *Suidas* v. Παναγής· ἄγος, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατ' ἀντίφρασιν. Quae voces perpetuo confunduntur. In *Origene* c. *Cels.* III. p. 147. recte editur ἁγνὸς ἀπὸ παντὸς μύσους, reiecto in marginem altero μίσους. Contra perperam μῖσος pro μύσος relictum est in *Athen.* XIII. p. 602. C. *Appiano* l. c. *Libanio* T. I. p. 894. B. *Schol.* ad *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 33. et aliis locis. [cf. *Bast.* Append. ad Ep. crit. p. 13. ibique *Schaefer.*]

9. Ἄγροικος.] Theaet. p. 146. A. οὔτι που ἐγὼ ὑπὸ φιλο-
λογίας ἀγροικίζομαι; — ἠκι- 14
στα, ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. p. 174. D. ἄγροικον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπὸ ἀσχολίας οὐδὲν ἧττον τῶν νομέων τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γίνεσθαι. Euthydem. p. 283. E. εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. p. 285. A. Gorg. p. 462. E. 486. C. 509. A. Sympos. p. 194. C. 218.

Ἀγρονόμοι[10]. οἱ τοῖς ἀγροῖς ἐπιφοιτῶντες ἄρχοντες.

Ἀγχώμαλος[11]. ὁ ἐγγύς πως τῷ ἐπίσης ἔχων ἐπί τι ἀγώνισμα ἢ ἄθλημα.

Αἰκίας[12]. ὕβρεως δίκη.

Αἴστωρ[13]. ἄπειρος, ἀμαθής.

Αἰξωνεύεσθαι[14]. ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία

B. Phaedr. p. 260. D. 268. D. Apol. p. 32. D. Polit. II. p. 361. E. X. p. 615. E. Critia p. 107. A. Legg. IX. p. 880. A. Erast. p. 136. E. Phaedr. p. 229. E: ἅτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ χρώμενος. Polit. III. p. 411. A. τοῦ δὲ ἀναρμόστου (ψυχὴ) δειλὴ καὶ ἄγροικος. Gorg. p. 461. C. ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ τοὺς λόγους. Phaedr. p. 269. A. πότερον χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς, ὥςπερ ἐγώ τε καὶ σὺ, ὑπ' ἀγροικίας ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον εἰς τοὺς ταῦτα γεγραφότας. Polit. VIII. p. 560. D. ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες. Legg. II. p. 669. E. Propria potestas nonnisi semel occurrit Legg. VIII. p. 844. D. ὃς ἂν ἀγροίκου ὀπώρας γεύσηται βοτρύων, εἴτε καὶ σύκων. quo loco usus est Athen. XIV. p. 653. B. In duplici vocis notione ludit Dio Chrysost. Orat. VII. p. 107. C. καὶ ἔφη με ἄγροικον εἶναι παντελῶς, κἀγὼ πάλιν εἶπον, οὐ καὶ σὺ ἀγροὺς λέγεις; οὐκ ἀκούεις ὅτι ἀγροὺς οὐκ ἔχομεν; Adde Thom. M. in v. et ibi viros doctos. Timaei glossam, ut solet, descripsit Suidas.

10. Ἀγρονόμοι.] Legg. VI. p. 760. B. E. 761. E. 762. B. E. 763. B. VIII. p. 843. D. 844. B. C. 848. E. IX. p. 873. E. 881. C. D. XI. p. 914. A. 920. C. 936. C. XII. p. 955. D.

11. Ἀγχώμαλος.] Vix puto tem, philosophum nostrum pro suo Atticae munditiei studio hanc vocem usurpasse. Certe Pollux, cum lib. V. 157. scriberet τὸ δὲ ἀγχώμαλον, εἰ καὶ Θουκυδίδης εἶπε, τραχὺ, more suo Platonem laudasset, si usquam id verbi in eo reperisset. Aliorum scriptorum exempla habent Grammius ad Thucyd. Schol. p. 641. et Albertus ad Hesych. in v.

12. Αἰκίας] Polit. IV. p. 425. D. V. p. 464. E. Legg. I. p. 630. E. IX. p. 869. B. 880. B. 881. D. Pro δίκη MS. habet δίκης.

15. Αἴστωρ.] Legg. VIII. p. 845. B. ἐὰν δέ τις αἴστωρ ὢν, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἅψηται. Glossam descripsit Suidas.

14. Αἰξωνεύεσθαι] Αἰξωνὴ, pagus Cecropidis tribus, unde Αἰξωνεὺς vel Αἰξονεύς. Duplici enim modo scribitur in lapidibus literatis, per Ω apud Cyriaci Anconitan. Inscript. p. XXXXII. et Maffeium Mus. Veron. p. LIII. sed per O ap. Reines. Inscr. Class. XVII. n. CII. p. 845. et Spon. Itiner. Tom. III.

τοῦ Αἰξωνέως, ὡς ἀπὸ Ἀβδήρων Ἀβδηρίτης[15], *ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ διαβέβληται.*
Ἄκακοι[16]. *οἱ ἔξω κακίας.*

p. 45. Vide *Taylorum* ad *Lys.* p. 193. Aexones autem cum propter calumniandi et maledicendi libidinem male audirent, quilibet Sycophanta inde dictus est *Αἰξωνεύεσθαι.* *Plato* Lachete p. 197. C. *οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα, ἔχων εἰπεῖν, ἵνα μή με φῇς ὡς ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι*; quae verba corrumpit *P. Pantinus* ad *Apostol.* Proverb. p. 289. Inest autem huic orationi iocus vulgo non animadversus. Disputat cum Nicia Laches; qui, etsi habebat, quod adversario suo regereret, desinit tamen, ne, cum *δημόθεν* esset *Αἰξωνεὺς*, re vera *Αἰξωνεὺς*, i. e. calumniator, esse videretur. Unde vel sine veterum testimoniis intelligitur, Lachetem e pago *Αἰξωνῇ* oriundum fuisse. *Photius* Lex. MS. *Ὄξος Σφήττιον. ἴσως ἂν Σφήττιοι ὀξεῖς, ὡς οἱ Ἀχαρνεῖς κακολόγοι.* ubi pro *Ἀχαρνεῖς* scribe *Αἰξωνεῖς*, nisi forte credas, ipsum *Photium* duos populos confudisse. Vide *Eustath.* ad Il. I. p. 741. et *Taylor.* Lect. *Lysiac.* cap. X. p. 708. *Platonem* etiam laudat *Harpocrat.* v. *Αἰξωνεῖς.* Pro *ὡς ἐπὶ* in *Timaeo* malim *ὃς ἐπὶ*, etsi sic etiam legit auctor Lexici Sangerm. MS. [*Bekker.* A. G. I. 353. sq.] in plerisque conveniens cum *Timaeo*: *Αἰξωνεύεσθαι. ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως, ὡς ὁ ἀπὸ Ἀβδήρων ὁ Ἀβδηρίτης, ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ δὲ διαβέβληται. βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦνται. φησὶ γὰρ ὁ Κωμικός· Γραῦς τις κακόλογος ἐκ δυοῖν Αἰξωνέοιν.* Scribe *Αἰξωναῖν.* *Duas Aexonas* vocat *Αἰξωνὴν* et *Ἁλὰς Αἰξωνίδας.* Adde Scholia ad h. l. 10

15. *Ἀβδηρίτης.*] *Abderitarum* nomen in proverbium abiit de stupore et stultitia. Sed ut nulla caussa tam desperata est, quin patronum aliquem inveniat, ita nec Abderitis defuit *Is. Vossius* ad *Melam* II, 2. p. 691. De aliis proverbiis, a moribus gentium ductis, agit *Eustath.* ad Il. I. p. 741.

16. *Ἄκακοι.*] Proprie *ἄκακος* is dicitur, *a quo nihil mali proficiscitur, qui neminem dicto factove laedit.* Epigramma ap. *Fabrett.* Inscript. cap. IV. n. 215. *Τίς μου τὴν Σειρῆν᾽ ἄκακον κακὸς ἥρπασε δαίμων;* Male in *Gruteri* magno opere p. MCXVIII. 9. editur: *Τίς μου τὴν Σειρῆνα κακῶς κακὸς ἥρπασε δαίμων;* Sed multo frequentius usurpatur de *ingenuae simplicitatis homine et ab omni malitia alieno*, quem *Cicero* etiam *minime malum* dixit. *Plato* Alcibiad. II. p. 140. C. *ἑτέρους δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους.* Tim. p. 91. D. *ἐκ τῶν ἀκάκων ἀνδρῶν, κούφων δέ.* *Anaxilas* ap. *Athen.* VI. p. 254. C. *εἰς οὐκ ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον Εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος.* *Diodorus* in Antholog. inedita: *οὐ γὰρ ὁ παῖς ἤπιος, οὐδ᾽ ἄκα-*

Ἀκήρατοι[17]. καθαροί.

κος. *Philostrat.* Icon. II. 2. p. 112. πραΰνει δὲ αὐτὸ ἀκάκῳ βλέμματι. Idem Epist. XXXIX. p. 930. τὸ δὲ ἀκέραιον καὶ ἄκακον καὶ ἀνεπιβούλευτον. *Aristaenet.* I. 12. p. 80. καὶ αὐτόν με μάλιστα ᾕρηκε τῷ ἀκάκῳ. Adde interpp. in Ep. ad Roman. XVI. 18. et *Valckenar.* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 202. Hanc vocem in Epigr. Anthol. I. p. 17. restituere tentabat *Toupius* Cur. Noviss. in *Suidam* p. 49. [T. III. p. 77. ed. nov.] pro ἐπέων κακῆς ἦρχεν ἐπεςβολίης scribens ἐπέων ἀκάκης ἦρχεν ἐπεςβ. Non poterat infelicius. Nam, ut taceam, id verbi ab ipsa sententia repudiari, Graeci ὁ et ἡ ἄκακος, non ἡ ἀκάκη, dicunt. Lego: ἐπέων χαλεπῆς ἦρχεν ἐπεςβολίης. *Theognis* v. 324. Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.

17 17. *Ἀκήρατοι.*] Politic. p. 303. E. τὸν λεγόμενον ἀκήρατον χρυσὸν εἴασεν ἡμᾶς ἰδεῖν. Polit. III. p. 413. E. καὶ ἐν ἀνδράσι βασανιζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. ib. p. 417. A. Legg. V. p. 735. C. τὸ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀκηράτων, ἠθῶν τε καὶ σωμάτων γένος. ib. VIII. p. 840. D. μέχρι μὲν παιδογονίας ἤϊθεοι καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν. Axioch. p. 371. D. ἀκήρατος ἀλυπία. Cratyl. p. 396. B. Phaedr. p. 247. D. Polit. VI. p. 503. A. Tim. p. 41. D. et in eum *Proclus* p. 318. Recte et ex usu veterum scribit *Porphyrius* de Abst. Anim. IV. [20.] p. 174. ἡ δὲ συνήθεια (λέγει) τὸ ἄμικτον καὶ καθαρὸν καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀκραιφνὲς ἀκήρατον. [v. interpp. ad *Eurip.* Hippol. v. 1114.] Hanc vocem velut praetereundo eximamus ex Epigrammate, quod in Theodecten Phaseliten scriptum conservavit *Stephan. Byzant.* v. Φασηλίς. Ἥδε χθὼν κόλποισι Φασηλίτην Θεοδέκτην Κρύπτει, ὃν ηὔξησαν Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες. Ἐν δὲ χθὼν, ἱεραῖς τρεῖς καὶ δέκα ἁμίλλαις Ὀκτὼ ἀκηράτους ἀμφεθέμην στεφάνους. Ult. versu vir summus, *Claud. Salmasius*, legebat: Ὀκτὼ ἀκηρύκτους ἀμφεθ. στεφ. Cuius coniecturae rationem non assequor. Puto tamen, ultimum distichon, quod non uno vulnere laborat, hoc modo sanari posse: Αὐτὰρ ἐπὶ χθονὸς ὢν ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέκ' ἁμίλλαις Ὀκτὼ ἀγηράντους ἀμφεθέμην στεφάνους. *Simonides* Anthol. lib. III. p. 292. Κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ. In his quam proclivis lapsus sit, alio exemplo ostendamus. *Antipatri Sidonii* extat Epigramma in Homerum, Anthol. lib. III. p. 388. cuius posterius tantum distichon adscribo: Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀκήρατον στόμα κόσμου Παντὸς, ἁλιῤῥόθιος, ξεῖνε, κέκευθε κόνις. Mendosam lectionem metroque inimicam sequitur *Suidas* v. Ἀλιῤῥόθιον. Sed egregius ille Cod. Palatinus praebet ἀγήρατον. quam scripturam etiam servat Epigramma in Homerum, quod ex marmore protulit *Gruterus* Inscript. p. CCCCXIX. 1. *Antipatri* illi ex parte aliqua tam

Ἀκινάκης[18]. *περιζώνιον στενὸν ἑτερόστομον, ὥςπερ ἡμίστομον μαχαίρας.*
Ἀκέραιοι. οἱ ἔξω κήρας[19].
Ἀκκίζῃ[20]. *ἀπαξιοῖς.*

simile, ut alter poetarum alterum compilasse videatur. Una igitur literula, si metrum constare volumus, lectioni *ἀγηράτῳ* addenda: *Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου.* Hac utriusque Epigrammatis emendatione tametsi nihil certius est, *Toupius* tamen, cui non nisi sua placebant, Emendat. in *Suid.* T. I. p. 17. [T. I. p. 28. ed. nov.] scribere maluit *ἀκηρασίους στεφάνους*, et *ἀκηράσιον στόμα.* At ratio nostra prae *Toupiana* placet idoneo talium elegantiarum iudici, *R. F. P. Brunckio* ad Analecta T. III. p. 127.

18. *Ἀκινάκης.*] Polit. VIII. p. 553. C. *τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα*, ubi vide Scholia.

19. *Ἔξω κήρας.*] Sic etiam est apud *Suidam*, in quo *Portus* et *Kusterus* *ἔξω κηρὸς* corrigunt, ut *ἀκήριος* a Schol. *Nicandr.* ad Theriac. v. 190. exponitur *ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου*, et *ἀκήρατον* a *Proclo* in Tim. V. p. 318. *τὸ πόῤῥω πάσης κηρὸς ἱδρυμένον.* Atque ita in *Timaeo* scripsissem, nisi mihi nata esset suspicio, recentiores Graecos *κήρα* pro *κὴρ* dixisse. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 364.] consentiens *Suidae*: *Ἀκέραιον. ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔξω κήρας. Theophil. Corydall.* ap. *Fabric.* Bibl. Gr. XIII. p. 723. *μόνος ὢν κήρας ὑπέρτερος, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐπικήρων ὄντων. Plato* Politic. p. 268. B. *Πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος.* Polit. I. p. 342. B. *Αὕτη δὲ ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν, ὀρθὴ οὖσα.* Polit. III. p. 409. A. *ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι.* Critia p. 111. B. *τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα τά τε ὄρη γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε.* Vide *Jul. Caes. Scaliger.* in *Aristotel.* Hist. Anim. lib. VI. p. 745.

20. *Ἀκκίζῃ.*] *Ἀκκίζεσθαι, ficto et astuto mimo recusantis specie flagrantissime cupere.* Tot Latinis verbis opus est ad unius Graeci vim declarandam. Respicit *Timaeus* Gorg. p. 497. A. *Οἶσθα, ἀλλὰ ἀκκίζῃ, ὦ Καλλίκλεις.* unde in textu scripsi *Ἀκκίζῃ, ἀπαξιοῖς.* pro eo, quod in MS. erat, *Ἀκκίζοι. ἀπαξιοῖ. Olym-* 19
piodorus Scholiis MSS. ad h. l. *Ἀκκὼ γέγονε γυνή τις μωρὰ καὶ ἀνόητος. Φησὶν οὖν ὁ Σωκράτης, ὅτι οἶσθα τί λέγω, ἀλλὰ ἀκκίζῃ, ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ προσποιῇ μωρίαν καὶ τὸ μὴ εἰδέναι. Plutarch.* Sympos. I. 4. p. 620. B. *μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. Themist.* Or. II. p. 28. B. *οὔκουν ἔστι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι. Julian.* Or. VII. p. 223. *τί γὰρ ἂν ἀκκίζοιτό τις; Etymol.* M. p. 392. 28. *Φιλακκίζεται. χαριεντίζεται.* Lexicon. Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 364.] *Ἀκκιζόμενος.*

Ἀκροχειρίζεσθαι[21]. πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως ταῖς ἄκραις μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

Ἀκταίνειν[22]. γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν.

θρυπτόμενος, προσποιούμενος, γυναικιζόμενος, ἢ μωραίνων, ἀπό τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν λέγοντά τι θέλοντα, προσποιούμενον δὲ μὴ ἐθέλειν. ubi deleto verbo λέγοντα, quod nec *Etymol. M.* p. 49. 8. habet, scribe τὸν θέλοντά τι, et *Suidam* ad eundem modum refinge. Grammaticus MS. in Bibl. Medicea: Ἀκκίζεται, τὸ λεγόμενον κοινῶς διὸματεύεται. Alia *Dorvillius* ad *Charit.* p. 145. [p. 287. ed. Lips.] Ab ἀκκίζεσθαι est ἀκκισμός. *Philo* T. II. p. 127. ὁ γὰρ ἀκκισμὸς ὑποκνίζων τὰς ὁρμὰς ἐπεγείρει. At ἄκκισις, quod *Mangeius* eidem *Philoni* T. I. p. 118. obtrudit, Graecis inauditum. Adde eruditum Scholion ad *Platonis* locum laudatum.

21. Ἀκροχειρίζεσθαι.] Hoc verbum non aliter, atque *Timaeus*, explicant *Aspasius* ad *Aristotel.* Nicom. III. p. 40. Scholiastes *Platonis*, Lex. Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 370.] et *Suidas*: sed omnes legunt ἄκραις ταῖς χερσὶ, quod etiam in *Timaeo* praeferam, quum vis χερσὶ ex ipso verbo facile intelligatur. Alcibiad. I. p. 107. E. Εἰ οὖν βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι, τίσι χρὴ προσπαλαίειν, καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι, καὶ τίνα τρόπον, σὺ ἄμεινον ἂν συμβουλεύοις ἢ ὁ παιδοτρίβης; *Lucian.* de Saltat. [10.] p. 274. *Themist.* Orat. XV. p. 186. A. *Pollux* III. 150. *P. Faber* Agonist. I. 14. Ducta hinc metaphora ii quoque ἀκροχειρίζεσθαι dicuntur, *qui alios pugnis plagisque conscindunt.* *Etymol. M.* p. 53. 56. Ἀκροχειρίζεσθαι. ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων ἔργον. οἱ δὲ Ἀκρόχειρας τοὺς ὀξύχειρας καὶ ἀνδροφόνους. ubi *Sylburgius* deleta voce χειρῶν concinnius legi putat: Ἀκροχειρίζεσθαι. ἄρχεσθαι ἀδίκων ἔργων. Sed quicunque noverit, quid sit ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων in foro Attico, ἔργον potius expunget.

22. Ἀκταίνειν.] Verbi ἀκταίνειν vel ἀκταινοῦν in vulgatis *Platonis* exemplaribus nullum vestigium est. At ubi nunc Legg. II. p. 672. C. legitur: ἐν ᾧ χρόνῳ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν φρόνησιν, πᾶν μαίνεταί τε καὶ βοᾷ ἀτάκτως· καὶ ὅταν ἀποκτείνῃ τὶς αὐτὸ τάχιστα, ἀτάκτως αὖ πηδᾷ: tres Codices, Parisin. Leidensis et alius, quo *H. Stephanus* usus est, item *Stobaeus* MS. et Scholiastes *Platonis* ad h. l. hanc lectionem produnt: καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. Jam huic verbo, proximum est, ut, quae vis potestasque subiecta sit, quaeramus. *Phrynichus* Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ MS. [*Bekk.* A. G. I. 23.] Ἀκταινῶσαι. σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶ-

σαι καὶ ἐπᾶραι καὶ μετεωρίσαι. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται, καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτέθη τὸ Ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος οὐκ ἔτ' ἀκταίνω φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκ ἔτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτόν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου. In Phaedone cum huic glossae non satis aptum locum reperirem, oborta mihi suspicio est, *Phrynichum* ἐν τῷ Φαίδρῳ scripsisse: propterea quod in illo dialogo plura, quam in ullo alio, πεποιημένα καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, quae in *Platone* reprehendit *Dionys. Hal.* Ep. ad Pompei. [cap. 2.] p. 127. reperiuntur. Sed ne hic quidem verbi sedem ita demonstrare licet, nihil ut dubitationis supersit. Et erunt fortasse, qui *Phrynichum* memoriae lapsu *Phaedonem* pro libris *de Legibus* laudasse dicant. Eundem Grammaticum, ut saepe solet, exscripsit Auctor Lexici Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 373.] Ἀκταινῶσαι, ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι. πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. οὕτως Ἀνακρέων. Scholiastes *Platonis:* Ἀκταίνειν. γαυριᾷν, ἀτάκτως
21 πηδᾷν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾷν, ἢ ἐξάπτειν. *Suidas:* Ἀκταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾷν καὶ ἀτάκτως πηδᾷν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾷν. quocum convenit Lex. Sang. MS. [*Bekk.* l. l. 370.] Egregie Etymol. M. p. 54. 34. Ἀκταίνω, ἐπὶ ἵππων. Ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ γαυριᾷν παρὰ τὸ ἧκται ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ Ἀκταίνω. (lege ἀφ' οὗ Ἀκταίνω, τὸ κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ) καὶ Ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. *Aeschyli* locus, quem hic Grammaticus et *Phrynichus* respiciunt, est in Eumenid. v. 36. Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. ubi Scholio subjecto ἀκταίνειν praeponendum est, non σωκεῖν. *Hesychius:* Ἀλεκταίνει. (sic ipse male scripsit pro Ἀκταίνει) ἰσχύει, γαυριᾷ, μετεωρίζει. Apud eundem est multo rarius compositum ἀπακταίνειν. Ἀπακταίνων. ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνάμενος. Παρακταίνειν Lexicon Sangerm. MS. conservavit: Παρακταίνων. παραμετεωρίζων. In nostris *Homeri* exemplis Od. Ψ. 3. legitur: πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. At *Hesychius* aliam prodit lectionem: Ὑποακταίνοντο. ἔτρεμον. Quam ipsam, non vulgatam, ob oculos habuit vetus Criticus, *Lysanias* ap. Etymol. M. p. 739. 10. Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι. *Hesychius:* Ἀκταίνουσα. τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. Ab ἀκταίνειν non nisi forma differt ἀκταΐζειν vel ἀκτάζειν. *Hesychius:* Ἀκταΐζων. ἀκτάζων, προθυμούμενος, ἢ ὁρμῆς πληρῶν, ἢ μετεωρίζων. Ἀκταϊσμένον. προηγμένον. Etymol. M. p. 54. 39. Ἀκτάζων. ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος. Haec forma foede corrupta est apud *Hesychium:* Ἀνακτίσκειν. ἀναπηδᾷν. Lege Ἀνακταΐζειν. Sed, ut tandem ad *Platonem* redeamus, locus,

Ἀλαζών[23]. ψευδής.

Ἀλευάδαι[24]. οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου τὸ γένος ἔχοντες.

quem tractamus, etiam post restitutum ἀκταινώσῃ obscurus est. Ac veremur, ne gravius ulcus lateat.

23. *Ἀλαζών.*] Lysid. p. 218. D. *Φοβοῦμαι, μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι, λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν.* Hipp. Min. p. 369. E. *τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν Ὀδυσσέα λέγειν, ὡς ἀλαζόνα ὄντα.* ibid. p. 371. A. Charm. p. 173. C. *τοὺς μὲν*
22 *ἀλαζόνας ἀποτρέπειν, τοὺς δὲ ὡς ἀληθῶς μάντεις καθιστάναι ἡμῖν προφήτας.* Mendaces autem vates frequentissime *ἀλαζόνας* dici, eleganter docet *Hemsterh.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XXVIII. p. 447. Polit. VIII. p. 560. C. *ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι.* Sic etiam Gorg. p. 525. A. iunguntur *ψεῦδος* et *ἀλαζονεία.* Phileb. p. 65. C. Euthyd. p. 283. C. Phaedon. p. 92. D. Polit. VI. p. 486. B. 490. A. Demodoc. p. 385. C. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. p. 374.] *Ἀλαζών. ὑπερήφανος, ψεύστης καὶ κομπαστής. οὕτως Κρατῖνος.* Idem [*Bekk.* I. I. 381.]: *Ἀλαζονεύεσθαι τὸ ψεύδεσθαι λέγουσι, καὶ Ἀλαζόνα τὸν ψεύστην καὶ φέναχα.* *Suidas: Πλάτων Ἀλαζόσιν, ἀντὶ τοῦ ψεύσταις.* *Hesychius: Ἀλαζονεύεσθαι, ψεύδεσθαι, ἢ αἰσχύνεσθαι Ταραντῖνοι.* ubi lege *ἀπαισχύνεσθαι*, tralato nomine *Ταραντῖνοι*, ad praecedens *Ἄλαζα. αἰσχρά.* Vide *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 9. p. 210. [p. 109. ed. *Fisch.*] Proprium autem Sophistarum erat epitheton, qui, quod nesciebant, se pulcre scire insolenti vanitate iactabant. Quem usum, Atticis praesertim familiarem, annotavit Schol. *Aristoph.* ad Nub. v. 102. et ad Ran. v. 282. *Plato*, vel, si mavis, *Aeschines Socraticus* Eryx. p. 399. C. *τὸν μὲν σοφιστὴν καὶ ἀλαζόνα ἡγοῦντο εἶναι.*

24. *Ἀλευάδαι.*] Scholiastes *Platonis* et *Suidas*; in ceteris cum *Timaeo* ad verbum congruentes, una voce auctius habent *ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως.* Respicitur Meno p. 70. A. *Ὦ Μένων, πρὸ τοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἕλλησι καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ, νῦν δέ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ· καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ τοῦ σοῦ ἑταίρου Ἀριστίππου πολῖται τοῦ Λαρισσαίου. τούτου δὲ ἡμῖν αἴτιός ἐστι Γοργίας· ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλευαδῶν τε τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὸς ἐραστής ἐστιν Ἀρίστιππος, καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν.* Aleuadarum res gestas memoriae prodidit Euphorion. *Clemens Alex.* Strom. I. p. 389. ex emendatione *H. Valesii* ad *Harpocrat.* p. 186. *Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλευάδων κατὰ Γύγην Ὅμηρον τίθησι γεγονέναι.* Vulgo editur *Ἀλιαδῶν.* 23
Quam vitiosam scripturam, quod miror, *Jos. Scaliger* retinuit,

Ἀλίπεδον[25]. ὁμαλὸν καὶ ἄσπορον πεδίον.
Ἀλιτηριῶδες[26]. ἁμαρτωλὸν ἢ πλάνον. Ἄλη[27] γὰρ ἡ πλάνη καὶ ἡ ἁμαρτία.

Clementis locum recipiens in Συναγωγὴν ἱστορικὴν, a se confectam, p. 314. Scholiast. *Theocriti* ad Eid. XVI. 34. 'Τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμμίου πάντα ἀνείλεκτο Εὐφορίων. ubi vide *Toupium*. De Aleua, qui a dracone amatus sit, *Burmannus* ad *Ovid*. Ibin. v. 325. rectius laudasset *Aelianum* H. A. VIII. 11. quam *Tzetzen* Chiliad. IV. 325. qui *Aelianum* exscripsit. Alia de Aleuadis, quae in promtu sunt, occuparunt *Vales*. ad *Sozomen*. H. E. p. 75. ad *Harpocrat*. l. c. et *Valckenarius* ad *Herodot*. VII. 6. [v. *Schneider*. ad *Aristot*. Polit. V. 5. 9. in Addend. T. II. p. 494. sqq. *Meinek*. Comment. miscell. Fasc. I. c. 5. p. 50. sqq. et quae nuper scripsit *Buttmannus* de *Aleuadis*.]

25. Ἀλίπεδον.] Hanc vocem a nobis in Platone frustra quaesitam *Moeris* tanquam Atticam commendat. *Xenophon* Hist. Gr. II. [4. 30.] p. 476. ἐστρατοπεδεύσατο μὲν ἐν τῷ ἀλιπέδῳ καλουμένῳ πρὸς τῷ Πειραιεῖ. *Lycophron*. v. 681. Ἥξει δ' ἐρεμνὸν εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν. ubi *Tzetzes* explicat τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὸν καὶ παραθαλάσσιον πεδίον. *Aristides* Orat. Smyrn. p. 234. διεξελαύνοντι δὲ ἐν ὥραις καὶ κρήναις τὸ ἀλίπεδον. ubi Cod. Bar. ἀλήπεδον. quam scripturam etiam agnoscunt Grammatici, *Harpocration*, ceteris copiosior in hac voce declaranda, *Hesychius* aliique. Apud *Pollucem* I. 186. est ἁλίσπεδα. sed quod *Iungermannus* bene iudicat natum esse e vicino ἀλίπεδα. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk*. A. G. I. 208. coll. 376.] Ἀλίπεδον. ἀμμῶδες πεδίον, ἀπὸ ἁλός, ὅπερ ἐστὶ θάλασσα· πέδον δὲ, ὅπερ ἐστὶ γῆ πεποιημένη, παρὰ τὸ ἀλίζεσθαι ἐκεῖ τοὺς ἵππους. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἀμμόδρομοι ἦσαν.

26. Ἀλιτηριῶδες.] Polit. V. p. 470. D. ὡς ἀλιτηριώδης γε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι. Legg. IX. p. 854. B. οἶστρος δέ ἐστί τις ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων τοῖς ἀνθρώποις ἀδικημάτων, περιφερόμενος ἀλιτηριώδης. ib. p. 881. E. νομίζων κεκοινωνηκέναι ἀλιτηριώδους τύχης. Epist. VII. p. 336. B. Νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι. 24 [ἤ πού τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ex optimis libris scribendum.] ib. p. 351. C. ἐπὶ δύναμιν ἐκὼν εἶσιν ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ γένει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Ab Atticis quis dicatur ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ et δαίμων ἀλιτήριος, docta digressione exposuit *Desid. Heraldus* ad Ius Attic. et Rom. p. 596. 597. Plura de hac voce dicemus ad Scholia *Platonis*.

27. Ἄλη.] MS. ἄλλη. [Noli credere. Codex veram scripturam ἄλη praebet teste *Bastio* in Ap-

Ἀλλόκοτον[28]. ἐξηλλαγμένον.

Ἀλλοτριονομοῦντες[29]. ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες, ἢ ὅλως τισὶ τινα μὴ προςηκόντως διανέμοντες.

pend. ad Ep. cr. p. 14. quamquam utrumque a librariis saepe confusum est. v. *Boissonad.* ad *Lostr.* Her. p. 477. 557.]

28. Ἀλλόκοτον.] Hipp. Mai. p. 292. C. *ῥήματα χαλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα.* Lys. p. 216. A. *Εἶεν, ἦν δ᾽ ἐγώ, οὐκ ἀλλοκότως.* Theaetet. p. 182. A. *Ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα.* quod monente *P. Fabro* ita expressit *Cicero* Academ. I. 7. *Quod ipsum* (ποιότης) *apud Graecos non est vulgi verbum, sed philosophorum.* Protag. p. 346. A. *ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον.* Polit. VI. p. 487. D. *τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας κ. λ.* Euthyd. p. 306. E. *Phrynichus Προπαρασκ. Σοφιστ.* MS. [*Bekk.* A. G. I. 14. sq.] *Ἀλλόκοτος σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου· πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν καὶ παραπληγίαν. Ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλως ἄλλοις κοτῶν Ἀλλόκοτος ἂν καλοῖτο. Πλάτων ἐν Νόμοις·* (lib. V. p. 747. D.) *οἱ μέν γε διὰ πνεύματά γε καὶ διειλήσεις ἀλλόκοτοί εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ ἐναίσιοι αὐτῶν δηλοῖ οἷον οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοίρᾳ τινι. Κυρίως μὲν οὖν οἱ τὸν νοῦν βεβλαμμένοι καὶ ἔμπληκτοι Ἀλλόκοτοι καλοῦνται, ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ σώματα διακειμένων παρὰ φύσιν. Κράτης δ᾽ ἐπὶ ὀνείρατος ἠλλαγμένου καὶ τερατώδους.* Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 378. sq.] *Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυές, ἐξ ἄλλου,* (lege *ἔξαλλον*) *ἀσυνάρμοστον, ἀλλότριον. Πλάτων δὲ Ἀλλοκώτατον καὶ Ἀλλοκώτερον εἶπεν, καὶ Φερεκράτης Ἀλλοκότως ἐπιῤῥηματικῶς.* Adde Scholia *Aristoph.* ad *Vesp.* v. 47. 71. et Scholia *Platonis* non uno loco. [cf. *Corai.* ad *Heliodor.* T. II. p. 146.] Bis hanc vocem *Mangeius* in *Philone* T. II. p. 300. et 541. tentavit; sed temere, ut solet.

29. Ἀλλοτριονομοῦντες.] Haec glossa ex earum genere est, quas, nisi locum, ex quo manarint, in promptu habeas, vix ac ne vix quidem intelligas. *Plato* Theaetet. p. 195. A. loco nobilissimo et saepe ad imitationem vocato, animum humanum *κηρίνῳ ἐκμαγείῳ* comparat, cui perceptarum rerum notiones imprimantur. Is autem, cui exiguum *ἐκμαγεῖον*, id est, minutus animus obtigisset, notiones propter loci angustias aliis, atque oporteret, sedibus locabat: ex quo confusas falsasque opiniones existere necesse erat. Sed ipsum potius philosophum audiamus: *Ἐὰν δὲ πρὸς πᾶσι τούτοις*

Ἀμεταστρεπτί[30]. *οὐχ ὑποστρέφειν εἰς τοὔπισω.*
Ἀμόθεν γε ποθέν[31]. *ἀπό τινος μέρους ἰσημέρου.*

ἐπ' ἀλλήλων συμπεπτωκότα ἢ ὑπὸ στενοχωρίας, ἐάν του σμικρὸν ἦν τὸ ψυχάριον, ἔτι ἀσαφέστερα ἐκείνων. Πάντες οὖν οὗτοί γίγνονται οἷοι δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γάρ τι ὁρῶσιν, ἢ ἀκούωσιν, ἢ ἐπινοῶσιν ἕκαστοι, ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι, βραδεῖς τε εἰσὶ καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα. καὶ καλοῦνται αὖ οὗτοι ἐψευσμένοι τε δὴ τῶν ὄντων καὶ ἀμαθεῖς. Liquido patet, pro *ὀνοματοποιοῦντες*, quod MS. habebat, divise legendum esse *ὀνομάτων ποιοῦντες*, ut est apud *Suidam* et Auctorem Lexici Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 379.] qui glossam totidem verbis ex *Timaeo* descripserunt; nisi quod in hoc separatim legatur *ἀλλότριον νομοῦντες*. Acute autem *Hemsterhusius* meus suspicabatur, duplicem olim extitisse lectionem, *ἀλλοτριωνυμοῦντες*, cui prior conveniat interpretatio, et *ἀλλοτριονομοῦντες*, ad quam posterior pertineat. A *Platone* hoc verbum sumsit *Olympiodorus* Commentario MS. in Phaedonem: *Ὅτι τὸ μὴ καλῶς λέγειν, ἀλλ' αλλοτριονομεῖν, πρῶτον μὲν οὐ καλὸν, ὅπερ δὴ λέγεται, οἷον τὸ φάσκειν ὅτι Σωκράτης τέθνηκεν, ἀλλ' οὐχὶ τὸ τούτου σῶμα.*

30. *Ἀμεταστρεπτί.*] MS. *ὑποστρέφει.* Sed Grammatici huius modi adverbia per infinitivum, quem reposui, exponunt, ut *Hesychius*: *Ἀμεταστρεπτί. δίχα τοῦ μεταστραφῆναι.* Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 387.] *Ἀμετάστρεπτον.* (l. *Ἀμεταστρεπτί.*) *ἀμελητί, μὴ ἐπιστρεφόμενον.* Polit. X. p. 620. E. *ἐντεῦθεν δὲ δὴ ἀμεταστρεπτὶ ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἰέναι θρόνον.* Legg. IX. p. 854. C. *τὰς δὲ τῶν κακῶν ξυνουσίας φεῦγε ἀμεταστρεπτί.* *Philo* T. I. p. 410. *τὰς μὲν οὖν εἰς τὸ ἁμαρτάνειν συνόδους ἀμεταστρεπτὶ φευκτέον.*
Gataker. ad *Antonin.* VIII. §. 5. 26
et *Albertus* ad *Hesych.* in v. Pro eodem *ἀνεπιστρεπτὶ* apud *Plutarch.* de Audit. p. 46. E. et *Jamblich.* de Vit. Pythag. cap. III. p. 12.

31. *Ἀμόθεν γε ποθέν.*] Codex MS. levi vitio *Ἀποθέν γε ποθέν.* quod tamen *Suidam* decepit. Nam ipsum *Timaeum* *ἀμόθεν γε ποθὲν* scripsisse cum ex literarum serie intelligitur, tum multo magis ex loco, quem respexit, Legg. VII. p. 798. B. *Μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γε ποθὲν, ὅντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει.* ubi Scholiastes: *Ἀμόθεν γε ποθέν. ὁπωσδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ Ἀμηγέπη, καὶ Ἀμωσγέπως, καὶ Ἁμουγέπου, καὶ Ἀμοιγέποι, καὶ Ἀμοσέποι.* *Photius* Lexico MS. *Ἠ ποθέν. ἀμόθεν. οὕτως Ἀριστοφάνης.* Legendum: *Ἀμόθεν. ποθέν.* ut est in *Suida*. *Demosthenem Thracem* *ἀμόθεν* apud *Homerum* Od.

Ἄμυνα[32]. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπὶ εἰςπράξεως δίκης.

Ἀμφιλαφές[33]. πολὺ καὶ ἄφθονον. ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἀμφίσκιον.

A. 10. per ἀμηγέπη explicuisse, tradit *Eustath.* ad. l. c. p. 1383. cujus accurata de hac voce est disputatio. Quod in glossae fine additur, ἰσημέρου, *Kusterus* ut supervacaneum delebat: *Abreschius* Dilucid. *Thucyd.* Auctar. p. 372. in ἰσημοίρου vel potius ἰσημεροῦς mutabat. *Kusteri* ratio praeferenda videtur. [ἀπό τινος μέρους ἑτέρου legendum censet *Toup.* Emend. in *Suid.* T. IV. p. 411.]

32. Ἄμυνα.] Hanc glossam descripsit *Suidas.* Vocem ἄμυνα magno consensu explosam a *Phrynicho*, *Moeride* et *Thoma M.* frustra quaeras in Ἀττικωτάτῳ *Platone.* Ea quidem reperitur apud exquisitae elegantiae scriptorem, *Alciphronem* III. 46. p. 376. Τῆς ἀμύνης εἰς ἄπειρον προχωρούσης. Sed sollertia viri docti Obs. Misc. Vol. V. T. II. p. 291. bene correxit τῆς ἁμίλλης. quod Codex Parisinus a nobis collatus confirmat.

33. Ἀμφιλαφής.] Grammatici ἀμφιλαφὴς idem esse tradunt, quod ἀμφιλαβὴς, *qui ab utraque parte prehendi possit.* Sed ex *Hemsterhusiana* ratione derivandum est a λάφω, cuius formae exemplum tametsi in-
27 toriit, satis tamen e praeterito λέλαφα et derivatis λαφύω, λαφύσσω, λάφυρος etc. cognoscitur, eam in veterrima lingua extitisse. Ἀμφιλαφὴς non reperitur apud *Homerum*: sed tanto frequentius apud posteriores poëtas et solutae orationis scriptores. De *arboribus laeta coma florentibus* dixit *Plato* loco perinsigni, quem *Timaeus* respexit, Phaedr. p. 230. B. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. quae verba certatim imitando sua fecerunt *Julian.* Or. III. p. 113. A. *Themist.* Or. II. p. 32. *Aristaenet.* I. 3. *Basil.* de Vita Theclae II. 10. p. 158. Totum vero philosophi locum sic expressit *Cicero* de Orat. I. 7. ut de elocutionis venustate cum *Platone* certasse videatur: *Cur non imitamur Socratem illum, qui est in Phaedro Platonis; nam me haec tua platanus admonuit, quae non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis,* (ἀμφιλαφὴς) *quam illa, cuius umbram secutus est Socrates, quae mihi videtur non tam ipsa aquula, quae describitur, quam Platonis oratione crevisse.* Platano antiquitas hanc vocem quasi propriam dicavit. *Apollon. Rhod.* II. 735. Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ὑπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. ubi vide Scholiast. Sed exemplorum nullus finis esset, si quae ad manum sunt, huc congererem. Saepe etiam ἀμφιλαφὴς dicitur de *quacunque,*

Ἀμφιθαλεῖς[34]. ἀντὶ τοῦ ἀμφότεροι οἰκοθαλεῖς.

re ampla et magna. *Pindarus* Olymp. IX. 122. ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕσποιτο. *Herodot.* III. 114. χρυσίον τε φέρει πολλὸν καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας. *Apollon. Rh.* IV. 1366. πελώριος ἄνθορεν ἵππος, Ἀμφιλαφής. ubi a Scholiaste μέγας explicatur. *Longin.* sect. 12. p. 92. ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς πάντῃ νέμεται. *Aelian.* II. A. II. 21. δεῖπνον ἄφθονον καὶ ἀμφιλαφές. De *re tecta ab omni parte et munita*, quae vis vocis proxime fluxit ab origine, *Theocrit.* Eid. XXIV. 46. Ἀμφιλαφὴς δ᾽ ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. Nec quicquam impedit, quo minus ita capiatur in *Apollon. Rh.* IV. 982. Ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος. A Sophistis *Pindari* auctoritatem secutis etiam ad *res incorporales* traduci coepit. *Maxim. Tyr.* Diss. XXI. p. 259. οὐδὲν γὰρ πολεμιώτερον ἀνδρὸς ἀρετῇ μοχθηρίας ἀμφιλαφοῦς. Diss. XXII.
28 p. 269. ἐν πολλῇ καὶ ἀμφιλαφεῖ ἀληθείᾳ κατατιθέμενον τὸ τοῦ βίου τέλος. nisi potius h. l. scripserit ἐν πολλῇ καὶ ἀμφιθαλεῖ ἀληθείᾳ, imitatus, ut opinor, *Aeschinem Socratic.* Axioch. p. 730. D. καὶ φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ τὴν ἀλήθειαν. Idem Sophista Dist. XL. p. 473. αἱ γὰρ τῶν σωμάτων φύσεις πολὺ τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφιλαφέστεραι εἰς ὑγείας μέτρον. Rarius *personis* tribuitur. *Callimach.* II. in Apoll. v. 42. Τέχνῃ δ᾽ ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων. quod sic expressit *Dionysius* Perieg. v. 462. Ὕλῃ δ᾽ ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον ἐκείνη. *Damascius* ap. *Suid.* v. Σεβηριανός. ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὗρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν· πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις. [Plura dabunt *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. v. 27. in Apoll. v. 42. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. II. 14. *Baehr* ad *Plutarchi* Flam. p. 90.]

34. Ἀμφιθαλεῖς.] Forte legendum ἀμφοτέρωθεν vel ἐπ᾽ ἀμφοτέροις οἰκοθαλεῖς. [„Si quid hic suspicandum, malim ἀμφότερα, absolute pro κατ᾽ ἀμφότερα, *utrinque, ab utraque parte, a parte et patris et matris.*“ Haec *Bast.* in App. ad Ep. crit. p. 15. Praestat ἀμφοτέρωθεν, quo omnes fere Grammatici in explicanda voce ἀμφιθαλὴς usi sunt.] *Pollux* III. 25. ὅτε δὲ ἂν γονεῖς ἅμα ἀμφότεροι περιῶσιν, ἀμφιθαλὴς ὀνομάζεται. Et sic reliqui Grammatici. *Plato* Legg. XI. p. 927. D. ἢ περὶ τὸν ἀμφιθαλῆ γενόμενος κακός. *Callimach.* Fragm. CXX. Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. *Dionys. Halic.* A. R. II. [22. 71.] p. 92. 130. *Lucian.* Hermot. [57.] p. 798. Latini *patrimos et matrimos* dicebant. Sed abunde viri docti, qui laudantur ad *Hesych.* in v. et *Fabric.* ad *Dion. Cass.* LIX. p. 908. Alia potestate ἀμφιθαλὴς *diis, omni ex parte florentibus, almis*, tribuebatur. *Orpheus*

Ἀμφικτύονες[35]. οἱ ἐκ πολλῶν πόλεων αἱρετοὶ δικασταί, οἷον ἀμφικτίονες καὶ περίοικοι.

Ἀμηγέπη[36]. ἑνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν.

Hymn. XLV. 2. *Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον*, quod ipsum fortasse restitui debet II. VII. 13. XII. 1. ubi *αἰθαλὴς* editur: nisi quis praeferat *αὐξιθαλής*. *Aristoph.* Av. v. 1735. Ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος κ. λ. ubi frustra Scholiastes alteram notionem agnoscit. *Philo* T. II. p. 559. τοῖς τῶν μειζόνων καὶ ἀμφιθαλῶν εἶναι δοκούντων σεβασμοῖς, Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἄρεως. Pro *generoso* vel *nobili* est apud eundem. T. I. p. 538. II. p. 446.

35. Ἀμφικτύονες.] *Suidas* pro πολλῶν πόλεων legit πόλεων καὶ ἐθνῶν. Quod eodem redit. Minus autem recte apud eundem ἀμφικτύονες scribitur
29 pro ἀμφικτίονες, quo glossographum nostrum ad vocis etymon respicere clarum est. Nam *Androtion* quoque, Ἀτθίδος scriptor, Amphictyonum consessum non ab Amphictyone, Deucalionis F. qui eum instituisse traditur, sed a Delphorum ἀμφικτίοσι i. e. vicinis, sic appellatum esse statuit. Vide *Pausan.* Phoc. cap. VIII. p. 815. et ibi *Sylburg.* Apud *Platonem* nullam *Amphictyonum* mentionem reperi: nec dubito, quin glossa ad *Herodotum*, eos non uno loco commemorantem, pertineat. De ipso concilio omnia fere pervulgata sunt. Videndus praeter alios *Anton. van Dale* Diss. VI. de Antiq. et Marmor. p. 430. sqq. [Probabiliora proposuit *Sainte-Croix* in opere nobilissimo *Des anciens gouvernemens fédératifs et de législation de Crète* inscripto; quod prodiit Parisiis, p. 1—266. quocum cf. de iisdem quae scripsit *Tittmannus* in singulari libello: Ueber den Bund der Amphictyonen. Berolin. 1812.]

36. Ἀμηγέπη.] Sophist. p. 259. D. τὸ δὲ ταυτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμηγέπη. Politic. p. 278. D. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀμηγέπη τῶν συγκράσεων ὀρθῶς δοξάζει. Protag. p. 331. D. καὶ γὰρ ὁτιοῦν ὁτῳοῦν ἀμηγέπη προσέοικε. Polit. V. p. 474. C. ἐὰν αὐτὸ ἀμηγέπῃ ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. ib. D. οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι. Legg. V. p. 736. E. 739. C. IX. p. 861. C. Atque hanc formam ἀμηγέπη alteri ἀμωσγέπως praeferunt *Moeris* et *Thomas M.* Sed utramque Atticis usitatam esse, vel unius *Platonis* exempla docent. [cf. *Valckenar.* Opusc. T. II. p. 119.] Protag. p. 323. C. οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς. Charmid. p. 175. C. ἅ τις μὴ οἶδε μηδαμῇ ταῦτα, εἰδέναι ἀμωσγέπως. Phaedr. p. 228. C. ὡς μοί δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν, πρὶν ἂν εἴπω ἀμωσγέ-

Ἀναδῆσαι[37]. ταινίας ἐπιβαλεῖν.
Ἀνάρσια[38]. ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο.
Ἀνακηκίει[39]. ἀναπηδᾷ.

πως. Tim. p. 52. C. Legg. I. p. 641. E. II. p. 663. C. 665. C. V. p. 736. A. 737. B. VI. p. 753. E. VII. p. 829. A. IX. p. 861. D. X. p. 887. B. XI. p. 913. B. 922. B. XII. p. 943. E. 965. E. *Apollonius Dyscolus* Grammatica necdum edita [*Bekk.* A. G. II. 566.]: Ἔστι οὖν καὶ τὸ ἀμόθεν, καὶ ἔτι τὸ οὐδαμόθεν ἀπὸ τοῦ οὐδαμός. Ὁμολόγως οὖν τὸ μὲν οὐδαμῶς περισπᾶται· καὶ ἔτι παρὰ Ἐπίκουρον (hoc nomen corruptum) τὸ ἀμωσγεπῶς σημαῖνον κατά τινα τρόπον ἀπὸ ὀξυτόνου τοῦ ἀμὸς, ἐπεὶ καὶ πόθεν περιέσπαστο τὸ ἀμῶς κ. λ. Lexicon MS. in Bibl. Regia: Ἀμωσγέπως. ὅθεν δήποτε. λέγεται δὲ ὄνομα ἡ λέξις. ἔστιν οὖν ὄνομα Ἀμὸς, ἰσοδυναμοῦν τῷ τὶς, Δωρικῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος· (Od. A. 10.) Τῶν ἀμόθεν γε θεά. ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος μέρους. Ὥσπερ ἀπὸ καλὸς γίνεται ἐπίῤῥημα καλῶς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀμὸς γίνεται Ἀμόθεν, ἐξ οὗ τὸ Οὐδαμόθεν ἐπίῤῥημα. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλῶς γίνεται ἐπίῤῥημα καλὰ, οὕτως ἀπὸ τοῦ οὐδαμῶς Οὐδαμὰ, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. οὕτως ὁ μέγας Διονύσιος. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. iis, qui exquisite scribere velint, ἀμηγέπη pro μετρίως commendat. Ex adverbiis cum ἀμῶς compositis rarissimum est ναιδαμῶς, contrarium τῷ οὐδαμῶς, quod *Hesychius* affert. Vide sup. Ἀμόθεν γε ποθέν.

37. Ἀναδῆσαι.] Vide quae infra dicemus ad v. Ταινίας ἀναδούμενοι.

38. Ἀνάρσια.] Cum glossographo nostro consentit *Suidas*. Aliter *Eustath.* ad Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιοι, οἷς οὐκ ἔστιν ἄρσεσθαι, ὅ ἐστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Ipsum verbum Jonicum potius, quam Atticum, ex *Herodoteis* huc immigravit. *Herodot.* I. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. III. 74. ὅτε ἐπεπόνθεε πρὸς Καμβύσεω ἀνάρσια.

39. Ἀνακηκίει.] Mendose MS. Ἀνακήκει, et ex eo *Suidas* Ἀνακηκεῖ. Rescripsi Ἀνακηκίει ex Phaedro p. 251. C. ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει. Quae verbi vis sit, ex *Apollonii Rhodii* exemplis, quae subiicimus, intelligere licet. lib. I. v. 389. — περὶ δέ σφιν ἀϋδμὴ κήκιε λιγνύς· ib. v. 542. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη. ubi vide Scholiast. v. 1261. — τῷ δ' ἀΐοντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς Κήκιεν. lib. III. v. 227. de aqua saliente: Κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης. lib. IV. v. 600. Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν. ib. v. 929. — θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν. et v. 1188. — θυέων τ' ἄπο τηλόθι κήκιε λιγνύς. *Hesy-*

Ἀνάπλεως[40]. ἀναπεπλησμένος. χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου.

Ἀνατί[41]. δίχα βλάβης καὶ οἷον δίχα τῆς ζημίας.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν[42]. ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

chius: Κηκίει. πηδᾷ, πηδεύει. Ultima vox mutanda in πιδύει vel πηδύει. Vide *Eustath.* ad Il. H. p. 680.

31 40. Ἀνάπλεως.] Theaet. p. 196. E. πάλαι ἐσμὲν ἀνάπλεω τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι. Sympos. p. 211. E. εἰλικρινὲς, καθαρὸν, ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων. Phaedon. p. 83. D. μηδέποτε εἰς ᾅδου καθαρῶς ἀφικέσθαι· ἀλλ' ἀεὶ ἀνάπλεα τοῦ σώματος ἐξιέναι. Eandem *polluendi* et *foedandi* potestatem verbum ἀναπίμπλασθαι habet apud philosophum nostrum. *Suidas*: Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας. Hipp. Maior. p. 291. A. σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρέποι τοιούτων ὀνομάτων ἀναπίμπλασθαι, καλῶς μὲν οὑτωσὶ ἀμπεχομένῳ. Apolog. p. 32. C. βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Phaedon. p. 67. A. μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ. Polit. VI. p. 496. D. ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας, ἀγαπᾷ εἴ πη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων κ. λ. *Thucydides* in pestilentiae descriptione, II. 51. ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα. *contagione infecti.* quod *Gesnerus* in Thes. L. L. v. *Impleo*, bene comparat cum *Livio* IV. 30. *vulgatique contactu in homines morbi et primo in agrestes ingruerant servitiaque, urbs deinde impletur.* Vide eundem ad *Orphei* Hymn. 37. p. 233.

41. Ἀνατί.] Legg. IX. p. 871. E. ὁ προστυχὼν πρῶτος τῶν οἰκείων τοῦ ἀποθανόντος ἢ καὶ τῶν πολιτῶν, ἀνατεὶ κτεινέτω. pro quo ibid. p. 874. C. νηποινεὶ dixit. Leg. XI. p. 917. C. κολάζων μὲν τὸν ὀμνύντα ἀνατεὶ τυπτέτω. ibid. p. 935. B. κολαζέτω δὲ ὁ τούτων ἄρχων ἕκαστον ἀνατεί. *Lycophron* v. 285. 1172. *Harpocrat.* in v. et *H. Valesius.*

42. Ἀνατείνας τὴν ψυχήν.] Totidem verbis haec glossa apud *Suidam* legitur, item apud *Eudemum* Lexico MS. quod est in Bibl. Regia, nisi quod pro ἄνω τρέψας habet ἄνω κρεμάσας. Glossa non dubie referenda est ad Polit. VII. p. 533. C. Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα βεβαιώσηται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ 32 τινι τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατο-

Ἀνασχινδυλευθῆναι[43]. ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι.

Ἀνάδαστος[44]. ἡ κληρουχηθεῖσα γῆ, ἡ πάλιν εἰς διαίρεσιν διαδιδομένη.

ρωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. Hic *Timaeus* pro ἀνάγει ἄνω legit ἀνατείνει, leviter glossam immutans, ut aliis locis facere solet. Hanc autem *Platoni* propriam loquendi rationem Platonici, praesertim recentiores, certatim celebrarunt. *Clemens Alex.* Protrept. I. p. 107. ἀνατεινόμενοι δὲ ἄνω τῇ ἐννοίᾳ σοφίαν μεταδιώκομεν ἁγίαν. *Atticus* apud *Euseb.* P. E. XV. p. 195. C. πειρωμένου τοῦ Πλάτωνος ἕλκειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς ἄνω που πρὸς τὸ θεῖον. *Max. Tyr.* Diss. VIII. p. 81. δύνανται εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενοι τῇ ψυχῇ τῷ θείῳ ἐντυγχάνειν. *Julian.* Or. IV. p. 136. ἀνατείνων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸν νοητὸν κόσμον. et p. 152. ἐπανάγων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας. *Synes.* de Insomn. p. 144. λεπτύνει γὰρ ἀῤῥήτως αὐτὸ καὶ πρὸς θεὸν ἀνατείνει. Ex eodem *Platonis* loco ψυχῆς ὄμμα sumserunt *Philo* T. II. p. 635. et *Porphyr.* de Vita Plotin. p. 111. [cf. *Rhoer.* ad *Porphyr.* de Abstin. An. I. 47. p. 81.]

43. Ἀνασχινδυλευθῆναι.] Polit. II. p. 362. A. τελευτῶν, πάντα κακὰ παθὼν, ἀνασχινδυλευθήσεται. In huius verbi scriptura mire variatur. *Clemens Alexandrin.* Strom. lib. V. p. 714. hunc *Platonis* locum laudans legit ἀνασκινδυλευθήσεται, quod etiam habent *Hesych.* in v. et *Etymol. M.* p. 100. 51. At *Theodoret.* Therapeut. Serm. VIII. p. 112. et p. 119. ἀνασκινδαλευθήσεται, sicut *Suidas*, *Timaei* glossam describens, et ipse *Clemens* Strom. lib. II. p. 494. ubi *Potterus* videndus. *Phrynichus* denique Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. [*Bekk.* A. G. I. 27.] Ἀνασχινδαλευθῆναι, διὰ τοῦ χ Πλάτων· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κ. quo tamen loco librarius haesitans, utrum ἀνασχινδυλευθῆναι, an ἀνασχινδαλευθῆναι scriberet, utrumque coniungendo ἀνασχινδαυλευθῆναι dedisse videtur. Par etiam varietas in cognata voce σκινδάλαμος notanda est. *Hesychius*: Σκινδάλαμος. σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ σχινδάλαμος. ἄλλοι σκινδαλμός. Atticum esse σχινδάλαμος per χ exquisita eruditi- 33
one docet *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 360. [In *Timaei* cod. exaratum est ἀνασκινδυλευθῆναι. v. *Bast.* Append. ad Ep. crit. p. 16. cf. Schol. in *Plat.* p. 149. ed. *Ruhnk.* ubi corrig. ἀνασκολοπισθήσεται.]

44. Ἀνάδαστος.] Ἀναδάσασθαι proprio et Attico dici de *agro ex integro aequis partibus dividendo*, recte docent *Moeris* et *Thomas Mag.* Hinc γῆ ἀνάδαστος, *ager sic distributus.* Legg. VIII. p. 843. B. ὡς ἀνάδαστον γῆν λάθρα καὶ βίᾳ ποιοῦντος. ubi vide Scholia. *Jamblich.* de Vit. Pythag. cap. 35. p. 212. καὶ τά τε χρέα ἀπέκοψαν

Ἀναπεμπάζεσθαι[45]. ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα.
Ἀνακογχυλιάσαι[46]. ἀναγαργαρίσαι.

καὶ τὴν γῆν ἀνάδαστον ἐποίησαν. Hoc adde Polit. VIII. p. 566. A. καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν. quo loco *Themist.* Orat. VII. p. 91. C. usus est. Legg. III. p. 684. E. καὶ ἐπαρᾶται γῆς τε ἀναδασμοὺς εἰσηγούμενον καὶ χρεῶν ἀποκοπάς. Neque aliunde metaphorae rationem petendam existimo, qua quis dicitur ἀνάδαστον ποιεῖν *rem iudicatam*, i. e. *rescindere*. *Lucian.* Abdicat. [11.] p. 169. καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρῃτήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας. *Dio Chrysostom.* Orat. XXXVII. p. 463. A. προκαλέσασθαι τὴν κρίσιν ἀνάδαστον ποιήσαντες, ἢ τοῖς ἅπαξ δεδογμένοις ἐμμείναντες. ubi vide *Is. Casaubon.* Sed multo latius patet haec loquendi ratio. *Dio* ibid. B. δεῖ τὴν τηλικαύτην ἀνάδαστον τιμὴν ἀνατραπῆναι. *Plutarch.* Sympos. lib. III. 6. p. 654. A. κίνδυνός ἐστιν ἀνάδαστον γίνεσθαι τὸν ὄγκον.

45. Ἀναπεμπάζεσθαι.] Lysid. p. 222. E. δέομαι οὖν, ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι. Legg. IV. p. 724. B. ἀναπεμπαζομένους τόν τε λέγοντα καὶ τοὺς ἀκούοντας, παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Quam medii formam *Thomas Mag.* prae ἀναπεμπάζειν commendat. *Maxim. Tyr.* Diss. XVI. p. 185. τῆς μνήμης ἐκεῖ ἐν Ἰλίῳ ἀναπεμπαζομένης ἕκαστον ὧν εἶδε τέως. ibid. p. 187. ἀναπεμπάζεται τῇ μνήμῃ τὰ τοῦ νοῦ θεάματα. *Heliodor.* lib. III. [cap. 5.] p. 137. ὥσπερ εἴ που γνωρίζοντες ἢ ἰδόντες πρότερον, ταῖς μνήμαις ἀναπεμπάζοντες. Idem variata orationis structura 34
lib. VII. [c. 4.] p. 303. καὶ πρὸς τὰ πάλαι συμβάντα τὴν διάνοιαν ἀναπεμπάζουσα. *Athen.* lib. VI. p. 263. B. VIII. p. 362. D. X. p. 459. C. *Aristid. Quintil.* de Music. II. p. 87. *Eustath.* ad Il. Α. p. 135. Haec verbi metaphorica vis est: prima et propria, *cibos ad rumen revocare.* Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 780. τῶν ἀναπεμπαζόντων τὴν τροφὴν ζώων, καὶ αὖθις ἀναμασωμένων. *Clem. Alex.* Strom. lib. VII. p. 901. τῶν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ μελετώντων καὶ ἀναπεμπαζομένων ἐν τῷ τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων δοχείῳ. Utraque potestate convenit Latinum *ruminari.* Simplex πεμπάζειν eadem, qua ἀναπεμπάζειν, notione soli poëtae frequentant. *Apollon. Rhod.* IV. 351. Ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη. et v. 1784. — ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο Θυμῷ πεμπάζων.

46. Ἀνακογχυλιάσαι.] Pro ἀναγαργαρίσαι apud *Suidam* est ἀναγαργαρίσασθαι. Glossa referenda est ad Sympos. p. 185. D. εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνα-

Ἀνδρηλατεῖν[47]. ἄνδρας ἐξελαύνειν καὶ φυγαδεύειν.
Ἀνείλλεται[48]. ἀνειλεῖται.
Ἀνιμᾷ[49]. ἀνέλκει.

κογχυλίασον. quem locum laudat *Athen.* lib. V. p. 187. C. *Aristides* Sacr. Serm. V. p. 349. οἱ δὲ ἰατροὶ τὰ πρὸ τοῦδε ἀνακογχυλιάζειν ἐκέλευον. *Synes.* Dione p. 55. C. ὁ δὲ ἀποῤῥοφεῖ τε καὶ ἀνακογχυλίζει. *Aelius Herodianus* Φιλεταίρῳ, sive libello de Vocibus Atticis inedito [p. 453. ed. *Pierson.*] Ἀνακογχυλίσασθαι, οὐχὶ ἀναγαργαρίσασθαι. Εὔπολις ἐν Φίλοις. *Pollux* VI. 25. ὃ μέντοι αναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα.

47. Ἀνδρηλατεῖν.] Polit. VIII. p. 565. E. γενόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ, καὶ ἀποκτιννύῃ. *Aeschyl.* Agamemn. v. 1428. Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆςδε χρὴ σ' ἀνδρηλατεῖν. ibid. v. 1595. Ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Eumenid. v. 221. Οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν. *Dionys. Halicarn.* A. R. lib. VII. [cap. 53.] p. 458. οὓς βούλονται τῶν πατρικίων ἀνδρηλατεῖν ἢ μιαιφονεῖν. *Timaeo* glossam sublegit *Suidas.*

48. Ἀνείλλεται.] Sic etiam Scholiastes ad h. l. Rectius tamen *Suidas* per duplex λλ Ἀνείλλεται. quod recepi. Ita *Phrynichus* de Dict. Attic. p. 12. [p. 29. ed. *Lob.*] ἀνείλλειν vel ἀνίλλειν βιβλίον scribi iubet, non ἀνειλεῖν. quod idem repetit Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. [*Bekk.* A. G. I. 19.] Ἀνίλλειν βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσιν τὴν λέξιν καὶ δι' ἑνὸς λ γράφουσιν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσιν καὶ διὰ δύο λλ γράφουσιν. οὕτως καὶ τὸ ἐξίλλειν. *Timaeus* ob oculos habuit Sympos. p. 206. D. ubi tamen nunc minus Attice legitur: λυπούμενον συσπειρᾶται καὶ ἀποτρέπεται καὶ ἀνειλεῖται καὶ οὐ γεννᾷ· sicut etiam Critia p. 109. A. καθ' ἕκαστα ἡ τοῦ λόγου διέξοδος οἷον ἀνειλουμένη, τὸ προςτυχὸν ἑκασταχοῦ δηλώσει. Et haec forma creberrima est apud ceteros Graecos. *Plutarchus* Cons. ad Apoll. p. 109. C. ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ (γραμματίδιον) ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. *Longin.* sect. XII. p. 92. ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς, οἶμαι, πάντη νέμεται καὶ ἀνειλεῖται. *Heliodor.* X. [34.] p. 509. ἀνειλήσας τὸ γράμμα ἐπελέγετο. Ex Atticistarum praecepto *Porphyr.* de Vit. Plotini cap. 14. p. 116. ἀνίλλεσθαι τὰς προθυμίας. *Proclus* in Tim. III. p. 175. ὁ δὲ κακὸς πᾶς, ὁρῶν εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ αἶσχος, ἀνίλλεται μὲν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν. [cf. *Olympiod.* Schol. in *Plat.* Phileb. p. 242. ed. *Stallb.*]

49. Ἀνιμᾷ.] Infra: Ἱμᾷν. ἀνέλκειν, ἀνασπᾷν. Neutrum in *Platone* legere memini.

Ἀνεργήσει[50]. ἀναδήσει, ἀναρτήσει καὶ οἷον κωλύσει.

Ἀνδραποδώδη τρίχα[51]. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἴδιον κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν αἵ δοῦλαι τε καὶ οἱ δοῦλοι.

Ἀνδρείκελον[52]. χρόα ἐπιτηδεία, ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν.

50. Ἀνεργήσει.] *Suidas* et *Eudemus* Lexico MS. una voce minus: Ἀνεργήσει. ἀναρτήσει καὶ οἷον κολάσει. Lege ex *Timaeo* et Lexico Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 398.] κωλύσει. quod *Hesychius* praebet v. Ἀνέεργεν, Ἀπέεργεν, Ἄπειργον. Neque enim probo *Kusteri* coniecturam, Ἀνέρσει legentis, ut sit futurum Aeolicum ab ἀνείρω. Multo quidem probabilius videtur, quod *Valckenario* nostro in mentem venit, Ἀνέρξει scribendum esse, ab ἀνέργω. Ad quam normam in *Hesychio* etiam refingas Ἀνέρξει. ἀναρτήσει, κρεμάσει. pro vulgato Ἀνέρσει. ἀμαρτήσει, κρεμάσει. Glossae sedem quaerant, quibus otium est. Συνέργειν habet *Plato* Tim. p. 34. C. cuius etiam est σύνερξις. [ibid. p. 18. E.]

36 51. Ἀνδραποδώδη τρίχα.] Pro ἴδιον *Suidas* minus recte ἰδίως, apud quem mox desunt verba αἵ δοῦλαι τε καί. Pertinet glossa ad Alcibiad. I. p. 120. B. ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη (φαῖεν αἱ γυναῖκες) τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ὑπ' ἀμουσίας, καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες. ubi vide Scholiasten. Eundem locum *Olympiodorus* Scholiis MSS. in hunc dialogum sic interpretatur: *Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν, ἐπὶ τῶν ἐλευθερουμένων δούλων καὶ ἐπιμενόντων ἐν τῇ δουλείᾳ· ὅτι ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ, τουτέστιν, ἔτι τὴν δουλικὴν τρίχα ἔχεις. Πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ φησίν, ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπὸ ἀμουσίας.* Cuius Scholii meliorem partem iam olim ex MS. protulit *Is. Casaubonus* ad *Persii* Sat. V. p. 429. A *Platone* suo sumpsit *Proclus* in Tim. lib. I. p. 31. διότι τὴν παντοίαν Αἰγυπτίων σοφίαν οὐ μετήεσαν· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι παρ' αὐτοῖς τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde *Eustathium*, a *Kustero* ad *Suid.* laudatum, ad Il. Α. p. 79.

52. Ἀνδρείκελον.] Cratyl. p. 424. D. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁτιοῦν ἄλλο τῶν φαρμάκων· ἔστι δ' ὅτε πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον σκευάζωσιν. quae

Ἀνοργίαστοι[53]. οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

Ἀντικρύ[54]. κατευθύ, ἐπ' εὐθείας.

excerpsit *Pollux* VII. 129. Polit. VI. p. 501. B. ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον. Pro *eo, quod similitudine hominem refert*, est apud *Plutarch.* Alexandr. [c. 72.] p. 705. A. τὸν Θρᾴκιον Ἄθων διατυπῶσιν ἀνδρείκελον δέχεσθαι καὶ διαμόρφωσιν. *Clem. Alexandrin.* Protrept. p. 41. τὴν ὕλην ἀγάλματα ἀνδρείκελα ἐποιήσατε. [*Dionys. Hal.* A. R. I. 38. εἴδωλα ἀνδρείκελα.] Paedag. lib. II. p. 168. θη-
37 ρία ἀνδρείκελα. Restituenda vox est *Hesychio*: Ἀδάκελον. ἐμπρεπές. Facili emendatione scribe: Ἀνδρίκελον. ἐμπρεπές. scilicet ἀνδρὶ quod ex canone *Albertino* intelligendum est. [Repugnat *Toup.* Em. in *Suid.* T. IV. p. 312. not.] Alibi *Hesychius*: Ἀνδρείκελον. ἀνδρὶ ὅμοιον. Et Ἀνδρείκελον. χρώματος εἶδος. καὶ τὸ ὅμοιον. ubi item ἀνδρὶ supplet vir doctissimus. [Egregie h. v. explicuit *Barkerus* in *Wolfii* Analect. liter. V. I. P. II. p. 388. sqq. cf. *Dalechamp.* ad *Plaut.* Mostell. I. 3. 103. *Triller.* Observatt. p. 401.]

53. Ἀνάρπαστοι.] Sic Codex MS. gravi et vetusto vitio, quod iam olim *Suidae* fraudi fuit, qui Ἀνάρπαστοι, tanquam probam vocem, bona fide in farraginem suam recepit. Vere autem *Kusterus*, qua erat sagacitate, Ἀνοργίαστοι restituit; de cuius emendatione ne quis amplius dubitet, locum, ex quo glossa manavit, inspiciat, Epinom. p. 985. D. ἀνοργιάστους τε ὄντας ἑτέρους θεοὺς, καὶ τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς. *Philo* T. I. p. 156. ἀμυήτους μυήσεις, ἀνοργιάστους τελετάς. T. II. p. 268. ἀνοργίαστος, βέβηλος, ἐναγής. *Clemens Alexandr.* Protrept. p. 19. θρησκευομένη τὰς ἀμυήτους ὄντως μυήσεις καὶ τὰς ἀνοργιάστους τελετὰς εὐσεβείᾳ νόθῳ προςτρεπομένη. *Themist.* Orat. XIII. p. 166. C. ἀμύητος ὢν καὶ ἀνοργίαστος τούτων τῶν ἱερῶν. Scholiast. Comici ad Lysistr. v. 898.

54. Ἀντικρύ.] Euthydem. p. 273. B. ἄντικρυς ἰὼν παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. ubi ex *Ammonii* aliorumque magistrorum praeceptis ἀντικρὺ scribendum fuisset. Vid. *Nunnes.* in *Phrynich.* p. 194. [p. 444. ed. *Lob.*] Sympos. p. 223. B. ἐξιόντος τινὸς εἰς τὸ ἄντικρυς. Pro *illico* aut *palam* Axioch. p. 367. A. φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν. Multo frequentius est καταντικρύ. Alcibiad. I. p. 133. A. ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει. Lysid. p. 203. B. δείξας μοι ἐν τῷ καταντικρὺ τοῦ τείχους περίβολον. ibid. p. 207. A. καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ καταντικρὺ ἀποχωρήσαντες ἐκαθεζόμεθα. Theaet. p. 194. B. Protag. p. 315. C. Euthyd. p. 274. C.

Ἄντυγες[55]. αἱ τῶν ἁρμάτων περιφέρειαι οὕτως λέγονται.

Ἀντωμοσία[56]. γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία[57] δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος καὶ ἐπὶ[58] τῶν δικαζομένων· τοῦ μὲν ὡς πράξαντα διώ-

Phaedon. p. 72. B. 112. E. 113. B. Vide Scholiasten ad Charmid. p. 153. A.

38 55. *Ἄντυγες.*] Theaetet. p. 207. A. ἀλλ' ἀγαπῷμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ τι ἐστὶν ἅμαξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοί, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγός. Quid ἄντυξ sit, vulgo paene ignorabatur ante *Ti. Hemsterhusium*, qui praeclare, ut infinita alia, vocem explanavit, ad *Lucian.* Deor. Dial. XXV. p. 279.

56. *Ἀντωμοσία.*] Haec non solum apud *Suidam*, sed etiam apud Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 1036. totidem verbis leguntur. Theaetet. p. 172. E. ἀλλ' ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε καὶ ὑπογραφὴν παραναγινωσκομένην, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥητέον· ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν. ubi postrema verba de glossa suspecta sunt *Abreschio* Auctar. Diluc. *Thucyd.* pag. 425. Apolog. p. 19. B. ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν. ubi vide Scholia. ibid. p. 24. B. λάβωμεν αὖ τὴν τούτων ἀντωμοσίαν. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 200.] Ἀντωμοσία καὶ Ἀντομνῦναι. τὸ γράμματα γράψαι καὶ ἀποφέρειν εἰς τὴν ἀρχὴν τόν τε φεύγοντα καὶ τὸν διώκοντα, τὸν μὲν ἀληθῆ κατηγορεῖν, τὸν δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι. λέγεται δὲ Ἀντωμοσία καὶ ἐν ταῖς διαδικασίαις, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀμφισβητήσεσιν. *Harpocration* v. Ἀντωμοσία, Διωμοσία et Ἐξωμοσία. *Pollux* VIII. 55. et ibi *Hemsterh.* Plura iuris Attici, interpretes.

57. *Διωμοσία.*] Infra: Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι· τοῦ μὲν ὀμνῦντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν. a quibus nihil discrepat *Suidas*. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 239.] Διωμοσία ὅρκος ἐστὶν, ὃν ὤμνυον οἱ φόνου ἀγῶνα διώκοντες ἢ φεύγοντες. ἀμφότεροι γὰρ ὤμνυον μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν παρόντα λόγον· (adde ὁ μὲν) ἦ μὴν ἀληθῆ κατηγορηκέναι καὶ δικαίως· ὁ δὲ ἦ μὴν ἀληθῆ ἀπολελογῆσθαι καὶ δικαίως. ὤμνυον δὲ καὶ πρὶν εἰπεῖν τὸν αὐτὸν ὅρκον ἀμφότεροι, ἐπενεχθείσης ἤδη τῆς ψήφου, εἰ μὴ δικαίως νενικηκέναι, ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἐπαρώμενος, εἰ ἐξηπάτησεν. Apolog. p. 27. C. καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ.

58. *Ὅρκος καὶ ἐπὶ τῶν δικαζ.*] Lege ex *Suida*, Schol. *Arist.* l. c. et ipso *Timaeo* v. 39 Διωμοσία, ὅρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων.

κειν[59]· τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία[60] δὲ ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν.

Ἄξων[61]. τὸ τοῦ ἅρματος ξύλον, περὶ ὃ δινοῦνται οἱ τροχοί.

Ἀπενιαυτίσαι[62]. ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπί τισιν ἀδικήμασιν.

Ἀπέσβη[63]. τέθνηκεν.

59. *Διώκειν.*] *Suidas* διώχει. At MS. διώκειν. quod indicio est, post ἔπραξεν excidisse vocem, quam Schol. Comici habet, τοῦ μὲν ὡς πράξαντα διώκειν· τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν ἀποφάσκειν.

60. *Ἐξωμοσία.*] Infra: Ἐξωμοσία. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. quae etiam leguntur apud *Suidam* et Scholiast. *Aristoph.* ad Eccles. v. 1018. Ἐξωμοσίας nullam in *Platonis* libris mentionem reperio.

61. *Ἄξων.*] Respicit locum Theaetet. p. 207. A. quem modo ad v. Ἄντυγες laudavi, vel Polit. III. p. 397. A.

62. *Ἀπενιαυτίσαι.*] Legg. IX. p. 866. C. μέτοικος δὲ ὤν, ἀπενιαυτησάτω. ubi vide Scholia. ibid. p. 868. C. καὶ ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἀπενιαυτείτω. ibid. E. τριετεῖς δὲ ἀπενιαυτήσεις διατελεῖν. et paullo post τὰ μὲν τῶν καθαρμῶν καὶ ἀπενιαυτήσεων δεῖν γίγνεσθαι. His *Platonis* locis usi sunt viri docti ad *Polluc.* I. 68. ut ostenderent, probas formas esse ἀπενιαυτέω et ἀπενιαύτησις. At ego, re δευτέραις φροντίσι perpensa, ubique ἀπενιαυτίζω et ἀπενιαύτισις scribendum censeo: ut placuit *Jo. Meursio* ad *Lycophr.* v. 1039. Primum in altero *Platonis* loco pro ἀπενιαυτείτω meliores libri habent ἀπενιαυτιζέτω. Tum nemo nescit, quoties librarii ι et η confuderint. Ne longe abeam, apud *Suidam*, ubi haec ipsa *Timaei* glossa legitur, pro ἀπενιαυτίσαι, ἀπενιαυτῆσαι scripserunt: quod *Kusterus* e libris suis bene correxit. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 206.] Ἀπενιαυτίσαι. ἐπὶ ἐνιαυτὸν φυγεῖν, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ ἀποθνήσκοντος. Vide *M. Ham. Goldastum* Epistola ad *Jungerm.* inter 40 *Gudianas* p. 229. inprimis *H. Valesium* ad Excerpta *Peiresc.* p. 66. [Platonis codd. a *Bekkero* aliisque collati, si quidem codicibus in talibus aliquid tribuendum, formas ἀπενιαυτίζειν et ἀπενιαύτισις fere reiiciunt. Rem ipsam quod attinet, *Heffterus* Athen. Gerichtsverf. p. 156. aliique recte observarunt, de unius anni exilio non ubique esse cogitandum, quod vel unus Platonis locus de Legg. IX. p. 268. C. comprobat.]

63. *Ἀπέσβη.*] *Suidas* ex *Kusteri* emendatione, quam Le-

Ἀποδιοπομπεῖσθαι[64]. ἀποπέμπεσθαι καὶ διωθεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα, συμπράκτορι χρώμενος τῷ Διΐ.

xicon Sangerm. MS. confirmat [*Bekk.* A. G. I. 422.]: Ἀπέσβη. ἐσβέσθη ἢ. ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀπεσβέσθη οἵ τε ἄλλοι καὶ *Πλάτων* Πολιτικῷ. nempe p. 269. B. διὰ δὲ χρόνου πλῆθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. *Liban.* Epist. 123. εἰ ἐμὲ μὲν ἡγοῦνται τύχῃ μὲν ἠνθηκέναι πάλαι, πείρᾳ δὲ ἀπεσβηκέναι νῦν. Plura de huius praeteriti significatione passiva *H. Stephan.* Thes. Gr. L. Tom. III. p. 748. Quod *Timaeus* in *Platone* reperit, ἀπέσβη; aeque rectum est, atque ἀπέσβηκε, et ab eodem *Stephano* exemplis munitum. *Euripides* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1090. C. Ὁ δὲ ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως Ἀστὴρ, ἀπέσβη. *Aristid.* Rhodiac. p. 355. οὐ γὰρ εὖ πράξασα, εἶτα χεῖρον ἔπραξεν, οὐδ' ἀεὶ κατὰ μικρὸν ἕως ἀπέσβη. *Synes.* Catastas. p. 301. C. Τέθνηκεν· ἀπέσβη τὰ Πενταπόλεως. Reddamus hoc verbum *Themistio* Orat. XIII. p. 165. C. ἀλλ' ὑπέρωρόν γε ἤδη τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ τὸ μὲν οὐχ οἷός τε ἄγασθαι ἔτι τοῦ ἔρωτος· τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέπτη. ubi neminem arbitror dubitaturum, quin melius sit legere: — τὸ δ' ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέσβη. Idem Orat. VIII. p. 102. A. καθάπερ ἀστραπὴν ἐλλάμψασαν τὴν ἀρετὴν εὐθὺς ἀποσβῆναι. Eodem modo corrigendus videtur *Damascius* apud *Suid.* v. Ἀκαμάτιος: ἀπέσβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίου φιλοσοφίας. ubi ἀπέβη editur. Vide *Valckenarium* Diatr. in *Euripid.* cap. VI. p. 57. [intpp. ad *Anacr.* od. VII. 8.]

64. Ἀποδιοπομπεῖσθαι.] *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. [*Bekk.* A. G. I. 7.] Ἀποδιοπομπεῖσθαι καὶ Διοπομπεῖσθαι σημαίνει μὲν τὸ ἀποπέμπεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι μύση· σύγκειται δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ δίου, ὅ ἐστιν δέρμα τοῦ ἱερείου τοῦ θυομένου τῷ Διΐ, ἐφ' 41 οὗ ἑστῶτες ἐκαθαίροντο, οἷον τὰς ἀποδιοπομπήσεις ἐποιοῦντο, οἷον ἐκ τοῦ δίου, τοῦ δέρματος (dele haec verba temere repetita) κὰκ τοῦ πέμπεσθαι. Μετὰ γοῦν τῆς ἀπὸ προθέσεως Ἀττικώτατόν ἐστι. *Phrynichum* exscripsit Grammaticus MS. ab *Hemsterhusio* ad *Hesych.* v. Ἱερήϊον laudatus. Propria eius vis est, *scelus* vel *prodigium depellere, averruncare*, sicut Attici etiam dicunt ἄγος ἀποπέμψασθαι, ἐλαύνειν. *Pollux* I. 33. Cui expiationi cum semper lustrationes accederent, de quibus erudite disputat *Henr. Valesius* ad Excerpta *Peiresc.* p. 67. facile intelligitur, cur hoc verbum etiam per καθήρασθαι a Grammaticis exponatur. *Plato* Cratyl. p. 396. E. τῷ ὄριον δ' ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, ἐξευ-

Ἀποκναίειν[65]. κατ᾽ ὀλίγον ἀποξύειν καὶ ὡςπερεὶ διαφθείρειν.

ῥόντες ὅςτις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων τὶς, εἴτε τῶν σοφιστῶν. ubi vide Scholia. Legg. IX. p. 854. B. ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης. ibid. p. 877. E. τοῦτον πρῶτον μὲν καθήρασθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον χρεὼν ἔστω κατὰ νόμον. X. p. 900. B. ἀλλ᾽ ἐάν πως οἷον ἀποδιοπομπήσασθαι λόγοις αὐτὸ προςιὸν γενώμεθα δυνατοί. *Lysias* adv. Andocid. p. 55. [p. 216, 53. *Bekk.*] ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. *Onosander* cap. 5. πᾶσαν, εἴτις ἢ δημοσία κηλὶς, ἢ διαμόλυσμα, ἀποδιοπομπουμένας. Haec propria, ut diximus, vocis significatio est, quam Atticis tribuunt *Moeris* et *Phrynichus*. Scriptores non ita vetusti ἀποδιοπομπεῖσθαι metaphorice usurpant pro *rem aliquam procul amandare, reiicere, respuere. Philo* T. I. p. 642. ὁ θεὸς κακίαν ἀναχυθεῖσαν ἐν πόλεσι καὶ χώραις καὶ ἔθνεσιν ἀποδιοπομπεῖται. *Plutarch.* Lysandr. [cap. 17.] p. 442. C. ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥςπερ κῆρας ἐπαγωγίμους. *Phalaris* Epist. CXLVII. p. 184. μηδὲν τῶν ἐπὶ νοῦν ἡκόντων ἀποδιοπομπούμενος. *Synes.* de Regn. p. 3. B. τὸ μὲν ἀγαπᾷν, τὸ δὲ ἀποδιοπομπεῖσθαι. de Provid. p. 104. D. Epist. CXVI. p. 255. *Phrynichus*, qui prope solus veterum Grammaticorum, quam sermonis elegantiam aliis praecipit, ipse scribendo praestat, de Dict. Attic. p. 104. [p. 245. *Lob.*] Τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπώμεθα. et p. 134. [p. 306. *Lob.*] Ἐξάδελφος ἀποδιοπομπητέον, ἀνεψιὸς δὲ ῥητέον. Verbum διοπομπεῖσθαι non superest, si bene memini, nisi apud Grammaticos. At nomen διοπόμπησις est apud *Clem. Alex.* Strom. VII. p. 850. ἐπὶ μόνῃ τῇ διοπομπήσει τῶν κακῶν. ubi nunc vitiose 42
scribitur διαπομπήσει. Vide *Eustath.* ad Od. X. p. 1935.

65. Ἀποκναίειν.] Phileb. p. 26. B. καὶ σὺ μὲν ἀποκνᾷν ἔφης αὐτὴν, ἐγὼ δὲ τοὐναντίον ἀποσῶσαι λέγω. ubi alii libri habent ἀποκναίειν. Polit. III. p. 406. A. μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ᾽ ἄλλους ὕστερον πολλούς. ubi vide Scholiasten. Paullo post διὰ βίου ἔζη ἀποκναιόμενος. Hunc verbi usum, quem recte *Moeris* Atticis, et nominatim *Platoni* tribuit Schol. *Luciani* ad Catapl. p. 638. aliis aliorum etiam exemplis confirmemus. *Aristoph.* Vesp. v. 679. Ἀλλ᾽ αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις. ubi vide Schol. Eccles. v. 1079. Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε. *Antiphanes* ap. *Athen.* lib. I. p. 18. C. Ἑφθὸν κομιδῇ πεποίηκ᾽, ἀποκναίσειεν ἄν. *Aristides* Tom. I. p. 550. οἷς δ᾽ ἂν τὴν τῶν κακῶν μοῖραν καθάπαξ

Ἀπόστολα[66]. *τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ ἐκπλέοντα.*

Ἀποστοματίζειν[67]. *ἀπὸ μνήμης λέγειν.*

δῷ, τελέως ἀπέκναισεν. *Philostrat.* V. 'A. lib. I. cap. 37. p. 46. ἀλλ' ὑπὲρ τιμωρίας, ἢ ἀποκναίσει αὐτόν. *Lucian.* Somn. [1.] p. 703. τῷ κρύει μηδέπω με τὸ ὄρθριον ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναίοντι. *Themist.* Orat. X. p. 139. B. καὶ τῇ τῶν χειρῶν ἀνατάσει πάντας ἀπέκναιε τοὺς ἀντιπάλους. Exquisitum est, quod *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. [*Bekk.* A. G. I. 28.] ex veteribus Comicis annotavit: Ἀπολέσθαι γελῶντα. Ὅμηρος· γέλω ἔκθανον. Οἱ Κωμικοὶ ἀποκναισθῆναι τῷ γέλωτι. Frequens inprimis et legitimus loquendi modus est ἀηδίᾳ ἀποκναίειν τινὰ, *aliquem taedio et molestia enecare.* *Dio Chrysost.* Orat. XXVII. p. 286. D. ἕτεροι δὲ αὐστηροὶ καὶ σώφρονες εἶναι λέγοντες ἀποκναίουσιν ἀηδίᾳ. *Liban.* Opp. T. I. p. 15. C. τὴν μὲν ἀποκναίουσαν ἀηδίᾳ, τὴν δὲ εὐφραίνουσαν μεθ' ὑπερβολῆς. *Dionys. Halic.* περὶ τ. Δημοσθ. δεινότ. [c. 20.] p. 175. *Aristid.* Tom. II. p. 308. *Pollux* VI. 119. Pro quo alii dicunt ἀποκναίειν absolute, vel ἀποκναίειν τὰ ὦτα, *molesta garrulitate aliquem obtundere.* *Philo* Tom. I. p. 205. Ἀποκναίουσι γοῦν ἡμῶν τὰ ὦτα τὴν δικαιοσύνην κοινωνικὸν ἀποφαίνοντες. *Plutarch.* de Audit. p. 48. A. ἀποκναίουσι λαλιᾷ καὶ
43 περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας. *Liban.* Epist. 258. ὥστ' οἴμαί σε καὶ ἀποκναῖσαι τῷ τῶν ἐρωτημάτων πυκνῷ. *Lucian.* Nigrin. [8.] p. 46. *Heliodor.* III. [4.] p. 136. Simillimum est illud *Plautinum* Epid. III. 3. 52. *pugnis memorandis meis Eradicabam hominum aures.* et *Terentianum* Eunuch. III. 5. 6. *Qui me sequatur, quoque eam, rogitando obtundat, enecet.* Sed vereor, ne nimius esse videar in re satis nota.

66. *Ἀπόστολα.*] Epist. VII. p. 346. A. ἐγὼ γὰρ ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβὰς διενοούμην πλεῖν. ubi *naves vectoriae* intelligendae sunt. *Herodot.* de vita Homeri [c. 19.] p. 753. Ἐκ μὲν δὴ τοῦ λιμένος οὐδὲν ην ἀπόστολον, ἄγει δὲ αὐτὸν ἔνθα τῶν ἁλιέων τὰ πλοῖα ὁρμίζεται. [cf. *Schaefer.* praef. ad *Julian.* p. XIX.] Hanc vocem aliquando reddere tentabam *Philostrato* V. Apoll. VI. 3. p. 231. καὶ ναῦν δὲ ἤδη ἄτοπον ἐκέκτητο καὶ ἐναυκλήρει ἐν τῷ Νείλῳ. ubi mire laborat *Olearius.* Nunc pronior sim in ναῦν ποτάμιον, ab aliis ποταμηγὸν dictam; quae *Jo. Toupii* coniectura est Emend. in *Suid.* T. III. p. 206.. [T. II. p. 251. ed. nov.]

67. *Ἀποστοματίζειν.*] Theaetet. p. 142. D. Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι, ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν οὕτω γε ἀπὸ στόματος. quo loco *Suidas* h. v. usus est. Euthydem. p. 276. C. Τί δὲ, ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ

Ἀπόῤῥησις[68]. ἀπαγόρευσις.

γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; οἱ σοφοὶ, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; ibid. p. 277. A. Ὅταν οὖν τις ἀποστοματίζῃ ὁτιοῦν, οὐ γράμματα ἀποστοματίζει; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν ὧν τι σὺ ἐπίστασαι, ἔφη, ἀποστοματίζει κ. λ. In quo loco interpretando ipsi veteres Grammatici dissenserunt. Nam *Timaeus*, et ex eo *Suidas*, ἀποστοματίζειν h. l. exponunt *memoriter recitare*, *ore*, non *scripto*, *proferre*. At *Pollux* II. 102. Ἀποστοματίζεσθαι δὲ τοὺς παῖδας Πλάτων που λέγει, ἤγουν ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα, ὡς ἀπὸ στόματος λέγειν. *Polluci* consentit vetus Grammaticus apud *Suidam*: Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκα-
44 λον, ὅταν κελεύει τὸν παῖδα λέγειν ἅττα ἀπὸ στόματος. Disertius *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστικῆ MS. [*Bekk.* A. G. I. 26.] Ἀποστοματίζειν, τὸ ἀπὸ στόματος ἐρωτωμένους ἐν διδασκάλου, ἢ γλῶσσας, ἢ ἄλλο τι τῶν μαθημάτων λέγειν. a quo eundem *Platonis* locum explicari perspicuum est. Ab hac significatione fluxit alia, veteribus incognita, qua pro *elicere ad loquendum* dicitur apud *D. Lucam* XI. 53. ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων. ubi vide interpretes, inprimis *H. Grotium*. *Platonis* locus etsi utramque interpretationem recipit, praefetam tamen *memoriter proferendi* potestatem, quam et simplicitas sua, et aliorum scriptorum exempla commendant.

68. Ἀπόῤῥησις.] Sophist. p. 258. C. Οἶσθ' οὖν ὅτι Παρμενίδου μακροτέρω τῆς ἀποῤῥήσεως ἀφεστήκαμεν; Polit. II. p. 357. A. καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο. quo respicit *Pollux* II. 127. Πλάτων δὲ ἀπόῤῥησιν τὴν ἀπαγόρευσιν. καὶ ἀπαγορεύειν, οἷον τὸ ἀποκαμεῖν. ubi vide *Jungerman.* At aliter eundem locum accipit *Phrynichus* ineditus [*Bekk.* A. G. I. 27.]: Ἀπόῤῥησις. ἡ μὲν συνήθεια τὴν ἀπαγόρευσιν οὕτως λέγει. Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ῥῆσις αὐτὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τέθεικεν εἰπών· καὶ τότε τὴν ἀπόῤῥησιν etc. Ἀποῤῥηθῆναι pro *abdicari* est Legg. XI. p. 929. A. ὑπὸ δὲ τοῦ γένους ἀποῤῥηθῆναι παντός. quod tanquam minus tritum e *Platone*, *Pollux* II. 128. et *Suidas* v. Ἀποῤῥηθῇ, annotarunt. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 216.] Ἀπόῤῥησις, τὸ κελεύειν τι μὴ γίνεσθαι, καὶ τὸ ἀποκηρύσσειν. Pro *vetitum* ἀπόῤῥητον est Legg. XI, p. 932. C. Sed eadem vox nullo sensu legitur Gorg. p. 524. A. Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἠ ἀπόῤῥητόν τι τῷ ἑτέρῳ. ubi repudiata explicatione *Abreschii* Auctar. Dilucid. *Thucyd.* p. 403. legere malim ἐὰν ᾖ ἄπορόν τι, quod *Ficinus* versione sua expressit. Vide *Piersonum* ad *Moerid.* p. 83. et *Toupium* Emend. in *Suid.*

Ἀποτεθρυωμένοι[69]. ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κα-

Tom. I. p. 52. [Tom. I. p. 73. ed. nov.]

69. *Ἀποτεθρυωμένοι.*] Infra: Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι. ἀντὶ τοῦ ἀπηγριωμένοι καὶ
45 ἄγονοι. Cum *Timaeo* ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 437.] At *Suidas*, et ex eo *Apostolius* Proverb. p. 40. legunt Ἀποτεθριωμένοι et τεθρίων, *Apostolius* etiam λάχανα pro φυτά. Eandem glossam sic scriptam e *Timaeo* repetiit Scholiastes *Platonis*: Ἀποτεθρυμμένοι, ἀπηγριωμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅ ἐστι βοτάνη τὶς ἄγρια καὶ ἄγονος. Hic duplici perspicuoque exemplo, ut error errorem parere soleat, intelligere licet. *Timaei* librarius cum per negligentiam scripsisset τεθρίων vel τεθρύων pro θρίων vel potius θρύων, id *Suidas* non tantum bona fide in Lexicon suum recepit, sed praeterea vix credibili stupore novam inde glossam, quae suo loco exhibetur, confinxit: Τέθρια. ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά. Quid tali homine facias? Magis tamen mirere, ne *Timaeum* quidem sibi ab errore cavisse, qui contra ac Criticum acutum decebat, mendosis *Platonis* Codicibus sese passus sit in fraudem induci. Ecce enim, unde istud lectionis monstrum prodierit. Polit. VI. p. 495. D. οὗ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ, ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. Nihil dicam de verbi ἀποθρυοῦσθαι insolentia, quae vel hebetioribus ingeniis corruptelae suspicionem moveat. Quis est, quin ex adiuncto verbo συγκεκλασμένοι intelligat, ἀποτεθρυμμένοι, cuius glossa est lectio ἀποτεθραυσμένοι, ab *H. Stephano* e Codice nescio quo prolata, hic suo loco poni. Eadem fere verba iungit *Philo* T. I. p. 685. ὡς εὑρετῇ καὶ αὐτουργῷ τεθρυμμένου, καὶ κατεαγότος, καὶ αἰσχίστου βίου. Haec ita in chartam coniecta ostenderam praeceptori carissimo meique amantissimo, *Ti. Hemsterhusio*. Verum is in alia omnia discedebat, *Timaeo* ferens auxilium. „Vix (inquit) a me impe-
„tro, quin credam ἀποτεθρυω- 46
„μένοι lectionem esse diversam, „sed vetustam et non temere „spernendam. Θρύον est *iuncus*, „*herbae genus agrestis et in* „*paludibus natae*, vere ἄγονον „καὶ ἄγριον. hinc θρυοῦσθαι et „ἀποθρυοῦσθαι eadem virtute, „qua dicuntur ἀπορνεοῦσθαι, „ἀπολιθοῦσθαι, ἀποθηριοῦσθαι, „*in iunceam quasi et insensilem* „*omnis boni naturam mutari*; „hinc sensus orietur *Platonis* „menti neutiquam alienus. De- „inde qua potestate capies ἀπο- „τεθρυμμένοι? *confractos* reddi- „dit *Ficinus*; *fractos deliciis*, „*luxu corruptos*, vel *molles* „*redditos et imbecillos*, *Stephan.*

τὰ μεταφορὰν ἀπὸ[70] τῶν τεθρύων, ἅπερ εἰσὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά.

„in Th. Atqui probandus erat „talis usus in composito ἀπο- „θρύπτεσθαι certis testimoniis: „ἀποθρύπτειν nihil aliud est „quam *defringere*, quemadmo- „dum ἀποκλᾷν. Verum est, „κλᾷν, κατακλᾷν et θρύπτειν „saepe iungi; ut κεκλασμένως „βαδίζειν, τεθρυμμένως φθέγ- „γεσθαι, *Cyrill.* apud *Suid.* in „Σπάδων. τῶν σωμάτων κατα- „κλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνά- „μεις *Philo Jud.* de Ebr. p. 243. „B. Schol. *Gregor. Nazianz.* „ad Stelit. II. p. 107. ubi egregie „vim vocis exponit, θρύπτεσθαι „τὸ ἄνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκί- „ζεσθαί τε καὶ κατακλᾶσθαι τοῖς „τοῦ σώματος μέλεσιν. idem si „quis in alterutro ἀποκλᾷν vel „ἀποθρύπτειν monstraverit, con- „cedam in utroque ferri posse „translatam significandi vim: sed „hoc ille scilicet praestabit, qui „*defractos mores* a Latinis usur- „pari pro *fractis* ostenderit. „Porro τὰς ψυχὰς συγκεκλασμ. eos „intelligo, qui, quemadmodum „corpore curvato, quippe βά- „ναυσοι, operi faciundo incu- „buerant, sic, contracto ex vi- „libus opificiis vitio, mentes etiam „gerunt in terram pronas indo- „lisque celsae, qualis philoso- „phiae dignitatem decet, mini- „me capaces. Aliter hanc locu- „tionem accipi sensus *Platonis* „et ingenium, ut arbitror, lin- „guae vetant. Iam si sequantur „ἀποτεθρυμμένοι, quae potestas „eruetur huic praecedenti con- „veniens? at scripseris ἀποτε- „θρυωμένοι, habebis illos, qui „steriles et humo adfixi obbru- „tuerunt. Nosti vero *Platonis* „morem in formandis metapho- „ris saepius insolentem." Hac- tenus ὁ πάνυ. Equidem *Timaeo* de tanto defensore gratulor, et 47
haec ingeniosissime disputata esse, libens fateor. Nec tamen rationibus a viro magno allatis ita moveor, ut vulgatae lectionis deseram patrocinium. Veteres ἀποθραύεσθαι pro simplice θραύεσθαι dixisse, cum exemplis planum sit, quaero, cur minus dicere liceat ἀποθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι? Si vel sic haereas in hoc verbo, levissima eius mutatione te expedias. Lege ἀποτετρυμένοι, *attriti, confecti*, ab ἀποτρύω. *Herodot.* VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τε ταλαιπωρίσι τε καὶ ἡλίῳ. ubi vide *Wesselingium. Polyb.* I. 71. τετρυμένοι γὰρ ἐν τῷ περὶ Σικελίας πολέμῳ. *Addaeus* in Analect. *Brunck.* T. II. p. 241. Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. *Plutarch.* Gracch. [c. 6.] p. 837. D. πρὸς μηδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων. Ceterum οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι a *Jo. Toupio* Emend. in *Suid.* T. III. p. 191. [T. II. p. 234. ed. nov.] explicantur, *qui animas habent demissas et in terram, more iunci palustris, declinatas.* Quod, quoniam rei naturae repugnat, prorsus alienum est. Iuncus enim tam rectus stat, ut

Ἀποφράδες ἡμέραι[71]. ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν. ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι.

Ἀπρὶξ[72]. ἐμπεφυκότως.

Ἀργυρὶς[73]. φιάλη.

Ἀραρὸς[74]. βέβαιον, ἀμετακίνητον.

Ἀργυραμοιβὸς[75]. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου[76] ἀλλασσόμενος.

ne ventorum quidem vi sternatur.

70. Ἀπὸ τῶν.] *Suidas* et Scholiast. habent rectius τὴν ἀπὸ τῶν, et mox ἐστὶν pro εἰσίν.

71. Ἀποφράδες ἡμέραι.] Legg. VII. p. 800. D. ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινες, ἀλλὰ ἀποφράδες ὦσι. *Timaei* glossa, a *Suida* etiam descripta, hinc, ut paucae aliae, migravit in *Moeridis* libellum *de Vocibus Atticis*, ipso quidem Atticista invito.

72. Ἀπρίξ.] Haec vox a *Moeride* et *Thom. Mag.* merito in Atticarum numerum refertur. *Plato* Theaetet. p. 155. E. οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαβέσθαι. ubi vide Scholia. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 752. — τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως Ἀπρὶξ ἔχονται — *Alciphron* lib. III. ep. 54. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερ-
48 μάτων. *Aristid.* Tom. I. p. 215. 332. *Aelian.* Hist. Anim. lib. I. cap. 5. lib. VII. cap. 11. Vid. *Lamb. Bos* et *Ti. Hemsterhus.* in *Lucian.* Necyom. p. 462.

73. Ἀργυρίς.] *Pindar.* Olymp. IX. 135. Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων Ἀμφ' ἀργυρίδεσσι. ubi Scholiastes: Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν. quod *Athenaeus* XI. p. 502. A. exemplis probat. *Aristaenet.* lib. II. ep. 18. p. 266. καὶ σμικρὸν τῶν ἀργυρίδων ἀπεγεύετο, μέχρι καὶ αὐτὰς καταπέπωκε τὰς χρυσίδας. ubi praeter *Athenaeum* etiam *Pollucem* VII. 104. laudat *Jos. Mercerus.* In *Platone* vocem legere haud memini.

74. Ἀραρός.] Ἀραρότως legitur apud *Platonem* Phaedro p. 240. D. ἀραρὸς non item. Frequens tamen est apud alios scriptores. *Plutarch.* de Virt. Moral. p. 446. A. ἄγκιστρον μὴ κάτοχον τοῦ λογισμοῦ, μηδὲ ἀραρός. *Dio Chrysost.* Orat. XII. p. 210. D. τῆς Ἑλλάδος οὐδέπω σαφῆ καὶ ἀραρότα δόγματα ἐχούσης περὶ τούτων. *Proclus* in Tim. II. p. 106. τὸ μὴ ἀραρὸς μηδ' ἀκριβὲς τῶν περὶ τῆς φύσεως λόγων. *Pollux* VI. 116. In *Hesychio* ἀραρὸν pro ἀραρὸς male relictum est.

75. Ἀργυραμοιβός.] Politic. p. 289. E. οἱ μὲν κατ' ἀγορὰς, οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες κατὰ θάλατταν καὶ

Ἀργιλώδης γῆ[77]. λευκὴ καὶ καθαρά.
Ἀριστίνδην[78]. κατ' ἀνδραγαθίαν αἱρετόν.
Ἄρνυσθαι[79]. ἀντὶ τοῦ καταλλάσσεσθαι· ὅθεν καὶ τὸ Μισθαρνεῖν, τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγεται.

πεζῇ, νόμισμά τε πρὸς τἆλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες, οὓς ἀργυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν. *Timaeo* glossam sublegit *Suidas*. De *nummulariis* aliisque similem negotiationem exercentibus quam bene disputarit *Claud. Salmasius*, nemo est paullo humanior, qui nesciat.

76. *Ἀργυρίου.*] *Suidas* ἀργύρου. [quocum consentit Lex. Seguer. ap. *Bekk.* A. G. I. 442. contra *Phrynich.* ibid. 19. ἀργυραμοιβὸς, ὁ ἀμείβων ἀντὶ τοῦ ἀργυρίου κέρματα.]

77. *Ἀργιλώδης γῆ.*] MS. Ἀργιλώδης. γῆ λευκὴ καθαρά. *Suidas* per duplex λλ Ἀργιλλώδης. ex quo etiam καὶ restitui.
49 Nescio, an glossa fluxerit ex *Herodoto* II. 12. τὴν δὲ Ἀραβίην τε καὶ Συρίην ἀργιλωδεστέρην τε καὶ ὑπόπετρον ἐοῦσαν. *Euphorion* sive *Archytas* apud *Athen.* lib. III. p. 82. A. Ὥριον οἷά τε μῆλον, ὅ δ' ἀργιλλώδεσιν ὄχθαις κ. λ. *Antyllus* apud *Stob.* p. 800. *Philostrat.* Icon. V. 9. p. 775. inprimis *Plutarch.* Sympos. V. 3. p. 676. A. *Aretaeus Cappadox* lib I. cap. 15. pag. 44. λευκὰ δὲ καὶ ἀργιλώδεα τὰ σκύβαλα. *Galeni* Glossae Hippocraticae: Γῇ κεραμίτιδι. τῇ ἀργίλῃ. Κεραμῖτις γῆ occurrit apud *Platonem* Legg. VIII. p. 844. B. non ἀργιλλώδης.

78. *Ἀριστίνδην.*] * Legg. IX. p. 855. C. καὶ τὸ τῶν πρεσβυτάτων (?) — καὶ τὸ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον. ubi vide Scholia. *Theopompus* ap. *Athen.* lib. IV. p. 167. B. οἱ δὲ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος οὐκ ἀριστίνδην ἐξειλεγμένοι. *Heraclides Cumaeus* apud eundem lib. XII. p. 514. B. χίλιοι τὸν ἀριθμὸν ἀριστίνδην ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν μυρίων Περσῶν. Et sic saepe alii scriptores. [v. *Spohn.* Ind. in *Isocr.* Paneg. p. 149. *Platner* Beitr. zur Kenntn. d. Att. R. p. 58.] De *rebus inanimis*, secus ac veteres solebant, aliquoties cum aliis usus est *Philo* T. II. p. 13. ἐκλεκτὸς δὲ ὁ ἀγαθὸς τρόπος, ἐπικριθεὶς ἐξ ἁπάντων ἀριστίνδην. p. 535. ἡ ἀριστίνδην ἐπικριθεῖσα τῶν ἀρχόντων εἰςφορά. Aliquando vel junguntur, vel sibi opponuntur ἀριστίνδην et πλουτίνδην. *Plutarch.* Lysandr. [c. 13.] p. 440. D. οὔτε γὰρ ἀριστίνδην, οὔτε πλουτίνδην ἀπεδείκνυε τοὺς ἄρχοντας. *Synes.* de Regn. p. 30. B. ἀριστίνδην οὖν, ἀλλὰ μὴ πλουτίνδην, ὥςπερ νῦν, ἡ τῶν ἀρξάντων αἵρεσις γενέσθω. Vide quae diximus ad *Longin.* sect. 10.

79. *Ἄρνυσθαι.*] Protagor. p. 349. A. πρῶτος τούτου μι-

Ἄῤῥατον[80], ἰσχυρὸν, στερεόν.
Ἄρτι[81]. πρὸ ὀλίγου χρόνου πεποιημένος.

σθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. Polit. I. p. 346. C. φαμὲν δέ γε τὸν μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. ubi vide Scholia. Legg. VII. p. 813. E. πάντων γὰρ τούτων διδασκάλους τε εἶναι δεῖ κοινοὺς, ἀρνυμένους μισθὸν παρὰ τῆς πόλεως. *Dio Chrysost.* Orat. XXXVII. p. 456. C. *Philostrat.* Icon. I. 29. p. 854. *Pollux* IV. 42. *Quaeren-*
50 *di* et *parandi* potestate reperitur Legg. XII. p. 944. C. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους, μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον. ad quem locum referendum, quod legitur apud *Suidam*: Ἀρνύμενος λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ περιποιούμενος καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. οὕτω Πλάτων. Hic verbi usus *Homero* proprius est; de quo *M. Anton. Muretus* Var. Lect. X. 3. et interpretes ad *Homer.* Od. A. 5. *Timaei* glossam haud neglexit *Suidas.*

80. Ἄῤῥατον.] Cratyl. p. 407. D. εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄῤῥατον καλεῖται. ubi vide Scholiasten. Vulgo Polit. VII. p. 535. B. legitur: καὶ μνήμονα δὲ καὶ ἄκρατον καὶ πάντη φιλόπονον ζητητέον. At Scholiastes ἄῤῥατον praebet, hac addita annotatione: Ἄῤῥατον. ἰσχυρὸν, στερεὸν ἢ δυσκίνητον. Vox rarissima, et ab uno, quod sciam, *Platone* usurpata, ab antiquo ῥάω, unde ῥαίω, ῥάσσω, ῥήσσω derivatur. *Methodius* apud Etymol. M. p. 148. 47. Ἄῤῥατος, οἷον ἄφθαρτος, ὁ μὴ ῥαιόμενος, ἵν' ᾖ ὁ ἀκαταγώνιστος· — ἢ ἰσχυρὸς, ἢ δυσκίνητος. Φρύνιχος δὲ ἀπὸ τοῦ ῥῶ· οὗ ὁ μέλλων ῥάσω, ὡς δράσω· ῥατὸς, καὶ ἄῤῥατος πλεονασμῷ τοῦ ρ. Credo, Phrynichum in integra Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ, quae periit, de hac voce plenius disputasse. In eius quidem Epitome MS. [*Bekk.* A. G. I. 24.] haec tantum reperiuntur: Ἄῤῥατον, τὸ ἰσχυρὸν κατ' ἀπόφασιν τοῦ ῥαῖσαι, οἷον ἀδιάφθορον. *Timaei* glossam *Suidas* descripsit, *Platonis* etiam nomine adiecto. Quo minus probanda est coniectura *Jo. Alberti* Miscell. Crit. in *Suid.* p. 273. ἄῤῥατον in ἄῤῥηκτον mutantis.

81. Ἄρτι.] *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. [*Bekk.* A. G. I. 11.] Ἄρτι, ἀρτίως. διαφοράν τινα οἱ Ἀττικοὶ φέρουσιν, τὸ μὲν σημαίνειν λέγοντες ὡς τὰ παρεληλυθότα συνάπτοντες τῷ ἐνεστῶτι· τὸ δὲ ἀρτίως τὸν ἐνεστῶτα. Ἔλαθε δ' αὐτοὺς ὅτι καὶ τὴν ἐναντίαν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ἀρχαῖοι, τὸ μὲν ἄρτι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος τιθέντες, τὸ δὲ ἀρτίως ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. Τινὲς δὲ διετείναντο ὡς ἐπὶ μέλλοντος χρόνου τὸ ἄρτι· ἐγὼ δ' οὐχ εὗρον. Vide eundem de Dict. Attic. p. 8. [p. 18. *Lob.*] et *J. G. Graev.* ad *Lucian.* Soloecist.
p. 553. *Plato* Hipparch. p. 228. 51
A. ἐναντία λέγων οἷς ἄρτι ὡμο-

Ἀσκωλίζοντες[82]. ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι ἢ[83] στερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν.
Ἀσπαλιεύς[84]. ἁλιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾷν τὴν ἄγραν.

λογήσαμεν. Menon. p. 79. A. ὅτι ἐμοῦ ἄρτι δεηθέντος σοῦ μὴ καταγνύναι. ib. p. 79. D. ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην. p. 81. E. 85. C. 89. C. Alcibiad. I. p 110. C. Alcib. II. p. 144. C. Theaet. p. 142. A. Ἄρτι, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; ubi vide Scholiasten. Criton. p. 43. A. Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; et saepe alibi. Cum futuro (quod so *Phrynichus* reperisse negat) construitur Charmid. p. 172. D. ἔτι βέλτιον σκεψόμεθα εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει τοσοῦτον ὄν.

82. Ἀσκωλίζοντες.] Sympos. p. 190. D. ὥςτ' ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες. ubi vide Scholia. *Stobaeus* p. 618. in hoc loco legit ἀσκωλίζοντες, ut *Timaeus* noster: quanquam huius descriptor *Suidas* dedit ἀσκωλιάζοντες. Forma ἀσκωλίζειν prorsus damnata est a viris doctissimis ad *Hesych.* T. I. p. 574. Sed bene iudicat *Jungerman.* ad *Polluc.* II. 194. utramque usitatam fuisse. Idque plane confirmatur a *Phrynicho* MS. [*Bekk.* A. G. I. 24.] Ἀσκωλιάζειν καὶ Ἀσκωλίζειν σημαίνει τὸ ὥςπερ ὑπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ' ἓν σκέλος ἅλλεσθαι. *Plutarch.* Sympos. I. 4. p. 621. E. προςτάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χωλοῖς. *Aelian.* H. A. lib. III. cap. 13. de gruibus: καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν ἑστᾶσι μὲν ἀσκωλιάζουσαι. *Alciphron.* lib. III. ep. 51. p. 392. οἷα γὰρ καὶ νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν. Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. v. 1110. Apud *Hesychium* est: Ἀγκωλιάζων. ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδί. quod frustra in vulgarem formam mutatur a viris eruditis. Est enim ex Cretensium dialecto. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 327.] Ἀγκωλιάσδειν. ἅλλεσθαι. Κρητεῖς. ex quo Creticam formam ἀγκωλιάσδων *Hesychio* redde. Figuram saltantium supra utres oleo lixiviave unctos ex anaglypho prodidit *Fr. Ant. Gorius* Inscript. Antiq. Part. II. p. 104. ubi plura de ἀσκωλιασμῷ in notis afferuntur. [cf. *Osann.* ad *Philem.* p. 276.]

83. Ἢ στερούμενοι.] Apud *Suidam* scribitur: ὑστερούμενοι τῶν κ. φ. quod aeque rectum est atque alterum. Ep. ad Rom. III. 23. Egregie *Epaphroditus* apud *Etymol. M.* p. 155. 35. Ἀσκωλιάζειν ἐστὶ τὸ ἵστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον, ἢ στερούμενον τῶν κατὰ φύσιν· εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐστι σκόλοπα, τῷ ἑνὶ ποδὶ ἅλλεσθαι· ἀπὸ τῶν πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων· ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Πέρσαις σκωλοβατίζειν φησί. Σκωλιάζειν οὖν κ. λ. 52

84. Ἀσπαλιεύς.] Sophist. p. 218. E. 221. C. D. ubi nunc le-

Ἀτάρ[85]. σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή.

Ἀτεχνῶς[86]. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς καὶ χωρὶς πανουργίας καὶ οἷον ἀπλάστως.

Ἀτενής[87]. ἢ ὁ τῷ ἤθει εὐθὺς καὶ ἀκλινὴς, ἢ ὁ σκληρὸς καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι.

gitur ἀσπαλιευτὴς, quod et ipsum Atticum est. Vide *Moeridem* p. 42. Pro ἀποσπᾷν τὴν ἄγραν *Suidas* habet σπᾷν τ. ἄγ. *Etymol. M.* p. 156. 36. ut *Timaeus*, παρὰ τὸ ἀποσπᾷν τοὺς ἰχθῦς ἐκ τῆς θαλάσσης. In utroque malim ἀνασπᾷν. [Sed *Hesychius* quoque habet simplex σπᾷν. cf. *Zonaras* T. I. c. 312. Ceterum auctor συναγ. λεξ. χρησ. ap. *Bekk.* A. G. I. 453. *Timaeo* convenit, nisi quod ὁ ἁλιεὺς praebet.]

85. *Ἀτάρ.*] Alcibiad. I. p. 124. D. μᾶλλον μὲν πάντες ἄνθρωποι, ἀτὰρ νῷ γε καὶ μάλα σφώ ἄνδρα. Minoë p. 319. C. πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα. Phileb. p. 66. C. ἀτὰρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος. Hippia Mai. p. 281. C. ἀτὰρ, ὦ Ἱππία, τί ποτε τὸ αἴτιον. ibid. p. 282. C. 287. A. 296. A. Theaet. p. 142. C. ubi vide Scholia. Protag. p. 335. D. Euthyd. p. 304. D. et centies alibi. *Eustath.* ad Il. X. p. 1272. 20.

86. *Ἀτεχνῶς.*] Euthyphr. p. 3. A. ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ᾽ ἑστίας ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν. ubi vide Scholiasten. Jone p. 532. C. ἀλλ᾽ ἀτεχνῶς νυστάζω. Euthydem. p. 271. C. πάνσοφοι ἀτεχνῶς. Charmid. p. 154. B. ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ στάθμη εἰμί. Lachet. p. 187. B. καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν συμβαίνῃ. Theaetet. p. 151. C. 161. A. 179. E. Protag. p. 326. D. 352. B. Clitoph. p. 408. C. Cratyl. p. 395. E. et cet. Vide *Ammon.* in v. et ibi laudatos.

87. *Ἀτενής.*] Propriam vocis 53
vim declarat *Euripides* apud *Hesych.* in v. Ἥκω δ᾽ ἀτενὴς ἀπ᾽ οἴκων. *contento gradu ex aedibus venio.* Sic *qui oculos acriter intendit et defigit*, dicitur ἀτενὲς βλέπειν vel ἀτενίζειν. [*Jacobs.* ad Anthol. Gr. I. 1, p. 259.] Sic *qui intento animo aliquid considerat*, καταμαθεῖν ἀτενὲς, apud *Epicharmum. Diog. Laërt.* III. 16. quo respexit *Suidas* v. Ἀτενές. nisi forte ob oculos habuerit alterum eiusdem poëtae locum apud *Athen.* VII. p. 277. F. πρωΐ μὲν γ᾽ ἀτενὲς ἀπ᾽ ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες στρογγύλας. Hinc eleganter transfertur ad *hominem rigidum et propositi tenacem*, *quem*, ut ille ait, *nihil mente quatiat solida.* *Plato* Polit. VIII. p. 547. E. ἅτε οὐκέτι κεκτημένη ἁπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας. *Euripides* apud *Stob.* p. 249. Καλόν γ᾽ ἀληθὴς καὶ ἀτε-

Ἀτιμώρητος[88]. ἀβοήθητος ἢ θαυμαστός· ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ κακός.

νῆς παῤῥησία. *Plutarch.* Coriolan. [c. 15.] p. 220. E. ἀλλ' ἁπλοῦς τις ὢν ἀεὶ καὶ ἀτενὴς, καὶ τὸ νικᾷν καὶ κρατεῖν ἁπάντων, πάντως ἀνδρείας ἔργον ἡγούμενος. *Maxim. Tyr.* Diss. IX. p. 117. ἄστρεπτον τὸ θεῖον καὶ ἀτενὲς, καὶ ἀπαραίτητον. *Longus* Pastoral. lib. IV. p. 168. ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν. Saepe in malam partem usurpatur de *homine pervicaci et intractabili.* *Phrynichus* ineditus [*Bekk.* A. G. I. 20.]: Ἀτενὴς καὶ ἀτεράμων ἄνθρωπος. Ταὐτὸν τὸ ἀτενὴς τῷ ἀτεράμων· τὸ μέντοι ἀτεράμων κυρίως ἐπὶ τῶν δυσεψήτων ὀσπρίων τιθέασιν. quae referenda sunt ad *Aristophanis* Vesp. v. 729. Μηδ' ἀτενὴς ἄγαν γ', ἀτεράμων τ' ἀνήρ. ubi adeundi veteres Critici. *Plutarch.* Catone [c. 5.] p. 339. A. ἀτενοῦς ἄγαν ἤθους ἐγὼ τίθεμαι καὶ μηδὲν ἀνθρώπῳ πρὸς ἄνθρωπον οἰομένου κοινώνημα τῆς χρείας πλέον ὑπάρχειν. Sic legendum esse docuit *J. M. Gesnerus* ad *Plin.* Epist. VIII. 16. quod confirmare potuisset ex *Thom. Mag.* v. Ἀτενὲς ἦθος. Vulgo editur ἀγεννοῦς pro ἀτενοῦς. quarum vocum altera alterius locum saepe occupavit, v. c. apud *Maxim. Tyrium* Diss. XXXVII. p. 441. Τοῦτο ἄρα δρῦς ἐλέγετο ἄγειν, εἰκαζόντων τὸ ἀγεννὲς τοῦ τῶν κηλουμένων τρόπου ἀψύχοις σώμασιν. Quis non potius scribat: τὸ ἀτενὲς τοῦ τῶν κηλ. τρ. *Themist.* Orat. XXVIII. p. 342. B. ἐπίσταμαι γὰρ ἀκριβῶς αὐτῶν τὴν φύσιν, ὅτι σκληρὰ, αὐθέκαστος καὶ ἀτενής. Psephisma Laconicum de Timotheo ex recensione *Edm. Chishulli* Antiq. Asiat. p. 128. ἀτενῆ καὶ ποικίλαν ἀντ' ἁπλόαρ καὶ τεταμμέναρ ἀμφιέννυται τὰν μῶαν. ubi vir Graecarum literarum exquisita scientia praeditus, *Joannes Luzacius*, bene corrigit ἀγενῆ καὶ ποικίλαν. 54
Plutarchus ἀτενὴς de *corporalibus* etiam *rebus* usurpavit. Sympos. II. 6. p. 640. E. ἡ γὰρ (γῆ) ἀτενὴς καὶ σκληρὰ δυςμετάβλητος. Themistocl. [c. 14.] p. 119. C. ὃ (κῦμα) τὰς μὲν Ἑλληνικὰς οὐκ ἔβλαπτε ναῦς, ἀτενεῖς [al. ἁλιτενεῖς] οὔσας καὶ ταπεινοτέρας. quo in loco *Henr. Stephan.* Thes. Gr. L. Tom. III. p. 1284. ἀτενεῖς minus bene exponit *demissiores.* Sunt enim *firmiter compactae.* Vide *P. Wesselingium* ad *Herodot.* VIII. 60.

88. Ἀτιμώρητος.] Legg. V. p. 730. A. ἃ δ' οὐκ ἄν ποτε ἀτιμώρητος πάθοι ὁ τυχὼν ὧν ἔπαθε. VI. p. 762. C. κολαζέσθω τε πληγαῖς ὑπὸ τοῦ συντυγχάνοντος, καὶ ἐθέλοντος κολάζειν, ἀτιμωρήτως. XII. p. 959. B. ζῶντι γὰρ ἔδει βοηθεῖν πάντας τοὺς προσήκοντας, ὅπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζη τε ζῶν καὶ τελευτήσας, ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἁμαρτημάτων ἐγίγνετο τῶν κατὰ τὸν ἐνθάδε βίον. *Thomas M.* p. 856.

Ἀτύφου μοίρας[89]. τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου καὶ μὴ τεθυμμένης.
Ἀτυχῆσαι[90]. μὴ τυχεῖν.

ἀτιμώρητος, ὁ ἀκόλαστος καὶ ὁ ἀβοήθητος. Pro ἀτιμώρητος est ἄτιμος Gorg. p. 508. D. et Legg. IX. p. 855. C. ubi vide Scholiasten. Saepe ea notione occurrit apud Tragicos. Vocem θαυμαστὸς, etsi nihil variat Suidas, mendosam esse perspicuum est. *Abreschius* Auctor. Dilucid. *Thucyd.* p. 312. legit θανάσιμος, quod nihili est.

89. *Ἀτύφου μοίρας.*] Phaedr. p. 230. A. Εἴτέ τι θηρίον ἂν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. quem locum laudavit *Plutarch.* adv. Colot. p. 1119. B. et imitati sunt haud pauci. *Themist.* Orat. I. p. 5. B. ἀλλ' ἐπὶ τὸ πάντων εὐκολώτατόν τε καὶ ἡμερώτατον, θείας τε ὄντως δή τινος καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον, ζῶον οὐράνιον. *Synes.* de Regn. p. 20. A. τὸ θείας μετειληχὸς μοίρας, ἀξιοῖ πάντη ἄτυφον εἶναι. Eodem
5 allusit *Philostrat.* V. A. lib. VI. cap. 3. p. 237. ἀλλ' ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας. In *Oenomao* apud *Euseb.* P. E. V. 21. p. 213. pro παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῦσαν collatio MS. in schedis *Vossianis* habet παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῖραν. quam lectionem eruditi considerent. De aliis, quae huc pertineant, pulcherrime disputat *Hemsterhusius* ad *Hesych.* Tom. I. p. 491. Partem huius glossae reperias etiam apud *Suidam*. Pro τεθυμμένης MS. prave τεθρυμμένης. Conf. v. Τεθυμμένης et quae ibi dicemus.

90. *Ἀτυχῆσαι.*] Theaetet. p. 186. C. Οὗ δὲ ἀληθείας τὶς ἀτυχήσει, ποτὲ τούτου ἐπιστήμων ἔσται; Gorg. p. 461. E. ἔπειτα σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἀτυχήσαις. Phaedr. p. 230. E. ἀξιῶ δὲ μὴ διὰ τοῦτο ἀτυχῆσαι ὧν δέομαι. Legg. VII. p. 807. A. οὐδ' οἷόν τε τὸν ζῶντα οὕτως ἀτυχῆσαι τοῦ προσήκοντος. IX. p. 874. D. ὧν αὐτῇ τυχούσῃ μὲν βιωτὸν, ἀτυχησάσῃ δὲ τοὐναντίον. X. p. 905. A. ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μήποτε, οὔτε εἰ ἄλλος ἀτυχὴς γενόμενος ἐπεύξηται περιγενέσθαι θεῶν. Axioch. p. 364. C. Ἀλλ' οὐκ ἀτυχήσεις μου οὐδενὸς τῶν μετρίων. *Arrian.* de Exped. Alex. III. 5. οὐκ ἔστιν ὅντινα ἀτυχήσοντα ὧν ἐδεῖτο ἀπέπεμψε. *Damascius* apud *Phot.* p. 1069. καίτοι ἀρχὴν ἀτυχοῦντες εὐαγωγίας φιλοσόφου. Lexicon Sangerm. MS. [Bekk. A. G. I. 462.] Ἀτυχεῖν. τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὔπολις Δήμοις· Λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς. οὐ γὰρ ἀτυχήσεις ἐμοῦ. Eundem *Eupolidis* versum sic laudat *Priscianus* XVIII. p. 1175. Λέγε τοῦ ἐπιθυμεῖς, καὶ οὐδὲν ἀτυ-

Αὔην καὶ ξηράν[91]. *παραλλήλως εἶπεν. ἔστι δὲ ταὐτόν.*

Αὐτίκα[92]. *ἅμα καὶ τότε εὐθέως.*

χήσης ἐμοῦ. *Etymol. M.* p. 168. 17. *Ἀτυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν Πλάτων λαμβάνει.* *Timaei* glossulam descripsit *Suidas.*

91. *Αὔην καὶ ξηράν.*] Legg. VI. p. 761. C. *ὕλην παρατιθέντας αὔην καὶ ξηρὰν ἄφθονον.* Pro *παραλλήλως* MS. *παραλλήλοις.*

92. *Αὐτίκα.*] Corrigendum fortasse: *Αὐτίκα μάλα. καὶ τότε εὐθέως.* nisi quid exciderit. [Utrumque, et *αὐτίκα* et *αὐτίκα μάλα* cum apud *Plat.* legatur, novam in *Timaeo* lectionem effinxit *Fischerus*: *αὐτίκα καὶ αὐτίκα μάλα· εὐθέως.* Nulla mutatione
56 opus.] Gorg. p. 451. E. *ὅτι σοι αὐτίκα ἂν παρασταῖεν οἱ δημιουργοὶ τούτων.* ib. p. 459. C. *αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα.* p. 469. D. *κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα.* Quae verbi notio apud *Platonem* aliosque toties occurrit, ut nullis confirmari debeat testimoniis. Frequens etiam, sed vulgo minus intellecta, illa vis est, qua initio sententiae in probandis argumentis pro *exempli gratia*, *verbi caussa* accipitur. Alcib. II. p. 138. B. *ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι.* ib. p. 139. C. *Αὐτίκα, τῶν σῶν ἡλικιωτῶν εἴ τινες τυγχάνουσιν ἄφρονες ὄντες.* ib. p. 143. E. *εἴ σοι αὐτίκα μάλα παρασταίη.* et paullo post [p. 144. E.]: *Οὐκοῦν οἱ ῥήτορες αὐτίκα κ. λ.* Minoë p. 315. B. *ἐπεὶ αὐτίκα ἡμῖν μὲν οὐ νόμος ἐστὶν ἀνθρώπους θύειν.* Theaet. p. 166. B. *αὐτίκα γὰρ δοκεῖς τινά σοι συγχωρήσεσθαι;* Protag. p. 318. B. *ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ αὐτίκα μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν Ἱπποκράτης κ. λ.* Lachet. p. 195. B. *ἐπεὶ αὐτίκα ἐν ταῖς νόσοις οὐχὶ οἱ ἰατροὶ τὰ δεινὰ ἐπίστανται;* Gorg. p. 472. D. *αὐτίκα πρῶτον, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστὶ, σὺ ἡγῇ οἷόν τε εἶναι;* ib. p. 483. A. Phaedr. p. 235. E. Legg. V. p. 727. A. 735. C. *Callimach.* H. in Jov. v. 76. *Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο.* Et sic centies alii scriptores, Attici praesertim. Veram vocis potestatem non primus *Tan. Faber* ad *Lucretium*, ut credit *Toupius* ad *Longin.* p. 196. sed iam olim *Devarius* de Partic. p. 51. [p. 79. ed. *Reusm.*] et *Casaubonus* ad *Athen.* VIII. 9. p. 604. nuper viri Graecarum Latinarumque elegantiarum peritissimi, *Jo. Augustus Ernestus* ad *Xenophont.* Memorab. IV. [7. 2.] p. 202. [p. 210. ed. 5. coll. *Hindenburg.* Animadvv. in *Xen.* Mem. p. 195. sq.] et *Jer. Marklandus* ad *Lysiae* Orat. XIX. p. 581. [et ad *Max. Tyr.* Diss. XXIV. p. 696.] praeclare demonstrarunt. Pro *αὐτίκα* eodem sensu etiam *εὐθὺς* vel *εὐθέως* dici, quod *Casaubonus* l. c. rarissimum putabat, exemplis planum fecerunt *Raphelius* ad *Arrian.* de Exp. Alex. VI. 11. et *Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 194.

Ἀχαριστεῖν[93]. μὴ χαρίζεσθαι.
Ἀστόξενος[94]. ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἰδίαν.

B.

Βάδην[1]. ἐπειγομένη πορεία.

[p. 416., Sch.] Latini *continuo, ne longe abeam*, Galli *d'abord*.

57 93. *Ἀχαριστεῖν.*] Glossa a *Suida* etiam descripta referenda est ad Sympos. p. 186. C. *τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἑκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγιεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι, καὶ δεῖ — — τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσώδεσιν αἰσχρόν τε καὶ δεῖ ἀχαριστεῖν.* *Antiphon* apud *Stob.* p. 281. *καὶ ὅτι οἱ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ, ἀλλ' ἀχαριστήσαντι.* quem locum laudat *Harpocration* in v. ubi videndus *Maussacus.* Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 218.] *Ἀχαριστεῖν τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριστεῖν.* Vide *Lennepium* ad *Phalarid.* p. 13. 89.

94. *Ἀστόξενος.*] Cum glossographo nostro prope ad verbum congruit *Hesychius* v. *Ἀστόξενοι.* Varias Grammaticorum de hac voce opiniones accurate exposuit *Pollux* III. 60. *Ἀστόξενος κατὰ μέν τινας ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ· κατὰ δὲ ἄλλους ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός· ἐνίοις δὲ δοκεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστὸς, δόξῃ δὲ ξένος; ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος.* *Aelii Dionysii* et *Pausaniae* sententiam retulit *Eustath.* ad Il. *Γ.* p. 405. Adde *Hesych.* v. *Ἀστόξενοι*, *Suidam* v. *Ἰδιόξενος*, et *Moschopul.* *περὶ σχεδῶν* p. 119. Quod apud *Hesychium* legitur *Αὐτοξενεῖν. ἐν ἴσῳ τῷ Προξενεῖν*: ipsius errore natum videtur ex *Ἀστοξενεῖν.* Glossae sedem frustra in *Platone* quaesivimus.

1. *Βάδην.*] Addenda negatio *οὐκ ἐπειγομένη πορεία.* Glossa huc, ni fallor, ex *Herodoteis* irrepsit. lib. IX. 57. *ἀναλαβόντα τὸν λόχον ὅπλα ἦγε βάδην πρὸς τὸ ἄλλο στῖφος.* *Homerus* Il. N. 516. *Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.* *Aeschyl.* Pers. v. 19. — *ἔβαν, οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην.* *Aristoph.* Lysistr. v. 254. *Χωρεῖ Δράκης, ἡγοῦ βάδην.* *Sosipater* apud *Athen.* lib. IX. p. 378. F. 58
Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. *Philostrat.* de Vit. Sophist. lib. II. [cap. 10.] p. 589. *καὶ δρόμῳ ἐχώρουν ἐς τὸ Ἀθήναιον, ὁρμῆς μεστοὶ καὶ*

Βαθεῖαν αὔλακα[2]. ὅπερ ἐστὶ σχιστῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς. ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεχρυμμένας σημαίνει.

Βάλλ' εἰς μακαρίαν[3]. ἀντὶ τοῦ βάλλ' εἰς ᾅδου·

τοὺς βάδην πορευομένους καχί- ζοντες. *Eunap.* Jamblich. p. 25. βάδην καὶ σχολαίως προϊόντες. Proaeres. p. 142. οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην συνῄεσαν. Sed notior haec forma est, quam ut exemplis illustranda sit.

2. *Βαθεῖαν αὔλακα.*] In his mutuam sibi operam praestant *Timaeus* et *Suidas*. Primum in *Suida* restitue ex *Timaeo* ὅπερ ἐστὶ σχιστῆς γῆς pro ὅπερ ἐστὶ στίχος γῆς. nisi in utroque Grammatico utramque lectionem coniungere malis: ὅπερ ἐστι στίχος σχιστῆς γῆς. ut *ordines sulcorum* significentur. Tum in *Timaeo* legendum ex *Suida* ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεχρυμμένας σημαίνει. Vitiose Codex MS. ἀπὸ τοῦ βαθείας φρενὸς καὶ κεχρυμμένης σημαίνει. Alterutrum horum Grammaticorum descripsit *Etymol. M.* p. 185. 31. cuius lectio et ipsa mendosa est: Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ στιχὶς γῆς ὑπὸ ἀρότρου· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ βαθείας φρένας καὶ κεχρυμμένας. quae ab eruditissimo *Sylburgio* non satis intellecta ad eam normam, quam in *Timaeo* dedimus, refingenda sunt. Pertinet vero glossa ad Polit. II. p. 362. A. τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον, καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενον, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. *Aeschyli* locus est Sept. contr. Theb. v. 599. ubi vide Schol. et *Stanlei*. Eosdem iambos laudavit *Plutarch.* Aristid. [c. 3.] p. 320. C. et T. II. p. 88. B. 186. B. expressit *Damascius* apud *Phot.* p. 1031. οὐ δοκεῖν δὲ δίκαιος, ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος. et p. 1055. καὶ ἐξ ὧν ἔγραψεν δῆλος ἦν ὁ βαθεῖαν αὔλακα τῶν νοημάτων καρπούμενος, ἐξ ὧν τὰ σοφὰ βλαστάνει θεάματα τῆς τῶν ὄντων φύσεως. attigerunt *Is. Casaub.* ad *Sueton.* Vitell. cap. 13. 59
et *H. Vales.* ad Excerpt. *Peiresc.* p. 23. denique bene explanavit *Bern. Martin.* Var. Lect. II. 4.

3. *Βάλλ' εἰς μακαρίαν.*] Hipp. Mai. p. 293. A. *Τί τοῦτο,* βάλλ' εἰς μακαρίαν, τοῦ ἀνθρώπου; οὐδ' εὔφημα ταυτά γε τὰ ἐρωτήματα. ubi vide Scholiasten. *Alciphron* I. 9. p. 32. III. 32. p. 343. et ibi *Steph. Bergler. Julian.* Caesar. p. 333. A. Scholiast. *Aristoph.* ad Equit. v. 1148. *Eustath.* ad Od. A. p. 1405. ut alios mittam. Singulare et rarum est, quod *Photius* Lexico MS. e Comico quodam affert: *Εἰς* ὀλβίαν, ὡς εἰς μακαρίαν, τὸ εἰς ᾅδου. ubi scribe ἢ εἰς ᾅδου.

ὅθεν τοὺς ἀποθανόντας Μακαρίτας[4] ἔθος καλεῖν· ἢ ὅτι ἡ Μακαρία[5] θυγάτηρ οὖσα τοῦ Ἡρακλέος, ἐκοῦσα ὑπὲρ τοῦ τῶν Ἡρακλειδῶν γένους ἀπέθανεν.

Βάραθρον[6]. ὄρυγμα φρέατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ καταδικασθέντες ἐβάλλοντο.

Βδελυρός[7]. αἰσχροποιός.

Βέβηλοι[8]. ἀμύητοι.

4. *Μακαρίτας.*] Euphemismus magis usitatus scriptoribus Christianis, quam veteribus Graecis. *Aeschylus* apud *Stob.* p. 609. *Πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται.* *Alciphron.* III, 37. *ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν.* *Artemidor.* IV. 74. *ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβαίνειν ἐδόκει· καὶ τῇ ἐπιούσῃ ὄναρ ὑπεκρίνατό τις αὐτῷ τὸν ὄνειρον, καὶ ἔφη μακάριον ἔσεσθαι αὐτόν.* i. e. *moriturum.* *Photius* Lexico MS. *Μακαρίτας, τοὺς τεθνηκότας· οὕτως Μένανδρος.* Eosdem a Doribus *ζαμερίτας*, tanquam melioris sortis participes factos, appellatos esse, tradit idem *Photius*, et ex eo *Suidas* v. *Μακαρίτας.* *Beati* et *Felices* dicebantur a Latinis. Lapis apud *Reines.* Inscript. Class. XVII. n. 55. *Vale felicissima anima.* Plura *Lambinus* ad *Horat.* Serm. I. 9. 28. et *Huetius* in Anthol. p. 5. Bene monet *R. Bentleius* Diss. de *Phalaride* p. 9. Graecos nunquam nomine *μακαρίτης*, nisi de nuper mortuis, uti.

5. *Μακαρία.*] De *Macaria* vide quos laudat *Ti. Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut. p. 113. Paullo post MS. *ἐκοῦσα ὑπὸ τοῦ.* [Legitur etiam in cod. *ἐς μακαρίαν* et in sequentibus *Ἡρακλέους* pro *Ἡρακλέος*, quae forma omnino damnanda. v. *Bast.* et *Schaefer.* in App. ad Ep. crit. p. 17. sq.]

6. *Βάραθρον.*] Gorg. p. 516. D. *Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο.* Creberrima apud *Aristophanem* aliosque scriptores Atticos *βαράθρου* mentio. Vide *Harpocrat.* in v. et Lexicon Rhetoricum Bibl. *Coislin.* p. 491. 60

7. *Βδελυρός.*] Polit. I. p. 338. D. *Βδελυρὸς γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες.* *Theopompus* apud *Athen.* lib. IV. p. 167. B. *ἢ λάσταυρος, ἢ βδελυρὸς, ἢ θρασὺς τὸν τρόπον.* *Dio Chrysost.* Orat. LV. p. 561. C. *ὁπότε δὲ ἀναίσχυντον καὶ βδελυρὸν, περὶ ἀναιδείας καὶ βδελυρίας.* Sed exemplorum pleni sunt scriptores veteres. Vide Schol. *Aristoph.* ad Nub. v. 445, *Is. Casaub.* ad *Theophrast.* *περὶ βδελυρίας* p. 241. [p. 135. *Fisch.*] et *Des. Herald.* in *Tertull.* Apol. p. 32. Glossa etiam est apud *Suidam.*

8. *Βέβηλοι.*] Sympos. p. 218. B. *οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ*

Βλάξ 9. ὁ διὰ νωθρίαν ἁμαρτηκώς.

τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. quibus verbis expressit notissimum *Orphei* versum: *Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.* ad quem praeter alios auctores, a *Spanhemio* ad *Callim.* II. in Apoll. v. 2. indicatos, allusit etiam *Aristid.* Tom. II. p. 129. *τῶν δὲ βεβήλων ὀλίγος ὁ λόγος· πάντως δὲ οὐδὲν δεῖ πύλας αὐτοὺς ἐπιθέσθαι τοῖς ὠσὶν, ἀλλ' ἐπίκεινται πάλαι.* ubi vide Scholiast. *Libanius* Ep. 475. *τίς οὖν ὁ τοῦ βεβήλου καιρὸς, καὶ τοῦ τὰς θύρας ἀποκλείειν.* Mitto *Gregor. Nazianz.* Or. XXXIII. p. 532. C. aliosque Patres Ecclesiasticos.

9. *Βλάξ.*] Politic. p. 307. B. *τὰ δὲ βαρύτερα καὶ βραδύτερα, καὶ μαλακώτερα, δειλὰ καὶ βλακικά.* ubi vide Scholia. Euthyd. p. 287. E. *ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν.* Gorg. p. 488. B. *πάνυ με ἡγοῦ βλάκα εἶναι.* ubi mirificam vocis originem tradit *Olym-*
61 *piodorus* in Commentario MS. *Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ χαῦνον τῇ προαιρέσει. Τὸ δὲ Βλὰξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ. ἦν οὖν μάλαξ τίς· εἶτα εἶχεν εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ μετὰ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἐτράπη εἰς τὸ β καὶ γέγονε βλάξ.* quibus gemina dederunt *Etymol. M.* in v. et Scholiastes ad h. l. Polit. IV. p. 432. D. *Ἦ μὴν βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος.* ex quo loco emendandus est *Erotianus* v. *Βλακεύειν*, et *Etymol. M.* p. 199. 7. quod, ut leve, sine admonitione praeteriissem, nisi accuratissimum *Sylburgium* fefellisset. *Platonis βλακικὸν πάθος* in alium sensum flexit *Julianus* Ep. 12. *Ταῦτα κατελήρησα παθών τι βλακῶδες.* Legg. I. p. 637. B. *ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις· ὅπου δ' ἀνεῖνται, βλακικώτερα.* *Teles* apud *Stob.* p. 847. *ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα, καὶ οὐ βλάκα.* *Heraclitus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 28. D. et p. 41. A. *Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι.* *Lucian.* Toxar. [15.] p. 522. *βλάκα ἐραστὴν ἐκπυρῶσαι.* Et sic idem alibi. *Pollux* I. 158. Sed ut *βλὰξ* non solum *fatuum* ac *stupidum* significat, sed et *imbellem et socordem*; sic *βλακεύειν* dicitur de eo, *qui quid tarde et remisse agit.* *Dio Chrysost.* Orat. XX. p. 263. D. *δι' ἣν βλακεύων τε καὶ ἀσχολούμενος ἀναλώσει καὶ πάνυ πολὺν χρόνον.* *Aelian.* H. A. lib. IV. cap. 43. *μηδὲ νύκτωρ βλακεύειν, μηδὲ ἐλιννύειν.* Idem lib. V. cap. 12. VI. 1. VII. 1. IX. 3. 8. Epilog. p. 971. *Philostrat.* V. A. lib. VII. cap. 14. p. 292. *εἰ δὲ προδίδων σφᾶς, ἢ βραδύνων, ἢ βλακεύων πρὸς τὴν αἰτίαν.* *Libanius* Opp. T. II. p. 170. C. *ἔπειτα τῶν σῶν τις ὁμιλητῶν ἐβλάκευεν*; ibid. p. 315. B. Inprimis voce *βλὰξ* et inde derivatis *βλακώδης, βλακικὸς, βλακεύω, βλακεία*, delectata est *Xenophontis*

Βλιμάζειν[10]. *πειράζειν.*
Βένδις[11]. *ἡ Ἄρτεμις· Θρᾳκεῖα φωνή· καὶ Βενδίδια, Ἀρτέμιδος ἑορτὴ παρὰ Θρᾳξίν.*

Musa Attica, cuius loca viri docti ad *Thom. M.* v. *Βλὰξ* attulerunt. Atticista MS. in Bibl. Medicea: *Βλάθας. τοὺς ἀργοίχους.* Scribe *Βλάκας, τοὺς ἀργούς.* Lexicon MS. in Bibl. Regia: *Βλάξ. — οἱ λέγοντες Βλάκα τὸν ἀλάζονα σφάλλουσι.* Vide *Phrynich.* de Dict. Attic. p. 118. [p. 272. *Lob.*] et *Gisb. Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 263. [p. 557. *Sch.*] Ceterum *Timaei* glossa egregie confirmat eruditorum hominum in *Hesychio* emendationem. Nam ubi antea vitiosissime legebatur: *Βλάξ. ὁ διὰ νωθείαν*
62 *ἀμαρηκὸς ἐν τοῖς προδήλοις.* certa coniectura restituerunt *ἁμαρτηκὼς ἐν τοῖς προδήλοις.*

10. *Βλιμάζειν.*] Glossa insititia videtur. De ipso verbo nihil fere est, quod addam post eruditam diligentiam interpretum ad *Hesychium* in v. et *Jo. Taylori* Lect. *Lysiac.* cap. IX. p. 701. Fugit eos locus *Philostrati* Icon. II. 26. p. 851. *καὶ τοὺς, ὅσαι περ αἱ νῆτται, χῆνας, οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν.* *Gregor.* de Dialect. p. 265. [p. 562. *Sch.*] *τὸ ἐκθλίβειν, βλιμάζειν.* Lexicon Rhetor MS. [*Bekk.* A. G. I. 221.]: *Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν καὶ ψηλαφᾷν· ἐπεὶ οἱ προςκνώμενοι ταῖς γυναιξὶ βλιμάζουσι, ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς, καὶ τὰς πυγὰς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας. Ἄλλοι δέ φασιν Κλιμάζειν, τὸ διαστρέφειν. Κλίμαξ δέ ἐστι εἶδος ὀργάνου βασανιστικοῦ· οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται, τὰ μέλη στρεβλούμενοι.* [*οἷον τῇ κλ. διαστρεφ. οἱ τὰ μ. στρεβλ.* verrissime correxit *Bastius* ad *Greg. Cor.* l. c.] Similia sunt apud *Etymol. M.* p. 200. 37.

11. *Βένδις.*] Polit. I. p. 354. A. *Ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις.* ubi Vide Scholiasten et *Proclum* p. 353. et in Tim. lib. I. p. 9 et 27. *Platonis* hac de re testimonio utitur *Strabo* lib. X. p. 722. Eundem locum respexit *Origenes* adv. Cels. VI. p. 277. *ἀλλ᾽ οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιᾶ προςευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι· καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν.* ubi cum *Judaeorum* mentio ridicula sit, *Hoeschelius* *ἰδιωτῶν* coniicit; propius ad literarum vestigia *Ἰδαίων* *Kühnius* ad *Pausan.* V. p. 392. intelligens certamen Olympicum, quod Dactyli Idaei primi celebrarunt. Sed e *Platone* perspicuum est, *Origenem* scripsisse: *τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελουμένην πανήγυριν.* Haec *Ti. Hemsterhusii* emendatio est, qua nihil arbitror esse verius. Non tamen in ea acquievit *Jo. Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 224. [T. II. p. 271. ed. nov.] mire legens: *τὴν ὑπὸ Ἰάδων ἐπι-*

Βλίττειν[12]. *ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.*
Βράττειν[13]. *ἀνακινεῖν, ὥςπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες.*

τελουμένην πανήγυριν. quasi
vero mulieres, sine viris, Ben-
63 didia celebrassent, aut *Origenes*
tam ineptus antiquitatis affectator
fuisset, ut Atticas mulieres, et
quidem Socratis aequales, *Ἰάδας*
vocaret. De ipsis Bendidiis satis
copiose disputarunt viri docti,
quos laudant *Drakenborch.* ad
Liv. XXXVIII. 41. et *Albertus*
ad *Hesych.* in v.

12. *Βλίττειν.*] Polit. VIII. p. 564. E. *Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὸν ἐχόντων τὶς βλίσειε;* Sic ille locus levi manu sanandus videtur. Vulgatae Edd. *βλύττει*, et mox *βλύσει*. De verbo *βλίττειν* restituendo mihi convenit cum *H. Stephano*. Sed nescio, quare ille *βλίττει* scripserit, sententia *βλίττεται* postulante. Nostra emendatio cum Scholiastae, tum Codicis Parisini auctoritate confirmatur. Quo minus ratio habenda est viri docti Misc. Obs. Vol. V. T. III. p. 81. *βλύττει* pro *βλύζει* accipientis. *Dio Chrysost.* Orat. XXXV. p. 434. D. *καὶ τροφὴν ζώων βδάλλοντες καὶ βλίττοντες. Alciphron* lib. III. ep. 23. p. 328. *ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. Zonas* Anthol. lib. I. cap. 70. p. 125. — *ὁ δὲ βλιστηρίδι χειρὶ Καπνώσας. Manetho* V. 6. ex emendatione *Dorvillii* ad *Charit.* p. 710. [p. 635. ed. *Lips.*] *βλίττων δώρημα μελισσῶν.* Atticista MS. in Bibl. Medicea: *Τὸ τῶν κηρίων τρύγημα Βλίττειν λέγουσι.* scil. *Ἀττικοί. Platonis* locus obversatus videtur *Theophylacto*, Bulgariae Archiepiscopo, Epist. LI. p. 85. *Ἄρα δυσχεραίνεις τὸν τῶν πραγμάτων ὄχλον, ὡς κηφήνων ἐσμὸν, βληττόντων σοι τὸ μέλι τῆς εἰρηναίας κατὰ νοῦν ἕξεως.* ubi, reiecto plebeio *Jo. Meursii* invento *κλεπτόντων σοι τὸ μέλι*, repone exquisitius *βλιττόντων σοι τὸ μέλι. Βλήττειν* quidem pro *βλίττειν* apud *Plutarchum* T. II. p. 98. F. Scholiast. *Aristoph.* ad Lysistr. v. 476. occurrit. Sed ex librariorum errore natum esse clarum est. Venuste *Philostrat.* V. A. lib. VI. cap. 36. p. 273. *τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν οἱ συκοφάνται, κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἠρμένοι τὴν γλῶτταν.* Adde *Polluc.* I. 254. et ibi *Kuhn.* Schol.
Aristoph. ad Equit. v. 791. et 64
ad Av. v. 498. Cum *Timaeo* praeter alios Grammaticos ad verbum congruunt *Hesychius*, *Suidas* et *Cyrillus* Lexico MS.

13. *Βράττειν.*] *Timaeus* hoc verbum bene explicat. Est enim ei proprie tributa potestas *iactandi*, *quatiendi* atque adeo *vanno* vel *cribro* *excutiendi*. *Plato* Sophist. p. 226. B. *οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾷν καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν.*

Βρενθυόμενος[14]. γαυρούμενος καὶ ὀγκυλόμενος μετὰ βάρους.

Βωμολοχία[15]. κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν[16]. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν τοὺς βωμοὺς λοχώντων

Addaeus in Anthol. inedita: Σοὶ ταύτης ἐφ' ἅλωνος, ἐφ' ᾗ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον Κριθῶν. — *Callimachi*. fr. 232. Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. *Etymol. M.* p. 125. 43. Ἀποβράσαι. τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα· ὅθεν καὶ τὰ ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν. Vide *Polluc.* VII. 24. et *Is. Casaub.* ad *Strabon.* lib. I. p. 84.

14. *Βρενθυόμενος.*] Sympos. p. 221. B. ἔπειτά ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων. Notissimus *Aristophanis* locus, quem *Plato* respicit, est Nub. v. 361. ὅτι βρενθύει 'τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει. De hoc ipso autem loco inprimisque de verbo βρενθύεσθαι tanta tam exquisitae eruditionis copia disputavit *Hemsterhusius*, ὁ πάνυ, ad *Lucian.* Dial. Mort. p. 368. seqq. ut nihil supra addi posse videatur. In transitu castigemus *Hesychium*, qui hanc vocem foedissime corruptam in Lexicon suum recepit p. 1757. Θρημνεύεται. ὑπερηφανεύεται. Quae glossa quomodo ab aliis tentata sit, dicere nihil attinet. Mihi placet Βρενθύεται, quod idem suo loco explicat μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται.

15. *Βωμολοχία.*] Polit. X. p. 606. C. ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ, βουλόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίης. ubi vide Scholia. *Dio Chrysost.* Orat. XXXII. p. 631. C. κρου- 65
μάτων δὲ ἀεὶ μεστόν ἐστι καὶ θορύβου καὶ βωμολοχίας καὶ σκωμμάτων. Orat. XXXIII. p. 396. D. ἀγερωχίας καὶ σκωμμάτων καὶ βωμολοχίας ἀναπίμπλαντες τὴν πόλιν. *Lucian.* Ver. Hist. I. [3.] p. 72. διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς. Sed nihil opus est exemplis in re nota. Vid. *Harpocrat.* in v. et *Maussac.* Levis macula haeret in Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. v. 907. Βωμολόχοι τοίνυν ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιλεοῦν, πολλοῖς τισι λόγοις χρώμενοι καὶ ματαίοις. Scribe ἐν τοῖς βωμοῖς ἑζόμενοι. ἐν hic idem valet, quod πρὸς τοῖς β. Schol. ad *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 94. Βωμολόχους — τοὺς περὶ τὸν βωμὸν λοχῶντας καὶ προσκαθεζομένους αὐτῷ. Adde Schol. Comici ad Ran. v. 360. et ad Equit. v. 897.

16. *κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν.*] Scribendum κοβαλία, ἀπὸ τοῦ λοχᾷν. Vide *Harpocration.* v. Κοβαλεία. [Recte vidit *Toupius* Em. in *Suid.* T.

καὶ ἐπιτηρούντων τοὺς θύοντας, ἵνα μεταιτῶσιν.

Γ.

Γεῖσα[1]. *λίθοι εἰς θριγκία καὶ τοίχων πρόςποδας παρεσκευασμένοι.*

Γελοῖον[2]. *ἐφ' ᾧ τις ἂν γελάσειεν, ἤγουν καταγέλαστον.*

IV. p. 412. verba *ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν* temere intrusa esse, vel propter sqq. *ἀπὸ τῶν τ. β. λοχώντων.*]

1. *Γεῖσα.*] Carum vox est, quam Graeci potestate paulum inflexa celebrarunt. *Stephan. Byz.* v. *Μονόγισσα. Γίσσα τῇ Καρῶν φωνῇ λίθος ἑρμηνεύεται. νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους Γίσσα λέγομεν.* Ex usitata Graecis notione *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 33.] *Γεῖσα. ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων.* item Lexicon Rhetor. MS. cuius locum dedimus in Auctar. Emend. in *Hesychium* h. v. *Polybius* ap. *Athen.* lib. V. p. 205. E. *οἶκος ὑπέκειτο Βακχικὸς τριςκαιδεκάκλινος, περίπτερος, ἐπίχρυσον ἔχων τὸ γεῖσον. Theaetetus* Anthol. lib. I. cap. 56. p. 113. *Καὶ φιλόπαις ὑπὸ γεῖσσα δόμους τεύξασα χελιδών. Dio Chrysost.* Orat.
66 XXXIX. p. 488. D. *οὐχ ὅτι τῶν κιόνων ἔμελεν αὐτοῖς τῶν ἱσταμένων, οὐδὲ τῶν γεισῶν, οὐ τῶν οἰκοδομουμένων ἐργαστηρίων. Liban.* Opp. T. II. p. 171. *καί τοι τὸν νεὼν ὑπ' αὐτα τὰ γεῖσσα τῷ πτερῷ περιδραμών.* Alia de hac voce notarunt viri summi, *P. Wesselingius* ad *Diodor. Sicul.* lib. V. 12. et *L. C. Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 1165. In *Platonis* libris nullum eius reperimus vestigium. Mox *πρόποδας* legimus pro *πρόςποδας.* [quod et ipsum in cod. scriptum apparet: *πρόπο*δ i. e. *πρόποδας* v. *Bast.* App. ad Ep. cr. p. 19.]

2. *Γελοῖον.*] Theag. p. 122. C. *κᾆπειτα πόῤῥω που τῆς συνουσίας, αἰσθώμεθα γελοῖοι ὄντες.* Euthyphr. p. 4. B. *Γελοῖον, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἴει τι διαφέρειν.* Parmenid. p. 128. D. *γελοῖα συμβαίνει πάσχειν τῷ λόγῳ καὶ ἐναντία αὐτῷ.* Phileb. p. 19. A. *ἴσως δὴ γελοῖον τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον — γελοιότερον δ' οἶμαι πολὺ τὸ μηδέτερον ἡμῶν δύνασθαι.* Hipp. Mai. p. 293. C. Theaet. p. 147. B. etc. Graeci magistri distinguunt inter *γέλοιος* et *γελοῖος.* quorum pugnantes inter se sententias si

Γεννηταί[3]. *οἱ τὰς φατρίας γεννῶντες. Φατρία δέ ἐστι φυλῆς μέρος τρίτον, ὅπερ καὶ Τριτὺς λέγεται.*

Γενναῖος[4]... *ὁ εὖ γεγονώς.*

tanti putes cognosse, adi *Nunnes.* in *Phrynich.* p. 97. [p. 227. *Lob.* coll. *Koen.* ad *Greg. Cor.* p. 26. *Sch.*]

3. *Γεννηταί.*] Critone p. 51. E. ὅτι τε γεννηταῖς οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται. Legg. IX. p. 878. D. τοὺς γεννήτας καὶ τοὺς συγγενεῖς, μέχρις ἀνεψιῶν παίδων etc. Axioch. p. 371. D. Πῶς οὐκ οὐ σοὶ πρώτῳ μέτεστι τῆς τιμῆς ὄντι γεννήτῃ τῶν θεῶν; quibus locis vide Scholiasten. De γεννηταῖς multa multi, quos laudat *Taylorus* ad *Demosth.* in Naear. p. 618. Glossae in *Hippocratis* Iusiur. Γενητῇσιν. γονεῦσιν, ἢ συγγενέσιν. οὕτως Ἀττικῶς λέγονται· ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησίν· Ἀλλ' οὐδὲ γενητὴν δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα τῶν τοσούτων, καὶ ἀπείλημμαι μόνος. Καὶ Ῥίνθος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀττικῆς συνηθείας φησίν· Οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς φυλέται λέγονται· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας φράτορες· οἱ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους γενῆται. *Philemonis* iambos sic restituit *Luzacius* noster: Ἀλλ' οὐ γενητὴν δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα, Ὄντων τοσούτων, καὶ ἀπείλημμαι μόνος. Pro Ῥίνθος lege Εἰρηναῖος. Quam emendationem probavimus doctissimo *Koenio* praef. ad *Gregor.* de Dialect. p. 18. [p. XVI. *Sch.*]

67 4. *Γενναῖος.*] Hipparch. p. 229. C. ἐρῶντα τινὸς τῶν νέων τε καὶ γενναίων καὶ καλῶν. Theag. p. 128. A. τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους. Menon. p. 71. B. Alcib. I. p. 107. B. ἔτι τε γενναῖος· ἢ ἀγενής. p. 120. D. Hipp. Mai. p. 301. A. Trita *Platoni* formula ἀλλ' ὦ γενναῖε. Alcib. I. p. 111. A. 135. D. Euthyphr. p. 7. D. Hipp. Mai. p. 298. A. Dicitur etiam de *re qualibet eximia et praestanti, sive corporali, sive incorporali.* Lysid. p. 204. E. ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν τοῦτον τὸν ἔρωτα πανταχῇ ἀνεῦρες. p. 209. A. οὔτε τοῦ σώματος, οὕτω γενναίου ὄντος. Polit. II. p. 375. A. γενναίου σκύλακος. quod a *Platone* sumsit *Julian.* Or. II. p. 87. A. In vulgatis libris Legg. III. p. 679. B. legitur: σχεδὸν ἐν ταύτῃ δικαιότατα ἤθη γίγνοιτ' ἄν. Sed MS. Parisinus, et alius apud *H. Stephanum* habent γενναιότατα ἤθη. Hipp. Mai. p. 290. E. ἄνευ ὄψου ἂν πάνυ γενναίου ποιήσειεν. [Polit. II. p. 372. B. μάζας γενναίας.] Legg. VIII. p. 844. E. ὃς δ' ἂν τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην σταφυλὴν ἢ τὰ γενναῖα σῦκα ἐπονομαζόμενα ὀπωρίζειν βούληται. quo loco usus est *Athenaeus* XV. p. 653. C. D. expilatus ab *Eustath.* ad Il. E. p. 545. Indidem γενναίαν σταφυλὴν habet *Julianus* Or. III. p. 113. A. Forsitan aliquis suspicetur, a *Timaeo* scriptum esse:

Γεωμόροι[5]. *οἱ κληροῦχοι.*
Γεωπεῖναι[6]. *οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν*[7] *γῆν ἔχοντες.*

Γεννάδας. γένναῖος, ὁ εὖ φεγο-νώς. quae vox Atticis propria est. Phaedro p. 243. C. *εἰ ἐγὰρ ἀκούων τὶς τύχοι ἡμῶν γεννάδας καὶ πρᾴος τὸ ἦθος.* Sed, quoniam *Suidas* vulgatum agnoscit, nihil mutare melius est.

5. *Γεωμόροι.*] *Γεωμόροι* ex nominis vi sunt *οἱ μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς*, ut *Hesychius* v. *Γαμόροι* exponit. *Plato* Legg. V. p. 737. E. *πεντάκις μὲν χίλιοι ἔστωσαν καὶ τετταράκοντα γεωμόροι τε καὶ ἀμυνοῦντες τῇ νομῇ.* VIII. p. 843. B. *μηδεὶς γὰρ ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις, οἱ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον ἀγόντων.* XI. p. 919. D. *γεωμόροι ὅσοι τῶν τετταράκοντα καὶ πεντακισχιλίων ἑστιῶν εἰσί, μήτε κάπηλος ἑκὼν μηδ' ἄκων μηδεὶς γιγνέσθω.* ubi vide Scho-
68 lia. Deinde sic dicuntur latifundiorum possessores, homines copiosi, et ea de caussa ad rempublicam gerendam admissi. *Hesychius: Γαμόροι. οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες.* ubi corrigendum *ἀπὸ τῶν ἐγγείων κτημάτων.* ut apud *Suidam: Ἔγγειον κτῆσιν. τὴν ἐπὶ γῆς.* De hoc *γεωμόρων* genere non poenitebit legisse *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII. 21. et *Valckenar.* ad *Herodot.* V. 77. VI. 22.

6. *Γεωπεῖναι.*] Manifesto patet, hanc glossam pertinere ad *Herodot.* lib. II. 6. *ὅσοι μὲν γὰρ γεωπεῖναί εἰσι ἀνθρώπων, ὀργυίῃσι μεμετρήκασι τὴν χώρην· ὅσοι δὲ ἧσσον γεωπεῖναι, σταδίοισι.* lib. VIII. 111. *λέγοντες ὡς κατὰ λόγον ἔσαν ἄρα αἱ Ἀθῆναι μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες, καὶ θεῶν χρηστῶν ἥκοιεν εὖ· ἐπεὶ Ἀνδρίους γε εἶναι γεωπείνας εἰς τὰ μέγιστα ἀνήκοντας.* Vide glossas *Herodoteas*, quas *Hesychius* et *Suidas* descripserunt. *Orus* apud *Etymol. M.* p. 233. 30. *Γεωπεῖναι, παρὰ Ἡροδότῳ οἱ ὀλίγην γῆν ἔχοντες, οἱονεὶ πεινῶντες γῆν.* Aliunde vocem derivat *Eustath.* ad Il. B. p. 222. Priorem *Herodoti* locum laudavit *Maxim. Tyrius* Diss. XXXIX. p. 459. pro *γεωπεῖναι* substituens *γεωργοί.* Quod memoriae lapsum credere malim, quam cum doctissimis viris, *Davisio* et *Marklando*, aliena comminisci. *Aristides* Panathen. p. 191. *ἀλλ' ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξηρτώμενοι, οἷον Φθιῶται, καὶ Πύλιοι, καὶ Ἰθακήσιοι, ὥσπερ τινὲς γεωπεῖναι, δι' ἑνὸς τῶν πλουσίων ἑαυτοὺς ποιούμενοι.*

7. *Λυγρὰν γῆν.*] Sic Codex MS. Sed *λυπρὰν* recepimus ex *Suida*, qui Grammatico nostro glossam, ut solet, sublegit. *Λυγρὸς* et *λυπρὸς* in veteribus libris saepe permutantur. *Orpheus* de Lapid. v. 19. p. 212. *Λυγρὸν, ὑποτρηχὺν, στιβαρὸν, μελανόχροα, πυκνόν.* Scribe: *Λυπρὸν, ὑποτρηχὺν* κ. λ. *Γῆ*

Γῆν ἰλλομένην[8]. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. Ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

λυπρὰ. dicitur *arida et infecunda*. *Zonae* Epigr. editum a *Kustero* ad *Suid.* Tom. II. p. 474. Κλήριον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ. *Philo* T. II. p. 249. ἡ ἀρετῶσα πεδιὰς, κἂν ἀφορήσῃ ποτε, τῆς λυπρόγεω φύσει καρπὸν φέρει πλείονα. *Athen.* lib. I. p. 7. F. *Synes.* Ep. 51. *Hesych.* v. Λυπρὰν γῆν, et *Thom. Reines.* Defens. Variar. Lect. p. 105.

69 8. Γῆν ἰλλομένην.] Tim. p. 40. B. *Γῆν δὲ τροφὸν μὲν ἡμετέραν, εἱλουμένην δὲ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο, πρώτην καὶ πρεσβυτάτην σωμάτων ὅσα ἐντὸς οὐρανοῦ γέγονε.* Qui locus ab ipsis antiquis Philosophis et Criticis saepe multumque iactatus est, nuper etiam, ut alios recentiores taceam, ab *Eduardo Corsino* Diss. I. ad *Plutarch.* de Plac. philos. cap. 13. Controversiae historiam *Proclus* ad h. l. p. 281. tam luculente enarravit, ut eius verba, etsi compluscula, hic subiicienda existimarim, praesertim cum liber in paucorum manibus versetur: *Ἰλλομένην δὲ, τὴν σφιγγομένην. δηλοῖ καὶ συνεχομένην· οὐ γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης οἴεται, τὴν κινουμένην. Διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων ἀκίνητον φυλάττει τὴν γῆν καὶ τὴν αἰτίαν προστιθεὶς ἐν τῷ Φαίδωνι, δι' ἣν ἀκίνητος ἵδρυται, λέγει· Ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι. Πρὸς τὸ καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς χρήσεως μαρτυρεῖσθαι τὸν λόγον, ὅτι τὸ ἰλλομένην τὸ συναγομένην δηλοῖ, καὶ οὐχὶ τὸ κινουμένην, ἰλλάδας καλούσης τοὺς δεσμούς. ἐρεῖ δὲ αὐτὸς Τίμαιος ἐν τοῖς ἑπομένοις, ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥιζουμένας καὶ συσπειρωμένας εἴσω τοῦ δέρματος· ὥστ' εἶναι κἀκ τούτων δῆλον, ὅπως ἴλλεσθαι καὶ ἐν τούτοις εἶπε τὴν γῆν.* et paucis interiectis: *Εἰ δὲ δὴ καὶ πρὸς τὸν Πυθαγόρειον Τίμαιον ἀποβλέψαιμεν, ἔτι μᾶλλον οὐκ ἂν ὑπολάβοιμεν κινεῖσθαι τὴν γῆν. Λέγει γὰρ κἀκεῖνος, τὰν γᾶν ἐν μέσῳ εἶναι ἱδρυμέναν. Ποῦ δὲ εὔλογον ἡμᾶς ἰλλομένην ἀκούσαντας εἱλουμένην καὶ στρεφομένην αὐτὴν ποιεῖν, ὡς Πλάτωνι ἀρέσκον λέγοντας; Ἡρακλείδης μὲν οὖν ὁ Ποντικὸς, οὐ* (leg. ὁ) *Πλάτωνος ὢν ἀκουστὴς, ταύτην ἐχέτω τὴν δόξαν, κινῶν κύκλῳ τὴν γῆν, Πλάτων δὲ ἀκίνητον αὐτὴν ἵστησιν.* Primus omnium *Aristoteles* de Coelo lib. II. cap. 13. ἰλλομένην sive εἱλουμένην in hoc *Platonis* loco accepit *volvendi et vertendi* sensu: ad cuius se auctoritatem contulit *Diogenes Laërt.* III. 75. p. 211. Sed *Aristotelem* calumniae reum agit *Simplicius* f. 125. b. 126. a. 129. b. hanc in rem etiam laudatus a *Turnebo* Advers. XVI.
18. et ἰλλομένην capit ea pote- 70
state, qua *Proclus*, qua *Plutarch.* Quaest. Platon. p. 1006.

C. qua *Timaeus* denique noster et ex eo *Suidas*. Εἰλομένην hoc in loco legit *Galenus* ad *Hippocr.* Epidem. III. p. 423. nec tamen *volvendi*, sed *adstringendi* ei tribuens notionem. Εἰλουμένην *volvendi* potestate legisse *Philonem*, ex eius imitatione colligas T. I. p. 673. ἥλιον δὲ καὶ σελήνην ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἰλουμένους ἕκαστον διεξέρχεσθαι τῶν ζωδίων. quamvis ibi de annuo motu agatur. Eorum, qui terram movent, sententiam attingit *Cicero* Acad. II. 39. ubi videndus *Jo. Davisius*. Ipse ita vertit in *Timaeo* suo: *Iam vero terram, altricem nostram, quae traiecto axe sustinetur, diei noctisque effectricem* etc. de Orat. III. 45. *terraque ut media sit, eaque sua vi nutuque teneatur. Chalcidius* vero p. 41. in hunc modum: *Terram vero matrem et altricem omnium terrenorum animantium, constrictam limitibus per omnia vadentis et cuncta continentis poli* etc. Utraque versio rem ambiguam relinquit, ut *Chalcidius* quidem Comment. pag. 214. in utramque partem explicando satis declarat. Igitur si quaeras, utra *Platoni* sententia tribuenda sit, iudicium sustineo. Nam si reputem, terram vocari φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας, paene verius videtur, illam circa axem summa celeritate converti: quippe continua rotatione circum axem diei noctisque vices efficit. At vero pro altera sententia, quae terram circa axem protensum alligat et constringit, acriter pugnant *Proclus* et *Simplicius*, duplici argumento usi, tum quod *Plato* aliis in libris terram immobilem statuerit, tum quod hic per omnia fere sit Pythagoreorum opinionem secutus. Quibus rationibus ut magnam vim tribuo, sic eam, quam *Proclus* a Codd. lectione linguaeque ratione ducit, non magni ponderis arbitror esse. Nam primum, quis, quid a *Platonis* manu profectum sit, pro certo dixerit, aliis libris ἰλλομένην praebentibus, aliis εἰλουμένην vel εἰλομένην? Est penes me vetus Codex Timaei Platonici, in quo ἡλωμένην legitur. Ex quo aliquis suspicetur, librarium scribere voluisse ἡλουμένην, 71
id est, *clavo fixam*. *Hesychius*: Γηλουμένους, (pro ἡλουμένους). συνειλημμένους. Deinde ἰλλομένην, an εἰλουμένην elegeris, nihil admodum proficies, propterea quod inter ἴλλειν et εἰλεῖν nullum significandi discrimen est: ut vana sit veterum Grammaticorum haec anxie distinguentium diligentia. Nefas esset, quae hac de re mecum communicavit literatorum princeps, *Ti. Hemsterhusius*, vel promere, vel ad privatos usus reservare. Ita igitur ille: „Parum interest, utro modo apud „*Platonem* scribatur: utrumque „duplicem veterum interpretationem admittit. Equidem existimo ἴλειν, εἴλειν, ἔλλειν, εἰλεῖν, ἴλειν, ἴλλειν nihil inter „se discrepare, si primam significandi radicem spectes, quae „sita est in *volvendo*: ipsum illud Latinorum verbum ex hoc „fonte manavit. Hinc aliae notationum propagines enascuntur *vertendi*, *stringendi*, *torquendi*, ex quibus fere quio-

Γνωματεύοντα⁹. διακρίνοντα καὶ διαγινώσκοντα.

„quid inde fluit, quod valde „multiplex est, expediri potest. „Hae formae tam simplices quam „compositae crebro commutan- „tur. Ἄτραπον Ἴλλων in Ni- „candri Ther. v. 478. Codd. „praeferunt ἔλλων et εἴλῶν. He- „sych. in Ἔλλειν. Plutarch. T. „II. p. 728. E. Athen. VII. p. „308. E. Quod editur in So- „phocl. Antig. v. 346. εἱλομέ- „νων, in aliis est notante Schol. „ἰλλομένων, in C. Reg. παλλο- „μένων. Apud Phrynich. p. 8. „[p. 29. Lob.] Ἀνείλλειν βιβλίον; „idem atque ἀνελίττειν (ἑλίττειν „itidem auctum ex ἴλειν); quod „probat, et ἀνειλεῖν, quod reji- „cit. Ἀπίλλειν Harpocr. ex Lys. „p. 117. v. 37. [p. 238, 17. Bekk.] „ἀπέλλειν Hesych. Suid. etc. „Ἐνείλοντες et ἐνείλλοντες Thu- „cyd. II. [76.] p. 148. v. 80. „Ἐξέλλειν, ἐξίλλειν, ἐξειλεῖν, „ut Latinis evolvere bonis: unde „ἐξούλης δίκη, pari ratione, qua „οὖλος, crispus, κατουλὰς νὺξ, „cuncta tenebris involvens, et „κατειλὰς in Hesych. Κατίλλου- „σαι φωναὶ vulgantur in Hip- „pocr. Epid. III. p. 1083. H. pro „quibus olim κατειλοῦσαι. Vid. „Foës. p. 1085. Οὐρὰν ὑπίλλειν „vel ὑπειλεῖν; quod corrupte le- „gitur in Athen. XV. p. 701. B.
72 „sumtumque est ex Eurip. Oe- „dipode, ut Erotiani in Ὑπίλ- „λει fide monuit magnus enarra- „tor, ceteroquin non parum „aberrans: de Sphinge dictum „liquet ex Aelian. de Anim. XII. „7. Meministi, — caudamque „remulcens Subiecit pavitantem „utero. — σοὶ δ' ὑπίλλουσι στό- „μα Sophocl. Antig. v. 515. „quod explicandum videtur: tibi „autem subiiciunt, subvolvunt „quasi atque adeo obnoxium „habent os dicendique liberta- „tem. Accedat Xenophontis lo- „cus e Cyneg. [6. 15.] p. 575. „v. 16. ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη. unus „Cod. ἐξιλάνυσαι pro ἐξελιννῦ- „σαι, ut videtur, alter ἐξίλλου- „σαι. Centena facile suppeditet „solus Hesych. in his verbis „exempla formae variatae. Hinc „colligamus, utrumlibet in Pla- „tone legas, idem esse proprie „verbum: non repugnare linguae „genium, quin binas explica- „tiones capiat: vel, Terram, „quae circum axem se summa „celeritate convertit et torquet, „ut verbis Ciceronis utar Acad. „II. 39. vel, quae circum axem „protensum convoluta et adstri- „cta haeret. Vincula, quibus „terram natura constrinxit, Ma- „crobius habet ad Somn. Scip. „I. [c. 22.]" Hactenus vir cla- rissimus. Eandem διττογραφίαν in aliis Platonis locis notavimus ad v. Ἀνείλλεται et v. Εἱλομένων. Aristid. Quintil. de Musica II. p. 92. τό τε φωνητικὸν συνίλλον ὄργανον. ubi MS. Oxon. συνεῖ- λον. Maximus Scholiis in Dio- nys. Areop. p. 237. Ἐνειλούμε- νοι. ἐν ἄλλοις, ἐνιλλόμενοι, τουτέστιν ἐπιστρεφόμενοι, ἐγ- καλινδούμενοι. Vide Valckenar- rium ad Theocrit. Adoniaz. p. 247.

9. Γνωματεύοντα.] Hoc

Γόητες[10]. οἱ ἀπατεῶνες.

Γυμνοπαιδία[11]. χοροὶ ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρεαῖς ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν.

e *Suida* reposui pro nihili verbo γνωμονεύοντα, quod codex MS. habebat. Polit. VII. p. 516. E. Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα, διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις. ubi vide Scholia. *Sextus Empir.* adv. Logicos VII. p. 435. εἰ τοῖς συμφώνως περί τινος ἀποφαινομένοις χρὴ
73 γνωματεύειν. *Synes.* de Insomn. p. 143. D. γνωματεύσαις ἂν οὕτω καὶ δαιμονίαν φύσιν ἐν ἡτινιοῦν τάξει. Praeter ceteros hoc verbum trivit *Themistius* Or. II. p. 36. B. πήχει καὶ μέτρῳ γνωματεύοντες τὴν ἀρετήν. XV. p. 188. D. XX. p. 235. A. cui *Dionys. Petavius* Or. XXVI. p. 312. B. idem reddere tentabat; minus feliciter, ut puto. Adde *Etymol. M.* p. 236. 46.

10. Γόητες.] Menon. p. 80. B. εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιεῖς, τάχ᾽ ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης. ubi vide Scholia. Sophist. p. 234. E. περὶ δ᾽ οὖν τοῦ σοφιστοῦ τόδε μοι λέγε, πότερον ἤδη τοῦτο σαφὲς, ὅτι τῶν γοήτων ἐστί τις. ib. p. 235. A. p. 241. B. Politic. p. 291. C. Τὸν πάντων τῶν σοφιστῶν μέγιστον γόητα καὶ ταύτης τῆς τέχνης ἐμπειρότατον ib. p. 303. C. Hipp. Min. p. 371. A. ὃς ἦν οὕτω γόης καὶ ἐπίβουλος πρὸς τὴν ἀλαζονείαν. Sympos. p. 203. D. δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. Polit. II. p. 380. D. 383. A. X. p. 598. D. Legg. I. p. 649. A. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 31.] Γόης. Ἀττικώτερον τοῦ, μάγος. καὶ γοητεία. Idem *Phrynichus*: Γοητεύοντα, τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλάττοντα. Πλάτων. Sic enim verissime emendavit *Piersonus* quondam meus ad *Moerid.* p. 113. [*Bekk.* A. G. I. 31., coll. annot. crit. III. p. 1069. 31, 17.] Menex. p. 235. A. Κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασιν ποικίλλοντες γοητεύουσι ἡμῶν τὰς ψυχάς. Sophist. p. 234. C. διὰ τῶν ὤτων τοῖς λόγοις γοητεύειν. Menon. p. 80. A., Euthyd. p. 288. B. Gorg. p. 483. E. Phaedon. p. 81. B. Polit. III. p. 412. E. 413. B. Legg. X. p. 909. B. [v. *Sturz.* in Nov. Actt. Societ. Lat. Jen. V. I. p. 75. sqq.]

11. Γυμνοπαιδία.] Haec apud *Suidam* sunt cum aliqua varietate: Γυμνοποδία. χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ etc. ubi γυμνοποδία merito reiecit *Kusterus.* Sed ἐκ παίδων, verisimile est, e *Timaei* exemplari, quo utimur, excidisse. *Etymol. M.* p. 213. 3. Γυμνοπαιδία. ἑορτὴ Λακεδαιμονίων· ἐν ᾗ παῖδες ᾖδον τῷ Ἀπόλλωνι παιᾶνας γυμνοὶ εἰς τοὺς περὶ Πύλαιαν (lege Θυρέαν) πεσόντας. Le- 74
xicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A.

Δ.

Δεῖγμα[1]. τόπος ἐν Πειραιεῖ ἐν τῷ καλουμένῳ ἐμπορείῳ.

Δείλης πρωΐας[2]. τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ. Δείλης ὀψίας. τῇ πρὸ δείπνου.

G. I. 234. Γυμνοπαιδία. ἐν Σπάρτῃ παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾄδοντες ἐχόρευον Ἀπόλλωνι τῷ Καρνείῳ; κατὰ τὴν αὐτοῦ πανήγυριν. Respicit autem *Timaeus* Legg. I. p. 633. C. ἔτι δὲ κἂν ταῖς γυμνοπαιδίαις δειναὶ καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίγνονται, τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. ubi vide Scholiasten. *Herodot.* VI. 67. *Philostrat.* V. A. lib. VI. cap. 20. p. 258. *Maxim. Tyr.* Diss. VI. p. 59. ibique *Jo. Davis.* Classicus locus est *Athenaei* lib. XV. p. 678. C. Quae praeterea de hoc certamine dici poterant, occuparunt viri eximii, *J. G. Graev.* et *J. M. Gesner.* ad *Lucian.* de Saltat. p. 274. 275. et, qui ibi laudatur, ingenii doctrinaeque omnis princeps, *Jos. Scaliger* ad *Euseb.* Chronic. num. 1447. Mox in *Timaeo* pro Θυραιαῖς malim Θυρέαις, quae scribendi ratio poëtarum auctoritate nititur, certissima in talibus norma. Nec moveor vi exemplorum, quae pro altera scriptura ex solutae orationis scriptoribus afferuntur. *Stephan. Byzantinus:* Θυρέα. περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν — λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν Θύρῃ. quibus verbis pusillum mendum inest, quod tamen *Holstenio*, *Berkelio* et *Pinedo* tenebras offudit. Rem facile expedies scribendo Θύραι pro Θύρῃ. Duplici nomine appositus est locus *Phrynichi* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. [*Bekk.* A. G. I. 32.] Γυμνοπαιδία. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ τὴν ἀγορὰν παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾖδον εἰς τιμὴν τῶν περὶ Θύραις ἀποθανόντων. Sic bene castigavit et supplevit Cl. *Sallierius;* nisi quod Θύραις in Θυρέαις mutet. MS. hoc modo exhibet: — κατὰ τὴν ἄγραν παῖδες γυμνοὶ ποιᾶνας ᾖδον εἰς τιμὴν τῶν περὶ Θύραις.

1. *Δεῖγμα.*] Glossa aliunde huc pedem intulisse videtur. Vide Grammaticos ceteros, quos indicavit *Jungerman.* ad *Polluc.* IX. 34. [add. *Boeckh.* Staatsh. d. Ath. T. I. p. 64.] 75

2. *Δείλης πρωΐας.*] Epist. VII. p. 348. E. τῇ δὴ μετὰ ταύτην τὴν ἡμέραν δείλης Εὐρύβιος καὶ Θεοδότης προσηλθέτων μοὶ σπουδῇ. Sed retulerim potius glossam ad *Herodot.* lib. VIII. 6. ἐπεί τε δὴ ἐς τὰς Ἀφέτας περὶ δείλην πρωΐην γενομένην ἀπίκατο οἱ βάρβαροι. Alterum δείλης

Δεκάζει[3]. ὁ κρίσιν ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ. *Δεκάζεται* ὁ κρίσιν πιπράσκων· ἔνθα Ἀδέκαστος ὁ μὴ πιπράσκων καλεῖται.

Δευσοποιόν[4]. ἔμμονον καὶ δυςαπόπλυτον.

ὀψίας item fluxit ex *Herodoto* lib. VII. 167. ἐξ ἠοῦς ἀρξάμενοι μέχρι δείλης ὀψίης. *Lycurg.* in Leocrat. p. 167. [p. 200, 17. *Bekk.*] *Aristid.* T. I. p. 302. 349. T. II. p. 339. *Aelian.* H. A. lib. I. cap. 14. VII. 7. *Alciphron* lib. I. ep. 17. p. 66. lib. III. ep. 5. p. 284. Mitto plurima aliorum exempla. Nam ut quisque veterum scriptorum Ἀττικώτατος est, ita creberrime hoc modo locutus reperitur. Vide quos laudat *Piersonus* ad *Moerid.* p. 133.

3. *Δεκάζει.*] Haec quoque glossa insititia videtur, nisi forte eius vestigia in *Platone* obliterata sint. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 236.] Δεκάζειν, τὸ διαφθείρειν τοὺς δικαστὰς ἢ ἐκκλησίας τοῖς χρήμασι καὶ δώροις. ἐκλήθη δὲ τὸ πρᾶγμα οὕτω, ἐπεὶ κατὰ δέκα συναθροιζόμενοι ἐλάμβανον τὰ δῶρα. Πρῶτος δ' ἐδόκει δεκάσαι Μέλης, τὰς εὐθύνας διδοὺς τῆς ἐν Πύλῳ στρατηγίας, ἣν κακῶς ἐστρατήγησεν. Eadem, sed minus integra, sunt apud *Etymol. M.* p. 254. 28. ubi *Meletem*, vel potius *Melitum*, per errorem pro *Anyto* nominari, ostendit *Dukerus* ad *Petiti* Legg. Atticas p. 427. Vide *Polluc.* VIII. 42. et *Langbaen.* ad *Longin.* p. 238. [In *Tim.* ἔνθεν Ἀδέκαστος, *unde*, legi mavult *Bastius* Epist. crit. p. 56. quam emendationem et loci sensus commendat et Schol. *Basilii* a *Ruhnk.* p. 124. laudatum. ἔνθεν καὶ ἐτνήρυσις. Scilicet ἔν, quod in codd. reperitur et ἔνθα modo, modo ἔνθεν significare saepissime a librariis prave intellectum esse constat, cuius rei exempla dedit idem *Bastius* l. c. p. 277.]

4. *Δευσοποιόν.*] In MS. est δυςαπόλυτον. quod ex *Suida*, Scholiaste *Platonis* aliisque Grammaticis in δυςαπόπλυτον mutavimus. In *Harpocratione* h. v. recte etiam ἀνέκπλυτον pro ἀνέκλυτον edidit *Maussacus*, 76 quicquid dicat *Jac. Gronovius*. *Alexis* apud *Athen.* lib. III. p. 124. A. Τὸ καλὸν τῷ δευσοποιῷ χρώζομεν. quo in loco magnus *Casaubonus* χρῶμα δευσοποιὸν pro *nigro* accipi monet, cum alibi proprie dicatur de colore, quem lana ita perbibit, ut nunquam elui possit. *Dio Chrysost.* Orat. LXXVII. p. 651. A. ὁποῖα εἰώθασιν ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐταὶ βάπτειν, ὡς ἔτυχεν, καὶ οὐ ζητοῦσι δευσοποιὰ καὶ ἁλουργῆ. *Aelian.* H. A. lib. XVI. cap. 1. εἰ μέλλει μένειν ἡ ἐκ τοῦ ζώου χρόα δευσοποιὸς καὶ δυςέκνιπτος. *Lucian.* Imag. [16.] p. 475. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. *Alciphron.* lib. III. ep. 11. p. 305. φύκει

γὰρ καὶ ψιμμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. *Gregor. Nazianzen.* Orat. I. p. 6. B. οὐ γὰρ οὕτως οὔτε δευσοποιοῦ βαφῆς μεταλαμβάνει ῥᾳδίως ὕφασμα, ὡς φιλεῖ τάχιστα τῆς τοῦ προεστῶτος κακίας ἀναπίμπλασθαι τὸ ὑπήκοον. ubi *Basilius*, Scholiastes ἀνέκδοτος inter Codd. Vossianos, haec annotavit Δευσοποιοῦ βαφῆς, τῆς μετὰ [illegible]ψεως γινομένης καὶ μὴ ἐξιτήλου, ἀλλὰ βαθείας τε καὶ δυσεξαλείπτου, σωζούσης μέχρι καὶ τελείας τριβῆς τοῦ ὑφάσματος τὸ ἄνθος. *Timaei* glossa pertinet ad locum *Platonis* Polit. IV. p. 429. E. Καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν· καὶ ἡ πλύσις οὔτ᾽ ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. et paucis interiectis: καὶ μηδὲν οἴου ἄλλο μηχανᾶσθαι, ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο, ὥσπερ βαφήν· ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Eundem locum laudant *Harpocration* v. Δευσοποιὸς, ubi male legitur ἐν πέμπτῳ πολιτείας, et *Etymol. M.* p. 348. 40. et mira venustate expressit *Cicero* in Hortensio apud *Nonium* p. 386. 521. *Uti, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam, sic literis talibusque doctrinis ante excoli animos, et ad sapientiam concipiendam imbui, et praeparari decet.* et de Finib. III. 2. *iam infici debet iis artibus, quas si, dum est tener, combiberit, ad maiora veniet paratior.* Id ipsum *Plato* aliis verbis sic elocutus est Polit. II. p. 378. D. ἀλλ᾽ ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Ut autem *Cicero Platonem*, sic *Plato* ob oculos habuisse videtur praeclaram illam *Lysidis* epistolam, 77
quam conservavit *Jamblichus* de V. P. [cap. 17.] p. 63. καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι, καὶ μηδέποτε γενησομέναν ἐξίταλον· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρεσκεύαζε τας ψυχὰς τῶν τῆς φιλοσοφίας ἐρασθέντων etc. ubi *Kusterus* attulit similem *Theonis Smyrnaei* locum, e *Platone* expressum, Mathemat. p. 17. Ceterum ut quisque politissimi ingenii scriptor est, ita frequentissime hanc similitudinem vel mutuam a *Platone* sumsit, vel suo modo effinxit. Nolim repetere, quae *Guil. Budaeus* Comm. L. Gr. p. 1058. et *Thom. Gataker.* ad *Antonin.* III. §. 4. de hac loquendi forma disputarunt. Alia ad manum sunt, a nemine, quod sciam, occupata. *Dinarchus* in Aristogit. p. 66. [p. 179, 3. *Bekk.*] πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλῦσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγευμένην τῶν ἐθισμένων τιμωριῶν ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν. εἰ μὲν οὖν ἐγγενήσεσθαι βούλεσθε δευσοποιὸν ἐν τῇ πόλει πονηρίαν, διαφυλάττειν ὑμᾶς Ἀριστογείτονος δεῖ. Ita hunc locum felici

Ἀημοῦσθαι[6]. δημοκοπεῖν, παίζειν, εὐφραίνεσθαι.

coniectura restituit *Jungermannus* ad *Polluc.* I. 44. ex quo δευσοποιὸν πονηρίαν *Suidas* in v. et *Etymol. M.* l. c. sine *Dinarchi* nomine, laudarunt. Eodem respexit Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 237.] Δευσοποιὸς πονηρία. ἡ ἔμμονος καὶ ἀνίατος πονηρία, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς (adde, quod excidit, βαφῆς) τῆς ἔμμονον ἐχούσης τὴν χρόαν, διὰ τὸ ἀκριβῶς καὶ κάτοχως βεβάφθαι. *Hierax* apud *Stob.* p. 221. (ἡ κακία τὸν ἀδικεῖν διανοούμενον) λυμαίνεται καὶ τῷ ἐπ' αὐτῆς ἰῷ χρώζει δευσοποιῷ τῇ βαφῇ. *Plutarchus* cum alibi, tum de Fratern. Amor. p. 488. B. πάθος ἀποκαθῆραι, πρὶν ἐνδῦσαι, ὥςπερ βαφὴν ἢ κηλίδα, δευσοποιὸν γενέσθαι καὶ δυςέκπλυτον. *Lucian.* Bis Accus. [8.] p. 800. ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς — ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ εἰς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους etc. *Origenes* c. Cels. I. p. 40. ἵνα μὴ καταλείψωσι δόγματα δευσοποιήσαντα οἷς συνήθως ἐγένοντό πως. III. p. 151. ὡςπερεὶ δευσοποιηθέντες ἀπὸ τῆς κακίας. *Synes.* Epist. 44. p. 183. ἡ ψυχὴ τίνει δίκην ἀθάνατον, ὅταν ἁμάρτῃ δευσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα. quem locum laudat *Thom. M.* p. 206. *Nicephorus* Schol. in *Synes.* de Insomn. p. 384. ὥςπερ ὁ σκίῤῥος δυςέκπλυτος γίνεται καὶ δευσοποιὸς καὶ δυςαπόνιπτος· οὕτω καὶ ἡ προς-
78 πάθεια τῆς ὕλης etc. E *Platonis* fonte etiam hortulos suos irrigarunt *Themist.* Or. XXXII. p. 359. B. C. et *Basilius* de leg. Graecor. libris p. 5. Vide *Casaubonum* ad *Persii* Sat. II. p. 223. [*Ruhnk.* et *Valckenarii* Epist. ed. *Tittmann.* p. 155.] *Tincto* βαφῇ δευσοποιῷ *Plato* eadem metaphora opponit ἐ[illegible]χρωσμένον, *leviter tinctum, per summa tantum coloratum*; Epist. VII. p. 340. D. Οἱ δὲ ὄντως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξαις δὲ ἐπικεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι. qui locus, nescio, an obversatus sit *Ciceroni* de Orat. II. 14. haec scribenti: *ut, cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob caussam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer: sic, cum istos libros — studiosius legerim, sentio orationem meam illorum tactu quasi colorari.*

6. Δημοῦσθαι.] Hoc verbum, rarissimum in libris, qui ad nos pervenerunt, eodem modo explicant *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, *Thom. M.* et Scholiastes *Platonis*. Idem *Platonis* auctoritate confirmant *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* ad Il. M, p. 901. et *Etymol. M.* p. 265. 36. Est in Theaetet. p. 161. E. καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; *Hesychius:* Δαμώμενος, ἀγαλλόμενος. οἱ δὲ παίζων. et Δημώματα. παίγνια. ex *Aristoph.* Pac. v. 798. Par est potestas verbi δημίζειν apud Comic. Vesp. v. 697. In eiusdem Lysistr. v. 601.

Δῆμος[6]. εἷς ἐκ τοῦ δήμου καὶ ἰδιώτης, καὶ ἡ πόλις σὺν τῇ βουλῇ.
Δημοποίητος[7]. ὁ παρέγγραφος.
Δήπουθεν[8]. ἔκ τινος τόπου ἢ ἀντὶ τοῦ δηλονότι, ἴσον τῷ φανερόν.
Διανενεύκαμεν[9]. ἐπεραιώθημεν.

pro Μελιττοῦταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω Scholiastes scriptum reperit — δημάξω, a δημάζω, ut ait, ἀντὶ τοῦ παίζω. παρ' ὃ καὶ τὸ δημοῦσθαι. Sed ipse merito respuit putidam lectionem.

6. *Δῆμος.*] Legg. III. p. 689. B. ὅπερ δῆμός τε καὶ πλῆθος πόλεώς ἐστιν. V. p. 746. D. ὅθεν φατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας. VI. p. 753. C. καὶ φυλῆς καὶ δήμου ὁπόθεν ἂν δημοτεύηται. Vide *Eustath.* ad Il. B. p. 201. [*Toupius* Emend. in *Suid.* T. IV. p. 412. *Hesychii* auctoritate commotus, in quo legas: δημότης, ὁ ἐκ τοῦ δήμου, δηλοῖ δὲ καὶ ἰδιώτην, *Timaeum* hac emendatione donavit: δημότης. εἷς ἐ. τ. δ. etc. Tum in fine quae leguntur καὶ ἡ πόλις σ. τ. β. quo apte referre possis vix habes. Duae glossae in unam coaluisse mihi videntur, quod saepe factum esse nemo nescit.]

79 7. *Δημοποίητος.*] *Pollux* III. 56. *Harpocrat.* in v. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. p. 368. Frequens apud oratores Atticos, nusquam, si bene memini, legitur apud *Platonem*.

8. *Δήπουθεν.*] Phileb. p. 62. E. Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν. Ion. p. 534. A. λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί. Epist. VII. p. 331. E. οὔτε ἄλλων δήπουθεν ὀθνείων, οὔτε ἀδελφῶν. [h. l. e codd. scrib. δή ποθεν.] *Aristoph.* Plut. v. 140. *Isaeus* de Ciron. hered. p. 518. 519. [p. 103, 32. 104, 35. *Bekk.*] *Dio Chrysost.* Orat. VII. p. 106. C. 117. D. *Moeris* p. 130.

9. *Διανενεύκαμεν.*] Glossam exscripsit *Suidas*; cuius editio *Kusteriana* cum pessime recepisset ἐπεράνθημεν, bene *Jac. Gronovius* Emendat. in *Suid.* p. 107. e Codice Leidensi prioribusque Edd. revocavit ἐπεραιώθημεν. Quae quin sincera lectio sit, nemo dubitare potest. Parmenid. p. 137. A. πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων. Sic optime corrigunt *Jan. Cornarius* in Eclogis [p. 40. *Fisch.*], et *Henr. Stephanus*: quod imitatione sua confirmat *Philo* T. II. p. 300. ἤ με καταβαλεῖν εἰς μέγα πέλαγος φροντίδων, ἐν ᾧ φορούμενος οὐδ' ὅσον ἀνανήξασθαι δύναμαι. *Clemens Alex.* Strom. V. p. 733. eadem figura τῷ οἵῳ τε ὄντι διανήχεσθαι τὰ ἐν αὐτοῖς κύματα. Rursus *Plato* Phaedr. p. 264. A. ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. ubi *Stephanus* malit διανύειν. At vulgatum agnoscit Scholiastes ad h. l. διανεῖν, διακολυμβᾶν, διαπερᾶν.

Διαλαγχάνειν[10]. διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι.
Διαττᾶν[11]. σήθειν.
Διαμπερές[12]. δι' ὅλου διῆκον.
Διατεθρυμμένος[13]. διακεκλασμένος.

Timaeus vero noster respexit Polit. IV. p. 441. C. *Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανενεύκαμεν.* quod in usus suos convertit *Themist.* Orat. XXIII. p. 297. B. *τὸν μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν.* Vide virum maximum ad *Lucian.* Dial. Marin. VII. p. 306.

80 10. *Διαλαγχάνειν.*] Critia p. 109. A. *θεοὶ γὰρ ἅπασαν γῆν ποτὲ κατὰ τοὺς τόπους διελάγχανον.* qui locus, monente *Th. Galeo*, obversabatur *Jamblicho* de Myster. sect. V. cap. 25. p. 140. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 242.] *Διειληχώς. τούτῳ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο.* *Timaei* et *Harpocrationis* glossas in unam confudit *Suidas.*

11. *Διαττᾶν.*] Sophist. p. 226. B. *οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾷν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν.* Leviter depravatum est in Cratyl. p. 402. C. *Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειται.* *Ficinus* reddit *scaturiens*, *Serranus*: *prosiliens*, quasi esset a *διάττω*. Sed legendum esse *τὸ γὰρ διαττώμενον*, e *Proclo* in Tim. V. p. 294. perspicuum est. [quod et multi libri confirmant.] Graviorem labem contraxit in *Timaeo* p. 73. E. *γῆν διατρήσας, καθαρὰν καὶ λείαν ἀνεφύρασε καὶ ἔδευσε μυελῷ.* ubi Codices Parisinus et meus verissimam lectionem *διαττήσας* conservarunt. Eodem vitio laborat *Hesychius*: *Διαρτᾷν. διασείειν.* Scribendum: *Διαττᾷν. διασήθειν.* *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. I. p. 749. *Διαττᾷν Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν, καὶ διηττημένον τὸ σεσησμένον.* *Pollux* VI. 91. VII. 22. et Grammatici reliqui. Hinc *δίαττος*, *cribrum*, apud *Hesych.* quod alio nomine *ἀλευρότησις* vocatur. Lexicon Sangerm. MS. *Ἀλευρόττησις. ᾧ τὰ ἄλευρα διαττῶσιν. οἱ δὲ Τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ Σηλίαν ὀνομάζουσι καὶ Κόσκινον.* Idem: *Ἀλεύραττις. ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα.* [*Bekk.* A. G. I. 382. sq. coll. *Bast.* ad *Greg. Cor.* p. 769.] A *Timaeo* glossulam sumsit *Suidas.*

12. *Διαμπερές.*] Phaedon. p. 111. E. *ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει ὂν καὶ διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς.* Polit. X. p. 616. D. *ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο.* ibid. E. *ἐκείνην δὲ διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι.* *Suidas* in *Timaeo* legisse videtur: *Διαμπερέως. διαμπερὲς, διόλου διῆκον.*

13. *Διατεθρυμμένος.*] 81
Hanc lectionem etsi *Suidas* con-

firmat, credo tamen, a *Timaeo* scriptum esse: Διατεθρυμμένως. διακεκλασμένως. si quidem respexit Legg. XI. p. 922. C. ἀνοήτως γὰρ δὴ καὶ διατεθρυμμένως τινὰ τρόπον ἔχομεν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἤδη μέλλειν ἡγώμεθα τελευτᾶν. ubi de eo dicitur, qui metu fractus et debilitatus iacet. Quae vocis potestas tam rara est, quam frequens altera de homine deliciis fracto perditoque. Conf. sup. v. Ἀποτεθρυωμένοι.

14. Διαγείρειν.] Quid audio? An unquam διαγείρειν significavit διαξύειν aut ἀπαλείφειν? Sed *Suidam*, qui *Timaeum* compilare solet, adeamus, si forte is integriorem conservarit lectionem? Quid igitur ille? Διασήθειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι, quod non minus mendosum altero. *Kusterus*, vir doctissimus, negat se videre, quomodo interpretatio παράπτεσθαι voci διασήθειν convenire possit. Sed hoc eodem iure de binis reliquis, διαξύειν et ἀπαλείφειν, dicere potuisset. Ne multa: utroque loco corrigendum puto: Διαγράφειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι. [παράπτεσθαι in *Tim.* cod. legi, nec quod *Ruhnk.* dedit παραπτᾶσθαι, notat *Bastius* App. ad Ep. crit. p. 19.] Ex quo tandem errore διαγείρειν et διασήθειν natum sit, quaerere non laboro. Vere me emendasse, his rationibus vincam. Διαγράφειν proprie est *inducta litura scriptum delere*, *expungere*. *Hesychius*: Διαγράφειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀχυροῦν. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 238.] Διαγράψαι τὸ διαξῦσαι εἰώθασι λέγειν, ἀπὸ τοῦ· Νῦν δ' ἐμὲ ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως. ἐγίγνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν περιγραφομένων καὶ περιαιρουμένων. *Aristid.* Tom. II. p. 368. ἐπεὶ ἔγνως ἂν ὅσα ἐπὶ τῶν ἐμαυτοῦ ψέγω. ἃ γὰρ διαγράφω καὶ μεταποιῶ, πῶς οἴει με πρὸς ταῦτα ἔχειν; *Pollux* VI. 14. Inde frequentissime accipitur pro *reiicere*, *abolere*, ut Polit. III. p. 387. A. quo glossa pertinet: Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν. quem
locum respexit *Aristid.* Tom. II. 82
p. 326. et laudavit *Moeris* p. 120. Axioch. p. 366. C. ὥστε ἔγωγε μὲν παρὰ ἀχαρῆ διέγραψα τὸν βίον. *Euripides.* Electr. v. 1072. Γυνὴ δ' ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων Εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν. *Aristoph.* Lysistr. v. 677. Ἢν δ' ἐς ἱππικὴν τράπωνται, διαγράψαι τοὺς ἱππέας. ubi vide Schol. *Aristid.* Tom. I. p. 176. οὐκ ἂν φθάνοι διαγράφων πάσας ἀρχάς τε καὶ δυνάμεις ἁπλῶς. Tom. II. p. 63. τί κωλύει καὶ τοὺς νόμους αὐτὸν ἅπαντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις διαγράφειν. p. 205. καὶ διαγράφοι τὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἀρχὴν δευτέραν τῶν πάντων ἔχουσαν. et sic p. 292. 367. 370. *Philostrat.* de Vit. Sophist. lib. II. cap. 29.

Διακορῆς[15]. *μεμεστωμένος.*

p. 621. *ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ διέγραψεν οὐκ ὀρθῶς εἰρημένα.* Heroic. cap. 19. p. 735. *ἐπαινεῖ μὲν ὡς ποιητικὰ, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα.* *Synes.* Epist. 103. p. 242. *ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γενναίαν (ῥητορικὴν), ἣν οὐδὲ Πλάτων, οἶμαι, διαγράφειν πειρᾶται.* Imperite interpres vertit: *quam neque ipse, opinor, Plato describere conatus est.* Idem Epist. 105. p. 249. *διαγράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερῶν.* Epist. 153. p. 292. Serm. ad Paeon. p. 309. A. *Gregor. Nazianz.* Orat. XXXV. p. 566. D. *ὥρα σοι πολλὰ διαγράφειν τῶν ὄντων, ἃ μὴ κατείληφας, καὶ πρό γε πάντων τὸν Θεὸν αὐτόν.* ubi Scholiastes ineditus, *Basilius,* haec annotavit: *Διαγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, ἀπὸ τοῦ καταγράφεσθαι καὶ καταχαράττεσθαι τὰ ἠθετημένα τῶν συνταγμάτων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συμβολαίων τὰ ἀποῤῥιπτούμενά τε καὶ ἐκβαλλόμενα, ὡς ψευδῆ καὶ νόθα καὶ οὐχὶ γνήσια.* Haec, ni fallor, satis fuerint ad vindicandam lectionem *Plutarchi* de Is. et Osir. p. 58. *τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων.* ubi *Marklandus* et ante eum *Bouhierius* ad *Cicer.* p. 54. *διαγνάφων* legere tentabant, inducti altero loco p. 155. *εἰς πνεύματα διαγνάφοντες τὰ θεῖα καὶ διαλύοντες.* At ibi quoque ex Cod. *Petav.* *διαγράφοντες* legendum, ut in Amator. p. 757. B. *ἂν εἰς πάθη καὶ δυνάμεις καὶ ἀρετὰς διαγράφωμεν ἕκαστον τῶν θεῶν.* Est autem *θεοὺς διαγράφειν εἰς ὀνόματα βασιλέων* cum efficacia quadam dictum pro *deos ita tollere, ut eos e regum nominibus fictos dicas.* Eadem vis est verbi *περιγράφω.* *Polemo Ponticus* Anthol. VII. p. 615. *Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι Πρόσθες.* Quod minus Atticum dicit Atticista MS. in Bibl. Medicea: *Διάγραφε, μὴ* 83
περίγραφε. Graecorum imitatione Latinos sic usos esse verbo *circumscribere,* docet *Ernestus* Clav. *Cicer.* h. v. Sed legitimus inprimis et proprius oratoribus Atticis loquendi modus est *διαγράφειν τὴν δίκην, litem expungere, διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, ab instituta accusatione desistere.* *Lysias* de publ. pecun. p. 315. [p. 302, 5. *Bekk.*] *πέρυσι μὲν οὖν διέγραψάν μου τὰς δίκας.* ubi vide *Marklandum.* *Liban.* Opp. Tom. I. p. 644. C. *αὐτὸς δὲ ὑπισχνούμενος διαγράψασθαι τὴν γραφήν.* Sed de hac notione plena manu *H. Vales.* in *Harpocr.* v. *Διαγράψασθαι,* et *Ti. Hemsterhus.* in *Thom. M.* v. *Διαγράφειν.*

15. *Διακορῆς.*] Legg. I. p. 629. B. *Ταῦτα γὰρ ἀκήκοας που, καὶ σὺ τὰ ποιήματα. ὅδε μὲν γὰρ, οἶμαι, διακορὴς αὐτῶν ἐστι.* VII. p. 810. E. *τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν.* *Aristid.* Tom. I. p. 480. *ἀλλ' ὅμως τους*

Διασφάξ[16]. *διατομὴ ὄρους.*

Διδαξάμενος[17]. *τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλῳ.*

Διηθεῖν[18]. *διυλίζειν.*

μὲν ἐξέβαλεν, ἡνίκ' αὐτῶν ἦν διακορής. *Dio Cass.* Fragm. Ursin. p. 60. *ἐν τῷ θεάτρῳ διακορεῖς οἴνου ἀπὸ δείλης καθήμενοι.* *Aelian.* V. H. lib. IX. cap. 8. *Pollux* V. 151. *Phrynichus* ineditus [*Bekk.* A. G. I. 48.]: *Κατακορὴς οἴνῳ, καὶ Διακορὴς, πολιτικώτερα.* *Suidas* exhibet in plurali *Διακορεῖς. μεμεστωμένοι.*

16. *Διασφάξ.*] Ex *Herodoto* lib. II. 158. *ἔπειτα τείνει ἐς διασφάγας φέρουσα ἀπὸ τοῦ οὔρεος πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον ἄνεμον.* lib. III. 127. lib. VII. 199. ubi vide glossas. *Aristid.* Tom. I. p. 272. *τὴν διασφάγα ποιήσας τῶν Τεμπῶν ἕνεκα τῷ Πηνειῷ.* *Aelian.* H. A. lib. I. cap. 23. *πέτραι τε καὶ σήραγγες, ἔχουσαι μέντοι διασφάγας μικρὰς καὶ τὰς διαστάσεις.* Alia forma et obscoeno sensu *Hipponax* apud Schol. *Apoll. Rhod.* IV. 322. dixit *τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα.* quo respexit *Hesychius* v. *Σινδικὸν διάσφ.* Plura *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del. v. 105. *Valckenar.* ad *Euripid.* Schol. in Phoeniss. v. 26. et *Albertus* ad *Hesych.* in v.

17. *Διδαξάμενος.*] Hanc lectionem ex *Suida* revocavimus.
84 MStus duplici mendo: *Διαδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλου.* [at recte codicem exhibere *διδασκάλῳ* dicit *Bastius* Ep. crit. p. 56.] Infra: *Ἐδίδαξα, ἐπαίδευσα αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην. ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου.* quae et ipsa transcripsit *Suidas.* Optime *Ammonius*: *Ἐδίδαξε μὲν ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συστήσας.* ubi vide *Valckenarii* Animadversiones p. 70. Filii *ἐπιμεληθῆναι καὶ χρήματα τελέσαι τινὶ τῶν σοφιστῶν,* item filium praeceptori *συστῆσαι* et filium *διδάξασθαι,* in Theage p. 122. A. E. 123. A. B. permutantur. Menon. p. 93. D. *ἢ οὐκ ἀκήκοας, ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν;* quae etiam in *Aeschinis Socratici* Dialog. I. §. 5. ad verbum leguntur, inde excitata ab *Hemsterhus.* ad Arg. Plut. *Aristoph.* p. 4. Protag. p. 325. B. *οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς.* ibid. mox: *ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται, οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν.* De usu Attico verborum *διδάξασθαι, παιδεύσασθαι* qui egerint, plures indicantur ad *Hesych.* T. I. p. 1306. quibus adde *Valckenarium* ad *Xenophont.* Memorab. IV. [4. 5.] p. 250.

18. *Διηθεῖν.*] Sophist. p. 266. B. *οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν.* Cratyl. p. 402. C. *τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά*

Διθύραμβος[19]. ὕμνος εἰς Διόνυσον.
Δίκηλα[20]. μιμήματα, εἰκάσματα.
Δίκη. ὅτε μὲν τὸ ἔγκλημα[21], ὅτε δὲ ἡ κόλασις[22], ὅτε δὲ ὁ τρόπος καὶ ἡ ὁμοιότης[23].
Δικαιούμενος[24]. κολαζόμενος.

ἐστιν. ad quem locum conferendus est *Proclus* in Tim. lib. V. p. 294. Tim. p. 45. C. τὸ τοιοῦτο δὲ μόνον αὐτὸ καθαρὸν διηθεῖν. p. 59. B. χρυσὸς ἠθημένος διὰ πέτρας ἐπάγη. ubi *Ficinus* ridicule reddit *florescens*, cogitans, credo, nihili vocem ἠνθημένος. Rectius cepit ibid. E. ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι. p. 60. B. 82. D. συνδιηθεῖσθαι occurrit ibid. p. 66. E. Glossulam habet quoque *Suidas*.

19. Διθύραμβος.] Legg. III. p. 700. B. καὶ ἄλλο, Διονύσου γένεσις, οἶμαι, διθύραμβος λεγόμενος. Hipp. Mai. p. 292. C. Jon. p. 534. C. Hipp. Min. p. 368. D. Gorg. p. 501. E. 502. A. Phaedr. p. 238. D. 241. E. Apolog. p. 22. A. Polit. III.
85 p. 394. C. ubi vide Scholia. Neque hanc glossam *Suidas* neglexit.

20. Δίκηλα.] Sic etiam ex glossographo nostro *Suidas*, ut nihil opus sit cum *Kustero* scribere Δείκηλα. Erudite vocem exponit *Etymol. M.* p. 260. 28. ubi quod laudat, Δείκηλα προΐαλλε, sumtum est ex *Apollon. Rhod.* IV, 1672. Suspicor glossam huc aliunde irrepsisse, praesertim cum damnata sit a *Polluce* I. 7. ubi adi interpp. [Respexit *Timaeus*, nisi fallor, *Herodotum* II. 171.] *Villoisonus*, V. C. ad *Longum* III. p. 179. qui *Timaei* Codicem post *Jo. Capperonnerium* tractavit, ait, e regione vocis Δίκηλα in margine scriptas esse voces ὁμοιώματα, δοκήματα.

21. Ἔγκλημα.] Legg. VI. p. 767. E. ὁ δὲ ὄφλων τὴν τοιαύτην δίκην. VIII. p. 843. A. διττοῖς δίκαις ἔνοχος ἔστω. etc.

22. Κόλασις.] Alcibiad. II. p. 139. D. πάλαι δίκην δεδωκέναι. Euthyphr. p. 8. B. ὡς οὐ δεῖ δίκην διδόναι ἐκεῖνον, ὃς ἂν ἀδίκως τινὰ ἀποκτείνῃ. Hipp. Mai. p. 292. A. B. Theaet. p. 177. A. et centies alibi.

23. Ὁμοιότης.] Theaet. p. 164. C. ἀλεκτρυόνος ἀγεννοῦς δίκην. Phaedr. p. 235. C. διὰ τῆς ἀκοῆς πεπληρῶσθαί με, δίκην ἀγγείου. p. 249. D. ὄρνιθος δίκην βλέπων ἄνω. [Axioch. p. 365. B. νηπίου δίκην.]

24. Δικαιούμενος.] *Pollux* VIII. 25. δικαιωτήρια, τὰ βασανιστήρια, ὡς Πλάτων. ὁ αὐτὸς καὶ δικαιούμενον, τὸν κολαζόμενον. Prius extat in Phaedr. p. 249. A. αἱ μὲν εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιωτήρια ἐλθοῦσαι δίκην ἐκτίνουσιν. Posterius Legg. XI. p. 934. A. αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιούμενον.

Διπλόον[25]. *ἐπὶ σιδήρου εἴρηται, ὅτ᾽ ἂν ἀπό τινος ἑνώσεως ἀπόλυσίς τις ἢ εἰς παράθεσιν μᾶλλον ἢ ἕνωσιν· ἐπὶ δὲ ἤθους τροπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς δηλοῖ.*

Exemplorum quantum satis est, congesserunt *J. Camerarius* ad *Aristotel.* Nicomach. V. 7. p. 233. et *P. Leopardus* Emend. V. 9. Verbo *δικαιοῦν* hac *puniendi* notione respondet *θεμίζειν*, Cretensibus usitatum, de quo *Hemsterh.* ad *Hesych.* v. *Θῶμις.*

86 25. *Δίπλοον.*] Sophist. p. 267. E. *Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα, ὥςπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιὴς, εἴτε διπλόην ἔχων τινὰ ἔστιν ἐν ἑαυτῷ.* Ex hoc loco medicina facienda est *Plutarcho* Pericle [c. 11.] p. 158. B. *ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκή τις ὕπουλος, ὥςπερ ἐν σιδήρῳ, διαφορὰν ὑποσημαίνουσα δημοτικῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς προαιρέσεως.* ubi, cum nemo dubitare possit, quin *Platonem* more suo effinxerit, omnino scribendum: *ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς διπλόη τις ὕπουλος* etc. Levius idem laborat T. II. p. 715. F. *καὶ τὸ ὕπουλον, ὥςπερ τινὰς διπλοῦς, ἀναπτύσσει τῆς ψυχῆς.* Lege *διπλόας.* p. 441. D. *ἢ διττὸς ἡμῶν, ὡς ἀληθῶς, ἕκαστός ἐστι καὶ σύνθετος. τὴν γὰρ ἑτέραν διπλόην οὐ κατεῖδον.* p. 802. B. *διπλόας ἐν σιδήρῳ μαλάσσων καὶ καταλεαίνων.* Scholiastes *Luciani* ad Phalar. prior. p. 188. ex meliore, quam ipse est, Grammatico haec descripsit: *Αὐθέκαστος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος.* *Mich. Syncellus* in *Dionys. Areop.* p. 370. *ἁπλοῦς μὲν τῇ ὀρθότητι καὶ ἀληθείᾳ πάσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος.* A *Platone* vocem *διπλόη* etiam sumserunt *Themist.* Or. XXI. p. 258. C. et *Synes.* Ep. 147. p. 288. Eadem metaphora Polit. III. p. 397. E. *ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ᾽ ἡμῖν, οὐδὲ πολλαπλοῦς.* ex quo loco *πολλαπλοῦς*, tanquam *Platoni* proprium, *Pollux* IV. 47. laudat. Polit. VIII. p. 554. D. *οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ διπλοῦς τις.* *Euripid.* Rhes. v. 395. *φιλῶ λέγειν Τἀληθὲς αἰεὶ κοὐ διπλοῦς πέφυκ᾽ ἀνήρ.* *Dionys. Halic.* Rhetor. p. 66. *Ἕλλην Θετταλὸς, διπλοῦς καὶ ποικίλος.* *Hesychius*: *Διπλοῦς ἄνδρας. παλιμβόλους.* Contrarium est *ἁπλοῦς.* Legg. V. p. 738. E. *ὅπως μήτε αὐτὸς κίβδηλος ποτὲ φανεῖται ὁτῳοῦν, ἁπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς ἀεί.* Polit. VIII. p. 547. E. Latinis *simplex* tritissimum est eadem potestate. Platonicum *πολλαπλοῦς* expressit
Cicero ad Att. VI. 2. *est ma-* 87
gnum illud quidem, veruntamen multiplex pueri ingenium, in quo ego regendo habeo negotii satis. Graecorum etiam imitatione *duplicem Ulyssem* feliciter dixit *Horatius* Carm. I. 6. 7. *Nec cursus duplicis per mare Ulyssei.* quod *Bentleius* recte quidem post alios explicuit, sed mox novandi studio ablatus in

Διωκάθειν[26]. διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα.
Δρυόχοι[27]. δρυόχους ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νηός.

reducis Ulyssis commutavit: quo, ad meum sensum, nihil potest esse frigidius. Glossae *Isidori: Artificem, duplicem, dolosum.* Ad hanc vocis vim allusit *Ovidius* Amor. I. 12. 27. *Ergo ego vos rebus duplices pro nomine sensi?* quod recte cepit vir doctus Miscell. Observ. Vol. II. T. I. p. 25. Vide *Maussac.* ad *Harpocrat.* v. Ἀρχαίως, et *Herald.* ad *Arnob.* II. p. 95. Paene mihi exciderat monere, me in *Timaeo* scripsisse ἀπόλυσίς τις ἢ et ὑγιὲς δηλοῖ. In MS. vitiose ἀπόλυσίς τις ἢ et ὑγιὲς δηλοῦν. [*Bastius* App. Ep. crit. p. 20. paticipium δηλοῦν verum esse existimat, repetens ad verba ἐπὶ δὲ ἤθους τροπικῶς ex antecedentibus εἴρηται.]

26. *Διωκάθειν.*] Rarior verborum forma in αθω et ab Atticis in paucis tantum recepta, velut διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, εἰκάθω, ὑπεικάθω. His κιάθω adiicit *Etymolog. M.* p. 8. 18. — ἐπειδὴ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, διὰ το αθω ποιοῦσι τὴν παραλήγουσαν, οἷον κίω, κιάθω· εἴκω, εἰκάθω· εἴργω, εἰργάθω· ἀμύνω, ἀμυνάθω· etc. quod idem ex parte repetit p. 231. 53. Eius tamen regulae obstat κιάθω a κίω, cuius penultima semper corripitur. Vix ausim in hanc classem referre ὀρμάθω, quamvis bis occurrat apud *Euripidem* Med. v. 189. et Androm. v. 859. propterea quod non desunt homines acuti, qui utrumque locum in vitii suspicionem vocent. *Plato* Euthyphr. p. 15. D. ὑπὲρ ἀνδρὸς θητὸς ἄνδρα πρεσβύτην πατέρα διωκάθειν φόνου. Gorg. p. 483. A. Πώλου τὸ κατὰ νόμον αἴσχιον λέγοντος, σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες. quod, quoniam vulgo minus notum erat, *Olympiodorus* Commentario in hunc dialogum MSto et Scholiastes per ἐδίωκες explicandum putarunt. Aliquando hanc formam, pro temeriate sua, librarii obliterarunt, v. c. Polit. 88
II. p. 375. A. ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν, ubi *Stobaeus* p. 445. Codex Parisin. et Scholiastes antiquum διωκάθειν conservarunt. Idem *Philemoni* apud *Athen.* VII. p. 288. E. restituit *Is. Casaubonus. Euripides* apud *Stob.* p. 26. Αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν. *Aristoph.* Nub. v. 1484. Vesp. v. 1198. et Schol. *Moeris* p. 118. et ibi *Piersonus.* [cf. *Valcken.* Epp. ed. *Tittm.* p. 156. sq.] Eadem manus inepta, quae διωκάθω ex *Platone* expulerat, ὑπεικάθω etiam in ὑπείκω mutavit Apolog. p. 32. A. Sed ex scriptis libris revocarunt *H. Stephanus* ad h. l. et *A. M. Salvinius* Misc. Obs. Vol. II. T. II. p. 272. *Platonis* imitator, *Julianus* Or. VII. p. 229. B. ἐπείπερ ἡμᾶς ἐκέλευσας ὑπεικάθειν αὐταῖς.

27. *Δρυόχοι.*] Tim. p. 81.

Διωλύγιον[28]. *ἐπὶ πολὺ διῆκον· ἐπὶ φαύλου δὲ αὐτῷ κέχρηται· πολὺ καὶ ἄμετρον.*

B. *νέα μὲν οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα τῶν γερῶν, ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται.* qui locus manifesto vitio laborat, cui sic mederi tentabat *H. Stephanus*: *ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα τῶν μερῶν ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν κ. λ.* Sed recte hanc coniecturam repudiat *Dukerus* Misc. Obs. Vol. II. T. III. p. 417. Nec melior est *Salmasiana* de ann. climact. p. 763. *οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα νεαρῶν.* Codex meus tenet vulgatum *τῶν γερῶν*; alius, cuius variantes in iisdem Misc. l. c. produntur, habet *τῶν γεῤῥῶν*; Parisinus et Tubing. *τῶν γενῶν.* unde doctiores, quid *Plato* scripserit, extundant. [*His scriptis mihi redduntur* *Wyttenbachii* *literae, exquisitam animadversionem habentes*: „Acquiesco in „*γενῶν*, quod ut librorum au„ctoritate, ita sua ipsum verisi„militudine commendatur. *Τὰ* „*γένη* sunt *quatuor illa elemen*„*ta*, quibus cum corpus huma„num, tum alimenta eius con„stant. Ita p. 81. E. *τεττάρων* „*γὰρ ὄντων γενῶν, ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυρὸς, ὕδατος καὶ ἀέρος.* Haec „*genera*, tanquam ex partibus, „composita sunt ex triangulis, „*ἐκ τριγώνων*, p. 54. C. ubi haec „inprimis verba novam lectionem „confirmant: *γίγνεται μὲν γὰρ* „*ἐκ τῶν τριγώνων ὧν προῃρημεθα γένη τέτταρα.* et proxime „ante haec verba, *τὰ τέτταρα* „*γένη*. Satis hoc est ad tuen„dum *γενῶν*. Aliud superest, „quod locum impeditum reddit. „Quid enim sibi velit *δρυόχων* „in hac sede, non modo non „intelligitur, sed loci etiam ne„xus ac ratio turbatur. Quare „ita putem a *Platone* scriptum „fuisse: *νέα μὲν οὖν ξύστασις* „*τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ τὰ* „*τρίγωνα ἔτμ ἔχουσα τῶν γε*„*νῶν, ἰσχυρὰν μὲν οἷον ἐκ* „*δρυόχων, τὴν ξύγκλεισιν αὐ*„*τῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται.*“ Ex *Addendis* p. 283.] De voce *δρύοχος* vide Grammaticos ceteros, quos laudant *Brodaeus* ad Anthol. III. p. 358. et *Albertus* ad *Hesych.* in v. Cum *Timaeo* congruit Scholiastes *Platonis* l. c.

28. *Διωλύγιον.*] Theaet. p. 161. E. *τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν καὶ ἐπιχειρεῖν ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας ὀρθὰς ἑκάστου οὔσας, οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία*; quod 89
Julian. Orat. II. p. 101. et p. 189. et *Damascius* apud *Suidam* in v. hinc mutuum sumserunt. Legg. X. p. 890. E. *μήκη αὖ κέκτηται διωλύγια.* ubi vide Scholia. *Platonis* auctoritate *Zenobius* III. 34. V. 55. *Harpocration* et *Suidas* in v. hoc vocabulum confirmant. *Callimach.* fr. 111. *Εὖτ᾽ ἀνέμων μεγάλων πνεῦμα διωλύγιον.* Incertus Anthol. IV. p. 520. *ἀποστείλῃ πνεῦμα διωλύγιον.* Sed

Διωμοσία[29]. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι, τοῦ μὲν ὀμνῦντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ, τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν.

Δρόμοι[30]. ἡ περίπατος.

Δυςωπεῖσθαι[31]. ὑφορᾶσθαι καὶ ὑπόπτως ἔχειν.

inprimis *Platonis* imitatores hac voce delectati videntur. *Philo* T. I. p. 247. τὰς τῶν ἐπιθυμιῶν μακρὰς καὶ διωλυγίους ἐκτάσεις. p. 680. ὁ δὲ βαθὺς καὶ διωλύγιος ὕπνος. cui *Th. Mangeius* eandem bis feliciter restituit T. I. p. 258. et p. 295. *Phrynichus* apud *Phot.* p. 326. διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρενῖτιν. *Themist.* Or. XIII. p. 167. B. μεγέθη. οἰκοδομημάτων ἑκασταχῆ διωλύγια. *Julian.* apud *Suid.* v. Χρῆμα· τὸν μέγαν καὶ διωλύγιον Ταῦρον. *Liban.* Opp. T. I. p. 312. C. ἀνεβόησεν ἂν διωλύγιον. *Damascius* apud *Phot.* p. 1074. ἐν σκότῳ διωλυγίῳ πολὺ φῶς ἀνάψας. *Basil.* de Vita Theclae I. p. 60. μέγα τι καὶ διωλύγιον ὑπηχήσασα. Sed modus sit exemplorum. *Cyrillus* Lexico MS. Διωλύγιον. θρηνητικῶς ἔχον (lege ἠχοῦν) ἐπὶ πολύ. ἢ καὶ μεγάλως φωνοῦν. quo *Hesychii* lectio firmatur. Plura, qui volet, petat a *Dorvillio* ad *Chariton.* p. 278. [p. 368. ed. Lips. *Bast.* ad *Aristaenet.* Epp. p. 428. ed. *Boisson.* adde *Joseph.* bell. Jud. VII. 6. 4. p. 418. διωλύγιον ἀνῴμωζον.]

29. Διωμοσία.] Vide sup. v. Ἀντωμοσία.

30. Δρόμοι.] Δρόμοι sunt *loca cursibus destinata*, sive *ambulacra publica.* Theaet. p. 144. C. ἄρτι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἠλείφοντο. ubi Scholiastes: Τόποι τινὲς ἦσαν, ὁ μὲν ἐκτὸς ἄστεος, ὁ δὲ ἐντὸς, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων ὑπὸ τῶν νέων Δρόμοι καλούμενοι. Cratyl. p. 414. B. οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ὥςπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἐπειδὰν λείου ἐπιλάβωμαι. quod proverbii formam habet et simile est notissimo *extra oleas vagari.* Phaedro p. 227. A. Κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι. ubi Scholiastes et *Hermias* Scholiis MSS. Δρόμοι ἦσαν τόποι τινὲς, ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι. Pro *ambulatione* Euthyd. p. 273. A. εἰςελθόντε δὲ περιεπατείτην ἐν τῷ κατασκέγῳ δρόμῳ· καὶ οὔπω τούτω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην. quo in loco *Jac. Sirmondus* ad *Apollin. Sidon.* Ep. II. 2. p. 28. κατάστεγον δρόμον recte interpretatur *tectam porticum*, *hypodromum.* Vide *Jo. Toupium* addend. ad *Theocrit.* Eidyll. XVIII. 39. [Ex corrupta cod. *Tim.* scriptura ἡ περίπατοι cum *Bastio* Ep. crit. p. 56., facile elicias οἱ περίπατοι. Certe quod *Ruhnk.* dedit, vitio laborat; dicitur enim ὁ neque ἡ περίπατος.]

31. Δυςωπεῖσθαι.] Politic.

Δωροδόχοι[32]. *καὶ οἱ διδόντες δῶρα, καὶ οἱ λαμβάνοντες.*

p. 285. B. μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι. Legg. XI. p. 933. A. ταῖς δὲ ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων δυσωπουμένους πρὸς ἀλλήλους περὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν πείθειν. ubi vide Scholiasten. Phaedr. p. 242. C. καὶ πῶς ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω· quem locum laudant *Moeris* et *Thom. Mag.* in v. Aureolam *Ibyci* sententiam rationi suae sic accommodavit *Xenophon.* Memorab. I. 3. [4.] καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρει, οἵ τινες παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα ποιοῦσί τι, φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν. Eandem e *Platone* repetierunt *Plutarchus* Sympos. IX. 15. p. 748. C. *Synesius* Ep. 105. p. 247. *Marinus* in Vita Procli cap. 1. et *Damascius* apud *Suid.* v. Ἰβύκειον, ubi vide *Kusterum.* *Hermias* Scholiis in Phaedrum MSS. *Platonis* locum ita interpretatur: Τὸ δὲ ἐδυσωπούμην κατ' Ἴβυκον τοιοῦτόν ἐστι· οὐ βούλομαι προσκροῦσαι τοῖς θεοῖς καὶ ἁμαρτεῖν παρ' αὐτοῖς, διὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τιμὴν καὶ εὐδοκίμησιν. ἐδυσωπούμην οὖν ἀντὶ τοῦ ηὐλαβούμην. Quam *Hermiae* annotationem commemorat quoque *P. J. Nunnesius* ad *Phrynich.* p. 81. [p. 190. *Lob.*] his usus verbis: *Plato in Phaedro* τὸ ἐδυσωπούμην *ex Ibyco poëta pro* ηὐλαβούμην *aperte adhibet, ut observat eo loco Hermias.* Nempe festinantius inspexit Codicem suum. Nam ἐδυσωπούμην *Platonis* est, non *Ibyci*; neque inde petitum dixit *Hermias.* *Zonaras* Lexico MS. Δυσωποῦμαι, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι. οὕτως Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. 91
καὶ Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι καὶ φοβεῖσθαι. καὶ μετ' ὑπονοίας σκυθρωπάζειν. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ κρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὴν λέξιν λαμβάνουσιν. Δυσωπεῖν γὰρ εἴρηται παρ' ὅσον οἱ κατακεκριμένοι κακῶς ἔχουσι τὰς ὦπας. οὕτως εὗρον τὴν λέξιν εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν καὶ εἰς τὰ ἀνεκφώνητα Ἡρωδιανοῦ. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν. ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν. ex quo corrige *Etymol. M.* p. 292. 51. eadem fere habentem. De hoc verbo est erudita disputatiuncula *Hemsterhusii* ad finem T. II. *Raphelii* in N. T. *Timaei* glossam *Suidas* descripsit.

52. *Δωροδόχοι.*] Alcibiad. II. p. 150. A. οἱ δὲ, ἅτε οὐ δωροδόχοι ὄντες, καταφρονοῦσι ἁπάντων τούτων, ubi vide Scholia. Polit. III. p. 390. D. οὐ μὲν δὴ δωροδόχους γε ἐατέον εἶναι τοὺς ἄνδρας, οὐδὲ φιλοχρημάτους. IX. p. 575. B. ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν, ἐὰν δυνατοὶ ὦσι λέγειν, καὶ ψευδομαρτυροῦσι καὶ δωροδοκοῦσι. ibid. p. 590. A. καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέ-

E.

Ἑαυτῷ[1]. ἐπὶ τρίτου προςώπου. οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ δευτέρου κέχρηνται.

Ἐγκύρτια. τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. χρῆται δὲ ἐν Τιμαίῳ[2] ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει.

Ἐδῄωσαν τὴν γῆν[3]. ἀντὶ τοῦ ἐδενδροτόμησαν.

ρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ, ἣ Ἐριφύλη, ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη. Plerique omnes Grammatici in eo consentiunt, δωροδόκον etiam pro *largitore*, δωροδοκεῖν pro *dona dare* dici. Cuius notionis non nisi duo exempla reperi, alterum apud *Demosthenem* Phil. III. p. 30. [p. 111, 45. *Bekk.*] quod etiam Scholiastes *Platonis* l. c. laudat, alterum apud *Aretaeum Cappad.* de Causs. morb. II. p. 67. ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι, καὶ ἐς τὴν δίαιταν ἁβροί. [Fallitur. v. *Schaeferum* Apparat. crit. et exeget. in *Demosth.* T. I. p. 581. sq.] Simili ratione Grammatici voci ἀδωρότατος apud *Thucydid.* II. 65. duplicem vim tribuerunt. *Hesychius*: Ἀδωρότατος. ὁ μηδ' ὅλως μεταδιδοὺς τὶ, ἢ ἀδωροδόκητος. ubi vide *Hemsterhusium*.

92 1. Ἑαυτῷ.] Erast. p. 136. D. ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ἐπιτρέποις αὐτόν τε καὶ τὰ σεαυτοῦ; Lysid. p. 209. C. ἀλλ' ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἡγήσεταί σε βέλτιον αὑτοῦ φρονεῖν, ταύτῃ ἐπιτρέψει σοι καὶ αὑτὸν καὶ τὰ αὑτοῦ. Phaedon. p. 62. B. καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν. ibid. p. 78. B. Οὐκοῦν τοιόνδε τι δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτούς; p. 91. C. ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἑαυτόν τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας οἰχήσομαι. Sed pleni sunt exemplorum Attici scriptores; et saepe hunc usum attigerunt viri eruditi, ut *Salmas.* ad Inscript. p. 14. et *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 159. et 328. [p. 224. 399. coll. p. 296. ed. Lips.] *Suidas* hanc glossam pro more exscripsit.

2. Τιμαίῳ.] Pag. 78. B. πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς, οἷοι κύρτοι, ξυνυφηνάμενος, διπλᾶ κατὰ τὴν εἴςοδον ἐγκύρτια ἔχοντες, ὧν θάτερον πάλιν διέπλεξε δίκρουν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων δὴ διετείνατο οἷον σχοίνους κύκλῳ διὰ παντὸς πρὸς τὰ ἔσχατα τοῦ πλέγματος etc. Sunt enim pluscula. Glossam etiam reperies apud *Suidam* sine ulla varietate.

3. Ἐδῄωσαν τὴν γῆν.] Ex *Herodoto*, ut opinor, V. 89. Αἰγινῆται δὴ ἐδῄουν τῆς Ἀττικῆς τὰ παραθαλάσσια. VI. 135. VII. 133. VIII. 32. Verbum tritum cum ab aliis, tum a *Thucydide*, cuius vide Indicem. Corruptus in hoc verbo est *Athenaeus* VI.

Ἐδίδαξα[4]. ἐπαίδευσα αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην, ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου.

Ἕδος[5]. τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἵδρυται.

Ἐνθράττειν[6]. ὑποκινεῖν, ταράττειν.

p. 234. A.: ληϊζόμενοι τὴν ἀλλοτρίαν καὶ ἀδικοῦντες. ubi scribendum puto: καὶ δῃοῦντες, quod etiam *Valckenario* in mentem venit. [cuius v. not. ad *Callim.* fragm. p. 25.] *Hesychius*: Ἐπόρθουν. κατέσκαπτον, ἐδίωκον. Pro ἐδίωκον lege ἐδῄουν.

93 4. Ἐδίδαξα.] Vide sup. v. Διδαξάμενος.

5. Ἕδος.] Dubito, an vox in nostris *Platonis* exemplaribus extet: non reperi certe. *Aeschylus* Pers. 404. ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 886. οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων. *Lycurg.* in Leocrat. p. 157. [p. 195, 1. *Bekk.*] κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἕδη καὶ τὰ τεμένη. *Philo* T. II. p. 314. ἐπιφοιτᾷν καὶ ἐνδιατρίβειν τοῖς ἕδεσιν. ubi non imiter *Mangeium*, ἱεροῖς addentem. *Herodes Atticus* Inscript. I. v. 19. Ὄσχε θεῶν ἑδέεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθείη. Vide *Photium* Bibl. p. 1069. Latinos etiam *sedes* pro deorum templis dicere, exemplis ostendunt *Drakenborch.* ad *Sil. Ital.* XII. 48. et *Burmann.* ad *Ovid.* Met. X. 229. Non minus frequenter ἕδος pro *statua* vel *simulacro* ponitur. *Callimach.* fr. 105. καὶ γὰρ Ἀθήνης Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος. *Dionys. Hal.* A. R. I. [47.] p. 38. παραλαβὼν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν. *Herodes Atticus* Inscript. II. 2. Ῥηγίλλης ἕδος ἀμφὶ θυοσκόον ἱρὰ φέρουσαι. *Appianus* Mithridat. [c. 53.] p. 717. τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος, ὃ Παλλάδιον καλοῦσι. *Erotian.* et *Thom. M.* in v. *Jungerm.* ad *Polluc.* I. 7. et *Toupius* Cur. noviss. in *Suid.* p. 61. [T. III. p. 92. sq. ed. nov.] Apud *Hesychium* legitur: Ἐδοξόποίει. ἀγαλματοποίει. Sed certa emendatione scribendum: Ἑδοξοεῖ. ἀγαλματοποιεῖ. Pro τρόπος, quod glossographi nostri Codex habebat, ex *Suida* τόπος recepi.

6. Ἐνθράττειν.] Tim. p. 80. B. οὐκ ἄλλην ἐπεμβάλλοντες ἐνετάραξαν κίνησιν. ubi *Timaeum* ἐνέθραξαν legisse manifestum est. Contracta enim forma Atticis placuit, monente etiam *Moeride* p. 186. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 43.] Θράττει, οἷον ταράττει, κατὰ συντροπὴν καὶ τρόπον (lege συγκοπὴν καὶ τροπὴν) γεγενημένον. Parmenide p. 130. D. ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε μή τι ᾖ περὶ πάντων ταυτόν. Theaet. p. 187. C. Θράττει μέ πως νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. quo respexit *Timaeus* infra: Θράττει. ταράττει, κινεῖ. Phaedr. p. 242. C. ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πά-

Εἶεν[7]. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα.
Εἰλομένων[8]. συνεσταλμένων, συγκεκλεισμένων.
Εἰκάζων[9]. οἰόμενος ἢ ὁμοιῶν.

λαι λέγοντα τὸν λόγον. ubi vide Scholiasten. Phaedon. p. 86. E. τί ἦν τὸ σὲ αὖ θρᾷττον, ἀπιστίαν παρέχει. *Platonis* exemplo Sophistae hanc formam celebrarunt; tanquam *Aristides* T. I. p. 514. *Themist.* Or. II. p. 33. D. *Liban.* Ep. 1285. *Julian.* Or. VI. p. 192. A. *Synes.* Ep. 121. p. 257. *Marinus* in Proclo p. 84. *Basil.* de Vita Theclae I. p. 68. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 352.] Ἄθρακτος. ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη Ἐθράχθη Σοφοκλῆς λέγει. Vide *Hemsterhus.* ad *Hesych.* v. Ἀνώπιστον. Semel etiam hac forma usus est *Pindarus* Isthm. VII. 56.

7. Εἶεν.] Alcibiad. I. p. 106. A. Εἶεν· εἰ δὲ δὴ ὅτι μάλιστα ταῦτα διανενόημαι. Minoë p. 317. A. Ἐπίστανται γάρ. Εἶεν. τίνων δὲ δὴ τὰ περὶ πόλεως διοικήσεώς etc. Euthyphron. p. 13. D. Εἶεν. ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ ὁσιότης; Parmenid. p. 137. C. 160. B. Phileb. p. 15. C. 25. B. 27. E. Hipp. Mai. p. 288. A. C. 289. A. Sed haec concedendi et ad alia transeundi formula singulis paginis occurrit. Vide *Moeridem* p. 138. *Lambinum* ad *Horat.* Ep. I. 16. 56. interpretes ad *Maxim. Tyr.* Diss. II. p. 501. XXVII. p. 701. [*Monk.* ad *Eurip.* Alcest. v. 309. Hippol. v. 297.] *Suidas Timaei* glossam duabus vocibus auctiorem exhibet: Εἶεν. ἄγε δή. συγκατάθεσις etc. Et sic Scholiastes ad *Platonis* Polit. p. 169. E.

8. Εἰλομένων.] Nihil a *Timaeo* discrepat *Suidas*. Forte tamen scribendum: Εἰλόμενον. συνεσταλμένον, συγκεκλεισμένον. Certe respicitur Tim. p. 76. B. διὰ δὲ βραδυτῆτα ἀπωθούμενον ὑπὸ τοῦ περιεστῶτος ἔξωθεν πνεύματος πάλιν ἐντὸς ὑπὸ τὸ δέρμα εἱλλόμενον κατερριζοῦτο. ubi eadem lectionis varietas, quae supra v. Γῆν ἰλλομένην. *Proclus* in Tim. IV. p. 281. sequitur scripturam ἰλλόμενον. At *Galenus* ad *Hippocrat.* Epidem. III. 95
Tom. V. p. 423. praefert εἰλούμενον, eadem tamen, qua *Proclus*, *constringendi* et *concludendi* potestate. εἱλόμενον *Timaeus* in Codice suo reperit, quod etiam legitur in meo. εἱλλόμενον denique vulgatae Edd. quas viderim, omnes. Quamcunque vero lectionem sequare, ad rem ipsam nihil interest. Vide notata ad v. Γῆν ἰλλομένην.

9. Εἰκάζων.] Alcib. I. p. 105. C. ὅτι μὲν οὖν ταύτην τὴν ἐλπίδα ἔχεις, εὖ οἶδα, καὶ οὐκ εἰκάζω. Phileb. p. 55. E. Τό γε μετὰ ταῦτ' εἰκάζειν λείποιτ' ἄν. Ione p. 532. C. Οὐ χαλεπὸν τοῦτό γε εἰκάσαι. Cratyl. p. 425. C. ὅτι οὐδὲν εἰδότες τῆς ἀληθείας τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματα περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν.

Ἕλη [10]. ἡλίου αὐλαία ἢ αὐγή.

Phaedon. p. 99. E. Ἴσως μὲν οὖν, ὡς εἰκάζω, τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. et sic aliis locis. Nec minus frequentatur *assimulandi* et *comparandi* significatio. Politic. p. 260. E. ἢ βούλει, καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δή, καὶ τοὔνομα παρεικάσωμεν; Cratyl. p. 432. B. οὐδὲ τὸ παράπαν δέῃ πάντα ἀποδοῦναι, οἷόν ἐστιν ὃ εἰκάζει, εἰ μέλλει εἰκὼν εἶναι. p. 439. A. Sympos. p. 216. C. ἀλλὰ δὲ ἐμοῦ ἀκούσατε ὧν ὅμοιός τε ἐστιν οἷος ἐγὼ εἴκασα αὐτόν. Phaedr. p. 248. A. ἡ μὲν (ψυχὴ) ἄριστα θεῶν ἑπομένη καὶ εἰκασμένη. p. 250. B. Polit. II. p. 377. E. VI. p. 488. A. ubi vide Scholia. Hoc verbum *Davisius* bene restituit *Maximo Tyrio* Diss. VII. p. 518. At *Mangeius* ad *Philon.* T. II. p. 35. idem a MSS. oblatum temere sprevit. Formam ᾔκασα, quam *Moeris* p. 182. Atticis tribuit, *Platonis* librarii in notiorem εἴκασα videntur mutasse. Vix operae est monere, glossam a *Suida* esse descriptam.

10. Ἕλη.] Haec glossa sic reficienda e *Suida:* Εἵλη. ἡλίου ἀλέα ἢ αὐγή. nisi ἕλη, ab antiquo ἕλω, *splendeo*, retinere malis. [*Bastius* App. Ep. cr. p. 20. *Timaei* codicem dare αὐλέα nos docuit, unde lenissimam esse vides editoris emendationem.] Nam *Eustath.* ad Od. H. p. 1573. e Lexicis Rhetoricis docet, utrumque, εἵλη et ἕλη, veteribus usitatum fuisse. *Alciphron.* III. 42. καὶ τὸ ἐκ τῆς ἕλης θέρεσθαι. Sic in Codice Regio reperi, non εἵλης, ut *Berglerus* corrigit ex I. 12. *Hesychius:* Ἕλα, ἡλίου αὐγή, 96 καῦμα. Nec dubium est, quin vetusta lingua ἥλη pro ἕλη usurparit, unde ἥλιος, *sol.* Aeoles praefixo digammate suo Ϝέλα dixisse, ex *Hesychio* v. Γέλαν intelligimus. Vide *Salmasium* Exercit. *Plin.* p. 224. Βέλα Lacedaemoniorum est, eodem *Hesychio* auctore. Quae observatio proderit emendandae alteri glossae insigniter depravatae: Κέλλη. φέγγος, αὐγή, φῶς, πάχνη, ὁμίχλη. ubi primum β ex dialecto praefixum, solemni errore in κ abiit. Tum, ut fit, transpositae sunt literae ε et ι. Vera igitur lectio est: Βείλη. φέγγος, αὐγή etc. Explicationem πάχνη ad Siculum γέλα vel βέλα, Latinum *gelu*, pertinere ostendit *Lennep.* ad *Phalarid.* Ep. 106. p. 308. Denique, quoniam de vocis origine disputamus, addendum est, pro ἕλη ex dialecto dictum esse σέλη, unde σελήνη, *luna.* In libris tamen nostris frequentior est forma εἵλη, quam ἕλη. *Aristophanes* apud *Etymol. M.* p. 298. 54. Καὶ τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων. *Aelian.* H. A. lib. IV. cap. 46. Καὶ ὀπτῶσιν οὐ πυρί, ἀλλὰ πρὸς τὴν εἵλην τὴν τοῦ ἡλίου. lib. V. cap. 3. θηραθέντα δὲ ἀποκτείνουσι καὶ πρὸς τὴν εἵλην κρεμῶσι τριάκοντα ἡμερῶν. XIV. 26. et XV. 12. τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἵλην ὑπαλεασθέντα καὶ ἐκκύ-

Εἴλησις[11]. ἔκκαυσις.

ψαντα τῶν καλύκων. XVII. 31. *Philostrat.* Icon. lib. II. cap. 33. p. 858. Καὶ φοινίττει τὴν κόρην μετρίᾳ τῇ εἵλῃ. Sic eleganter emendavit *Adr. Heringa* Observat. cap. XXXI. p. 285. [cf. *Tyrwitt.* ad Toup. Emend. in *Suid.* T. IV. p. 421.] Glossae nostrae sedem quaerant, quibus otium est.

11. Εἴλησις.] Polit. II. p. 380. E. ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται, οἷον σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ πόνων, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων. ubi vide Scholia. III. p. 404. A. καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατιαῖς μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἱλήσεων καὶ χειμώνων. Sed non est praetereundus insignis locus Legg. V. p. 747. D. οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διει-
97 λήσεις ἀλλόκοτοί τέ εἰσι καὶ ἀναίσιοι αὐτῶν, οἱ δὲ δι' ὕδατα. *Ficinus* διειλήσεις pro *turbine* accepit, quem sequitur *H. Stephan.* Thes. Gr. L. Tom. I. p. 1126. Nos primum scripturae varietatem excutiamus; tum, quid nobis videatur, paucis exponamus. *Phrynichus* MS. cuius glossam dedimus sup. ad. v. Ἀλλόκοτον, ita legit: οἱ μέν γε διὰ πνεύματά γε καὶ διειλήσεις ἀλλόκοτοί εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ ἐναίσιοι αὐτῶν δηλοῖ οἷον οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοίρᾳ τινι. Aliquanto deterior est lectio *Stobaei* Ecl. Phys. p. 88. οἱ μὲν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διαλήσεις ἀλλόκοτοί τέ εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Alio denique modo locum exhibet *Galenus* Tom. I. p. 349. ed. Basil. [οἱ μέν πόν γε διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ εἱλήσεις ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀνείδεοι ἑαυτῶν. qui locus in edit. *Charterii* Tom. V. p. 456. E. misere corruptus est. Nam pro καὶ εἱλήσεις editur καὶ εἰ ἡλίασις, et mox pro εἱλήσεις, ἡλιάσεις. Cuiusmodi errores prope infinitos *Charterius*, emendandi specie, in *Galenum* invexit. Nobis autem in *Platone* legendum videtur: οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἱλήσεις ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀπαίσιοι αὐτῶν. Εἱλήσεις hic quoque intellige *solis calorem, aestum*, τὰς ἐξ ἡλίου θερμότητας, ut bene explanat *Galenus* l. c. Nec de emendatione nos dubitare sinit imitatio *Plotini* Ennead. I. lib. VIII. p. 81. ἃ ῥᾳδίως ἔχει ὑπό τε πνευμάτων, ὑπό τε εἱλήσεων τὴν φθοράν. *Plutarch.* Sympos. VI. 2. p. 688. A. εὐχόμεθα τὸν θεὸν διδόναι δρόσους μαλακὰς καὶ εἱλήσεις ἐν πνεύμασι μετρίως. *Eustath.* ad Od. II. p. 1573. εἱλεῖν, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν. Pro voce ἀναίσιοι vel ἐναίσιοι, quam *Phrynichus* l. c. nimis argute explicat, olim ἀπαίσιοι scripsimus. Nunc magis placet ἀνάρσιοι. Ac forte huc pertinet glossa *Timaei* Ἀνάρσια p. 30. Glossam haud praeteriit *Suidas*.

Εἰλυφόωσιν[12]. εἰλοῦσι, συνάγουσιν.
Εἴξασι καὶ Εἴκασι[13] λέγει ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν.
Ἐπαγγελίαι[14]. καθ' ὧν μὴ εἰσι κολάσεις ὁρμώμεναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους.
Ἐμαλακίσθη[15]. ἐνέδωκε καὶ ἀσθενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας.

12. *Εἰλυφόωσιν.*] *Kusteriana*. *Suidae* editio tantum habet: *Εἰλυφ. συνάγουσι.* Sed *εἰλοῦσι* ex Codice Leidensi revocavit *Jac. Gronov*. Mutilat. *Suid.* p. 47. Vid. *Eustath.* ad Il. *Υ.* p. 1218. Nullum glossae in *Platone* vestigium superest.

98 13. *Εἴξασι καὶ Εἴκασι.*] Sophist. p. 230. A. *ὡς εἴξασι τινὲς αὖ λόγον ἑαυτοῖς δόντες ἡγήσασθαι.* Politic. p. 291. A. *πολλοὶ μὲν γὰρ λέουσι τῶν ἀνδρῶν εἴξασι καὶ κενταύροις.* ibid. p. 305. E. *Euripid.* Iphig. Aul. v. 848. *Aristoph.* Nub. v. 342. Av. v. 96. et Schol. *Eubulus* apud *Athen.* lib. XIII. p. 558. A. *Plato* Comicus ap. *Eustath.* ad Il. *Σ.* p. 1161. *Numenius* apud *Euseb.* P. E. XIV. p. 728. *εἴξασιν οὖν οἱ πρῶτοι ὀλιγαρχικωτέροις.* ubi *Fr. Vigerus* dubitatione sua ostendit, formam Atticam sibi minus cognitam fuisse. Notior fuit *Jano Cornario* in Eclogis p. 193. [p. 29. *Fisch.*] Ex Boeotorum, *κ* in *ξ* mutare solitorum, dialecto hanc formam ab Atticis receptam esse tradit *Etymol. M.* p. 297. 15. Neque hanc glossam *Suidas* praetermisit.

14. *Ἐπαγγελίαι.*] *Suidas* hanc glossam cum ipso errore in Lexicon suum recepit. *Kusterus* suppleri vult: *λέγεται ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων.* quod tamen facile ex re ipsa intelligitur. Rectius probat *Aem. Porti* emendationem *ὡρισμέναι* pro *ὁρμώμεναι*. Glossa pertinet ad Polit. VIII. p. 565. C. *Εἰςαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται.* ubi vide Scholiasten. Putares, *Timaeum* hic legisse *ἐπαγγελίαι*. Ego vero culpam potius in *Timaei* librarium conferam, qui *ἐπαγγελίαι* scripserit, ubi *εἰςαγγελίαι* scribere debebat. Neque enim tam doctus Grammaticus discrimen, quod inter has delationes est, ignorare poterat. *Ἐπαγγελία* est delatio criminis publici cuiuscunque, cuius lege esset iudicium; *εἰςαγγελία* delatio criminis innominati. Vide *Pollucem* VIII. 51. et *Harpocrat.* v. *Εἰςαγγελία*, cum nota *Valesii*, et v. *Ἐπαγγελία*. *Petitus* tamen ad Legg. Attic. p. 347. utramque confudit. [cf. *Schoemann.* de comitiis Athen. p. 240.]

15. *Ἐμαλακίσθη.*] Alcibiad. I. p. 124. D. *οὐκ ἀποκνη-* 99
τέον, οὐδὲ μαλθακιστέον, ὦ ἑταῖρε. Phileb. p. 21. D. *Μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα.* Sophist. p. 241. C. *οὕτως ἀποστησόμεθα νῦν μαλακισθέντες.* ibid. p.

Ἔμβραχυ[16]. συντόμως καὶ οἷον ἐν βραχεῖ.
Ἐμπειρία[17]. τριβὴ ἐκ πείρας.
Ἐμπολέμια[18]. τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα.
Ἔναγχος[19]. ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ.

267. A. Sympos. p. 179. D. ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει; ἅτε ὢν κιθαρῳδός. Polit. V. p. 458. A. Epist. III. p. 317. C. Epist. VII. p. 329. B. εἴ τι καταμαλθακισθεὶς καὶ ἀποδειλιῶν αἰσχύνης μετέσχον κακῆς.

16. Ἔμβραχυ.] Theage p. 127. C. καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέῃ ἔμβραχυ. Hipp. Min. p. 365. D. ἀλλ' ἐρώτα ἔμβραχυ ὅ, τι βούλει. Gorg. p. 457. A. ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται. ubi *Olympiodorus* Scholiis MSS. vocem eodem modo exponit. *Dio Chrysost.* Orat. XXXVI. p. 446. C. *Aristid.* Tom. II. p. 287. Ex *Longini* praecepto Art. Rhetor. p. 714. scriptor, exquisitius loqui cupiens, dicet τὸ ἁπλῶς ἔμβραχυ. Sic vulgatum ἐν βραχεῖ corrigendum. Vide *Hesychium* in v. inprimis Scholiastem ad Gorg. l. c. Totidem verbis glossam descripsit *Suidas*.

17. Ἐμπειρία.] Phileb. p. 55. E. καὶ τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾶν ἐμπειρίᾳ καί τινι τριβῇ. Gorg. p. 448. C. πολλαὶ τέχναι ἐν ἀνθρώποις εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπείρως εὑρημέναι. Phaedr. p. 270. B. εἰ μέλλεις μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ τῷ μὲν φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρων ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν. Polit. III. p. 409. B. ἐπιστήμῃ, οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκείᾳ κεχρημένον. IV. p. 422. C. V. p. 467. A. etc. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 552.

18. Ἐμπολέμια.] Legg. VI. p. 755. E. τρίτον δ' ἐφεξῆς τούτοις πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον. et paulo post p. 756. A. ψιλῶν δέ, ἢ τοξοτῶν, ἤ τινος ἄλλου τῶν ἐμπολεμίων ἡγεμόνας. Legg. XII. p. 943. A. δικάζειν δὲ τοὺς στρατεύσαντας ἑκάστους, χωρὶς ὁπλίτας τε καὶ ἱππέας καὶ τἆλλα ἐμπολέμια ἕκαστα ὡσαύτως. Sic ille locus corrigendus. In vulgatis libris male legitur ἐν πολέμιᾳ. *Pollux* IV. 85. *Hesychius*: Ἐμπολέμια (sic rectè emenda- 100
tur). τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Glossam etiam habet *Suidas*.

19. Ἔναγχος.] Hipp. Mai. p. 282. C. ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω. ibid. p. 268. A. C. Theaet. p. 147. C. οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἔναγχος εἰσῆλθε διαλεγομένοις. Charmid. p. 155. B. Ἔναγχός τι ἔφη βαρύνεσθαί τι τὴν κεφαλήν. Lachet. p. 180. C. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς. Clitoph. p. 406. C. init.

Ἔναυλος λόγος[20]: ἔνηχος. Ἐναγίζειν[21]: θύειν.

Gorg. p. 462. B. Sympos. p. 172. A. Phaedr. p. 257. C. Vide *Valckenarium* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 204. *Suidas* habet paullo auctius ex alio fortasse Glossario: Ἔναγχος, πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα etc.

20. *Ἔναυλος λόγος.*] Ἔναυλος exquisite dicitur, tam de *sermone, quo adhuc aures personant*, quam de *re qualibet, cuius adhuc recens est memoria.* Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 52.] Ἔναυλον. ἔνηχον. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες. ὁ δὲ πόρος τῶν ὤτων τοιοῦτος. ex quo πόρος pro πόπος redde *Etymologo M.* p. 337. 57. *Plato* Menex. p. 235. B. οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥστε μόγις τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἀναμιμνήσκομαι ἐμαυτοῦ. quem locum sic expressit disertissimus Sophista, qui se totum ad *Platonis* imitationem comparaverat, *Themistius* Orat. VI. p. 81. A. καὶ ταῦτα ἔναυλον εἰς τὰ ὦτα ἐνδεδυκότα περιφέρων ἔτι τὸν λόγον. Rursus *Plato* Legg. III. p. 678. C. Ἐκ γὰρ τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰ πεδία καταβαίνειν, οἶμαι, πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐγεγόνει. *Aeschines* in Ctesiphont. p. 439. C. [p. 448, 191. *Bekk.*] ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη. *Dionys. Halicarn.* A. R. IX. [7.] p. 564. ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἔναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων ἦν. *Philo* T. I. p. 255. ἔτι τέρψεις ἔναυλοί τε ἦσαν καὶ σφόδρα ἐκήλουν ὑπηχοῦσαι. *Hermogenes* de Inv. III. p. 129. ἔτι τῆς μνήμης οὔσης ἐναύλου τῆς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν. *Maxim. Tyr.* Diss. VII. p. 71. καὶ τὰ ὦτα ἔναυλος ὢν διαμέμνηται τοῦ μέλους καὶ μινυρίζει πρὸς αὐτόν. *Plutarch.* 101 Sympos. lib. II. 5. p. 639. B. *Aristid.* Tom. I. p. 338. 357. *Themist.* Orat. XI. p. 145. B. *Eustath.* ad Il. Φ. p. 1236. Od. Ψ. p. 1950. *P. Victorius* Var. Lect. I. 20. *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* Somn. p. 8. [cf. *Wakefield.* Silv. crit. P. II. p. 124.] Ad huius translatae locutionis exemplum audacter quidem, sed venuste, contrarium dixit *Synes.* de Regn. p. 32. B. et de Insomn. p. 150. C. εἰ μὴ θυραυλήσουσιν οἱ λόγοι περὶ τὰ ὦτα.

21. *Ἐναγίζειν.*] Ex *Herodoto*, ut opinor, lib. I. 167. καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως. lib. II. 44. καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. Hoc verbum etsi aliquando cum θύειν permutatur, proprie tamen significat *mortuis heroicos honores deferre*, vel *parentare:* de qua notione *Casaubon.* ad *Sueton.* Caes. 88. et *Valckenar.* ad Schol. *Euripid.* Phoeniss. v. 281. [*Wesseling.* ad *Diod. Sic.* Tom. I. p. 283. *Boissonad.* ad *Philostr.* Her. p.

Ἐνδίκως[22]. *δικαίως καὶ κατὰ δίκην.*
Ἐνδοῦναι[23]. *προδοῦναι, παραδοῦναι ἢ καὶ εἶξαι.*
Ἐνεός[24]. *ὁ ἐστερημένος φωνῆς.*

519.] *Καθαγίζειν* est apud *Platonem* Critia p. 119. E.

22. *Ἐνδίκως.*] Phileb. p. 12. D. *οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως.* Tim. p. 85. B. *νόσημα δὲ ἱερᾶς ὂν φύσεως ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται.* Epinom. p. 976. D. *πολίτης τε καὶ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως.* Epist. III. p. 318. D. Epist. VII. p. 335. D.

23. *Ἐνδοῦναι.*] Gorg. p. 499. B. *ἐνθυμούμενος· ὅτι κἂν παίζων τὶς σοὶ ἐνδῷ ὁτιοῦν, τούτου ἄσμενος ἔχῃ.* Phaedr. p. 241. C. *ἀναγκαῖον εἴη ἐνδοῦναι ἑαυτὸν ἀπίστῳ δυσκόλῳ, φθονερῷ.* Polit. X. p. 605. D. *οἶσθ᾽ ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτους ἑπόμεθα.* Legg. X. p. 887. E. *καὶ οὐδαμῆ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί.* [idem restituit *Astius* Polit. VIII. p. 561. B. *καὶ τοῖς ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῷ* pro vulg. *ἐκδῷ.* Illustrarunt h. v. *Fabricius* ad *Plut.* T. Gracch. p. 73. *Tittmannus* ad *Zonar.* T. I. c. 742. *Jacob.* ad *Luciani* Tox. p. 62.] Alii scriptores pro *ἐνδοῦναι* plenius dicunt *οὐδὲν μαλακὸν ἐνδοῦναι*, ut *Aristophanes* Pluto v. 488, ubi erudita *Kusteri* annotatio videnda. Haec locutio restituenda est *Dioni Chrys.* Or. VIII. p. 133. B. *κἂν δέῃ μαστιγούμενον καρτερεῖν καὶ τεμνόμενον καὶ καιόμενον καὶ μηδὲν μᾶλλον ἐνδιδόντα.* Scribe: *καὶ μηδὲν μαλακὸν ἐνδιδόντα.* [Hac emendatione carere possumus. Videlicet *μηδὲν μᾶλλον* respondet nostro *um nichts mehr.* Sic idem *Dio* Orat. XXXVII. p. 102. *παυσαμένου δὲ τοῦ Ἀρίωνος καὶ τῶν πορθμέων οὐδὲν μᾶλλον ἐνδιδόντων.* *Thucyd.* II. 12. *εἴ τι ἄρα μᾶλλον ἐνδοῖεν οἱ Ἀθηναῖοι.*] *Dionys. Hal.* A. R. V. [71.] p. 354. *μηδὲν μαλακὸν ἐνδώσοντος τοῖς ἀπειθοῦσιν.* *Da-* 102
mascius apud *Suid.* v. *Δομνῖνος· οἷα δὲ νέος ὤν, οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθακόν.*

24. *Ἐνεός.*] Theaet. p. 206. D. *ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ᾽ ἀρχῆς.* Cratyl. p. 422. E. *εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ᾽ οὐκ ἄν, ὥσπερ νῦν οἱ ἐνεοὶ, ἐπεχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσί.* Pro *stupido et insulso* est in Alcib. II. p. 140. C. *οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις, ἕτεροι δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους καὶ ἐνεούς.* ubi vide Scholia. Quod apud *Hesychium* legitur, *Νενός. εὐήθης:* non cum *Sopingio* ex *Βλεννὸς*, sed ex *Ἐνεὸς* depravatum existimo; nisi quid praesidii sit in voce *Callimachia νενηλος.* *Pollux* V. 120. *τάττοιτο δ᾽ ἂν ὁ εὐήθης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου, ὃς ἂν λεχθείη καὶ μωρὸς, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐνεός.* *Joannes Siceliota* Commentario MS. in *Hermogenem:*

Ἔγκοτον[25]. ἐχθρὸν, ἐνδιάθετον.
Ἔνη καὶ νέα[26]. ἡ τριακὰς καλουμένη· Ἔνον τὸ παλαιὸν καὶ Νέον τὸ νέον.

Ἐνεὸς, ὁ ἠπορηκὼς κατά τι καὶ γεγονὼς ἀχανὴς ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐστραμμένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὢν καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. Vide *Jo. Albertum* ad Glossar. N. T. p. 70. Ab ἐνεὸς duplex verbum formatum est ἐνεάζω et ἐνεόω. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 251.] Ἐνεός. ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων· ἀφ' οὗ καὶ Ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας. quam glossam, ut alias multas, ex hoc Lexico descripsit *Etymol. M.* p. 340. 48. Ἀπενεόω, Alexandrinis proprium, *Suidas* e *Daniele* IV. 16. laudat: Ἀπηνεώθη. ὠμὸς ἐγεγόνει. *Toupius* Emend. in *Suid.* T. I. p. 50. [T. I. p. 69. ed. nov.] ridet inscitiam hominis, qui hoc verbum ab ἀπηνὴς derivarit. At ego *Suidam* scripsisse suspicor: Ἀπηνεώθη. νωδὸς ἐγεγόνει. Est enim νωδὸς idem, qui ἐνεὸς, *attonitus*, *obstupefactus*. Ipse *Suidas* et Scholiastes *Platonis* l. c. Ἐνεός. νωδὸς νωχελὴς etc. *Hesychius:* Νωδός. ἐνεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν. In transitu moneo, in *Suida* l. c. post δέοι ποιεῖν excidisse Ἐνέπεσε, quod est caput glossae, ad quod subiectum exemplum refertur. Verba autem σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον post μετέωρος ponenda videntur.

25. Ἔγκοτον.] Non *Platonica* vox est, sed *Herodotea.* III. 59. ταῦτα δὲ ἐποίησαν ἔγκοτον ἔχοντες Σαμίοισι Αἰγινῆται. 103 ubi vide *Wesselingium.* Glossa quoque est apud *Suidam.* [Sed ἐνδιάθετον in ea quid sibi velit tam nude positum, non assequor, praesertim cum glossographum nostrum respexisse vero simile sit *Herodotum*, qui vocabulo ἔγκοτος nonnisi pro substantivo (e. g. VI. 73. VIII. 29. IX. 116.) si bene memini usus est. Quare dubitari non potest, quin *Lobeckius* ad *Phrynich.* p. 334. vere correxerit ἔχθραν ἐνδιάθ.]

26. Ἔνη καὶ νέα.] Codex MS. ἡ τριὰς κτλ. quod in ἡ τριακὰς κτλ. mutavi, auctore *Suida*, in cuius vulgatis exemplaribus sic legitur: ἔνον γὰρ τὸ παλαιόν. ἐκ τοῦ ἔνον δὲ καὶ νέον ἡ ἔνη καὶ νέα. At optimus ille Codex Leidensis ne tantulum quidem discrepat a *Timaeo.* Nescio vero, an *Timaeus* νέον per νέον explicans intelligi voluerit, νέον hic vulgari sensu *novum* significare. Sic solent Grammatici. *Hesychius:* Ἤρκεσεν. ἐβοήθησε καὶ ἤρκεσεν. Idem: Ὑγίεια. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα. ἡ ὑγίεια. Utroque loco vide *Albertum.* Sed melius est legere: καὶ Νέον τὸ νῦν. Scholiastes ad Leges loco mox laudando: Ἔνον τὸ παλαιόν φασι· Νέον δὲ τὸ νῦν ἐπιλαβὸν τοῦ εἰσεληλυθότος. Cratyl. p. 409. B. Νέον δέ που καὶ ἔνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς, εἴπερ ἀλη-

Ἐντελεῖς[27]. οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἄρξαντες.
Ἐγχρίμπτει[28]. ἐγχυρεῖ, ἐνερείδει, πλήττει.

θῇ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι. κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιϊὼν νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει, ἕνον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός. Legg. VIII. p. 849. B. νόμος δὲ ἔστω, μηνὸς τῇ νέᾳ, ὧν δεῖ πραθῆναι, τὸ μέρος τοῖς ξένοις ἐξάγειν τοὺς ἐπιτρόπους. Multos, qui de hac mensium computatione egerint, ad *Hesych.* Tom. I. p. 1236. enumeravit Cl. Editor.

27. *Ἐντελεῖς.*] Neque τοὺς ἐντελεῖς, neque τοὺς ἐν τέλει reperi in *Platone*. Glossa, quam et *Suidas* transcripsit, pertinet ad *Herodot.* lib. III. 18. τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἐόντας τῶν ἀστῶν. lib. IX. 106. πρὸς ταῦτα Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἐδόκεε. ubi vide interpretes. *Polyaen.* Strat. lib. V. cap. 3. p. 466. Ἀγαθοκλῆς πυθόμενος τοὺς ἐν τέλει Συρακουσίων νεωτερίζειν. ubi quidam MSS. teste *Maasvicio* τοὺς ἐντελεῖς. Quae forma cum sola Grammaticorum aut librariorum auctoritate nitatur, possit aliquis suspicari, ubique ἐν τέλει scribendum esse, ut apud *Hesychium*: Ἐν τέλει. ἄρχοντας. [Assentit *Toupius* Emend. in *Suid.* T. IV. p. 412. iusto celerius puto alterum ἐν τέλει i. e. οἱ ἐν τέλει *Timaeo* obtrudens. cf. *Steph.* Thes. L. G. T. VII. c. 9228. B. C. ed. nov.] Alia tamen *Hesychii* glossa ἐντελεῖς confirmat: Ἐντελέστατοι. ἐντιμότατοι. Vide *Dukerum* ad *Thucyd.* I. 58.

28. *Ἐγχρίμπτει.*] Verba 104
χράω, χραίω, χραίνω, χρίω, χρίπτω, χρίμπτω, χρόω, χρώζω, χρωννύω, nec origine inter se differunt, nec primaria significandi potestate. Prima haud dubie vis est *cutem* vel *quamlibet superficiem radendi stringendique*: unde propagatae sunt reliquae notiones *pungendi, stimulandi, tangendi, leviter vulnerandi*; item *ungendi* et *illinendi*. Praeter quas si occurrant aliae, ad harum aliquam facile revocantur. Publica autem loquendi consuetudo his verbis, quamvis artissima cognatione inter se iunctis, non aeque eandem potestatem subiecit. Nam in χραίνω, χρόω, χρώζω, χρωννύω sola *illinendi* vis resedit: in χράω, χραύω et χρίω non illa tantum, sed et reliquae, quas diximus, *pungendi, stimulandi*. Sed, quoniam et nimis longum est et ab instituto nostro alienum, singula verba persequi, de uno χρίω, missa tamen *ungendi* notione, quam fieri poterit diligentissime disseramus. Nativa illa *stimulandi* vel potius *radendi* virtus huic verbo tribuitur ab *Aeschylo* Prometh. Vinct. v. 676. — κεράστις, ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ Μύωπι χρισθεῖσα. quod pluribus eiusdem Tragici exemplis planum fecit *H. Stephan.* Thes. L. Gr. Tom. IV. p. 623. *Plato* Phaedro p. 251. D. quo *Timaeus* respexit: ἡ δ' ἐντὸς μετὰ τοῦ ἱμέρου ἀποκεκλεισμένη, πηδῶσα

οἷον τὰ σφύζοντα, τῇ διεξόδῳ ἐγχρίει ἑκάστῃ τῇ καθ' αὑτήν. ubi *Hermias* Scholiis MSS. ἐγχρίει ἀντὶ τοῦ κεντεῖ καὶ ἐμπίπτει, ὡς ἐπὶ τῶν φαλαγγίων καὶ τῶν μυώπων καὶ τῶν μελισσῶν. Idem alii Grammatici magno consensu docent. *Hesychius:* Ἐνέχρισεν. ἐνεκέντρισεν.. ubi vide interpretes. *Suidas:* Χρείειν. τύπτειν. Scribendum: Χρίειν. Vide *Foës.* Oecon. *Hippocr.* v. Ἐγχρίμπτειν. Plerique hunc verbi usum *scorpii* vel *vespae ictu* definiunt, ut *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Od. H. p. 1450. *Ammonius* v. Ἐγχρίσαι, et *Hermias* l. c. Quibus addatur *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. [*Bekk.* A. G. I. 46.] Κεχρίσθαι
105 σκορπίῳ, ἀντὶ τοῦ πεπλῆχθαι ὑπὸ σκορπίου, καὶ σὺν τῇ προσθήκῃ Ἐγκεχρίσθαι, διαφέρει τῇ γραφῇ τοῦ Κεχρεῖσθαι ὑπὸ ἐλαίου. τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ ἐλαίου διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὸ δὲ Κεχρίσθαι, τὸ σημαῖνον τὸ πεπλῆχθαι, διὰ τοῦ ι πανταχοῦ. Recte. Multis enim exemplis declaratur, hanc contractiorem verbi vim prae altera latiore esse frequentatam. *Nicander* Theriac. v. 336. Οἷσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος. Sic in nonnullis exemplaribus reperit Scholiastes. Nunc non minus recte legitur Οἷσιν ἐνισκήψῃ etc. v. 445. οὐ μὲν ὅγ' αὔτως Ἐγχρίψας ἤλγυνε, καὶ ἦν ἔκπαγλα χαλεφθῇ. et v. 718. Τοῦ δὲ καὶ ἐγχρίμψαντος, ἀνουτήτῳ ἴκελος χρώς. *Orpheus* de Lapid. v. 79. p. 328. Οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσι. *Aelian.* H. A. lib. I. cap. 54. Καὶ ἐπαοιδαὶ δὲ ἐπράϋναν τινων ἐγχρισθέντα ἰόν, quem locum non sollicitasset *Gataker.* Advers. Post. cap. IX. p. 490. si verbi indolem cognitam perspectamque habuisset. Idem lib. III. cap. 22. τῆς τε ῥινὸς τὸ ἄκρον ἁπαλὸν ὂν καὶ ἐγχρίσει τῇ τῆς ἀσπίδος τρόπον τινὰ ἐκκείμενον. lib. VI. cap. 20. Ἐγχρίσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέντρον. lib. XVI. cap. 27. Τὰ γάρ τοι ζῶα τὰ δακετὰ καὶ τὰ ἐγχρίπτοντα πάμπολλα ὄντα. eod. lib. cap. 41. τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως. lib. XVII. cap. 35. ἐγχρίμπτουσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὰ κέντρα. *Philostrat.* V. A. lib. VIII. cap. 19. p. 363. μειλίγματα ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίπτει. *Philostratus* Iunior Icon. XVII. p. 889. *Themistius* Or. XV. p. 192. A. ὥςπερ τοὺς δράκοντάς φασιν ἐν ταῖς χειαῖς κακὰ φάρμακα βεβρωκότας ζητεῖν, ὅτῳ ἂν ἐγχρίψαιντο τὴν τοῦ ὀλέθρου παρασκευήν. Nihil igitur verius emendatione *Kusteri* ad *Hesych.* T. I. p. 1215. qua in *Philostrato* Seniore Icon. lib. II. cap. 12. p. 830. pro τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι δέει ἐγχειρήματος ingeniose legit τ. κ. ἀ. δέει τοῦ ἐγχρίμματος. Ibi Cod. Parisinus habet. δέει τοῦ ἐγχειρῆσαι pro δέει τοῦ ἐγχρίσαι. *Pollux* VI. 125. σκορπίος ζηλῶν, ὅτῳ ἐγχρίψει τὸ κέντρον. Sic *Kuhnius* correxit vulgatam lectionem τῷ κέντρῳ. Cui etsi MS. suffragatur, hanc tamen, quoniam rarior eius usus est, tenemus. *Apollon. Rhod.* IV. 1512. — ὅτε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν. Pari construendi ratione *Aristaenet.*

Ἐνωμοτία[29]. τάγμα, ποσόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὀμνύναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τὴν τάξιν.
Ἐξαμβλοῦν[30]. διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς καὶ ἀποκτείνειν αὐτό.

lib. I. ep. 1. ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. *Pollux* I. 210.
106 τῷ ἀθύμῳ ἵππῳ ἐμβαλεῖν τῷ μύωπι. ubi nihil varietatis ex Codd. notatur. Hinc etiam *T. H.* defendi videtur posse lectio, quam *Suidas* v. Ἀδάμαστος *Sophocli* tribuit Ai. v. 452. ἐμβαλοῦσα λυσσώδει νόσῳ. Reliquum est, ut paucula de verbi χρίω forma addamus. Antiquissima scribendi ratio est χρίω et χρίπτω, cui posterior aetas euphoniae gratia inseruit μ, ut esset χρίμπτω. Neque tamen haec mutatio ullum significandi discrimen induxit, nisi quod in solo χρίω *ungendi* etiam notio remanserit. Ab huius autem rei ignoratione caussa repetenda est, cur χρίω *pungendi* potestate tam raro in veterum monumentis, quae supersunt, reperiatur. Scilicet nemo nescit, librarios, quicquid non assequerentur, pro captu suo mutasse. Librarios autem? Ipsi recentiores editores hanc formam aliquando obliterarunt, v. c. is, qui plura *Philostrato* vulnera inflixit, quam sanavit, *Gotfr. Olearius.* Etenim ad *Philostr.* Iunioris Icon. XIII. p. 884. pro τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα, quasi verius, in textum invexit τ. κ. ἀ. ἐγχρίμψασα. [cf. *Jacobs* ad *Philostr.* Imagg. p. 469. 661. intpp. ad *Eurip.* Hippol. v. 218.] In *Platonis* etiam loco, quem supra attulimus, *Timaeus* ἐγχρίμπτει scriptum reperit pro vetustiore et rariore forma ἐγχρίει, quam iure servant *Hermias* et vulgata exemplaria. Pari fere modo in *Apollon. Rhod.* IV. 1679. ubi nunc legitur — πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρὸν, olim extitisse credibile est — π. στ. χρίψε σφυρόν. Quo facilius intelligitur lapsus *Etymol. M.* p. 728. 32. suppresso poëtae nomine legentis: πτέρέῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν. *Apollonii* locus latuit *Sylburgium.*

29. Ἐνωμότια.] Refer glossam ad *Herodot.* lib. I. 65. μετὰ δὲ τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας καὶ τριηκάδας καὶ συσσίτια. ubi Scholiastes: Ἐνωμοτία, vel, ut in aliis libris est, Συνωμοσία. τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.
Ex eo *Suidas* v. Συνωμοσία· 107
παρὰ δὲ Ἀττικοῖς Συνωμοσία τάξις τις. Verum cum nullo modo adducar, ut Lacedaemonios et Athenienses a Grammaticis confusos credam, satius erit in utroque corrigere: παρὰ τοῖς Τακτικοῖς. Praeter eos, qui ad *Hesych.* in v. laudantur, vide *Maxim. Tyr.* Diss. XXXIII. p. 399. et ibi *Davis.*

30. Ἐξαμβλοῦν.] Theaet. p. 149. D. καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυστοκούσας, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν. quae laudat *Pollux* I. 7. IV. 208. Paulo post philosophus [p. 150. E.]: ἀπελθόντες δὲ τά τε λοιπὰ ἐξήμ-

Ἐπαμφοτερίσαι[31]. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον.

βλωσαν διὰ πονηρὰν συνουσίαν καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν. ex quibus profecerunt *Maxim. Tyr.* Diss. XVI. p. 179.* et *Synes.* in Dione p. 56. Ἐξαμβλοῦν valde commendat *Phrynich.* p. 88. et 128. [p. 208. *Lob.*] ubi vide interpp. et *Foës.* Oecon. *Hippocr.* v. Ἀμβλῶσαι. Ceterum labem, quam glossae interpretatio suscepit, hoc modo eluebat *Hemsterhusius* meus: „Forte: Ἐ. δ. τὸ „κ. γ. καὶ φθορίοις ἀποκτεί„νειν αὐτό. Παιδοκτονίαι πολλαὶ „ἐθελουσίων ἀμβλώσεων *Procop.* „Hist. Arc. p. 46. *Nisi praestet* „ἀποσείειν; hoc enim aliquando „*abigere partum*, ut ἀπωθεῖν, „ἐξωθεῖν. Φθόρια sunt *medica*„*menta abortiva*, quibus ἐκβό„λια iunxit *Plutarch.* T. II. p. „134. F. Vide *Clem. Al.* p. 227. „v. 36." Haec ille. Mihi tamen simplicior videtur emendatio *Lennepii* ad *Phalar.* Ep. 19. p. 98. τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος. *Suidas:* Ἀμβλώσκειν. τὸ φθεῖραι βρέφος.

31. Ἐπαμφοτερίσαι.] *Suidas*, hanc glossam repetens, addit ὡς καθ' ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι, ex *Timaei* locupletiore exemplari, incertum, an ex alio glossographo. *Plato* Euthyd. p. 300. D. quo glossa pertinet: ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον. non ἐπημφοτέρικε, ut *Timaeus* legit. Forte eodem re-
108 spexit *Hesych.* v. Ἐξαμφοτερίσαι. [„Sed vide, annon apud *Tim.* legendum sit ἐξαμφοτερίσαι, quod apud ipsum *Platonem* Euthyd. l. l. extat. Certe et literarum ordo id iubet et *Hesychii* glossa a *Ruhnk.* laudata comprobat: ἐξαμφοτερίσαι· τὸ ἀμφίβολον ποιῆσαι κ. λ." *Fischer.* Hanc mutationem, quamvis sit facillima, veram non esse mihi persuasum est. Primum enim nihil impedit, quo minus auctorem nostrum in hoc verbo explicando *Platonis* l. l. ne ante oculos quidem habuisse sumamus; deinde, ut taceam de argumento ex *Hesychio* petito, literarum ordinem a nostro aliisque vett. lexicographis saepissime neglectum videmus, cuius rei caussam *Villoisonus* in Prolegg. ad *Apollon.* Lex. *Hom.* T. I. p. XLIV. indicavit; denique etiam alii verbum, de quo quaeritur, simili ratione explicuerunt. cf. Lex. Rhet. ap. *Bekk.* A. G. I. 258.] Polit. V. p. 479. B. Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε, καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου — καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὔτ' εἶναι, οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι, οὔτ' ἀμφότερα, οὔτε οὐδέτερον. quae optime interpretatus est *Gul. Budaeus* Comm. L. Gr. p. 603. Schol. *Aristoph.* ad Plut. v. 635. παίζων γὰρ ἐπαμφοτεριζούσας λέξεις ἔθηκεν, i. e. *ambiguas, quae in utramque partem accipi possint.* *Lucian.* Deor. Dial. XVI. p. 244.

Ἐξάντη[32]. τὸ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν, ἀντὶ τοῦ ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης.

Ἐξετασμός[33]. ἀρίθμησις.

λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος. Iov. Confut. [14.] p. 636. λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾷν εἰώθατε. Is quoque dicitur ἐπαμφοτερίζειν, *qui modo huic, modo illi parti favet, atque adeo in neutram transit.* Phaedr. p. 257. B. ἵνα καὶ ὁ ἐραστὴς ὅδε αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ, καθάπερ νῦν, ἀλλὰ ἁπλῶς πρὸς Ἔρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων τὸν βίον ποιῆται. quod *Hermias* Scholiis MSS. et vetus Scholiastes sic explicant: ἵνα μηκέτι τῷ Λυσίᾳ προσχωρῇ καὶ ἕπηται καὶ ἡμῖν, ἀλλὰ μίαν γνώμην ἔχῃ. *Thucydid.* lib. VIII. 85. φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ ἐπαμφοτερίζοντα. *Pherecrates* apud Schol. Comici ad Pac. v. 476. Ἐπαμφοτερίζουσ' ἐμποδὼν καθήμενοι. *Philo* T. I. p. 100. *Aristaenet.* lib. II. ep. 11. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 41.] Ἐπαμφοτερίζειν. τὸ μὴ παγίως ἔν τι βούλεσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διανοεῖσθαι.

32. Ἐξάντη.] Phaedr. p. 244. E. ὅθεν δὴ καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα πρός τε τὸν παρόντα καὶ τὸν ἔπειτα χρόνον. ubi cum *Timaeo*, ut *Suidam* taceam, congruit Hermias Scholiis MSS. Ἐξάντη δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ καθαρὸν καὶ ἐξ ἐναντίας, ᾗ διέκειτο πάλαι ποινηλατούμενος, ἀντὶ τοῦ ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης. τὸ δὲ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν. Eundem *Platonis* locum laudant *Zenobius* III. 96. et *Suidas* in v. atque imitatur *Dio Chrysost.* Orat. IV. p. 73. D. ἢ ὥς εἰώθασιν ἔνιοι τῶν περὶ τὰς τελετὰς καὶ τὰ καθάρσια, 109 μῆνιν Ἑκάτης ἱλασκόμενοί τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποιήσειν. *Aelian.* H. A. lib. I. cap. 57. ἀνεῤῥώσθη τε ἐκεῖνος καὶ κακοῦ παντὸς ἐξάντης τὸ ἐντεῦθέν ἐστι. III. 5. IX. 16. 33. XI. 35. XIII. 7. XVI. 28. Idem apud *Suid.* p. Ἀρχίλοχος (huic enim ille locus, e libro *de Providentia* decerptus, tribuendus videtur). καὶ τῆς μήνιδος τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. *Julian.* Or. VI. p. 192. B. καταστῆσαι παντάπασιν ἐξάντη τῆς δειλίας. Ep. ad Atheniens. p. 272. A. ex emendatione *Petavii*: ἧς ἐμὲ μὲν οἱ θεοὶ διὰ τῆς φιλοσοφίας καθαρὸν ἀπέφηναν καὶ ἐξάντη. *Synes.* Calv. Encom. p. 75. D. ἅμα δὲ ἐξάντεις ἐσομένους τῆς νόσου, de Provid. p. 97. B. ἐξάντης ἔσομαι τοῦ δαιμονίου μηνίματος. de Insomn. p. 136. D. καὶ ὅσοις ὕπνος ἰατρὸς ἐξάντη τὴν νόσον ἐποίησε. ubi vide *Nicephorum*, et *Hesych.* in v. Ab *Etymol. M.* p. 346. 42. et *Cyrillo* Lexico MS. haec vox etiam exponitur ἐξεστηκώς, μαινόμενος. Cuius notionis exempla frustra quaesivi.

33. Ἐξετασμός.] Vereor,

Ἐξηγηταί[34], τρεῖς γίνονται Πυθόχρηστοι; οἷς μέλει καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας. καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια.

ne vox me fefellerit in *Platonicis* vocabulis excerpendis. [Voc. ἐξέτασις in *Platone* passim obvium. Phileb. p. 55. C. Apolog. Socr. p. 22. E. Theaet. p. 210. C. non item ἐξετασμός.]

34. Ἐξηγηταί.] Ἐξηγητὴς universe est *cuiuslibet rei enarrator*. Tum is, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducit et unumquodque iis ostendit:* qui et *mystagogus* vocatur, et *monstrator* a *Lucano* IX. 979. ut iam monuit *Ez. Spanhem.* de U. et P. N. T. I. p. 6. *Pausanias* lib. I. [cap. 41.] p. 98. Ἐντεῦθεν ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἡμῖν ἐξηγητὴς ἡγεῖτο εἰς χωρίον. Sic idem commemorat Argivorum, Messeniorum, Sicyoniorum ἐξηγητάς, qui illarum gentium originem, antiquitatem aliaque scitu digna peregrinantibus enarrarent. Qui, pluribus saltem in locis, auctoritate publica constituti videntur. Ἀρίσταρχος ὁ τῶν Ὀλυμπίασιν ἐξηγητὴς apud *Pausan.* lib. V.
110 [cap. 20.] p. 428. male ab interprete, quem *Kuhnius* castigavit, intellectus, errandi ansam dedit *J. Jonsio* de Scriptor. Hist. Phil. p. 344. Contra cum interprete errat *Kuhnius* ad lib. I. p. 84. Iophontem Gnosium, qui, quod ex re ipsa liquet, sacrorum et oraculorum interpres fuit, pro mystagogo vel monstratore accipiens. Vide *Strabon.* lib. XVII. p. 1159. C. *Aristid.* Orat. Platon. II. p. 209. Patriorum institutorum interpretes, non monstratores, sunt οἱ τὰ πάτρια ἡμῖν ἐξηγούμενοι apud *Artemidor.* lib. II. [cap. 70.] p. 161. Ab his prorsus diversi sunt Atheniensium ἐξηγηταὶ, quorum erat, monstra et prodigia procurare, ritus in sacris observari solitos docere, expiare homicidas aliosque piaculo obnoxios, dirimere denique lites, quae de rebus sacris inciderent. *Pollux* VIII, 124. Ἐξηγηταὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. ubi vide interpp. Hoc munus olim Athenis publicum fuit ex Thesei instituto; ad quod non nisi εὐπατρίδαις adspirare licebat. *Plutarch.* Thes. [25.] p. 11. C. Εὐπατρίδαις μὲν γινώσκειν τὰ θεῖα καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς. Postea, ut ex *Timaeo* discimus, tres tantum hac dignitate functi sunt, Pythico oraculo designati. Plures vero privata auctoritate prodigia et somnia interpretatos esse, multis exemplis, si tam necesse, quam facile esset, ostendi posset. Scholiastes *Aristoph.* ad Nub. v. 331. ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξήγητὴν ἐκάλουν. quocum consentit vetus Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 96.] Ἐξηγητής. Εὔπολις χρυσῷ γένει· Λάμπων ὁ ὐξη-

γητής. *Μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο.* Ἡρόδοτος. δ. Sic etiam capiendus est Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς apud *Stephan. Byzant.* v. Βάτη. *Abro, Calliae filius, sacrorum religionumque interpres:* cui muneri convenit liber ab eo scriptus περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν. Pessime *J. G. Vossius* de Histor. Graec. III. p. 314. et *Berkelius:* paulo melius *J. Meurs.* Bibl. Attic. nisi quod *commentatorem* vertat. Τεράτων καὶ ἐνυπνίων ἐξηγηταὶ *Pausan.* lib. V. [cap. 23.] p. 438. συμβόλων ἐξηγηταὶ *Achill. Tat.* lib. V. p. 283. Vide
111 *Wesselingium* ad *Diod. Sic.* V. 43. Illi autem interpretes cum saepe Apollinis interpretationem expeterent, ex eo *Plato* Polit. IV. p. 427. C. ipsum Apollinem ἐξηγητὴν appellavit: οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ, ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ· οὗτος γὰρ δή που ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται. quo loco *Oenomaus* usus est, Apollinis ἐξηγητοῦ titulum irridens, apud *Euseb.* P. E. V. p. 230. Ad Exegetarum Atticorum exemplum *Plato* quoque eos in rempublicam suam recepit. Legg. VI. p. 759. C. ἐκ Δελφῶν δὲ χρὴ νόμους περὶ τὰ θεῖα κομισαμένους, καὶ καταστήσαντας ἐπ' αὐτοῖς ἐξηγητάς, τούτοις χρῆσθαι. ibid. p. 775. A. VIII. p. 828. B. 845. E. IX. p. 865. C. 871. C. 873. D. XI. p. 916. C. XII. p. 958. D. 964. B. *Interpretes religionum* Latine vertit *Cicero* de Legg. II. 27. Quod munus cum obirent, proprio et rituali vocabulo dicebantur ἐξηγεῖσθαι. *Plato* Theag. p. 131. fin. *Euripid.* Phoeniss. v. 1018. *Thucydid.* lib. VII. [cap. 50.] p. 478. *Andocides* de Myster. p. 230. [p. 117. 115. *Bekk.*] Sed satis de sacris Atheniensium Exegetis. Restat, ut videamus, an iidem forensibus etiam usi sint Exegetis, i. e. JCtis, qui consulentibus de iure responderent. Quibus cum propter legum ambiguos sensus, tum propter vulgi imperitiam, vix poterat carere civitas bene constituta. Quanti illorum opera olim Romae fuerit, inter omnes constat. Neque aliis gentibus eiusmodi Exegetae defuerunt. De Syracusanis *Diodor. Sicul.* lib. XIII. 35. οὐδέτερον αὐτῶν ὠνόμασαν νομοθέτην, ἀλλ' ἢ ἐξηγητὴν τοῦ νομοθέτου, διὰ τὸ τοὺς νόμους γεγραμμένους ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ δοκεῖν εἶναι δυςκατανοήτους. Inauditus hucusque fuit τῶν Λυκουργείων ἐξηγητής, *Lycurgearum legum et institutorum interpres,* quem nuper ex Laconico marmore protulit egregius antiquitatis eruditae vindex, *Ed. Corsinus* Dissert. V. post Not. Graec. p. XCIII. De Atheniensium huius generis JCtis satis diserte veteres Grammatici. *Suidas* et *Etymol. M.* p. 348. 19. Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσι ὑποδεικνύοντες καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφεται. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 252.] Ἐξηγητής. ὁ τοὺς νόμους ἐξηγούμενος καὶ πᾶν ὁτιοῦν πρᾶ- 112
γμα. Grammaticus MS. qui Δι-

κῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 187.] Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους δεικνῦντες τοῖς ἀγνοοῦσιν περὶ τοῦ ἀδικήματος. Eoque sensu Scholiastes etiam accepit ἐξηγητὴν in *Platonis* Euthyphr. p. 4. C. Ἐξηγητοῦ. τοῦ τοὺς νόμους ἐξηγουμένου. Nec aliter sensit *Ti. Hemsterhusius*, cum valde iuvenis ad *Polluc.* VIII. 124. commentarios scribens forenses illos JCtos Atheniensibus vindicabat. Sed idem vir maximus, nuper a me consultus, ingenue fatebatur, se dudum sententiae ante defensae patrocinium repudiasse, et nunc alteram, quae tales JCtos Athenis fuisse negat, haud paulo veriorem existimare. Hanc igitur, eodem et auctore et adiutore, quam potero brevissime confirmabo. Ac primum parum valere censenda est Grammaticorum auctoritas, ubi perpetuus Atticorum scriptorum usus refragatur. Atqui vere monuit *H. Valesius* in not. *Maussac.* in *Harpocr.* p. 277. ne semel quidem ἐξηγητὴν apud Athenienses significare *legum iurisque civilis interpretem*, qui consulentibus de iure responderit, semper *interpretem religionum.* Nam in *Platonis* Euthyphrone, quem modo laudavimus, et *Demosthen.* Orat. in Euerg. p. 1062. [p. 388, 68. *Bekk.*] caussa caedis agitur: in *Isaeo* de Ciron. hered. p. 522. [p. 105, 39. *Bekk.*] sepeliendi ritus; quarum utraque ad religiones sacrorumque ritus pertinebat. Diserte *Harpocration* in v. ἔτι δὲ καὶ τὰ πρὸς τοὺς κατοιχομένους νομιζόμενα ἐξηγοῦντο τοῖς δεομένοις. Sic legendum censet *T. H.* Deinde quid caussae est, cur nusquam in tot, quae supersunt, orationibus ἐξηγητοῦ, qui de quaestione civili et iure forensi responderit, mentio reperiatur? *Phaedrus* quidem IV. 4. 13. Atticum JCtum commemorat: *Athenas rumor implet. Mater sedula Iuris peritos consulit.* Sed quis fabularum scriptorem, cui quidlibet fingere licet, in tali re testem citat? praesertim cum rem Athenis gestam Romano more narret. Antiqua Dorum lingua Exegetae dicti sunt καταλαθισταί. *Hesychius:* Καταλάθισταί. ἐξηγηταὶ ἢ ἐνδεικνύοντες τὰ δημόσια. quam glossam pro ingenii et doctrinae ubertate ita explicabat *Hemsterhusius:* „Doribus vocem pro- 113
„priam forma demonstrat. ἐξη„γητὰς hic intelligo prodigiorum, oraculorum, somniorum „etc. interpretes veridicos: nosti „vates, qui futura praenunciando non fallunt, dici ἀληθεῖς; „scriptum a quibusdam in *Homer.* Od. Δ. 83. Αἰγυπτίους, „ἐπ' ἀληθεῖς, quia erant μαντικοί; Tiresiam μάντιν ἀλάθεα „πάντα λέγοντα habet *Theocrit.* „Eid. XXIV. 64. pari modo „ἀληθεύειν et ἀληθίζεσθαι *Xenoph.* K. A. lib. V. [cap. 6. „§. 18.] p. 212. v. 17. *Philostr.* „de V. A. lib. I. [cap. 2.] p. 4. „v. 16. *Alciphr.* III. 59. p. 424. „Neque aliter ἀλήθεια *Hesych.* „in Ῥηθλάρχος *praedictorum* „*eventus: Damon* apud Schol. „*Aristoph.* ad Plut. v. 1003. ἡ „ἀληθηνή τοῦ ἐνυπνίου *Hero*„*dot.* III. [64.] p. 134. v. 45. hinc

Ἐξομοργνύμενος[35]. ἐκματτόμενος καὶ ἀποτυπούμενος.

Ἐξοστρακισμός[36]. φυγὴ δεκαετής. Πῆγμα δὲ γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰςόδους ἔχον, δι' ὧν εἰςιὼν πολίτης ἕκαστος ὄστρακον τίθησιν ἐπιγεγραμμένον· τούτων δὲ ὑπὲρ ἑξακιςχίλια γενομένων φυγὴ δεκαετὴς καταψηφίζεται τοῦ κρινομένου.

Ἐξωμοσία[37]. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν.

Ἐπαγωγαί[38]. ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γενόμεναι.

„πρὸς ἀλήθειαν ἐκβαίνειν apud „*Diodor.* Hi ergo iure merito „καταλαθισταί. Alterum expono, qui peregrinis adsunt publicorum operum rerumque antiquarum monstratores: est in ea adpellatione ironia; fabulas enim plerumque narrabant." Hactenus ille. *Timaeum* more suo compilavit *Suidas*, celato, ut semper, eius nomine. Facile tamen pro sagacitate sua *Valesius* l. c. odoratus est, glossam a praestantiore Grammatico profectam esse. Eandem totidem verbis descripsit *Platonis* Scholiastes ad Legg. XI. p. 676. F.

35. Ἐξομοργνύμενος.] Gorg. p. 525. A. ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Legg. VI. p. 775. D. εἰς γὰρ τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ τίκτειν πάντῃ φαυλότερα. ubi vide Scholia. *Platonem* imitantur *Themist.* Or. XXI p. 249. A. et *Synes.* de Insomn. p. 156. A. *Euripid.* Bacch. v. 344. Μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. *Plutarch.* Crasso [c. 2.] p. 543. E. βουλόμενος ὅτι πλείστοις καὶ ἀκρατήτοις προςομόρξασθαι τὸ ἄγος. Ἐξόμορξις est in Tim. p. 80. E. Vide *Moerid.* p. 291. et ibi *Pierson.*

36. Ἐξοστρακισμός.] Post 114 vocem ἐπιγεγραμμένον fortasse aliquid excidit, facile supplendum ex Schol. *Aristoph.* ad Equit. v. 851. quem ad verbum descripsit *Philemon* Lexico Technologico MS. [p. 88. *Os.* coll. *Zonar.* T. I. c. 757.] *Plato* Gorg. p. 516. D. οὐκ ἐξωστράκισαν αὐτὸν οὗτοι, οὓς ἐθεράπευεν, ἵνα αὐτοῦ δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς; Nihil huius glossae exscripsit *Suidas*; sed omnia cum pulvisculo abstulit *Etymol. M.* in v.

37. Ἐξωμοσία.] Vide sup. v. Ἀντωμοσία. Pro ἔνορκος MS. male ἐνόρκου.

38. Ἐπαγωγαί.] Genus quoddam θεαγωγίας vel ψυχα-

γωγίας est ἐπαγωγή, cum ψυχοπομποὶ γόητες, ut eleganter dicuntur a *Synesio* de Insomn. p. 150. C. precibus, incantamentis et fallacium illiciorum susurris daemonas in aliorum perniciem ab inferis evocant. Quod luculente describit *Plato* Polit. II. p. 364. B: *ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες πείθουσιν, ὡς ἔστι παρά σφισι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτέ τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν· καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει· ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν.* ad quem locum referenda sunt haec *Phrynichi Προπαρασκ. Σοφιστ.* MS. [*Bekk.* A. G. I. 27.] *Ἀκεῖσθαι καὶ Ἐξακεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. οὕτως Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ.* Legg. XI. p. 933. D. *ἐὰν δὲ καταδέσεσιν ἢ ἐπαγωγαῖς, ἢ τισιν ἐπῳδαῖς, ἢ τῶν τοιούτων φαρμακειῶν ὡντινωνοῦν δόξῃ, ὅμοιος*
115 *εἶναι βλάπτοντι.* ubi *Cornario* in Eclogis p. 1010. [p. 131. *Fisch.*] post *ὡντινωνοῦν* deesse videtur *χρείαις*. *H. Stephanus* intelligit *τισὶν* e praecedentibus. Neuter bene. Lege: *ἢ ἐπῳδαῖς τις τῶν τοιούτων φαρμακέων ὡντινωνοῦν.* Comparanda etiam illa *Platonis* Legg. X. p. 909. B: *τοὺς δὲ τεθνεῶτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν, καὶ θεοὺς ὑπισχνούμενοι πείθειν ὡς θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς καὶ ἐπῳδαῖς γοητεύοντες.* [cf. *Stallbaum.* ad *Plat.* Phileb. p. 134.] Hac in re legitima verba sunt *ἐπάγειν* et *ἐπαγωγή*. *Apollon. Rhod.* lib. IV. v. 1665. *Ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο· θέλγε δὲ κῆρας θυμοβόρους, Ἀΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν Ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται.* *Manetho* IV. 564: *Σκυλμοὺς ὑπνοφανεῖς, φαντάσματά τε, ἠδ' ἐπαγωγάς.* *Lucian.* de Merc. Conduct. [40.] p. 700. *ὑπέσχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς.* *Origenes* c. Cels. VII. p. 378. *ἅπερ ποιοῦσιν οἱ δι' ἐπῳδῶν καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ ἐπάγεσθαι δαίμονας.* *Liban.* Opp. Tom. I. p. 900. D. *καὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδούμενος κἀκεῖθεν ὀλέθρους τοῖς οὐδὲν αὐτὸν ἀδικοῦσιν ἐπάγων ἀνθρώποις, νεκροὺς ἐνοχλῶν καὶ ψυχὰς οὐκ ἐῶν ἐν τοῖς αὐτῶν μένειν ἤθεσιν.* Scholiast. *Euripid.* ad Alcest. v. 1118. *ψυχαγωγοὶ — οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσι.* Alio loco *Phrynichus* MStus [*Bekk.* A. G. I. 27. in v. *ἀπαγωγή.*]: *Ἐπαγωγή ἐστιν καταδέσμοι καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμακῶν καὶ ἐπαοιδῶν καὶ δαιμόνων προτροπαί.* *Hesychius: Ἐπαγωγή. τὸ ὁπωσοῦν κακῶς ἐπαγόμενον.* Idem: *Ἠπωτῆρες· διὰ φαρμάκων εἰώθασι τινὲς ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις.* Eandem vim habent *ἐπιπέμπειν* et *ἐπιπομπή*. *Euripid.* Phoeniss. v. 817. *τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει.* Vide *Hemsterh.* ad

Ἐπετίμα[39]. ηὔξει τὴν τιμήν.

Ἐπιβολή[40]. ἡ εἰσφορά.

Ἐπήβολοι[41]. οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· Βάλλειν γὰρ τὸ τυχεῖν· ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες.

Lucian. Deor. Dial. III. p. 208. Ἐπαγωγῇ contraria est ἀπαγωγή. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* l. c.] Ἀπαγωγὴ λέγεται καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις. De magica animarum evocatione multa collegerunt *Elmenhorst.* ad *Arnob.* lib. I. p. 25. *Herald.* ad *Tertull.* Apolog. p. 105. et *Jac. Gothofred.* ad lib. IX. Cod. Theodos. tit. XVI. p. 132.

39. Ἐπετίμα.] *Diphilus* apud *Athen.* lib. VI. p. 228. B. Τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ. *Philostrat.* de V. A. lib. VI. [cap. 2.] p. 230. καὶ τὰ ὤνια αὐτοῖς ἐπιτιμήσωσι καπηλεύοντες. *Appian.* de B. C. V. 67. Ἐπετετίμητο δὴ πάντα. *Dio Cass.* LI. p. 653. ὥστε τὰ κτή-
116 ματα ἐπιτιμηθῆναι. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 255.] Ἐπιτετιμημένον. τὸ τίμησιν καὶ ἐπίτασιν ἐν τῇ τιμῇ λαβόν. *Pollux* I. 52. III. 125. *Toupius* Emend. in *Suid.* T. I. p. 154. [T. I. p. 196. ed. nov. coll. *Creuzeri* Melett. P. III. p. 61.] Locus *Platonis*, ex quo glossa sumta est, diligentiam nostram fugit. Pro ἐπιτιμᾶν etiam ἀνατιμᾶν dicitur. *Herodot.* IX. 33. μαθὼν τοῦτο ἀνετίμα. ubi vide *Valckenarium.* item ἐκτιμᾶν. *Suidas:* Ἐκτιμᾶται. ἀντὶ τοῦ ἐπιτέταται, ηὔξηται κατὰ τιμήν. *Hesychius:* Ἔκτιμα. τὰ ἐπιτεταγμένα τῇ τιμῇ. Scribendum ἐπιτεταμένα ἐν τ. τ. Pro ηὔξει *Suidas* exhibet ἐπηύξει.

40. Ἐπιβολή.] Hoc nomen *multae* significatione creberrimum esse apud oratores Atticos, *Harpocration* in v. monet. *Andocides* de Myster. p. 208. [p. 105, 73. *Bekk.*] ἢ ἐξούλας, ἢ γραφὰς, ἢ ἐπιβολὰς ὦφλον. *Aristoph.* Vesp. v. 766. Ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. ubi vide Schol. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 254.] Ἐπιβολὴ καὶ Ἐπιβάλλειν ζημίας ὄνομα, τὸ τὸν ἄρχοντα ἢ τὴν βουλὴν χρήματα ὁρίζειν τινὶ ζημίαν δοκοῦντι ἀδικεῖν τὰ δημόσια, ἢ ὀρφανοὺς, ἢ κατέχειν τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς ἄγειν. τὸ δὲ Ἐπιβάλλειν ἐπὶ τοῦ ζημιοῦσθαι τέτακται. Sed quicquid de ἐπιβολῇ dici poterat, occupavit elegantissimae vir doctrinae, *Jo. Taylor.* ad *Lys.* orat. contr. Andocid. p. 113. 114. Hic tamen ea vox potius de *tributo,* quam de *multa* accipienda videtur. De quo certius iudicare possem, si *Platonis* locum, ex quo sumta est, in promtu haberem. Glossulam a *Timaeo* habet *Suidas.*

41. Ἐπήβολοι.] Euthydem. p. 289. B. καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους. Legg. II. p. 666. D. ὄντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι γεγόνατε τῆς καλλίστης ᾠδῆς. Sic ἐπίβουλοι, quod ve-

"Επηλυς[42]. ὁ ἄλλοθεν ἐπεληλυθὼς, τουτέστιν ὁ ἀλλοεθνής.

Ἐπηλυγάζονται[43]. ἐπικρύπτονται, ἐπισκιάζονται. Λύγη[44] γὰρ λέγεται ἡ σκιά.

teres Editiones habent, bene correxit *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 1006. [p. 118. *Fisch.*] qui emendationem suam confirmare potuisset ex *Eustath.* ad. Od. B. p. 1448. et *Etymol. M.* p. 357. 117 23. a quibus locus sine labe affertur. Legg. IV. p. 724. B. fin. παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. *Sext. Empiric.* lib. VII. adv. Log. p. 433. ὅτι συνετώτεροι πολλάκις τῶν πρεσβυτέρων εἰσὶ νέοι, τὸν αὐτὸν τρόπον κἂν φιλοσοφίᾳ εὐεπηβολωτέρους γεγονέναι παρὰ τοὺς πρεσβύτας τοὺς νέους. *Aelian.* H. A. lib. II. cap. 52. ὅσα τριχῶν ἐστιν ἐπήβολα. *Heliodor.* lib. X. [cap. 20.] p. 487. οὔπω τῶν ὄντων ἐπήβολος γιγνόμενος. Sed pleni sunt exemplorum scriptores veteres. Vide *P. Wesseling.* ad *Diod. Sicul.* I. 19. et *J. Toupium.* ad *Longin.* sect. 8. [*Schaefer.* Melet. crit. p. 48. *Boissonad.* ad *Aristaenet.* Epp. p. 470.] In Codicis *Timaei* margine post οἱ ἐντυγχάνοντες addi οἱ λαχόντες, ἐπιτυχόντες, testatur Cl. *Villoisonus* ad *Longum.* p. 179.

42. "Ε π η λ υ ς.] Menex. p. 237. B. ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἔπηλυς οὖσα, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους τούτους ἀποφηναμένη μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ, ἄλλοθεν σφῶν ἡκόντων, ἀλλ' αὐτόχθονας etc. *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. C. ὅτι ξένος ὢν καὶ ἔπηλυς ἄρχει τῶν Ἀργείων. Orat. LXI. p. 584. A. *Aristid.* Tom. I. p. 109. 232. 384. et *Taylor.* Lect. *Lys.* cap. III. p. 681.

43. Ἐ π η λ υ γ ά ζ ο ν τ α ι.] Propria verbi potestas est *obumbrandi* atque adeo *occultandi.* Lyside p. 207. B. τούτους ἐπηλυγασάμενος προςἔστη ᾗ μὴ ᾤετο κατόψεσθαι τὸν Λύσιν. ubi vide Scholia. Eundem locum laudant *Eustath.* ad Il. K. p. 809. *Etymol. M.* p. 357. 1. et *Photius* Lex. MS. in Notis ad *Hesych.* Tom. I. p. 1366. *Aelian.* H. A. lib. I. cap. 41. ἀφρὸν, καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα. lib. III. cap. 16. εἶτα ἐπηλυγάσαντες ἑαυτοὺς ἄνωθεν κάρφεσιν. lib. IV. cap. 7. ἐπηλύγασεν ἱματίοις καὶ τὸν καὶ τήν. ut *Appuleius* dixit Metam. IX. p. 185. *dorsumque plagosum scissili centunculo magis inumbrati, quam obtecti.* Vide etiam *Aelian.* lib. V. cap. 47. IX. 67. 118
Ἐπηλυγασάμενος τὴν κεφαλὴν est eiusdem *Aeliani* apud *Suid.* v. Ἐξεκύκλησαν, pro quo apud eundem v. Φιλήμων posuit ἐπειλυσάμενος. *Plutarch.* de Solert. animal. p. 971. C. βῶλόν τινα ἢ συρφετὸν ἄνω προΐσχεσθαι τοῦ σώματος, οἷον ἐπηλυγαζομένους. *Synes.* Calv. encom. p. 85. C. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης θοιμάτιον ἐπηλυγασάμενος. Epist.

153. p. 292. πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπηλυγάσεται. *Damasc.* apud *Phot.* p. 1030. Hoc verbum, unde vi deiectum est, restituamus in venusto, sed foedissime contaminato *Heliodori* fragmento, quod nobis *Stobaeus* p. 792. conservavit: Ὅς δὲ κενημερῇ νεφέλῃ λελυσμένος ὄσσε Ἀσχάλλῃ ὀδύναις. *Conr. Gesnerus* legere tentabat κεκαλυμμένος; paulo felicius *Jos. Scaliger* apud *Grot.* Excerpt. p. 421. Ὅς δέ κε Κιμμερίῃ νεφέλῃ κεκλεισμένος. Sed versus ille sic redintegrandus videtur: Ὅς δέ κε Κιμμερίῃ νεφέλῃ λελυγασμένος ὄσσε Ἀσχάλλῃ ὀδύναις. [ὅς δέ κεν ἠερίῃ νεφ. λελυγ. ὄ. corr. *Meinekius* Comm. miscell. Fasc. I. p. 38.] Illustrata verbi ἐπηλυγάζω nativa potestate superest, ut figuratas loquendi formulas, quae hinc manarint, persequamur. *Thucydid.* lib. VI. 36. οἱ γὰρ δεδιότες ἰδίᾳ βούλονται τὴν πόλιν ἐς ἔκπληξιν καθιστάναι, ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται. ubi vide interpretes. Hoc verbum, e *Thucydide* ductum, maxime frequentavit *Dio Cass.* lib. LVIII. p. 884. ἄλλοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπηλυγαζόμενοι. lib. LIX. p. 929. ὡς καὶ τὸ συνειδὸς σφῶν διὰ τοῦτο ἐπηλυγασόμενοι. et sic idem lib. LXI. p. 992. et LXXVIII. p. 1323. *Synes.* Epist. 105. p. 249. δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. *Photius* Biblioth. p. 410. ἡ περιβολὴ κόρον ἐμποιοῦσα σύχνον τὸ εἰς σαφήνειαν ἐπηλυγάζει φαινόμενον. Verbum de vocis scriptura addamus, in qua tantopere variant libri veteres, ut ipsi interdum viri docti, quid eligendum sit, nescire videantur. Maxime trita forma est ἐπηλυγάσασθαι. Sed Cod. unus in *Dion. Cass.* lib. LXI. p. 992. praebet ἐπηλυγίσασθαι. sicut Scholiastes in *Platonis* loco laudato. In *Plutarch.* de Is. et Osir. p. 122. ante nuperum editorem, *Sam. Squirium*, erat ἐπιλυγίσασθαι. In *Aristotel.* Hist. Anim. lib. VI. p. 639. ἐπιλυγάσασθαι. quod prorsus damnat *Ph. Jac. Maussacus*. Nobis vero formarum, quas recensuimus, nulla temere reiicienda videtur. 119 Nam a λύγη est λυγάζω, ἐπιλυγάζω, ἐπιλύγαιος; ab antiquo λὺξ, λυγὸς, λυγίζω, ἐπιλυγίζω, ἐπιλυγισμός. Vide *Hesych.* v. Ἐπιλύγαιον et Ἠλύγη. Ab ἠλύγη autem est ἠλυγάζω, ἐπηλυγάζω, ἐπηλυγίζω etc. *Hesych.* v. Ἐπηλυγίζονται et Ἠλυγισμένος, Schol. *Aristophan.* ad Acharn. v. 684. *Moeris* p. 165. et ibi *Piersonus*.

44. *Λύγη*.] Sic etiam *Suidas*, ubi *Kusterus* praeter necessitatem ex MSS. Parisinis recepit ἠλύγη. Vid. inf. v. *Λύγη*.

45. Ἐπάρας.] *Suidas*: Ἐπάρας. πείσας. Unde mutavi, quod MS. praebebat, ἀνασείσας. [*Philostr.* Her. c. 1. p. 667. *Ol.* τὸν δὲ ποιητὴς ἐπαίρει, quod Schol. ap. *Boissonad.* p. 347. ἀναπείθει

Ἐπιβάδαι[46]. αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς ὑπολειφθεῖσι σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῶνται Ἀθηναῖοι.

explicat.], Hipp. Minor. p. 373. A. σὺ γάρ με ἐπῆρας Ἱππία διαλέγεσθαι. Polit. III. p. 416. C. ἥτις μήτε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσῃ αὐτούς, κακουργεῖν τε μὴ ἐπάρῃ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. *Herodot.* lib. I. 87. αἴτιος δὲ τούτων ἐγένετο ὁ Ἑλλήνων θεὸς, ἐπάρας ἐμὲ στρατεύεσθαι. *Carcinus* apud *Harpocrat.* v. Καρκίνος. — τὰς γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παγεῖσας μὲν φρένας Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν. *Pherecrates* apud *Stobaeum* p. 591. Εἰκῆ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ, Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυκλῆσαι πράγμασιν. *Aeschines* in Timarch. p. 81. [p. 312, 192. *Bekk.*] πολλοὺς ἁμαρτάνειν ἐπαρεῖ. Eandem verbi vim pluribus illustravit *Kuster.* ad *Aristoph.* Nub. v. 42. [*Markland.* ad *Eurip.* Suppl. p. 157.]. Ἐξαίρειν eadem significatione dixit *Euripides* Hippol. v. 332. ubi vide *Valckenarium.*

46. Ἐπιβάδαι.] Sic Cod. MS. Sed eximenda est litera α, ut sit ἐπίβδαι vel ἐπιβδαί. In accentu enim variatur. Grammatici ἐπίβδας interpretantur *dies illos, qui ferias proxime sequuntur et a plebe, tanquam festi, per lusum celebrantur.* Ipsum vocabulum, quod Doribus tribuit *Eustath.* ad Od. A. p. 1686. satis indicat, prioribus hos dies accessisse. Schol. *Pindari*
120 ad Pyth. Od. IV. v. 249. Ἐπίβδαι κυρίως καλοῦνται αἱ ἑπόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι, ἐπιβάδες τινὲς οὖσαι, οἷον ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ. *Suidas* et *Etymol. M.* p. 357. 54. Ἐπίβδαι. αἱ μεθέορτοι ἡμέραι διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις* γενέσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης. in quibus extricandis *Kustero* aqua haesit. At *Hemsterhusius* sic rem putabat expediri posse: „Legendum διὰ „τὸ πρὸς ἐπίδ. τ. πρ. ἡμ. ἐπιγενέσθαι, *propterea quod ludendi causa demonstrandaeque publice laetitiae prioribus accedant:* ἐπιγίνεσθαι idem quod „ἐπάγεσθαι in Schol. *Pindari.* „Πρὸς ἐπίδειξιν fiunt, quae „non occulte, ut sacra et festorum solemnia, sed publice atque in omnium conspectu aguntur. Μεθέορτος Aeolibus Πεδόρτα, ut in *Hesych.* egregie „*Salmas.* Apud eundem puto „legendum: Μετακοκκώ. ἡμέρα „μεθέορτος, ἐν ᾗ ἑορτὴ οὐκ „ἔστι. Hinc proverbium a Themistocle ortum: ἡ ὑστέρα ἐρίζει πρὸς τὴν ἑορτὴν, cuius meminit *Plutarch.* T. II. p. 320. „E. nam ἡ ὑστέρα vel ἡ ὑστεραία „hic idem quod μεθέορτος.“ Praeclare omnia: nisi quod durior est explicatio vocis ἐπίδειξις in *Suida* et *Etymol. M.* Ego simplicissimum arbitror corrigere ἐπίδοσιν, *accessionem, additamentum.* *Cratinus* apud *Hephaest.* p. 48. Χαῖρ' ὦ μέγ' ἀχρειο-

Ἔῤῥε[47]. φθείρου, ἀπαλλάττου.

Ἐρυμνά[48]. τὰ ἐχυρὰ καὶ τὰ δυςπρόςβατα χωρία.

Ἕρμαιον[49]. εὕρεμα· ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου Κοινὸς Ἑρμῆς.

γέλως ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις. Quartum τῶν Ἀπατουρίων diem proprie ἐπιβδαν appellatum esse, tradit *Hesych.* v. Ἀπατούρια. Porro sic dicta *Repotia*, vel primus post nuptias dies: quod ex Glossis vett. docuit *Jos. Scaliger* ad *Fest.* v. *Repotia.* Vide *Is. Casaubon.* ad *Athen.* III. 15. p. 182. [*Heinsii* Adversarr. p. 611. coll. *Ruhnkenii* Epist. ad *Jac. van Vaassen* in Opusc. ed. *Kidd.*] Denique pro *Kalendis Januariis* accepit *Aristides* Tom. I. p. 352. καὶ ἦσαν μὲν ἐπιβδαὶ, ἣν Ῥωμαῖοι πρώτην ἄγουσι τοῦ ἔτους. Haec fere sunt, quae de ἐπίβδαις in veterum monumentis reperiuntur. Quas qui in *Platone* quaerere velit, operam ludet.

47. Ἔῤῥε.] Phileb. p. 24. D. ἔῤῥει ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας ἐν ᾗ ἐνῆν. Legg. III. p. 677. C. 121 πάντα ἔῤῥειν ταῦτα ἐν τῷ τότε χρόνῳ φήσομεν. ibid. E. ζώων δὲ τῶν ἄλλων ἐῤῥόντων. Epist. III. p. 319. C. ὡς οὐκ εἴων ἐγὼ σε πόλεις Ἑλληνίδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν. Epist. VII. p. 349. E. ὅτι Δίωνι τὰ χρήματα ἔῤῥει παντελῶς. quod inde sumsit *Themist.* Orat. XXXII. p. 358. D. Item Epist. VIII. p. 355. D. ἔῤῥουσι δὲ τότε οὔτε λόγος οὔτ' ἐλπὶς ἐλείπετ' ἂν οὐδαμῆ οὐδαμῶς. *Alciphron.* lib. I. ep. 38. p. 180. ἔῤῥει τὰ παρὰ τὰς πόσεις μινυρίσματα. ubi vide *Berglerum.* Rarius occurrunt composita ἀπεῤῥεῖν, εἰςεῤῥεῖν etc. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 422.] Ἀπεῤῥήσεις. ἀπελεύσῃ, ἀποφθαρήσῃ. οὕτως Κρατῖνος Νόμοις· Οὐκ ἀπεῤῥήσεις σὺ θᾶττον ἀποτιλῶσαι τήμερον; Ὅλως δὲ πλέον τι τοῦ Ἀποφθαρῆναι δηλοῖ τὸ ῥῆμα. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Hippol. v. 973.

48. Ἐρυμνά.] Legg. III. p. 681. A. sunt τειχῶν ἐρύματα. [ἐρύματα Eryx. p. 397. E. in versu *Archilochi* vexatissimo.] Adiectivum ἐρυμνὸς in *Platone* legere non memini. *Herm. Tollius*, V. C. Excurs. X. in *Apollon.* p. 755. illud reponit in Phaedone p. 112. E. ὃς (Ἀχέρων) δι' ἐρύμνων τόπων ῥεῖ ἄλλων. ubi Editt. δι' ἐρήμων τόπων, eoque *Timaei* glossam refert. Vulgatam tamen lectionem servat *Stobaeus* Ecl. Phys. I. p. 139. [Servant et omnes codd. *Thucyd.* V. 65. ἐρυμνὸν χωρίον καὶ δυςπρόςοδον.]

49. Ἕρμαιον.] Theag. p. 127. B. ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ' ὅτι τούτου μεῖζον ἂν ἕρμαιον ἡγησαίμην. Euthyd. p. 273. E. πόθεν τοῦτο τὸ ἕρμαιον εὑρέτην; ibid. p. 295. A. Charmid. p. 157. C. Ἕρμαιον, ὦ Σώκρατες, γεγονὸς ἂν εἴη ἡ τῆς κεφαλῆς ἀσθένεια τῷ νεανίσκῳ. quem locum, ab interprete male intellectum, rectius vertit *Is. Casau-*

Ἐρυσίβη[50]. μιλτώδης δρόσος. Πάχνη δὲ δρόσος χιονώδης.

Ἐπεσφάλακεν[51]. οἱ μὲν ἐπεσπάσθη. οἱ δὲ ἐσάπη ἢ παρὰ καιρὸν ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη.

bon. ad *Theophr.* Char. cap. 12. p. 251. [p. 143. *Fisch.*] Gorg. p. 486. E. οἶμαι ἐγώ σοι ἐντετυχηκὼς τοιούτῳ ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι. ibid. p. 489. C. ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ, ἕρμαιον τοῦτο ποιούμενος. Sympos. p. 176. C. Phaedon. p. 107. C. ubi vide Scholia. Polit. II. p. 368. D. Legg. XI. p. 931. E. Ἕρμαιον et εὐτύχημα iunxit Sympos. p. 217. A. ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ,
122 ἕρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν. *Aristaenet.* lib. I. ep. 19. p. 132. ex hoc ipso *Platonis* fonte, ut solet, hauriens: ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἕρμαιον αὐτῆς καὶ εὐτύχημα λογίζεται τοῦτο. Praeter Paroemiographos vide *Rittershus.* ad *Isidor. Pelus.* lib. IV. ep. 22. *Bergler.* ad *Alciphr.* lib. III. ep. 29. et *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* V. 26.

50. Ἐρυσίβη.] Sympos. p. 188. B. καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλληλα τῶν τοιούτων γίγνεται ἐρωτικῶν. Polit. X. p. 609. A. σίτῳ τε ἐρυσίβην, σηπεδόνα τε ξύλοις. ubi vide Scholiasten. Axioch. p. 368. C. κλαῖον νυνὶ μὲν αὐχμὸν, νυνὶ δ' ἐπομβρίας, νυνὶ ἐπίκαυσιν, νυνὶ ἐρυσίβην. Eleganter *rubiginem* describit *Orpheus* de Lapid. 15. v. 91. p. 340. καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην, Ἥτε κατουρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρὴ, Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται. Sic ille locus scribendus. Quam emendationem confirmat Codex Regius, cuius variantes cum *Gesnero* communicavi, p. 416. Vulgo editur: Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισυνέχουσα κάθηται. Glossae *Philoxeni*: *Robigo*, ὡς πάχνη γίνεται, ἣν τινὲς ἐρυσίβην καλοῦσιν. *Hesych.* in v. et Cl. Editor.

51. Ἐπεσφάλακεν.] Haec cum pulvisculo abstulit *Suidas*, ac praeterea, ut hominis iudicium agnoscas, ex posterioribus glossographi nostri verbis novam glossam confinxit: Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν. *Timaei* glossa gravi mendo laborat. Nam nihili verbum est ἐπεσφάλακεν, quod *Kusterus* in ἐπεσφάδακεν mutans multum aberravit. Ipse tamen, cum explicationem ab hoc verbo alienam videret, paene rediit in viam, ἐσάπη referens ad ἀπεσφακέλισεν. Vellem, quod ingressus erat iter, persecutus
esset. Nihil enim certius est, 123
quam glossam hoc modo corrigendam esse: Ἀπεσφακέλισεν. οἱ μὲν ἐπεσπάσθη etc. [*Tim.* cod. simplex habet ἐσπάσθη asseverante *Bastio* App. Ep. cr. p. 21.] Ea pertinet ad Tim. p. 74. A. τὴν δ' αὖ τῆς ὀστεΐνης φύσεως ἕξιν — διάπυρόν τ' αὖ

Ἑταιρίστριαι[52]. αἱ καλούμεναι τριβάδες.

γινομένην καὶ πάλιν ψυχομένην. σφακελίσασαν. ibid. p. 84. B. ὅταν ὀστοῦν διὰ πυκνότητα σαρκὸς ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανὴν, ὑπ᾿ εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίσαν, μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται. Hic *Timaeus* ἐπισφακελίσασαν, quo composito *Hippocrates* apud *Foësium* Oecon. v. Σφάκελος non semel usus est, pro simplice σφακελίσασαν in exemplo suo scriptum invenit. Ex vulgata lectione, quam Scholiastes ad h. l. secutus est, fluxit glossa *Hesychii:* Σφακελίσαν. κακωθὲν, διαφθαρέν. Pro ἐπισφακελίζειν eodem sensu ἀποσφακελίζειν dicitur. *Herodot.* IV. 28. ἵπποι μὲν ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι. *Hesychius:* Ἀπεσφακέλισεν. ἐσάπη. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν. ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. *Suidas:* Ἀπεσφακέλισεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκησεν· ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. *Etymol. M.* p. 120. 13. Ἀπεσφακέλισε. προεσπάσθη ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἰατροὶ ἀντὶ τοῦ ἐσάπη. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 422.] Ἀπεσφακέλισεν. οἱ μὲν ἰατροὶ ἐσάπη. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσφενδόνησεν. ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Lexicon Regium MS. Ἀπεσφακέλισεν. αἰφνίδιον ἀπέθανεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη φασίν. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ὤκλασεν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ σήψεως μελανίαν λέγουσιν. Ex his Grammaticis inter se collatis intelligitur, in *Suida* et Lexico Regio pro γραμματικοὶ scribendum esse ἰατροί, in eodem *Suida* et Lexico Sangerm. pro ἀπεσπάσθη ex *Timaeo [?]* ἐπεσπάσθη, in *Etymologo* denique pro προεσπάσθη ex *Hesychio* προσεσπάσθη. *Aristophanis* autem nomen ita iactatur, ut, quam vim huic verbo tribuerit, nescias. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 305.] Σφάκελος. οἱ μὲν τὸν ἐπαρμόν (lege σπασμόν)· οἱ δὲ τὸ ἀπόστημα· οἱ δὲ τὴν σῆψιν. Praeter *Foësium* l. c. vide *Valckenarium* Anim. ad *Ammon.* p. 221.

52. Ἑταιρίστριαι.] Sympos. p. 191. E. ὅσαι δὲ τῶν γυ- 124
ναικῶν γυναικὸς τμῆμά εἰσιν, οὐ πάνυ αὗται τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί· καὶ *ΑἹ ἙΤΑΙΡΊΣΤΡΙΑΙ* ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. quo loco *Hesychius* lippiens, credo, vel somnians *ΔΙΕΤΑΙΡΊΣΤΡΙΑΙ* legit. Ecce eius glossam: Διεταιρίστριαι. γυναῖκες αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ, ὡς οἱ ἄνδρες. οἷον τριβάδες. ubi ipsa *Platonis* verba retenta sunt, ut tanto minus dubites, quin glossa ex fonte, quem indicavimus, manarit. *Lucian.* Dialog. Meretr. V. p. 289.

Ἔτνος[53]. ὄψον ἐξ ὀσπρίου.
Εὐερκὴς[54]. εὖ τετειχισμένη.
Εὐηνίως[55]. ἀφιλονείκως.

εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει οὖσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. Tales *crissantes mulieres*, quae aliis nominibus *Lesbiades*, *tribades*, *frictrices*, et *subagitatrices* vocantur, intelligit *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 264. γυναῖκες ἀνδρίζονται παρὰ φύσιν. *Synes.* de Provid. p. 105. C. p. 112. C. *Moeris* p. 151. *Timaei* glossam in Lexica sua receperunt *Photius* MS. et *Suidas*.

53. Ἔτνος.] Hipp. Mai. p. 290. D. ὅταν τις τὴν χύτραν, ἣν ἄρτι ἐλέγομεν τὴν καλὴν, ἑψῇ ἔτνους καλοῦ μεστήν. ubi vide Scholia. *Basilius* Scholiis ἀνεκδότοις in *Gregor. Nazianz.* Orat. XX. p. 342. A. Ἔτνος, εἶδος ὀσπρίου. Οἱ μὲν κύαμον· οἱ δὲ τὸ καλούμενον πισάριον· οἱ δὲ ἕψημα ἀθηρῶδες. τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει· ἀφ' οὗ καὶ Ἀθήρα καὶ Ἀθάρα. Ἔνθεν καὶ Ἐτνήρυσις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Ἔτνος οὖν φησὶ τὸ ἐρειχθὲν καὶ συγκοπὲν καὶ ἑψηθὲν ὄσπριον, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω, τὸ σχίζω. Οὕτω καὶ Διογενιανός. *Petavius* ad *Synes.* p. 7.

54. Εὐερκής.] Critia p. 113. D. καὶ τὸν γήλοφον, ἐν ᾧ κατῴκισται, ποιῶν εὐερκῆ. Legg. VI. p. 760. E. ὅπως εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ὅτι μάλιστα ἔσται. VIII. p. 848. E. τοῖς φρουροῖς ὑποδοχὴν ὅτι μάλιστα εὐερκῆ. *Hesiod.* Ἔργ. v. 730. εὐερκὴς αὐλή. *Pindar.* Ol. XIII. 156. εὐερκὲς ἄλσος. *Philo* T. I. p. 407. ubi *Mangeius* male spernit MSS. lectionem εὐερκέσιν οἴκοις. Substantivum εὐερκία bis reperitur Legg. VI. p. 778. C. 779. B. *Timaei* glossam ex- 125
scripsit *Photius* Lexico MS.

55. Εὐηνίως.] Respicit *Timaeus* Sophist. p. 217. C. Τῷ μὲν ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προςδιαλεγομένῳ ῥᾷον οὕτω τὸ πρὸς ἄλλον. ex quo corrigendus *Marinus* Vita Procli cap. 22. Ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης ἰδέας τῶν ἀρετῶν ἀλύπως καὶ εὐηνίως προκόπτων. ubi male ἀπολύτως legitur. Proprie εὐήνιος de *equis* dicitur, *qui se habenis facile regi patiantur*. Polit. V. p. 467. E. καὶ διδαξαμένους ἱππεύειν ἐφ' ἵππων, ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν, μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. Phaedr. p. 247. B. τὰ μὲν θεῶν ὀχήματα ἰσορρόπως εὐήνια ὄντα ῥᾳδίως πορεύεται· τὰ δὲ ἄλλα πορεύονται μόγις. quem locum, monente etiam *Nicephoro*, expressit *Synes.* de Insomn. p. 143. A. τάχ' ἂν καὶ τὰ χείρω μὴ ἀντιτείναντα πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς, ἀλλ' εὐήνια καὶ καταπειθῆ, αὐτά τε ὁμαρτήσοντα etc. *Philo* T. I. p. 311. *Dio Chrysost.* Orat. XXXVI.

Εὐθύναι[56]. δίκαι κατὰ τῶν ἀρξάντων κακῶς.

p. 450. B. *Philostrat.* lib. II. Icon. XVI. p. 834. *Themist.* Or. I. p. 13. C. XI. p. 146. A. Transfertur deinde ab equis ad *homines mansuetos, mites et rationi obtemperantes.* Legg. IX. p. 880. A. *καὶ ἐὰν μέν τις τοιούτοις παραμυθίοις εὐπειθὴς γίγνηται, εὐήνιος ἂν εἴη.* qui locus laudatur ab *Harpocrat.* v. *Εὐηνιώτατα*, ubi vide *H. Vales.* Idem verbum ex *Platone* expulit librariorum inscitia. Legg. V. p. 730. B. *ὅσ' ἂν οὖν μὴ νόμος, ἀλλ' ἔπαινος παιδεύων καὶ ψόγος ἑκάστους, εὐνοϊκοὺς μᾶλλον καὶ εὐμενεῖς τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις ἀπεργάζεται.* Sic vulgata exemplaria, quae quidem viderim, habent omnia. Sed revocanda est venustior lectio ex *Stobaeo* p. 434. quam Codicis Parisini auctoritas confirmat: *εὐηνίους τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις ἀπεργάζεται.* *Plutarch.* T. II. p. 453. C. *εὐήνιον καὶ ἁπλοῦν, καὶ τῷ λόγῳ πρᾶον καὶ ὑπήκοον.* *Philostrat.* Heroic. cap. XI. p. 718. *καὶ φρόνημα αἴρων εὐήνιόν τε καὶ σῶφρον.* *Themist.* Or. XIII. p. 176. B. *τοὺς βαρβάρους σιδήρῳ εὐηνίους ποιεῖν.* *Εὐηνίῳ* opponitur *δυσήνιος*, *ἐξήνιος* et *ἀφηνιαστής*.

56. *Εὐθύναι.*] Protag. p.
126 326. D. *καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ, ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὐθύναι.* [scr. *εὐθῦναι.*] Legg. VI. p. 774. B. *καὶ ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιούτου λόγου ὑπεχέτω πᾶς.* IX. p. 881. E. *ἐν εὐθύναις ἔστω τῶν κατηγορημάτων τῶν μεγίστων ἐν τούτῳ αὐτῷ.* Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 245.] *Εὐθύνας κυρίως, ἃς εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς. καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσιν. κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος, καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἀθλοῦσιν.* quod descripsit *Etymol. M.* p. 391. 57. in quo pro *δικασταὶ* e Lexico MS. lege *λογισταί*, et contra in Lexico *ἁλοῦσιν* pro *ἀθλοῦσιν* ex *Etymologo. Plato* Legg. XII. p. 945. commemorat *τοὺς εὐθύνους* vel *εὐθυντὰς*, *exactores rationum reddendarum*, qui proprie *εὐθύνειν*, *ἐξευθύνειν* et *κατευθύνειν* dicebantur, Latine: *ad disquisitionem populi vocare.* Quam formulam bene comparat *Is. Casaubonus* ad *Sueton.* Caes. 15. *Plato* l. c. p. 945. A. *εἰ δὲ μή, κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὔθυνον.* quem locum laudat *Pollux* VIII. 22. ubi vide *Jungermannum.* ibid. B. *τῶν δὴ τοιούτων εὐθυντὴς τίς ἱκανός;* et mox: *πειρατέον εὐθυντὰς τινὰς ἀνευρίσκειν θείους.* ibid. E. *διὸ δὴ δεῖ πάντως τοὺς εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι.* quo loco usi sunt *Etymol. M.* p. 391. 50. et *Photius* Lexico MS. cuius glossa haec est: *Εὔθυνος. ἀρχὴ ἥν τις. ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἕνα κληροῦσιν, τούτῳ δὲ δύο παρέδρους.* Idem: *Εὐθύναι. οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων. καὶ*

Εὐθὺ Λυκείου[57]. *ἐπ' εὐθείας εἰς Λύκειον. τόπος δέ ἐστιν Ἀθήνησιν.*

Εὐρώς[58]. *ὑγρότης σεσηπυῖα.*

Ἐφέται[59]. *πεντήκοντά εἰσιν οὗτοι οἱ ἀπὸ Δράκοντος περὶ φόνου δικάζοντες κριταί.*

Εὔθυνοι, *οἱ τούτους ἀνακρίνοντες. Νόμων ιβ'. εἰ δὲ μὴ τούτους κατευθύνειν αὐτοὺς κατευθύνοντα. καὶ μετ' ὀλίγα· Διὸ δὲ δεῖ πάντας τοὺς Εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. Ἡμεῖς τούτους Λογιστὰς λέγομεν.* *Pollux* VIII. 45. Scholiastes ad *Platonis* l. c. *S. Petitus* ad Legg. Attic. p. 308. *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 135. In transitu corrigamus *Suidam*: *Διηύθυνεν· ἐκώλυσε.* Levius mendum est, quam ut *Kusterus* ad h. l. et *Albertus* ad *Hesych.* T. I. p. 992. in eo haerere debuerint. Scribendum *ἐκόλασε.* Hanc posteriorem annotationis meae partem non legisse videtur *Toupius* Emend. in *Suid.* T. I. p. 100. [T. I. p. 132. ed. nov.]

57. *Εὐθὺ Λυκείου.*] Ly-
127 sid. p. 203. init. *Ἐπορευόμην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου τὴν ἔξω τείχους.* mox: *Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου.* Theag. p. 129. D. *οἴχεται δὲ νῦν μετὰ Θρασύλλου στρατευσόμενος εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας.* Gorg. p. 525. A. *ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς.* Sed hunc Atticorum usum multi multis illustrarunt. Vide, ne plures commemorem, *Hemsterh.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. p. 437. *Valckenar.* Animadv. in *Ammon.* p. 90. et *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* II. 12. [*Boissonad.* ad *Philostr.* Her. p. 400. *Toup.* in *Suid.* T. I. p. 201.] Aliter capiendum est in Theage p. 129. A. *ἡνίκα ἀποθανούμενος ᾔει εὐθὺ τοῦ δαιμονίου.* quod *Cornarius* et *Serranus* recte vertunt *contra daemonis mandatum.* Qui formulae usus ob raritatem notandus. In *Timaei* textu *εὐθὺ Λυκείου* scripsi pro *εὐθὺ Λύκειον*, quod MS. habebat, quamvis ita etiam legatur in *Photio* Lexico MS. hunc ipsum *Platonis* locum respiciente. Mutila eius glossa haec est: *Εὐθὺ Λυκεῖον. τὸ εἰς Λυκεῖον. ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίην ὁδόν.* *Euripidis* locus est Hippol. v. 1197. *Eratosthenis* mentio quo pertineat, ex *Harpocrat.* v. *Μεταλλεῖς* intelliges.

58. *Εὐρώς.*] Tim. p. 84. B. *ὅταν ὀστοῦν διὰ πυκνότητα σαρκὸς ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανὴν, ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίσαν, μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται.* ubi vide Scholia. Glossa quoque est apud *Suidam.*

59. *Ἐφέται.*] Insititia glossa videtur. Nulla enim Ephetarum,

Ἔφοροι[60]. πέντε μείζους καὶ πέντε ἐλάττους.
Ἐχέγγυον[61]. τὸ διὰ πίστεως ἄξιον οὕτως καλεῖ.
Ἐχθοδοπόν[62]. ἐχθροποιόν.

si bene memini, apud *Platonem* est mentio. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 188.] Ἐφέται. ἄνδρες ἄριστα βεβιωκέναι ἐπιστάμενοι, ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότες, οἵ τινες καὶ τὰ φονικὰ ἐδίκαζον. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 257.] Ἐφέται καὶ ἐπὶ Παλλαδίῳ. δικαστήριόν ἐστιν οὕτως καλούμενον, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ κρίνοντες κριταὶ Ἐφέται καλοῦνται. Sed haec notissima sunt ex editis etiam Grammaticis. [v. *H. F. Kayemann* de origine Ephetarum eorumque iudiciis apud Athen. Lovan. 1823. et quos iste ignorasse videtur *Krebsius* Opuscul. init. *Creuzerus* Symbol. u. Mythol. T. II. p. 691. sqq. *Platnerus* in Symbolis laud. p. 57. sqq. *Hefterus* Athen. Gerichtsverf. p. 47. sqq. *Schoemannus* Att. Process. p. 15. sqq. eos numero fuisse LI. ostendit.]

128 60. Ἔφοροι.] Alcibiad. I. p. 121. B. Legg. III. p. 692. A. IV. p. 712. D. Epist. VIII. p. 354. B. Novem Ephori fuisse dicuntur in Lexico Rhetorico MS. quod descripsit *Etymol. M.* p. 403. 55. Ἔφοροι. ἄρχοντες ἦσαν ἄνδρες θ' ἐν Λακεδαίμονι, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντας ἐφορᾷν. ἦσαν δὲ ἡ μεγίστη ἀρχή. Sed facilis error in numeris. Multo magis mirandum est, quod *Timaeus* dicit de quinque Ephoris maioribus et totidem minoribus. Cuius rei nullum, quod sciam, vestigium superest apud alios scriptores. Cl. *Villoisonus* ad *Longum* p. 179. ait, se in margine Codicis ad vocem Ἔφοροι adscriptum reperisse ταμίαι, θεωροί, φύλακες.

61. Ἐχέγγυον.] In καλεῖ intellige Πλάτων. Quo magis suspicor, hanc glossam huc non aliunde migrasse, sed in *Platone* corruptam latere. Vocis exempla sunt apud *Jos. Wassium* ad *Thucyd.* III. 46. et *P. Wesselingium* ad *Herodot.* V. 71. Ἀνέγγυος παῖς est Polit. V. p. 461. B.

62. Ἐχθοδοπόν.] Legg. VII. p. 810. D. κελεύεις γὰρ δή με, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ γεγονυίας πολλοῖς, ἴσως δ' οὐκ ἐλάττοσιν ἑτέροις προσφιλοῦς. ubi vide Scholia. In eo *Platonis* loco verbum, quod cum genitivo τῆς αὐτῆς ὁδοῦ etc. iungatur, deesse vidit *H. Stephanus*. Ἔχεσθαι supplet vir doctus Misc. Observ. Vol. VII. T. II. p. 307. quod satis placet. Vox ἐχθοδοπὸς perantiqua est nec facile alibi, quam in poëtis, maxime tragicis, reperiunda. *Sophoclem* Aiac. v. 950. et Philoct. v. 1132. iam alii laudarunt. Usus est eodem verbo, sed in choro, *Aristophanes* Acharn. v. 226. *Plato* Comicus apud *Polluc.* VI. 25. fortasse Tragicorum aliquem ludens: Ἀνακογχυλιαστὸν ἐχθο-

Z.

Ζειραί[1]. χιτῶνες ἀνακεκολλαμμένοι.
Ζώπυρα[2]. τοῦ ζῆν ποιητικά.

δοπόν τι σκευάσω. *Apollon. Rhod.* lib. IV. v. 1670. ἐχθοδοποῖσιν Ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς. [v. *Buttmann.* Lexil. T. I. p. 125.] *Timaei* glossam habet etiam *Suidas*.

129 1. Ζειραί.] Glossa referenda est ad *Herodot.* lib. VII., 69. Ἀράβιοι δὲ ζειρὰς ὑπεζωσμένοι ἔσαν. ibid. 75. Θρήϊκες δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπεκέας ἔχοντες ἐστρατεύοντο, περὶ δὲ τὸ σῶμα κιθῶνας· ἐπὶ δὲ ζειρὰς περιβεβλημένοι ποικίλας. ubi vide Glossas. *Herodotum* laudant *Hesychius* et *Suidas* in v. Ad priorem alia, si requiras, plena manu dedit amicissimus *Albertus*. Sed detergenda labes est, quam glossae interpretatio suscepit. Scribe, ut apud *Etymol. M.* p. 410. 20. ἀνακεκολπωμένοι pro ἀνακεκολλαμμέναι. Qui magnam huius Glossarii partem descripserunt, *Photius* Lexic. MS. et *Suidas*, non minus vitiose exhibent ἀνακεκολαμμένοι. Χιτὼν ἀνακεκολπωμένος est *tunica in sinum replicata*, ἀνάκωλος, ut ab iisdem Grammaticis recte exponitur. Lexicon Rhetoricum MS. [*Bekk.* A. G. I. 260.] Ζειρά. ζώνης εἶδος ἢ ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενδύνοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφεστρίδα· ὅπερ καὶ μᾶλλον. [*Toupius* Emend. in *Suid.* T. IV. p. 412. sq. frustra tentat χιτ. ἀνακεκολασμένοι, vestes *subductae*, *castigatae*, quales militantibus convenire dicit, comparans *togam restrictam Sueton.* Aug. c. 73. De ζειρὰ cf. *Sturz.* Lex. *Xen.* Vol. II. p. 450. intpp. ad *Xen.* Anab. VII. 4. 4. *Zonar.* T. I. c. 954. ubi corrig. χιτῶνας ἀνακεκολπωμένους.]

2. Ζώπυρα.] Legg. III. p. 677. B. Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν σχεδὸν ὄρειοι τινὲς ἂν εἶεν νομεῖς, ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα. cuius loci elegantiam, dici vix potest, quot scriptores quoties vel expresserint, vel adumbrarint. Nonnullos indicavit vir summus, *J. Fr. Gronovius* Observ. lib. IV. cap. 3. p. 42. *Plutarchus* Laconic. [16.] p. 240. A. πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας. *Lucian.* Timon. [3.] p. 106. ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. ubi vide *Solan.* et *Hemsterh.* *Julianus* Ep. ad Atheniens. p. 269. D. σώζεται δὲ ἐξ ἐκείνου καὶ εἰς ὑμᾶς ἔτι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ὥσπερ ἐμπύρευμά τι σμικρόν. et Ep. 34. p. 406. D. τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παλαιοῦ κόμματος,

ἡμῖν οἱονεὶ σπινθήρ τις ἱερὸς
130 ἀληθοῦς καὶ γονίμου παιδεύσεως, ὑπό σοι μόνῳ ζωπυρεῖται. *Liban.* Opp. T. I. p. 769. C. θεῶν δῶρον ἡγούμην τὴν παῖδα· καὶ τοῦ παντὸς γένους ἐκεῖθεν ὥσπερ τὶ δεδόσθαι μοι ζώπυρον. *Themist.* Orat. III. p. 43. A. ἡ τῆς πόλεως ἐκείνης ἀγαθὴ μοῖρα μόνη τοῦ γένους τὰ ζώπυρα διεσώσατο. Idem Orat. VI. p. 84. A. Orat. VII. p. 100. D. καλόν τι διασώσασθαι τὰ ζώπυρα τῆς φιλοσοφίας. Orat. IX. p. 126. A. ἧς (τέχνης βασιλικῆς) ὑπὸ τὴν σὴν μερίδα τὰ ζώπυρα διασώζεται. Orat. XIII. p. 175. C. *Synes.* Calv. encom. p. 85. D. παλαιᾶς φιλοσοφίας, ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης, ἐγκαταλείμματα περισωθέντα. de Provid. p. 142. D. μηδὲν ἐμπύρευμα τῆς ἐναντίας αἱρέσεως ἐν τῇ πολιτείᾳ λανθάνειν ὑποτρεφόμενον. Quod *Plato* ζώπυρον, alii scriptores non solum ἐμπύρευμα, ἔναυσμα, σπινθῆρα, ἔλλειμμα, sed etiam σπέρμα dixerunt secuti *Homerum*, a quo tota haec loquendi ratio fluxit, Od. Ε. 490. Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. *Polybius* VI. 3. ὅταν ἐκ τῶν περιλειφθέντων οἱονεὶ σπερμάτων αὖθις αὐξηθῇ σὺν χρόνῳ πλῆθος ἀνθρώπων. *Philo* T. II. p. 566. μηδὲν σπέρμα πολέμου — ὑποτυφόμενον ἐάσαντα. ubi *Mangeius* σπέρμα imperite mutat in ζώπυρον vel ἐμπύρευμα. Utrumque, ζώπυρον et σπέρμα, eodem loco expressit *Cicero* de Fin. V. 7. *quorum similia sunt 'prima' in animis, quasi virtutum 'igniculi' et semina.* Cui loco simillimus est hic *Maximi Tyrii* Diss. II. p. 17. ἐνέφυσε δέ τι αὐτῷ ζώπυρον ἀφανὲς πρὸς σωτηρίαν βίου, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι νοῦν. *Timaei* glossam *Photius* MS. et *Suidas* in Lexica sua retulerunt.

3. *Ζυγομαχεῖν.*] *Hesychius* et *Cyrillus* Lexic. MS. explicant τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *rixari cum familiaribus:* quo sensu damnatur a *Luciano* Soloecist. [6.] p. 568. ubi videndus *J. G. Graevius.* Certe apud elegantiores scriptores est *cum inimicis contendere.* [*Demosthenem* tamen c. Boeot. p. 245, 6. *Bekk.* v. ζυγομαχεῖν ubi de familiaribus sermo est usurpasse monet *Tittmannus* ad *Zonar.* Tom. I. c. 963. cf. *Boissonad.* ad *Aristaenet.* Epp. p. 253.] *Menander* fragment. p. 252. Πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾴδιον. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 353. C. τὸ δὲ ζυγομαχεῖν σοι νῦν, ὦ κακόδαιμον, καὶ διαλέγεσθαι. ibid. p. 756. D. οὐδ' 131
εἰς ἔριν ἦλθον αὐτῷ περὶ τούτων, οὐδ' ἐζυγομάχουν. *Synes.* de Insomn. p. 157. C. ὑπὲρ ἂν ἐγὼ καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους εἶδον ἐν θεάτρῳ ζυγομαχοῦντας. *Aristaenet.* lib. II. ep. 2. ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύσασθε ζυγομαχίας. Haec glossa aut aliunde huc venit, aut in *Platone* obliterata est.

H.

Ἦ γάρ[1]; οὐχ οὕτως;
Ἥκιστα[2]. οὐ πάνυ.
Ἡδύς[3]. εὐήθης καὶ ἄφρων.

1. Ἦ γάρ;] Theag. p. 123. E. Ἰατρικὴ γὰρ αὕτη ἐστίν. ἦ γάρ; ΘΕ. Ναί. Menon. p. 97. A. Alcibiad. I. p. 110. A. 112. C. 114. B. et singulis fere paginis. Sumsit glossulam a *Timaeo Suidas.* [*Montfauc.* οὐχ οὕτως γάρ; quod errore factum.]

2. Ἥκιστα.] Negationem, quae exciderat, restitui. Contrario vitio infra scribitur: Οὐχ ἥκιστα. οὐ πάνυ. et apud *Hesychium:* Οὐχ ἥκιστα. οὐ μάλιστα. Utroque loco οὐ delendum. Idem mendum e *Xenophont.* Cyrop. lib. I. [2. 7.] p. 4. E. sustulit *M. A. Muret.* Var. Lect. XII. 5. Alcibiad. I. p. 104. C. δοκεῖς δέ μοι ἐπὶ τούτῳ ἥκιστα μεγαλοφρονεῖν. Parmenid. p. 137. B. ἥκιστα γὰρ ἂν πολυπραγμονῇ. Theaet. p. 146. B. Ἥκιστα τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. ibid. p. 176. D. ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ὃ δεῖ ἥκιστα ἀγνοεῖν. Sophist. p. 219. A. 244. B. 249. C. Euthyd. p. 272. B. 293. E. 305. C. et centies alibi. Codex *Timaei* in margine adscriptum habet: μάλιστα, ἀλλά γε ἄλλα. Vide *Villoisonum* ad *Longum* p. 179.

3. Ἡδύς.] Quicunque Atticorum urbaniores dici haberique volebant, quem *stolidum et fatuum* dicere verebantur, leni blandoque nomine ἡδὺν, γλυκὺν, εὐήθη, χρηστὸν appellabant. *Plato* Euthyd. p. 300. A. Σὺ δ᾽ ἴσως οὐκ οἴει ὁρᾷν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἶ. Gorg. p. 491. E. Ὡς ἡδὺς εἶ. τοὺς ἠλιθίους λέγεις τοὺς σώφρονας. ubi vide Scholia. Polit. I. p. 337. D. Ἡδὺς 132
γὰρ εἶ, ἔφη· ἀλλὰ πρὸς τῷ μαθεῖν καὶ ἀπότισον ἀργύριον. ibid. p. 348. C. Εἰκός γ᾽, ὦ ἥδιστε. VII. p. 527. D. Hipp. Mai. p. 300. C. ΙΠ. Πολλὴ γὰρ ἄν μ᾽ ἔχει ἀπειρία καὶ τῆς τούτων φύσεως καὶ τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων. ΣΩΚ. Ἡδέως γε, ὦ Ἱππία. [tu v. *Heindorf.* ad h. l. p. 172. sq.] *Strabo* I. p. 94. *Lucian.* Demosth. encom. [24.] p. 508. *Suidas:* Ἡδύς. εὐήθης. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους. *Platonis* auctoritate hanc vocis notionem confirmat *Etymol. M.* p. 420. 42. *Suavem hominem* Graecorum imitatione dixit *Terent.* Phorm. II. 3. 64. Non minus commendationis habet γλυκὺς hac potestate. Hipp. Mai. p. 288. B. Ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὦ Σώκρατες. *Hesychius:* Γλύκων. ὁ εὐήθης. ex *Aristophanis* Eccles. v. 977. ubi male pro nomine proprio habetur. Inprimis autem *Plato* vocem εὐήθης hac potestate frequentavit. Sophist.

Ἠΐθεος[4]. ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας.

p. 268. A. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστὶν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει. Euthyd. p. 279. D. οὕτως ἔτι νέος τε καὶ εὐήθης ἐστι. Charmid. p. 162. A. οὐ γάρ πω οὕτω γε ἦν εὐήθης. Polit. I. p. 343. D. ὦ εὐηθέστατε Σώκρατες. Omitto plura. Vide *Wass.* et *Duker.* ad *Thucyd.* lib. III. 83. Denique et χρηστὸς de *simplice* et *fatuo* usurpari solet. *Plato* Theaet. p. 166. A. Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός. Phaedr. p. 264. C. Χρηστὸς εἶ, ὅτι με ἡγῇ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διϊδεῖν. *Atticus* apud *Euseb.* P. E. XV. p. 799. ἐκεῖνος μὲν γὰρ καὶ πάνυ χρηστός ἐστι. Plura *Des. Herald.* ad *Tertullian.* Apolog. p. 34. Haec omnia primum per ironiam dicta, mox etiam extra ironiam, eam, quam diximus, significandi vim retinuerunt. Sed haec via nos nimis longe duceret.

4. Ἠΐθεος.] Legg. VIII. p. 840. D. οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας γενηθέντες μέχρι μὲν παιδογονίας ἠΐθεοι καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν. XII. p. 947. C. πρώτους δὲ προϊέναι τοὺς ἠϊθέους, τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκότας ἑκάστους. ubi vide Scholiasten. *Simonides* Anthol. lib. III. p. 376. Ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσας Ἠΐθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίαν ἄλοχον. *Eustath.* ad Il. Σ.
133 p. 1166. et *Valckenar.* ad *Eurípid.* Phoeniss. v. 952. *Cyrillus* Lexico MS. Ἠΐθεος. ὁ ἄπειρος γάμου ἢ νεώτερος ιδ ἐτῶν. in quo ipsi parum convenit cum *Etymol. M.* p. 422. 40. Ἠΐθεος. ὁ ἄπειρος γάμου νέος, ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ. Sed et hi termini angustiores sunt, quam ut iis τοῦ ἠϊθέου aetas definiri debeat; praesertim cum *caelibes* etiam sic appellentur. Legg. IX. p. 877. E. ἠΐθεον δὲ, ἢ καὶ γεγαμηκότα ἄπαιδα τελευτῆσαι. *Dionys. Halic.* A. R. lib. II. [cap. 26.] p. 96. et *Quinctilian.* Inst. Orat. I. 6. p. 46. Ceterum ex laudato *Platonis* loco, ubi ἠΐθεοι et γάμων ἁγνοὶ iunguntur, facile fuerit, medelam afferre laboranti *Hesychio*: Ἀγνόδοχεῖς. οἱ ἠΐθεοι. vel, ut corruptius legitur in Lexico Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 338.] Ἀγνοδικεῖς. οἱ θεοί. Scribendum: Ἀγνολεχεῖς, οἱ ἠΐθεοι. Iidem simili ratione ἄφθοροι dicuntur: qua ipsa voce ad ἠΐθεος explicandum usus est *Hesychius*. *Chrysippus* apud *Gellium* XIV. 5. Παρθένος δὲ εἶναι λέγεται κατὰ σύμβολον τοῦ ἀδιάφθορος εἶναι. *Artemidor.* V. [95.] p. 269. μέχρι ἄφθορος ἦν, λαμπρῶς καὶ ἐπιφανῶς τῇ ἀθλήσει ἐχρήσατο, χρησάμενος δὲ ἀφροδισίοις ἀδόξως κατέλυσεν. *Porphyrius* de Abst. Anim. IV. [20.] p. 174. θήλεια μὴ δεξαμένη εἰς ἑαυτὴν ἀναθυμίασιν σπέρματος ἄφθορος λέγεται. Vetus lapis, editus a *Reinesio* Inscript. Class. XI. 13. p. 613. et nuper repetitus a *Donio* Inscript. Class. IV. n. 58, *Muratorio* p. CMLIII. 8. et *Maffeio* Mus. Ve-

Ἡμεδαπός[5]. ἡμέτερος· πολίτης.
Ἠπίαλος[6]. ὁ ῥιγοπύρετος.

ronens. p. CCCXVI. 2. Φλάουιος Τερπνὸς κιθαρῳδὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐτῶν κγ. ἄφθορος. *Flavius Terpnus, citharoedus, Alexandrinus, annorum* XXIII. *investis!* Sic marmor vertendum est. Inepte *Muratorius* reddit *Flavius Jucundus* etc. *incorruptus:* quanquam *incorruptus*, quod ille e diobolari Lexico arripuit, sic etiam dicitur a *Cicerone* Orat. 19. Glossae *Philoxeni*: *Investis*, ἄφθορος. Vide *Is. Casaubonum* ad *Appulei*. Apolog. p. 179. Sed haec praeter institutum. Vix operae est monere, *Timaei* glossam a *Suida* esse descriptam.

134 5. Ἡμεδαπός.] Theag. p. 124. D. καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος. *Amphilytus nostras. Aristophan.* Pace v. 219. Ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων. quod ab eo mutuatus est *Philostrat.* Icon. II. 32. p. 857. καὶ ἡ φωνὴ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἡμεδαποῦ τρόπου. *Callimach.* fragm. 152. Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή. *Lucian.* Phalar. prior. [11.] p. 198. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπός. *Synes.* Dion. p. 48. C. Epist. 147. p. 286. Ἡμεδαπὸς et ἐγχώριος iunxit *Heliodor.* lib. X. [cap. 11.] p. 472. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 262.] Ἡμεδαπή. ἡ οἰκεία χώρα καὶ πατρὶς, ὥσπερ Ἀλλοδαπὴ, ξένη καὶ ἀλλοτρία. Hanc vocem *Moeris* p. 178. Atticis tribuit, et princeps Atticistarum, *Phrynichus* p. 162. [p. 372. *Lob.*] exemplo suo confirmat. Multo rarius ὑμεδαπὸς occurrit. *Clemens Alex.* Protr. p. 35. τῆς δὲ ὑμεδαπῆς ἀπωλείας ἐχόμενοι. *Athenaeus* IX. p. 366. A. οὐχ ὡς ὑμεδαποὶ Ἀθηναῖοι. Ceterum mirari subit, ἡμεδαπὸς inter eas voces, ex quibus obscuritas nascatur, referri a *Theone* Progymn. cap. 13. p. 141. ὅταν καινὸν, ἢ σφόδρα παλαιὸν, ἢ ξένον ἢ τὸ γεγραμμένον· οἷον ἡ ποδοκάκκη καὶ ἡ ἡμεδαπή. Sed locus magnum mendum continet. Legendum: οἷον ἡ ποδοκάκκη καὶ ἡ ἡμιδανάκη. Ut ποδοκάκκη vetustum, sic δανάκη peregrinum vocabulum est. *Hesychius*: Δανάκη. νομισμάτιόν τι βαρβαρικὸν etc. Idem: Ἡμιδανάκιον. νόμισμα ποιόν. Notissimum est *Callimachi* fragm. 110. non ex Hecale, ut viri docti credunt, sed ex *Aἰτίοις* ductum: ὅγε τέθμιον οἴσεμεν ἄλλους, Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον, Δανάκην. ubi vide *Bentleium*.

6. Ἠπίαλος.] *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 42.] Ἠπιάλης. ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων· τὸ δὲ Ἠπίαλος διὰ τοῦ ο μικροῦ ἕτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον. *Theognis* v. 174. *Alciphron* lib. III. epist. ult. *Brodaeus* ad Anthol. lib. I. p. 87. et qui indicantur ad *Hesych.* in v. In *Platone* hanc vocem quae-

Ἤπου *. ἄραγε, μονονουχὶ, αὐτίκα μάλα.
Ἤσχαλλον [7]. ἐδυσχέραινον.
Ἤτριον [8]. τὸ τοῦ ὑφάσματος πλέγμα.
Ἦτρον [9]. ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος,
ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.

rant alii. Glossulam transcripserunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas*.

* [Tria postrema verba μονονουχὶ, αὐτίκα μάλα recentissima manus adiecit asseverante *Bastio* App. Ep. cr. p. 21. et omissa sunt a *Montfauc.* ἤ που extat Polit. V. p. 450. E. X. p. 596. E. Politic. p. 285. D. Gorg. p. 448. A. Euthyd. p. 299. A. Lys. p. 207. D. Euthyphr. p. 4. A. Epist. VII. p. 336. B. Erast. p. 132. B.]

135 7. *Ἤσχαλλον.*] Ex *Herodot.* lib. III. 152. ὁ Δαρεῖός τε ἤσχαλε καὶ ἡ στρατιὴ πᾶσα. lib. IX. 117. καὶ ἤσχαλον οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς ἑωυτῶν ἀποδημέοντες. *Euripid.* Iphig. Aul. v. 920. Ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν, Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις. *Aristid.* Tom. I. p. 286. ὅτι οὖν μειζόνως ἀπορεῖν καὶ ἀσχάλλειν. *Alciphron.* lib. III. ep. 19. *Aristaenet.* lib. I. ep. 15. p. 108. Multa praetermittimus, ne ipsa copia lectoribus molesti simus.

8. *Ἤτριον.*] Phaedr. p. p. 268. A. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ, εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον, ὥςπερ ἐμοί: ubi *Hermias* Scholiis MStis: Ἤτριον λέγεται τὸ εὐφυὲς (l. εὐϋφὲς) ἱμάτιον καὶ ἀραιὸν, ὅπερ φαίνεται μὲν εὐφυὲς (l. εὐϋφὲς), τῷ δὲ κατανοοῦντι διεστηκός ἐστι καὶ ἀραιὸν καὶ οὐκ εὐπαγὲς, ἀλλὰ ταχέως διαῤῥηγνύμενον. Mendosissime apud *Hesychium* scribitur: Ἤτριον. ὑψηλὸς ἔλαφος. ubi scribendum: Ἤτριον. ὕφος λεπτόν. ut est v. Ἄτριον. Inde apud *Hippocrat.* ἐξητριάζειν, *vinum per saccum e tenui linteo confectum colare:* de quo *Adr. Heringa* Observ. cap. 20. p. 168. Εὐήτριον ὕφασμα est Politic. p. 310. E. ubi vide Scholia. Quod inde excerpsit *Pollux* VII. 35. *Herodianus de vocibus Atticis* necdum editus [p. 463. ed. *Pierson.* coll. *Schaef.* ad *Dion. Hal.* de c. v. p. 339.]: Ἔντριος χιτών. ὁ λεπτὸς καὶ εὐϋφής. Lege: Εὐήτριος. *Strabo* XV. p. 1016. Ἐκ τούτου δὲ Νέαρχος φησὶ τὰς εὐητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. quem descripsit *Eustath.* ad *Dionysii* Perieg. v. 1107. *Themistius* Or. XX. p. 237. C. Χιτῶνα ἠμφίεστο λεπτὸν καὶ εὐήτριον. *Pollux* X. 42. στρωμνὴ εὐήτριος. Vide *Eustath.* ad Il. T. p. 1182. *Casaubon.* ad *Athen.* III. 18. p. 188. *Salmas.* ad *Simm. Rhod.* Ov. p. 165. et *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 1727. ut alios taceam.

9. *Ἦτρον.*] Hanc descriptionem *Timaeus* mutuatus est.

Θ.

Θαλλός[1]. πᾶν τὸ θάλλον. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος.

ab *Homero* Il. N. 567 — 569.
136 Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα etc. Glossa pertinet ad Phaedon. p. 118. A. fin. ἤδη οὖν σχεδόν τε αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 262.] Ἦτρον. τὸ ὑπογάστριον οὕτως καλεῖται. μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Locus est p. 690. [p. 472, 12. *Bekk.*] Vide *Pollucem* II. 170. *Moeridem* p. 178. et reliquos Grammaticos. Pro ἦτρον saepe male scribitur ἴτρον, ut apud *Philonem* T. I. p. 45. 57.

1. Θαλλός.] Legg. XII. p. 943. C. στέφανον δὲ τὸ νικητήριον ἑκάστοις εἶναι θαλλοῦ. ibid. p. 946. B. στεφανῶσαι θαλλῷ. Phaedr. p. 230. D. σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὑρηκέναι. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις τήν τε Ἀττικὴν φαίνῃ περιάξειν ἅπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ. Sic pro καρπὸν προσιόντες ἄγουσι legendum docuit Criticorum princeps, *Is. Casaubonus* ad *Athen.* lib. I. cap. 19. p. 59. Hac loquendi formula cum nihil fingi possit venustius, iuvat, quicquid *Casaubonus* in ea explicanda reliquum fecit, in medium proferre. Θαλλὸν προσείειν proprie est *viridem fruticem pecori ostentare et subinde quatere, ut gregem ad sequendum prolicias et, quocunque velis, ducas.* Idem aliis etiam modis effertur, θαλλὸν προσφέρειν, προδεικνῦναι, προτείνειν, θαλλῷ ἕλκειν, ἄγειν, ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν. *Dio Chrysost.* Orat. LXV. p. 604. D. ἀλλ' ἐνίως ἀπὸ θαλλοῦ περιάγοντες, ὥσπερ τὰ πρόβατα. *Philostrat.* Vit. Sophist. lib. II. cap. 10. p. 587. Τούτῳ ἀμφορέα μέν τις οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. ubi quis non miretur *Olearii* inscitiam cum pari 137
negligentia coniunctam? Nam primum θαλλῷ vertit *pedo:* quem ipsum errorem in *Athenaei* interprete castigarat *Casaubonus* l. c. Tum *Platonis* fontem, ex quo *Philostratum* hausisse perspicuum est, prorsus ignoravit. *Platonem* etiam imitatus est *Themist.* Orat. VII. p. 92. C. ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσιόντος καὶ τοὔνομα τοῦτο ἀναισχύντως προϊσχομένου ὥσπερ θαλλὸν ἀφαιρεθῇ τὴν συνήθη τρυφὴν etc. Diceresne, librarios ad hanc locutionem ex omnibus libris expellendam coniurasse? *Themi-*

stius haud dubie scripserat προσείοντος; quanquam fateor, ne sic quidem locum perpurgatum esse. Orat. XVI. p. 210. A. προσείων ὥσπερ θαλλὸν τὴν βασιλέως φιλανθρωπίαν ἦγε τιθασσοὺς καὶ χειροήθεις, μονονου τὼ χεῖρε περιαγαγὼν εἰς τοὐπίσω. ubi *Dionys. Petavius* satis vertendo prodidit huius formulae ignorationem. Eadem, quae *Themistio*, medicina adhibenda est *Libanio* Opp. Tom. II. p. 549. καί τοι καὶ διὰ γραμμάτων ἐκάλουν προσιών· ὥσπέρ τινα θαλλὸν τὸ διὰ τῶν δικῶν χρυσίον. Lege et interpunge: καί τοι καὶ διὰ γραμμάτων ἐκάλουν, προσείων ὥσπερ τινα θαλλὸν, τὸ διὰ τ. δ. χρυσίον. Idem Opp. Tom. I. p. 642. A. οὓς ὁ μισθὸς ἐπὶ πᾶν χωρίον εἷλκεν, ὥσπερ ὁ θαλλὸς τὰ πεινῶντα πρόβατα. Epist. 212. Δοκεῖ δέ μοι, μήδ' ἂν δέξασθαι τὴν διοίκησιν, εἰ μὴ τούτῳ εἵλκετο τῷ θαλλῷ. in quibus exponendis non miramur hominem Graecae linguae mediocriter peritum, *J. C. Wolfium*, aberrasse. Aliquando Graeci simpliciter dicunt προσείειν τι omissa voce θαλλόν, quod nec ipsum doctissimi viri satis intellexisse videntur. *Aelian.* H. A. lib. I. cap. 29. Ἤδη δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ θήρατρα ἕτερα τοῖς ὄρνισι προσείει μωκωμένη. Ita hic locus legendus est ex Cod. Mediceo. Quod *Abr. Gronovius* nuper ex coniectura, ut videtur, recepit προςσείει, agnoscit Codex Augustanus, cuius excerpta inspeximus apud virum egregium et in amicos summe officiosum, *Francisc. Oudendorpium*. Sed tamen, ut diximus, emendandum est προσείει. Singularis et animadversione dignus est locus *Thucydidis* lib. VI. 86. τὸ γὰρ πρότερον ἡμᾶς ἐπηγάγεσθε, οὐκ ἄλλον τινὰ προσείοντες φόβον, ἢ, εἰ περιοψόμεθα ὑμᾶς ὑπὸ Συρακουσίοις γενέσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν. ubi dubitat *Dukerus*, V. C. utrum φόβον προσείειν ab hac ratione, quam explicuimus, ductum sit, an ab 138
iis, qui gladios hastasque vibrant. Prius verissimum esse satis ostendit ἐπηγάγεσθε. Ex quo clarum est, hanc locutionis vim esse: *obiecto et ostentato metu, qui aliunde immineat, ad suas partes traducere.* Cum haec ita in chartam coniecta legisset admirabilis ille humaniorum literarum magister, *Ti. Hemsterhusius*, sic ea, pro suo erga me meaque omnia studio, supplenda et exornanda duxit: „Commodum illud „*Augustini* Tract. XXVI. in *Joh.* „Euang. *Ramum viridem ostendis ovi et trahis illam.* Egregie *Casaub.* quanquam *Athenaei* locus cum iisdem vitiis descriptus est ab *Eustath.* ad Od. „Δ. p. 1703. v. 10. *Themistius* „minima mutatione sic refingendus: ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου „προσείοντος καὶ τοὔνομα τοῦτο „ἀνάσχ. &c. Procopium intelligit, qui, arrepto imperio, „Constantinum se genere contingere prae se ferebat eiusque „nominis illecebra Constantinopolis cives allectatos ductabat. „Audacior quidem orationis figura, sed quae tamen *Aeliano* „itidem corrupto non displicuit „Ep. XVI. σὺ δέ μοι καὶ

Θέρμη[2]. ὁ πυρετός.

,,αὐλητρίδας προσείεις (editur ,,προςίῃς; uterque interpres, qua-,,si ad προςίημι pertineret, hic ,,*adhibebis*, ille *admoves* Latine ,,verterunt) καὶ ᾠδὰς, ὦ κατα-,,γέλαστε. Ab eadem ratione fa-,,ctum, ut haec macula novissi-,,mum etiam *Clementis Alex.* edi-,,torem fefellerit Strom. II. p. ,,487. v. 35. καθάπερ οἱ ἀπε-,,λαύνοντες τὰ θρέμματα θαλ-,,λοὺς προςιέντες. Vere Med. ,,C. in altero *Aeliani* loco προ-,,σείει; verborum, quae sequun-,,tur, integra sunt a doctis viris ,,vexata; verum ulcus praetervi-,,sum, quod equidem ita legen-,,do sanari posse arbitror: προ-,,σείει μωκωμένη καὶ ἄλλοτε ἄλ-,,λην ἰδέαν προςώπου στρέφου-,,σα, ὑφ' ὧν αἱροῦνται καὶ πα-,,ραμένουσιν ἐννεοὶ πάντες ὄρνι-,,θες, ἠρημένοι δέει καὶ μάλα ,,γε ἰσχυρῷ, ἐξ ὧν ἐκείνη μορ-,,φάζει. δέος intellige *stuporem*, ,,ut saepe alibi. Ceterum in ter-,,tio eiusdem scriptoris loco de ,,Anim. VII. 13. pro τὰ δὲ τε-,,λευταῖα ὑποσείων ἄρτους τε ,,καὶ μάζας multo malim προ-,,σείων, vel, quod aptius stru-,,cturae congruit, προέσειεν, ,,προὔσειεν. Eadem labe libe-
139 ,,ratus est ab *Aem. Porto*, ce-,,teroqui Critico sane non acu-,,tissimo, *Aelianus* apud *Suid.* ,,in Γοργώ. Hac medicina, fuit, ,,quum opinarer indigere *Lucia-*,,*num* Hermot. [68.] T. I. p. 810. ,,82. θαλλῷ προδειχθέντι ἀκο-,,λουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα· ,,magis proprium et nitidius vi-,,debatur προσεισθέντι; verum etsi ,,rarior, usus tamen idem obti-,,net in προδεῖξαι. *Basil.* Ep. I. ,,p. 70. B. ὥςπερ τι θρέμμα ,,θαλλῷ προδεικνυμένῳ ἑπόμε-,,νος. Hinc δελεάσματα προδει-,,κνῦναι apud *Themist.* p. 271. C. ,,et tyranni, ut plebem lactent, ,,initio consueverunt προδεικνῦ-,,ναι χρεῶν ἀποκοπὰς etc. p. ,,95. C. quae sunt a *Platone* du-,,cta prope finem lib. VIII. Πο-,,λιτ." Hactenus ille. *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 123. [T. II. p. 155. ed. nov.] hac mea et *Hemsterhusii* disputatione adiutus bene vidit, in *Aeliano* H. A. XVII. 22. legendum esse: θέλγων τὴν ἀκοὴν ὕμνῳ τινὶ γαμικῷ, προσείοντι Σειρῆνας. ut IV. 16. Σειρῆνας εἰς τὸ ἐφολκὸν προτείνει τῶν ἄλλων. At idem ad *Theocrit.* Eid. X. 71. p. 396. perperam huc trahit *Asclepiadis* Epigramma Anthol. VII. p. 587. Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ὤμοι· ἐγὼ δὲ Τήκομαι, ὡς κηρὸς πὰρ πυρὶ, κάλλος ὁρῶν. Lege: Τὼ 'φθαλμὼ Διδύμης με συνήρπασαν. *Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis.* [v. *Jacobs.* Animadvv. in Anthol. Gr. I. 2. p. 42.] Cum *Timaeo* congruunt *Suidas* et *Cyrillus* Lexico MS.

2. Θ έ ρ μ η.] *Timaeus*, ut opinor, θέρμα scripsit: ut est in Theaetet. p. 178. C. Οἷον θέρμα· ἆρ' ὅταν τις οἰηθῇ ἰδιώτης αὑτὸν πυρετὸν λήψεσθαι καὶ ἔσεσθαι ταύτην τὴν θερμότητα.

Θαύματα³, νευροσπάσματα.—

Neutrum τὸ θέρμα ex *Aristophane* laudat *Pollux* IV. 186. ex *Menandro* Lexicon Regium MS. [cf. *Zonar.* Lex. T. I. c. 1030. sq.] quod *Phavorinus* in v. descripsit: Θέρμη καὶ Θέρμα. Φερεκράτης· Σκέψαι δέ μου Τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω. καὶ Μένανδρος· Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τ' Ἐπέλαβεν αὐτόν. Οὐκ εὖ τοίνυν οἱ λέγοντες, ὅτι Θέρμα μὲν ἡ πυρεκτικὴ, Θέρμη δ' ἡ πόλις. *Menandri* locum in usus suos convertit *Aelianus* Epist. 2. sed θέρμα notio-
140 ne θέρμη commutans. Ex iis, quae diximus, satis intelligitur, falli *Phrynichum*, perdoctum cetera Grammaticum, de Dict. Att. p. 146. [p. 331. *Lob.*] sic scribentem: Θέρμα. οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ ᾱ, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης, οὔθ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων· θέρμη δέ. Recte ait, *Thucydidem* θέρμη dixisse II. 49. πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ ἐλάμβανον. quem imitatur scriptor incertus apud *Suid.* v. Ἰσχυράν. At male negat, θέρμα apud veteres Comicos et *Platonem* reperiri. Latini etiam *calorem* pro febre dicunt, ut *Tibullus* IV. 11. 2. ubi vide *Heynium* nostrum.

3. Θαύματα.] Sic ex coniectura emendavimus. Nam Codex MS. vitiose praebebat: Θραύματα. νεβροσπάσματα. Una litera emendatius *Photius* Lexic. MS. *Timaeum* nostrum pro more compilans, et *Etymol. M.* p. 454. 16. Θραύματα. νευροσπάσματα. Θαύματα, quae Latini *miracula* vocant, sunt *praestigiae circulatorum imagunculas nervis moventium, ut imperitum populum stupore defigerent.* Vide *Is. Casaubonum* ad *Theophrast.* Char. cap. 6. p. 181. [p. 85. *Fisch.*] *Th. Gatakerum* ad *M. Antonin.* VII. §. 3. p. 207. et interpretes ad *Diodor. Sic.* Excerpt. p. 607. *Plato* Polit. VII. p. 514. B. παρ' ἣν ἴδε τειχίον παρῳκοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνῦσιν. Legg. I. p. 644. D. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστηκός. οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε γιγνώσκομεν· τόδε δὲ ἴσμεν, ὅτι ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ἢ μήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσί τε ἡμᾶς, καὶ ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν, ἐναντίαι οὖσαι, ἐπ' ἐναντίας πράξεις. quem locum ob oculos habuit *Philo* T. II. p. 12. laudavit *Eustath.* ad Il. Ψ. p. 1333. et explanarunt *Casaubon.* ad *Pers.* Sat. V. p. 434. et *Muretus* Operum Tom. III. p. 534. Legg. II. p. 658. B. οὐ θαυμαστὸν δὲ, εἴτις καὶ θαύματα ἐπιδεικνὺς μάλιστ' ἂν νικᾷν ἡγοῖτο. *Juncus* apud *Stob.* p. 873. καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς ἢ τινος ἀγορᾶς, ἐν ᾗ δει- 141
κνύουσιν οἱ θαυματοποιοὶ τὰ θαύματα. *Philo* T. I. p. 28. ἃ δὴ πάντα, καθάπερ ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ

Θεηπολεῖν[4]. θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον.

Θεσμοθέται[5]. νομοθέται ἢ νομοφύλακες.

Θόλος[6]. οἶκος περιφερὴς, ἐν ᾧ οἱ Πρυτάνεις

νευροσπαστούμενα, τότε μὲν ἠρεμεῖ, τότε δὲ κινεῖται. *Dio Chrys.* Orat. VIII. p. 132. A. πολλῶν δὲ θαυματοποιῶν, θαύματα ἐπιδεικνύντων. Orat. XX. p. 264. B. τὸν δὲ ὀρχούμενον, τὸν δὲ θαῦμα ἀποδιδόμενον. *Maxim. Tyr.* Diss. XXI. p. 247. Ἤδη δέ τις καὶ ἐπὶ γελοίου χρείᾳ παρελεύσεται, καὶ ἄλλος ἐπὶ θαυμάτων. Diss. XXXV. p. 413. Saepe θαῦμα ad alias praestigias transfertur. *Plato* Sophist. p. 233. A. Τί ποτ' οὖν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; Legg. VII. p. 804. B. θαύματα ὄντες τὸ πολὺ, σμικρὰ δὲ ἀληθείας ἄττα μετέχοντες. *Euripid.* Bacch. v. 1061. et *Aelian.* H. A. lib. V. cap. 2. Qui has ludicras artes exercebant, θαυματοποιοὶ dicebantur. *Plato* Sophist. p. 235. B. Ipsa ars θαυματοποιΐα. Sophist. p. 224. A. 268. D. Polit. X. p. 602. D. θαυματουργία Legg. II. p. 670. A. θαυματουργεῖν Tim. p. 80. C. Sed ab his neurospastis omnino distinguendi sunt ii, qui αὐτόματα *aliaque opera mechanica conficiebant*, θαυματοποιοὶ et ipsi appellati. De quibus *Manetho* IV. 438. Μηχανικοὺς τεύχει τε καὶ ὀργανοπήκτορας ἄνδρας, Τεκτοσύνης τ' ἄρχοντας, ἰδ' αὐτοδίδακτα τέχνησιν Θαύματα δαιδάλλοντας. Vide *Hemsterh.* ad *Polluc.* VII. 189. Hanc mirabilium machinarum construendarum rationem, quae olim mechanices pars erat, elegantissime tradidit *Hero Alexandrinus*, cuius Θαυματοποιητικὰ vel Αὐτοματοποιητικὰ extant inter Veteres Mathematicos Paris. 1693. fol. editos.

4. Θεηπολεῖν.] Verbum θεηπολεῖν, vel, ut in Editionibus vulgatis legitur, θεοπολεῖν, *Platoni* proprium est, nec ullum eius exemplum apud alios scriptores reperitur. Legg. X. p. 909. D. ὃς ἐλάττω τε εἰς θεοὺς αὐτῶν τοὺς πολλοὺς ἔργῳ καὶ λόγῳ πλημμελεῖν ἂν ποιοῖ, καὶ δὴ καὶ ἀνοήτους γίγνεσθαι ἧττον, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι θεοπολεῖν παρὰ νόμον. Ex *Timaei* explicatione intelligitur, θεηπολεῖν fere idem esse, quod ἀγείρειν τῷ θεῷ, de quo ad v. Ἀγείρουσαν p. 9. Ceterum in *Timaeo* verbum ἔχοντα, quod librario- 142
rum culpa exciderat, revocavimus, secuti *Photium* Lexico MS. *Suidam* et *Etymol. M.* p. 444. 27. qui sic in suis *Timaei* exemplis scriptum repererunt. *Photii* etiam haec glossa est: Θεοπολεῖν. τὸ περὶ θεοὺς ἀναστρέφεσθαι.

5. Θεσμοθέται.] Tim. p. 42. D. διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα. Ipsum nomen θεσμοθέται, culpa fortasse mea, non annotavi ex *Platone*. Glossam a *Timaeo* mutuatus est *Suidas*.

6. Θόλος.] Apolog. p. 32. C. οἱ τριάκοντα αὖ μεταπεμψά-

συνειστιῶντο. *Πρυτανεῖον δὲ ὠνόμασται, ἐπεὶ πυρῶν ἦν ταμιεῖον.*

Θολῶσαι[7]. *θολερὸν ποιῆσαι.*

Θράττει[8]. *ταράττει, κινεῖ.*

Θυηπολοῦσι[9], *περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι.*

μενοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν Θόλον. et mox: *ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς Θόλου ἐξήλθομεν.* Frequens τῆς *Θόλου* mentio est apud veteres, tanquam *Andocid.* de Myster. p. 194. [p. 98, 45. *Bekk.*] *Socrat.* Epist. p. 194. et alios, quos *Meursius* de Ceramico gem. cap. 7. indicavit. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 264.] *Θόλος. τόπος τὶς ἐν τοῖς ἀρχείοις κληθεὶς, διὰ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς. ἦν γὰρ θολοειδὴς, καὶ ὀροφὴν εἶχε περιφερῆ οἰκοδομητὴν, οὐχὶ ξυλίνην, ὡς τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα. λέγεται δὲ θηλυκῶς ἡ θόλος.* ex quo *Etymologo M.* p. 453. 30. qui illud descripsit, pro *λιθοειδὲς* redde *θολοειδὲς*, ut *Hemsterh.* ad *Polluc.* VII. 174. correxit ex *Ulpiano* ad *Demosth.* de F. L. p. 254. *Sext. Empiric.* adv. Gramm. I. 7. p. 248. ait, *θόλος* ab aliis masculino genere, ab aliis feminino efferri. Usitatius tamen est *ἡ θόλος*, inprimis cum locus, ubi Prytanes epulabantur, significatur. *Suidas* in paucis a nostro *Timaei* exemplari differt, hanc exhibens scripturam: *ἐν ᾧ Πρυτάνεις εἱστιῶντο. Πρυτανεῖον δέ τι ἰδίως ὠνόμασται* etc. Sed convenit *Photius* Lexic. MS. nisi quod ibi *πῦρ* pro *πυρῶν* male scribatur.

7. *Θολῶσαι.*] Nescio, quo glossa pertineat. Legg. VII. p. 824. C. nomen *ἀναθόλωσις* occurrit: *ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ ἐξέστω* 143
θηρεύειν, μὴ χρωμένον ὀπῶν ἀναθολώσει μόνον. quae laudat *Suidas* v. *Ἀναθολώσει.* *Θολερὸς* etiam non semel in *Platone* reperias. Phaedon. p. 113. A. *ἐντεῦθεν δὲ (ποταμὸς) χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης.* Tim. p. 58. D. *ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος.* ibid. p. 92. B. *εἰς ὕδατος θολερὰν καὶ βαθεῖαν ἔωσαν ἀνάπνευσιν.* *Hesychius: Θολερόφρον. μέγα.* Corrige: *Θολερόχρουν. μέλαν.* Pro *θολὸς* et *θολερὸς* veteres etiam *ὀλὸς* et *ὀλερὸς* dixerunt. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 12.] *Ἀναθολοῦσθαι. ἀναταράττεσθαι· παρὰ τὸν θολὸν τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὅλον λέγουσιν.* Vide *Foësium* Oecon. *Hippocart.* v. *Ὅλον.* [cf. *Monk.* et *Wustemann.* ad *Eurip.* Alcest. v. 1072. *Creuzeri* Melett. P. I. p. 44.]

8. *Θράττει.*] Vide ad v. *Ἐνθράττειν* p. 93.

9. *Θυηπολοῦσι.*] Praepositionem *διὰ*, quae ex Cod. nostro elapsa erat, ex *Photio* MS.

Θυήματα[10]. θυμιάματα: ἄλφιτα δέ ἐστι ταῦτα οἴνῳ καὶ μέλιτι δεδευμένα:

et *Suida* restituimus. Polit. II. p. 364. E. Βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως — καθ' ἃς θυηπολοῦσι πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν etc. *Euripid.* Troad. v. 330. Κατὰ σὸν ἐν δάφναις Ἀνάκτορον θυηπολῶ. *Dionys. Halic.* A. R. II. [67.] p. 127. θυηπολούσας τε καὶ τὰ ἄλλα θρησκευούσας κατὰ νόμον. Θυηπολία est *sacrificium*. *Apollon. Rhod.* lib. I. v. 1124. ἀμφὶ δὲ φύλλοις Στεψάμενοι δρυΐνοισιν θυηπολίης ἐμέλοντο. *Getuli* Epigr. editum a *Dan. Heinsio* Poëm. p. 149. σοὶ τάδε πέμπω Ψαιστία, καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης. *Myrini* Epigr. apud *Kuster.* ad *Suid.* v. Κράντορες· Δεξαμέναι λαμπρῆς δῶρα θυηπολίης. *Philippi* Epigr. apud eundem ad *Suid.* T. II. p. 289. ἐπ' εὐιέρους βῆθι θυηπολίας. *Metrodori* Epigr. apud *Salmas.* Exerc. *Plin.* p. 745. *Plutarch.* Tom. II. p. 1102. A. [*Dionys. Hal.* A. R. I. 21. *Heliod.* III. 2.]

10. Θυήματα.] Θύημα, θῦμα, θύωμα non nisi forma differunt. Ut θῦμα est à θύω, sic
144 θύημα a θυέω, et θύωμα a θυόω. A θύω etiam est θύλη, θυλάω; unde eiusdem vox potestatis θύλημα. In his omnibus mansit nativa vis verbi θύω, quae est *adolendi* vel *fiendi*. Fio enim (unde *suffio*, *suffimentum*) antiquissimi Latini dixere pro Aeolum φύω, quod ipsum est θύω; ut θίγειν, φίγειν, σκύθος, σκύφος etc. Sed insolentiorem illam formam θύημα, credibile est, saepe a librariis in vulgatiorem θῦμα esse mutatam. In *Platone* certe θῦμα decies legas, θύημα ne semel quidem. Politic. p. 290. E. Polit. II. p. 378. A. Critias p. 119. D. Legg. V. p. 741. C. VI. p. 782. C. VII. p. 799. A. VIII. p. 835. B. X. p. 888. C. 909. E. XII. p. 948. C. Si quis vero, antiquos Grammaticos secutus, θῦμα et θύημα ita distinguere malit, ut prius sit ampliore significatione, *quicquid immolatur*, posterius contractiore *suffimentum*, vel *farra melle vinoque imbuta*; θύημα, suspicari possit, restituendum esse Legg. XII. p. 953. E. μὴ βρώμασι καὶ θύμασι τὰς ξενηλασίας ποιουμένους, καθάπερ ποιοῦσι νῦν θρέμματα Νείλου. *Hesychius*: Θυήματα. τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Idem: Θυάματα. θυμιάματα. Vide *Erotian.* h. v. De voce θύλημα exquisite disputarunt *Is. Casaub.* ad *Theophr.* cap. 11. p. 236. [p. 131. *Fisch.*] et *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. v. 600. Ea reddenda videtur *Pherecrati* apud *Clement. Alex.* Strom. VII. p. 847. Excerpt. *Grotii* p. 513. Εἶτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι, Οὐλήμασι κρύπτετε πολλοῖς. Lege: Θυλήμασι κρ. π. id est, *ossa multis libis con-*

Θυραυλεῖν[11]. ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι καὶ ἀναστρέφεσθαι.

tegitis. Idem *Pherecrates* θυλήματα alio loco θυμέλας vocavit. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 42.] Θυμέλη. νῦν μὲν θυμέλην καλοῦμεν τὴν τοῦ θεάτρου σκηνήν· καὶ ἔοικε παρὰ τὸ θύειν κεκλῆσθαι ὁ τόπος οὗτος. Φερεκράτης δὲ τὰ θηλύματα (θυλήματα leg. cum *Sallierio*), ἅπερ ἐστὶ ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα, ἃ οὗτος (l. ὡσαύτως) καλεῖ Θυμέλας. Quo referenda est glossa *Hesychii*: Θυμέλαι. τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα.

11. Θυραυλεῖν.] Hoc verbum proprie dicitur de perdite
145 amantibus, qui a puellis exclusi ante fores sub divo pernoctant, παρακλαυσίθυρον cantantes: qua de re *Is. Casaub.* ad *Pers.* Sat. V. p. 452. [*Welcker.* ad *Philostr.* Imagg. p. 205.] *Philo* T. I. p. 306. πρὸς δὲ τὰς ἐρωτικὰς μίξεις ἐπειγόμενοι κωμάζουσι καὶ θυραυλοῦσι. *Plutarch.* Amator. p. 759. A. ἀλλὰ καὶ παρόντες ἐρῶσι, καὶ ἀπόντες ποθοῦσι· καὶ μεθ' ἡμέραν διώκουσι, καὶ νύκτωρ θυραυλοῦσι. *Philostrat.* Epist. 53. p. 940. εἰς δὲ θητείαν (Amoris) ὑπήχθη πικράν, ἧς ἔργα θυραυλίαι (sic leg. non θυραυλικὰ) καὶ χαμαικοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. *Aristaenet.* lib. II. ep. 20. Νέος ἐρωτικὸς ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ θυραυλῶν γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπειθούσῃ. Has τῶν δυσερώτων θυραυλίας *Plato* Sympos. p. 183. A. et ex eo *Aristaenet.* l. c. κοιμήσεις ἐπὶ θύραις vocant. Longe pulcherrimus est locus Sympos. p. 203. D. (Ἔρως) χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαιθρίοις κοιμώμενος. quem rursus *Aristaenet.* l. c. et praeter hunc *Themist.* Orat. XIII. p. 162. D. [cf. XXIX. p. 347. E.] suos in usus converterunt: σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς, καὶ θυραυλῶν ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὰ πολλά. Sed eiusdem verbi vis tam late patet, ut de omnibus, qui quacunqne de caussa foris degunt, dicatur. *Plato* Politic. p. 272. A. γυμνοὶ δὲ καὶ ἄστρωτοι θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέμοντο. Legg. III. p. 695. A. ποιμένας ἀπεργάζεσθαι μάλα ἰσχυροὺς, καὶ δυναμένους θυραυλεῖν, καὶ ἀγρυπνεῖν. [*Xenoph.* Oecon. VII. 30. τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν.] *Dio Chrys.* Orat. VI. p. 88. B. ἐκεῖνοι μὲν ὁρῶντες ῥιγοῦντα καὶ θυραυλοῦντα καὶ διψῶντα πολλάκις. VIII. p. 131. A. ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν. XXV. p. 281. ἔτι νῦν μαστιγοῦνται Λακεδαιμόνιοι, καὶ θυραυλοῦσι, καὶ γυμνητεύουσι. LX. p. 580. A. *Themist.* Orat. II. p. 39. C. VI. p. 81. B. VIII. p. 119. D. et alibi. *Synes.* de Regn. p. 12. C. 15. C. de Insomn. p. 150. C. Corrupte *Hesychius*: Θήραυλος. ἀγρός τις. Legendum: Θύραυλος. ἀγρώστης. Vide *Stephan. Byzant.* v. Αὐλή, et *Casaubonum* Exerc. II. in *Baron.* p. 173.

Θῶπες[12]. οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ τινὶ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ.

I.

Ἴδιον[1]. ἰδιωτικόν.

12. Θῶπες.] Theaetet. p. 175. E. ὅταν ἐς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα. οἷον
146 στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι, μηδὲ ὄψον ἡδῦναι, ἢ θῶπας λόγους. ubi vide Scholia. Quam loquendi rationem arbitror *Platonem* ab *Euripide*, deliciis suis, sumpsisse. Sic enim ille Syleo, in Excerpt. *H. Grotii* p. 429. πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Sed eandem etiam ducere potuit ex *Epicharmo*, cuius hoc fragmentum est apud *Pollux.* IX. 82. tentatum a *Toupio* Emend. *in Suid.* T. III. p. 259. [T. II. p. 312. ed. nov.] Καὶ πάντα γιγνώσκοντι τῷ τι λόγῳ. Lege: Καὶ πάντα γιγνώσκοντι θωπὶ λόγῳ. *Euripidea* laudavit *Philo* T. I. p. 127. T. II. p. 53. et imitando expressit T. II. p. 52. τοὺς θῶπας λόγους ἑτέροις καταλιπών. p. 532. τοὺς θῶπας αὐτοῦ λόγους καὶ κεκομψευμένους ἐπὶ φενακισμῷ. p. 533. λόγους θῶπας καὶ μακρὰς ῥήσεις πεπλασμένων ἐγκωμίων συνείρων. p. 569. παρεσκευασμένοι μὲν θῶπας λόγους. p. 633. Μελετήσασα γὰρ θῶπας λόγους. *Damascius* apud *Phot.* p. 1069. ἐθεράπευε τὰ δίκαια καὶ φιλοσοφίᾳ πρέποντα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάναυσον. Vide *Wesselingium* ad *Herodot.* III. 80. Variata loquendi formula *Plato* Legg. X. p. 906. B. dixit: πείθουσι θωπείαις λόγων. *Suidas, Timaeum* describens, in fine glossae adiecit λόγοι, e *Platonis* contextu. At cum *Timaeo* congruit *Photius* Lexico MS, nisi quod τῇ pro ἐπὶ vitiose scribatur. [Postrema glossae verba in cod. sic se habent: ἐπὶ κολ^{ά}, quod docente *Bastio* App. Ep. crit. p. 21. non significat ἐπὶ κολακείᾳ, ut dedit *Ruhnk.*, sed ἐπὶ κολάκευσιν.]

1. Ἴδιον.] Gorg. p. 469. E. καὶ τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰ ἴδια. Phaedr. p. 261. A. οὐ μόνον ἐν δικαστηρίοις, καὶ ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδίοις. Polit. II. p. 366. E. οὐδεὶς πώποτε οὔτ' ἐν ποιήσει, οὔτ' ἐν ἰδίοις λόγοις ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ. Legg. XII. p. 961. B. ἡνίκ' ἂν τῶν ἄλλων πράξεων ἰδίων τε καὶ κοινῶν καὶ μάλιστ' ᾖ τις σχολὴ παντί. Sic centies ἰδίᾳ, *privatim*, opponitur δημοσίᾳ, *publice*. Hipp. Mai. p. 147
281. B. 282. C. Gorg. p. 484. D. Vide Schol. Comici ad Plut. v. 908. et ad Ran. v. 462. et *Harpocrat.* in v. Hic igitur vocis

Ἰδίειν[2]. ἱδροῦν.
Ἱεράτω[3]. κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω. Ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύται.

usus cum tam tritus sit, iure mireris, *Mangeium* in *Philone* T. II. p. 359. ἐν πᾶσι τε χωρίοις ἰδίοις τε καὶ δημοσίοις in ἰδιωτικοῖς τε καὶ δημοσίοις mutasse. Transcripsit glossulam *Suidas*.

2. Ἰδίειν.] Hoc quoque verbum in *Platone* abolitum est, glossa ἀνιδροῦν in eius locum substituta. Tim. p. 74. C. θέρους μὲν ἀνιδροῦσαν καὶ νοτιζομένην ἔξωθεν ψῦχος κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξειν οἰκεῖον. Sic editi libri. Sed bonum factum, quod veteres Codices veram lectionem conservarunt. Nam Tubingensis, *Timaeo* consentiens, habet ἰδιοῦσαν, meus ἐνιδιοῦσαν pro ἀνιδιοῦσαν, ut puto. Ἰδίειν vetus comoedia, id est, Atticae linguae norma, teste *Apollonio* Lex. *Homer.* p. 357. frequentissime usurpavit. Ita *Aristophan.* Ran. v. 239. ὁ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι. Pace v. 84. Πρὶν ἂν ἰδίῃς. ubi vide Schol. Avib. v. 792. Οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον. Quo magis miror, illud a *Luciano* Lexiph. [2.] p. 323. tanquam obsoletum rideri. Ipse tamen oblitus sui non semel eo usus est, e. g. De merc. conduct. [15.] p. 671. Pro laps. in sal. [1.] p. 725. *Liban.* Opp. T. I. p. 330. D, ἐγὼ δὲ ἴδιον, ἐκαλινδούμην, ἔτριβον τὴν κεφαλήν. Plura *Adr. Heringa* Observ. cap. 6. p. 45. Ἀνιδιτὶ est Legg. IV. p. 718. E.

3. Ἱεράτω.] Etsi nihil a glossographo nostro discrepant *Photius* Lex. MS. *Suidas* et *Etymol. M.* p. 468, 42, malim tamen legere ἱεράσθω. Nam Activum vereor ut quisquam veterum scriptorum usurparit. Qua de re, reperto aliquando, ad quem glossa pertineat, loco, liquidius poterit iudicari. Grammatici recte tradunt, ἱεροῦσθαι dici ea, *quae diis consecrantur*: ἱερᾶσθαι ii,
qui sacerdotio funguntur. Quod 148
discrimen non ipsi veteres scriptores, sed interdum eorum librarii, neglexerunt, ut in exemplis, quae *Fr. Sylburgius* ad *Pausan.* lib. II. p. 186. collegit. *Herodot.* II. 35. ἱρᾶται γυνὴ μὲν οὐδεμίη οὔτε ἔρσενος θεοῦ, οὔτε θηλέης. Frequens verbum est in marmoribus antiquis. *Gruter.* p. 457. 1. Ποντικὸς Ἀσκληπίου — ἀστυνομήσας, ἱρασάμενος τῇ πατρίδι etc. ubi *Reinesius* Inscr. Class. I. n. 243. p. 225. scribit ἱερατευσάμενος, addens, ἱρασάμενος esse ἀδόκιμον. Quod tam docto viro excidisse nollem. Lapis apud *Chishullum* Ant. Asiat. p. 168. et *Murator.* Inscr. p. 643. Γαλατῶν ὁ δῆμος ἱρασάμενος Καίσαρι σεβαστῷ. Alius apud *Maffeum* Mus. Veron. p. 42. Ἁ πόλις Νειραν.. Ἀλέξα ἱερασαμένην ἀρετῆς ἕνεκεν θεοῖς. Vide *Dukerum* ad *Thucyd.* V. 1. et *Taylorum* ad Marm. Sandvic. p. 17. [*Ruhnk.* et *Valck.* Epp. ed. *Tittm.* p. 164.]

Ἱερομηνία[4]. μὴν, ἐν ᾧ ἡμέραι εἰσὶν ἑορταστικαί.
Ἱερομνήμονες[5]. οἱ εἰς Πύλον ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς.
Ἴκταρ[6]. ἐγγύς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι.
Ἱμᾶν[7]. ἀνέλκειν, ἀνασπᾶν.
Ἰπνοπλάθαι[8]. φουρνοπλάσται.

4. *Ἱερομηνία.*] Glossa insititia videtur, ut plures in hac ipsa litera. De ἱερομηνίᾳ vide, quos laudat *Hemsterhus.* ad *Hesych.* T. II. p. 26.

5. *Ἱερομνήμονες.*] Horum nulla in *Platone* mentio est. Nec de iis disputare attinet post *Th. Reinesium* ad Inscr. Class. I. n. 241. p. 223. et *Anton. Dalenum* Diss. VI. de Antiq. et Marm. p. 450. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 266.] et *Photius* Lex. MS. *Ἱερομνήμονες. οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάστης πόλεως. ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν. ἱερὰ δέ ἐστι τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα, καὶ ἱερὸν τὸ συνέδριον τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων.* Quam glossam cum *Etymologus M.* p. 468. 50. totidem verbis descripserit, perspicuum est, verba, quae mediae glossae apud *Etymol.* intrusa sunt, *Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, οὕτω καλοῦντες*, ad aliam glossam *Ἱερὸς γάμος* pertinere: quod sagacissime vidit *Hemsterhus.* ad *Hesych.* T. II. p. 28. Glossa nostra etiam est
149 apud *Photium* Lex. MS. et *Suidam*, quorum ille pro *Πύλον* exhibet *Πυλαίους*, hic *Πυλαίαν*. Nec multum discrepat *Hesychius.*

6. *Ἴκταρ.*] Respicit Polit. IX. p. 575. C. *Καὶ ταῦτα δὴ πάντα, πρὸς τύραννον πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως παραβαλλόμενα, τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἴκταρ βάλλει.* ubi vide Scholia. Eum locum laudant *Zenobius* V. 55. *Moeris* p. 190. et Schol. *Luciani* ad Lexiph. p. 346. *Aelian.* H. A. lib. XV. cap. 29. *οὐδὲ ἴκταρ ἔλεγε βάλλειν πρὸς τὸ αὐτῆς κάλλος.* *Ἴκταρ* antiqua vox est, et Tragicis propria, monente Scholiast. *Hesiod.* ad *Θεογον.* v. 691. quam nominatim *Aeschyli* auctoritate probat *Erotianus* in v. Oritur vero haud dubie ab ἴκω, ut ἶθαρ, εἶθαρ ab ἴω vel εἴω. Videndus *Adr. Heringa* Observ. cap. 20. p. 167. *Timaei* glossam Lexicis suis inseruerunt *Photius* MS. et *Suidas.*

7. *Ἱμᾶν.*] Vide sup. *Ἀνιμᾶν.* Glossam hinc habet *Suidas.*

8. *Ἰπνοπλάθαι.*] Glossa referenda est ad Theaetet. p. 147. A. *εἰ ἀποκριναίμεθα αὐτῷ, πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, οὐκ ἂν γελοῖοι ὦμεν;* Qui locus notandus est ob insignem scripturae varietatem. Plerique libri lectionem, quam posuimus, habent. At in editione Basil. secunda pro κο-

Ἰνδάλλεται[9]. φαντάζεται.

Ἱππαγρέται[10]. τρεῖς οὗτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ.

ροπλάθων legitur ἰπνοπλαστῶν, in Codice MS. quo *Cornarius* in Eclogis p. 191. [p. 22. ed. *Fisch.*] usus est, ἰπνοπλάθων. Eandem scripturam a Scholiaste in exemplo suo repertam esse, haec eius notula ostendit: ἰπνοπλάθων. γράφεται κοροπλάθων. Iam cum *Timaeus* hoc loco ἰπνοπλάθους, et alio κοροπλάθους in Lexicon suum retulerit, id certissimo argumento est, se utramque lectionem sic in *Platone* suo coniunctam reperisse: πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν ἰπνοπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων etc. Pro ἰπνοπλάθοι et κοροπλάθοι in deterioribus
150 *Platonis* libris scribitur ἰπνοπλάσται et κοροπλάσται. *Timaei* Codex ἰπνοπλάθαι. Sed alteram formam, tanquam magis Atticam, commendant *Moeris* p. 234. et *Thom. M.* p. 552. Ἰπνοπλάθος etiam est apud *Polluc.* VII. 163. et *Harpocrat.* v. Ἰπνὸς, ubi *J. Gronovius* nugatur.

9. Ἰνδάλλεται.] Theaetet. p. 189. E. τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται, διανοουμένη, οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι, αὐτὴ ἑαυτὴν ἐρωτῶσα. Polit. II. p. 381. E. ὡς ἄρα θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ, πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. Legg. XII. p. 959. A. τὸ δὲ σῶμα ἰνδαλλόμενον ἡμῶν ἑκάστοις ἕπεσθαι. *Aristophan.* Vesp. v. 188. et ibi Scholiast. *Aretaeus Capp.* de Causs. morb. diut. lib. I. p. 32. καὶ τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλῳ κατ' ὄψιν ἰνδάλλεται. Inprimis hoc verbum poëtis placuit, ut *Homero* Il. P. 20. *Apollon. Rhod.* I. 1297. [*Euphorioni* ap. Schol. ad *Arati.* Phaen. v. 519.]

10. Ἱππαγρέται.] Hos equitum praefectos omnium optime describit *Xenophon* de Rep. Lacedaem. [c. 4. 3.] p. 679. D. αἱροῦνται τοίνυν αὐτῶν οἱ Ἔφοροι ἐκ τῶν ἀκμαζόντων τρεῖς ἄνδρας. οὗτοι δὲ Ἱππαγρέται καλοῦνται. τούτων δὲ ἕκαστος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει, διασαφηνίζων ὅτου ἕνεκα τοὺς μὲν προτιμᾷ, τοὺς δὲ ἀποδοκιμάζει. Sed et *Xenophontis*, et aliorum scriptorum loca, in quibus eorum mentio fit, collegerunt *Jo. Meursius* Misc. Lacon. II. 4. p. 117. et *Jo. Albertus* ad *Hesych.* in v. Eosdem ἱππαγρέτας alio nomine παιδαγρέτας dictos esse, ex *Hesychio*, sed castigato, intelligimus: Παιδαγρέται. ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων. Vulgo scribitur Παιλαγρέται. Nam ἱππεῖς a Lacedaemoniis, sicut erant, ἔφηβοι, κόροι, παῖδες vocabantur: ut equites Romanos *iuvenes* appellat *Livius* II. 20. ubi vide *Drakenborch.* *Eustathius* ad Il. Θ. p. 727. Λάκωνες ἐφήβους ἱππεῖς ἐκάλουν, καὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν Ἱππαγρέτας. Κόρους vocat *Archytas* apud *Stob.* p. 440. cuius locus duplice no-

Ἰσοτελής[11]. ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις.

K.

Καὶ τάχει ἴμεν[1]. καὶ ταχέως πορευσόμεθα.
Κάκη[2]. ἡ κακία, ὡς πλάνη καὶ ζάλη.

mine appositus est: ὥςπερ καὶ ἐν τᾷ Λακεδαίμονι. τοὶ μὲν
151 γὰρ βασιλέες τᾶς μοναρχίας· τοὶ δὲ γέροντες, τᾶς ἀριστοκρατίας· τοὶ δὲ ἔφοροι, τᾶς ὀλιγαρχίας· ἱππαγρέται δὲ καὶ κόροι, τᾶς δαμοκρατίας. Ἱππαγρέτας nusquam a *Platone* commemorari, mihi videor liquido posse affirmare. Glossographum nostrum expilavit *Photius* Lexic. MS.

11. Ἰσοτελής.] Dignus est, qui totus huc referatur, *Synesii* locus de Insomn. p. 146. B. ἐνύπνιον δὲ ὁρᾷ μὲν ὁ πεντακοσιομέδιμνος, ὁρᾷ δὲ ὁ τριακοσιομέδιμνος· ἀλλὰ καὶ ὁ ζευγίτης οὐδὲν ἧττον, ὁ τὴν ἐσχατιὰν ἀπεργαζόμενος, ὥςτε ἀποζῆν. ἀλλὰ καὶ ὁ πρόςκωπος, καὶ ὁ θὴς ὁμοίως, ὅ τε ἰσοτελὴς καὶ ὁ τιθεὶς τὸ μετοίκιον. *Phrynichus* MS. [cf. *Phot.* Lex. p. 88. ed. *Herm.*] et ex eo *Suidas*: Ἰσοτελεῖς. οἱ ἴσα τελοῦντες. ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες. quam glossam nescio cuius praepostera sedulitas in *Moeridis de Vocibus Atticis* libellum intrusit. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 267.] Ἰσοτελεῖς, μέτοικοι. τὰ μὲν ξενικὰ τέλη μὴ τελοῦντες, τὰ δὲ ἴσα τοῖς ἀστοῖς τελοῦντες. De his accurate copioseque *Ammonius* in v. et *Valckenarius* Animadv. p. 112. [*Schoemann.* de comitiis Athen. p. 81.] Ἰσοτελῶν nomen in *Platone* suspicor esse deletum.

1. Καὶ τάχει ἴμεν.] *Photius* Lexic. MS. sic legit: Καὶ τάχει ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα. At *Suidas*: Καὶ τάχα ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα. Verum et in his, et in *Timaeo* scribendum: Καὶ τάχα ἴωμεν. καὶ ταχέως πορευώμεθα. Respicitur enim Phaedr. p. 242. A. ἀλλὰ περιμείναντες, καὶ ἅμα περὶ τῶν εἰρημένων διαλεχθέντες, τάχα ἐπειδὰν ἀποψύξῃ ἴωμεν. ubi τάχα pro *statim* capere licet, usu apud prosae orationis scriptores rariore. Vide *Lennep.* ad *Phalarid.* Ep. 95. p. 266. Notanda etiam glossa *Photii* Lexico MS. Τάχα. ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. οὕτως Ἀναξανδρίδης. [In *Timaei* cod. non τάχει scriptum teste *Bastio* App. ad Ep. crit. p. 21., sed τάχε, ut iam *Montfauc.* vidit, bene correctum a *Ruhnkenio*, cuius cf. not. ad *Hesych.* T. II. p. 112.]

2. Κάκη.] Phaedr. p. 247. 152
B. βρίθει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων, ἐπὶ γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων. quem locum, mo-

Καραδοκεῖν[3], τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιζητεῖν καὶ ἐπισκοπεῖν, ὅπῃ χωρήσῃ.
Κατῆρεν[4]. κατέπλευσεν.

neute *Nicephoro*, sic expressit *Synes.* de Insomn. [p. 140. C. ὥστε καὶ βρῖθον ὑπὸ κάκης συγκατασπᾷ τὴν ἐφεῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν. *Hippocrates* qui dicitur Ep. 12. p. 329. οἱ δὲ ὑπὸ φιλοδοξίης εἰς ἠέρα ἀναχθέντες, βρῖθει κακίης εἰς βυθὸν ἀπωλείας καταφέρονται. *Damascius* apud *Suid.* v. Ἀγαθοεργία. ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας. Alios imitatores persequitur *Wyttenbachius* noster Epist. crit. p. 48. Phaedr. p. 273. C. ὁ δ᾽ οὐκ ἐρεῖ δὴ τὴν ἑαυτοῦ κάκην. Menex. p. 246. B. μηδ᾽ εἰς τοὐπίσω ἀναχωρεῖν, εἴκοντας κάκῃ. Ita locum bene castigarunt *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 553. [p. 90. ed. *Fisch.*] et *H. Stephanus* Schediasm. I. 23. Vulgo legebatur ἥκοντας κάκῃ. Quam locutionem e *Platone* duxit *Aelianus* H. A. V. 11. οὐδὲ μὴν κάκῃ εἴκουσι, χωροῦσι δὲ ὁμόσε. Polit. V. p. 468. A. τὸν λιπόντα τάξιν, ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα, ἤ τι τῶν τοιούτων ποιήσαντα διὰ κάκην. Legg. V. p. 737. C. VIII. p. 840. D. IX. p. 856. C. 880. E. X. p. 908. E. XI. p. 916. D. 921. A. XII. p. 943. A. *Euripid.* Hippol. v. 1335. Androm. v. 967. Iphig. Taur. v. 676. *Aristophan.* Av. v. 542. *Platonis* auctoritate vocem confirmant *Moeris* p. 224. *Photius* Lexic. MS. in Not. ad *Hesych.* T. II. p. 112. *Eustath.* ad Il. N. p. 950. et *Suid.* in v.

3. Καραδοκεῖν.] Ex *Herodoto*, ut puto, lib. VII. 163. καραδοκήσαντα τὴν μάχην, ᾖ πεσέεται. ibid. 168. Rarius compositum διακαραδοκεῖν *Diphilo* apud *Suid.* in v. restituit *Toupius* Emend. in *Suid.* T. II. p. 69. [T. I. p. 310. ed. nov. Non minus rarum ἀποκαραδοκέω. v. *Matthaei* Lectt. Mosqq. V. II. p. 73. adde *Joseph.* B. J. III. 7. 26. p. 240. *Hav.*]

4. Κατῆρεν.] Καταίρειν dicuntur cum *qui mari navigant*, tum *qui terra iter faciunt*. Hipp. Mai. p. 281. init. ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. *Clearchus* apud *Athen.* lib. VI. p. 256. E. αἱ δὲ τῶν παρ᾽ ἡμῖν ταῦτα διαδεξαμένων ἐκπεσοῦσαι 153
τῆς ἐξουσίας, κατῆραν εἰς Μακεδονίαν. *Dio Chrysost.* Orat. XXXVII. p. 456. D. οὐ γὰρ ὡς ἵνα τῶν πολλῶν καὶ καθ᾽ ἐνιαυτὸν καταιρόντων εἰς Κεγχρέας ἐμπόρων. Vetus Grammaticus nondum editus in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 104.] Κατῆραι, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. Θεόπομπος. Καταίρειν contrarium est ἀπαίρειν. *Plato* Phileb. p. 67. C. fin. οὐ γάρ δήπου σύγε ἀπαρεῖς πρότερος ἡμῶν. Criton. p. 53. D. ἀλλ᾽ ἐκ μὲν τούτων τῶν τόπων ἀπαρεῖς, ἥξεις δὲ εἰς Θετταλίαν. Sed utriusque verbi vim tam erudite declaravit *Hemsterhusius* ad *Lucian.* Jud. Vocal. p. 83. omnis ut opera nostra su-

Κάταγμα[5]. *ἐρίου σπάσμα καὶ μήρυμα.*
Καταβολή[6]. *περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ.*
Κατόπιν[7]. *μετὰ ταῦτα.*

pervacanea esse videatur. A *Timaeo* glossulam mutuatus est *Suidas*.

5. *Κάταγμα.*] Cod. MS. mendosissime: *Κάταγμα. ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα.* Bene et emendate *Photius* Lex. MS. et *Suidas*, qui *Timaeum* descripserunt: *Κάταγμα. ἐρίου κατάσπασμα, ἢ μήρυμα.* nisi quod apud *Suidam* levi vitio, quod *Portus* et *Kusterus* sustulerunt, *κατάπασμα* scribatur. Glossa fluxit ex Politic. p. 282. E. *τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κάταγμά τι.* *Sophocles* Trachin. v. 695. *Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα.* Apud *Platonem* etiam est *κατάγειν*, quod Latini *deducere filum* dicunt. Sophist. p. 226. B. *Καὶ πρός γε τούτοις ἔτι ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἔνοντα ἐπιστάμεθα.* Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 404.] *Ἄνθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγομεν.* ubi scribendum: *τὸ τραχὺ τῶν ἐρίων.* *Pollux* VII. 29. *καὶ κροκυδίζειν Φιλύλλιος εἶπε· Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον. ὅπέρ ἐστιν, ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ.* Vide *Aristophan.* Lysistr. v. 583. et *Moeridem* p. 216. Simplex *ἄγμα* pro *κάταγμα* veteribus usitatum fuisse, ex *Hesychio* in v. et *Eustath.* ad Od. A. p. 1399. intelligitur. Sed de his plenissime disputavit vir interiorum literarum laude florentissimus, *L. C. Valckenaer.* Animadv. in *Ammon.* p. 117. seqq. ad quem 154 Graecae linguae studiosos ablegamus.

6. *Καταβολή.*] Hipp. Min. p. 372. E. *νυνὶ δὲ ἐν τῷ παρόντι μοι ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθεν.* ubi vide Scholia. Gorg. p. 519. A. *ὅταν οὖν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας.* *Aristid.* Tom. I. p. 335. *ἐπῄει δὲ ἡ τῆς καταβολῆς ἡμέρα, καὶ ὁ πυρετὸς οὐκ ἐπεγένετο.* Tom. II. p. 166. *ἐῤῥίγωσε τῆς καταβολῆς ἐπελθούσης.* quo loco usus est *Thom. M.* in v. *Synes.* Catast. p. 301. A. *καὶ γῆρας βαθὺ, καὶ νόσου καταβολὴ πολυχρόνιος.* Vide *Harpocrat.* v. *Καταβολὴ* et *Περίοδος*, cum *Valesii* nota, et *Valckenar.* Animadv. in *Ammon.* p. 116. Haec loca si in promtu habuisset *Mangeius* ad *Philon.* T. I. p. 599. manum abstinuisset a sollicitandis eius verbis *καταβολὴ πυρετοῦ νόσος ἐστιν.* Ex *Timaeo* glossam in Lexica sua derivarunt *Photius* MS. et *Suidas.* [*τοῦ πυρετοῦ Montfauc.*]

7. *Κατόπιν.*] Protag. p. 316. A. *Κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπεισῆλθον Ἀλκιβιάδης τε ὁ καὶ*

Κεκόμψευται[8]. πέπιθάνευται.

Κεραμεικοὶ δύο[9]. ὁ μὲν ἔνδον τείχους, ὁ δὲ ἐκτὸς, ἔνθα τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτῶντας ἔθαπτον.

Κεραςβόλον[10]. ἄτηκτον καὶ μὴ εἶκον παιδείᾳ, ἀλλ' ἀπηνὲς ὄν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν σπερμάτων, ἅτινα κατὰ τῶν κεράτων βαλλόμενα ἄτηκτα καὶ ἀνέψητα μένει.

λὸς, καὶ Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου. Gorg. p. 447. init. Κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. quem locum laudant *Etymol. M.* p. 497. 27. et *Thom. M.* in v. et scite expressit *Phavorinus* apud *Stob.* p. 564. Ἀλκιβιάδην δὲ καὶ ζῶντα ἐπιλελοίπει τὸ κάλλος, καὶ πολλοὶ κατόπιν τῆς ὥρας ἀφιγμένοι etc. *Moeris* p. 240. et *Thom. M.* Κατόπιν, Ἀττικῶς· ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς. Posteriore etiam usus est, ne alios memorem, *Plato* Tim. p. 57. D. πόλλ' ἂν εἴη ἐμποδὼν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ. Habent quoque glossulam *Photius* MS. et *Suidas*.

8. *Κεκόμψευται.*] Κομψεύειν vel Κομψεύεσθαι, *scite atque eleganter aliquid effingere, quod iactes, et in quo te efferas,* plerumque dicitur *de sermone arguto et ad animos capiendos apto.* Cratyl. p. 400. B. ἔξεστι δὲ καὶ ψυχὴν κομψευόμενον λέγειν. Polit. IV. p. 436. D. οὐκοῦν καὶ εἰ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος. VI. p. 489. B. ἀλλ' ὁ τοῦτο κομ-
155 ψευσάμενος ἐψεύσατο. ubi vide Scholia. Lachet. p. 197. D. καὶ γὰρ πρέπει σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα μᾶλλον κομψεύεσθαι. *Timaeus* vero respexit Phaedr. p. 227. C. καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται. qui locus fortasse obversabatur *Libanio* Epist. 546. καίτοι τοῦτο οὐκ ὀρθῶς κεκόμψευται. *Euripid.* Iphig. Aul. v. 333. Ἐκκεκόμψευσαι. Πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή. ubi legendum: Εὖ κεκόμψευσαι. ut Bacch. v. 475. Εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκοῦσαι θέλω. *Aristid.* Tom. I. p. 517. Tom. II. p. 356. 382. 395. Aliquando etiam *rebus, quae materia constant,* tribuitur. Phileb. p. 56. B. καὶ τόρνῳ χρῆται, καὶ διαβήτῃ, καὶ στάθμῃ, καί τινι προαγωγίῳ (l. προσαγωγίῳ) κεκομψευμένῳ. *Philostrat.* de V. A. lib. II. [cap. 7.] p. 55. ταυτὶ δὲ ὕλη τις ἑτέρα, κεκομψευμένη τοῖς Ἰνδοῖς. Vide inf. v. Κομψὸς, et *Moeridem* p. 237.

9. *Κεραμεικοὶ δύο.*] Parmenid. p. 127. B. καταλύειν δὲ αὐτοὺς ἔφη παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ ἐκτὸς τείχους, ἐν Κεραμεικῷ. ubi vide Scholiasten. Notus est *Joan. Meursii* liber *de Ceramico gemino.*

10. *Κεραςβόλον.*] Stulta veterum opinio fuit, semina, quae inter serendum in boum cornua inciderint, fructus edere duros et vix elixandos. *Sotion* Geopon.

lib. II. cap. 19. *Δεῖ δὲ τὸν σπείροντα παραφυλάττειν, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ τῷ κέρατι τοῦ βοὸς τὰ σπέρματα. ταῦτα γὰρ κερασβόλα καλοῦσί τινες, καὶ ἄφορα καὶ ἀτελῆ τὰ τοιαῦτά φασι γίνεσθαι, ὥςτε μηδὲ ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς τήκεσθαι δυνάμεως.* Quod, praeter hunc Geoponicum, *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 225. *Pollux* I. 223. aliique Grammatici serio
156 narrant, id iure ridet *Theophrastus* de Causs. Plant. lib. IV. c. 14. Ex vulgi opinione *Plato* elegantem metaphoram duxit, *intractabilem et durum hominem κερασβόλον* et *ἀτεράμονα* appellans. Legg. IX. p. 853. D. *μή τις ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ἄν, ὥςτε μὴ τήκεσθαι καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα πυρί. Ne quis inter nos existat civis aliquis, seminis, quod cornu tetigit, naturam imitans, qui adeo durus et praefractus evadat, ut emolliri nequeat, sicut nec semina illa igni.* Ita hunc locum, a *Ficino* male versum, recte interpretatus est *Kusterus* ad *Suid.* v. *Κερασβόλα.* Vide Scholiasten ad *Platonis* l. c. Hac *Platonica* locutione excitatus *Plutarchus* dignam rem indicavit Sympos. VII. 2. p. 700. de qua diligentius disputaret. Nec tamen, *Theophrastum* auctorem secutus, librum, quem modo laudavimus, sed alium deperditum, in quo aliter hac de re scripserat, ob oculos videtur habuisse. *Platonis* auctoritate utuntur *Pollux* VI. 125. *Eustath.* ad Il. *Σ.* p. 1154. *Suid.* in v. *Etymol. M.* p. 505. 19. ubi pro *ἀπαθεῖς* lege *ἀμαθεῖς.* A *Platone* vocem sumsit *Simplicius* in *Epictet.* p. 222. *οὐδὲν κωλύει διὰ τοὺς κερασβόλους τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀποδείξεις προςθεῖναι.* Adde *Hesych.* in v. et ibi viros doctos. Par figuratae potestatis ratio est in *ἀτεράμων* vel *ἀτέραμνος*, ut cum ex laudatis *Platonis* et *Plutarchi* locis, tum aliunde intelligitur. Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 729. *Ἀτέραμνα ὄσπρια φαμὲν τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα. καὶ Πλάτων κέχρηται τῇ λέξει, κερασβόλους καὶ ἀτεράμνους λέγων τοὺς σκληροὺς διὰ τούτων. Etymol. M.* p. 163. 20. *Τέραμνον γὰρ τὸ ἁπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προςαγορεύεται. Suidas: Τέραμνον. ἁπαλὸν, ἑψανόν. καὶ Ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον. οὕτω Πλάτων. Phrynichus Προπαρασκ. Σοφιστ.* MS. [*Bekk.* A. G. I. 8.] *Ἀτεράμων ἄνθρωπος, καὶ Πρίνινος, καὶ Στιπτὸς, καὶ Σφενδάμνινος, ἐπὶ τοῦ πάνυ σκληροῦ· τὰ γὰρ ῥᾳδίως ἑψόμενα τῶν ὀσπρίων Τέραμνα καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι· κατὰ στέρησιν οὖν Ἀτεράμων. τὸ δὲ Στιπτὸς, τὸ πεπατημένον· στίβος γὰρ ἡ ὁδός· καὶ τὸ Πρίνινος, δῆλον· καὶ γὰρ ἡ πρῖνος πάνυ σκληρόν. ὅμοιον καὶ τὸ Σφενδάμνινος. τούτοις προςῆπτεν Ἀριστοφάνης* (Acharn. v. 180, ubi v. Schol.) 157
καὶ τὸ Μαραθωνόμαχος· καὶ σημαίνει οἷον ἀνδρεῖος, καὶ ἀψίμαχος, καὶ θυμικὸς, διὰ τὴν τούτων κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην. Alium eiusdem locum, huc pertinentem, sup. ad v. *Ἀτενὴς*

Κηφῆνεσσι κοθούροισι[11]. τοῖς καθεζομένοις καὶ φυλάττουσι τὴν τῶν μελισσῶν ἔξοδον. Οὖροι γὰρ οἱ φυλάσσοντες· καὶ οἱ θυρωροὶ οἱ τὰς θύρας φρουροῦντες.

dedimus. Vide Scholiast. *Theocrit.* ad Eid. X. 7. et *Foësium* Oecon. *Hippocr.* *Plato* Legg. IX. p. 880. E. ἀτεράμονι χρωμένων τινὶ φύσει. ubi vide Scholia. Inde vocem, quam *Pollux* etiam VI. 125. *Platoni* propriam dicit, imitatores duxerunt. *Philo* T. II. p. 244. πᾶν ὅσον ἀτέραμνον καὶ δυςκατέργαστον. *Philostrat.* V. A. lib. III. [cap. 20.] p. 111. ὅτε δὴ ἀτεράμονα καὶ ὠμὸν δόξαι. *Julian.* Or. II. p. 87. B. ἀτεράμονας, οὔτι ῥαθύμους ἐργάσεται. *Aristaenet.* II. 20. ὡς φιλόνεικος ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνή, ὡς ἀτεράμων. *Damascius* apud *Phot.* p. 1036. οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος. Scholiastes *Homeri* ab *Horneio* editus ad Il. I. 158. Ἀδάμαστος. ἀτεράμων, ὅ ἐστιν ἀκαμπής. Onomasticum vetus: *Capitones*, ἀτέραμνοι. *Plato* etiam *duri ingenii homines* ἀτενεῖς et ἀτέγκτους vocat: de quibus vocibus, quantum satis est, alio loco diximus. Huc adde ἀντίτυπος. Theaet. p. 155. E. Καὶ μὲν δή, ὦ Σώκρατες, σκληρούς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. quo referendam esse *Suidae* glossam: Ἀντιτύπους ἀνθρώπους. σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. bene vidit *Toupius* Cur. noviss. in *Suid.* p. 16. [T. III. p. 31. ed. nov.] *Plutarchus* l. c. διὰ ψύχος· ἀντίτυποι, καὶ δυςμετάβλητοι, καὶ ἀτέραμνοι.

11. Κηφῆνεσσι κοθούροισι.] Posterior glossae pars ita legitur apud *Suidam:* Οὖροι γὰρ οἱ φύλακες. κόθουροι οὖν οἱ τὰς θύρας φυλάσσοντες. Sed θυρωροὶ bene revocavit *Kusterus* ex *Photii* Lexico MS. In *Timaeo* οἱ ante θυρωροὶ tollendum. Dixerat *Hesiodus* Ἔργ. v. 300. ὅς κεν ἀεργὸς ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὀργήν, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες. Hoc deinde, ut plura eiusdem poëtae, in proverbii consuetudinem abiit va- 153
rieque cum a *Platone*, tum ab aliis expressum reperitur. Polit. VIII. p. 552. C. Βούλει οὖν φῶμεν αὐτόν, ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίνεσθαι, νόσημα πόλεως. — Οὐκοῦν τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας. ubi vide Scholia. ibid. p. 554. B. κηφηνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ, διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν, μὴ φῶμεν ἐγγίνεσθαι. ibid. p. 556. A. πολὺν τὸν κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. quod *Plutarch.* Tom. II. p. 818. C. laudavit. ibid. p. 559. D. 564. B. E. 565. C. 567. D. IX. p. 573. A. Legg. X. p. 901. A. τρυφῶν καὶ ἀμελὴς ἀργός τε, ὃν ὁ ποιητὴς κηφῆσι κοθούροισι

Κίβδηλον[12]*. οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν.*
Κινδυνεύει[13]*. ἐγγίζει.*

μάλιστα εἴκελον ἔφασκεν εἶναι,
γίγνοιτ' ἂν ὁ τοιοῦτος πᾶσιν
ἡμῖν. *Aristoph.* Vesp. v. 1109.
Ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν
ἐγκαθήμενοι, Οὐκ ἔχοντες κέν-
τρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φό-
ρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ
ταλαιπωρούμενοι. *Xenophon* Cy-
rop. II. [2. 25.] p. 50. A. *ἢ μέν*
τινες βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ μόνον
κακοὶ ὦσι, τούτους ἐγὼ νομίζω,
ὥσπερ κηφῆνας, δαπάνῃ μόνον
ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. *Philo*
T. I. p. 461. *Dio Chrysost.* Orat.
XLVIII. p. 535. D. *Philostrat.*
V. A. lib. II. [cap. 32.] p. 85.
Maxim. Tyr. Diss. XXI. p. 249.
Julian. Or. II. p. 84. D. *Liban.*
Opp. T. II. p. 426. A. *Themist.*
Or. XXIII. p. 285. D. et ibi *Dio-*
nys. Petav. *Synes.* de Regn. p.
22. D. Sententiae Philosopho-
rum MSS. in Bibl. Leidensi:
Ἐοίκασιν οἱ κόλακες κηφῆσι. καὶ
γὰρ ἀργοὶ, καὶ ἄκεντροι, καὶ
τοὺς ἀλλοτρίους ἀναλίσκοντες κα-
μάτους.

12. *Κίβδηλον.*] Polit. II.
p. 366. B. *ἣν ἐὰν μετ' εὐσχημο-*
σύνης κιβδήλου κτησώμεθα. VI.
p. 507. A. *κίβδηλον ἀποδιδοὺς*
τὸν λόγον τοῦ τόκου. Legg. V.
p. 728. D. *τὰς δ' αὖ τιμὰς δεῖ*
σκοπεῖν· καὶ τούτων τίνες ἀλη-
θεῖς, καὶ ὅσαι κίβδηλοι. ibid.
p. 738. E. *ὅπως μήτε αὐτὸς*
κίβδηλος ποτὲ φανεῖται ὁτῳοῦν,
ἁπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς ἀεί. XI.
p. 916. D. *ὁ δὲ ἀλλαττόμενος*
νόμισμα ἀντὶ νομίσματος —
ἀκίβδηλον πᾶν διδότω καὶ δε-
χέσθω. — *κιβδηλείαν δὲ χρὴ*
πάντα διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος
καὶ ἀπάτην etc. ibid. p. 917. B.
πᾶς γὰρ τῶν κατ' ἀγορὰν ὁ 159
κιβδηλεύων τὶ ψεύδεται καὶ
ἀπατᾷ. ibid. D. *ὁ μὲν δοῦλος*
φερέσθω τὸ κιβδηλευθὲν καὶ ὁ
μέτοικος. quod *Suidas* v. *Κίβδη-*
λον laudavit. ibid. E. *τὰ δὲ*
κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας
τῶν πωλούντων. ibid. p. 920. C.
καθάπερ ἔμπροσθεν ἐπετάξαμεν
τῆς κιβδηλίας πέρι. quae excer-
psit *Pollux* III. 86. Vide *Moe-*
ridem p. 240. Vox *κιβδηλεία* exi-
menda est *Aristidi* T. I. p. 510.
καὶ ὅσον μὲν, ὦ γῆ καὶ θεοὶ,
τὸ μέσον τῆς τε νῦν κιβδηλείας
etc. Lege: *τῆς τε νῦν κοβαλείας.*
Loquitur de comoedia veteri, cui
propria erat *κοβαλεία.*

13. *Κινδυνεύει.*] Phileb.
p. 36. D. *λόγον μέντοι τινὰ*
κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν
ἐπεγείρειν. Lysid. p. 218. C.
κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκέ-
ναι. Theaet. p. 196. C. *Ἀλλὰ*
μέντοι ἀμφότερα γε κινδυνεύει
ὁ λόγος οὐκ ἐάσειν. Gorg. p.
489. B. *ὥστε κινδυνεύεις οὐκ*
ἀληθῆ λέγειν. ubi vide Scholia-
sten. *Basilius* Scholiis *ἀνεκδό-*
τοις in *Gregorii Nazianz.* Orat.
XXXII. *Τὸ δὲ Κινδυνεύειν*
ἐλέγχεσθαι καὶ δείκνυσθαι νῦν
σημαίνει. Δημοσθένης κατὰ Μει-
δίου· ἀλλὰ κινδυνεύει τὸ λίαν
εὐτυχὲς ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν.
— *Καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ δὲ εἴληπται, ὡς*

Κλητῆρες[14]. οἱ εἰς μαρτυρίαν κλητοί.

Κνάφος[15]. ὄργανόν τι ὄν, ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν. ὅμοιον δέ ἐστιν γναφικῷ κτενί.

Ἑρμογένης ἐν τῇ τέχνῃ· οὐ κατὰ δύναμιν τὴν ἐν δεινότητι· ἐκεῖ γάρ φησι κινδυνεύει τὰ πρῶτα φέρεσθαι, ἀντὶ τοῦ προτετίμηται, προκέκριται. Quae descripta sunt ex Grammatico MS. de *Syntaxi* in Bibl. Sangerm. [v. *Bekk.* A. G. I. 151. *Demosthenis* locus est p. 522, 205. *Bekk.* ubi nunc legitur ἐντυχεῖν.] *Tzetzes* Scholiis MSS. in *Hermogenem*: Τὸ Κινδυνεύει λέξις μὲν Πλατωνικὴ ὑπάρχει. τὸ δὲ ἀναγκαίως ἔχειν σημαίνειν ταύτην, νόει. Recte *Platonicam locutionem* vocat, quae tam crebra apud *Platonem* est, ut singulis paginis reperiatur. Sed nec ipse, nec alii Grammatici locutionis rationem bene explicuerunt. Optime *Timaeus* ἐγγίζει exponit. Nam ut Latini dicunt, *periculum est, ne hoc ita sit* pro *parum abest, quin ita sit*, sic etiam Graeci κινδυνεύειν pro ἐγγίζειν. *Luzacius* noster bene comparabat Belgicum *bykans*. Nam κίνδυνος Belg. *kans*. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* IV. 105. *Timaei* glossula etiam est apud *Suid.*

14. Κλητῆρες.] Legg. VIII. p. 846. B. μυρία δὲ ταῦτα ὄντα καὶ σμικρὰ νόμιμα, καθ' ἃ δεῖ τὰς τιμωρίας γίγνεσθαι, λήξεών
160 τε πέρι δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητήρων, εἴτ' ἐπὶ δυοῖν, εἴτ' ἐφ' ὁπόσων δεῖ καλεῖσθαι. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 268.] Κλητῆρες. οἱ εἰς δίκην καλοῦντες. καὶ Κλητεύοντες, μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν αὐτοὺς εἰς δίκας. καὶ τὸ μαρτυρῆσαι, Κλητεῦσαι. Κλητῆρες δὲ ἦσαν ἄνδρες, δι' ὧν τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλίπῃ τὴν δίκην ὁ κατηγορούμενος. cuius glossae partem *Etymol. M.* p. 552. 19. descripsit. *Harpocrat.* in v. ibique *H. Valesius*, *Sam. Petit.* ad Legg. Attic. p. 401. et *Des. Herald.* ad Jus Att. et Rom. lib. VI. cap. 12. p. 473.

15. Κνάφος.] Suspicabar aliquando, glossam manasse ex Polit. X. p. 616. A. τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες. quem locum in animo habuit *Synesius* Ep. 44. p. 182. C. Nunc nihil dubito, quin pertineat ad *Herodot.* I. 92. ἐπεί τε δὲ δόντος τοῦ πατρὸς ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς ὁ Κροῖσος, τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε. Sic enim pro ἐπὶ κναφηΐου verissime correxit et dirum supplicii genus eadem opera illustravit certissimus lite-

Κοάλεμος[16]. ματαιόφρων. Κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι.

Κόλλαβοι[17]. τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια.

Κομψὸς λόγος[18]. καὶ ὁ ἀγαθὸς δὲ, καὶ ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν.

rarum nostrarum interpres, *Ti. Hemsterhus.* ad *Hesych.* v. Ἐπὶ κνάφου ἕλκων. *Suidas* ὃν, quod ex sequenti ἐν natum videtur, recte omisit. [*Bastius* App. Ep. crit. p. 21. in *Timaei* cod. invenit ἐκτείνουσιν, quod fortassis verum.]

16. Κοάλεμος.] In Cod. MS. prave legebatur: Κοεινῶν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. quod ex *Suida* mutavimus. [similiter p. 227. codex praebet πυρώνων pro πυρῶν. v. *Bast.* ad *Greg. Cor.* p. 778. sq. Append. Ep. crit. p. 22.] Vide *Salmas.* in *Epictet. et Simplic.* p. 235. Unde glossa huc venerit, incertum est. Nullum quidem eius in *Platone* vestigium, nullum in *Herodoto. Aristophanes* Equit. v. 198. δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην.
161 cui idem vocabulum v. 632. e Scholiis reddebat *Valckenarius. Aeschines Socraticus* in dialogo Aspasia apud *Athen.* V. p. 220. B. Hipponicum, Calliae filium, κοάλεμον appellat. Cimonis avum δι' εὐήθειαν hoc nomen invenisse narrat *Plutarchus* Cimon. [c. 4.] p. 480. E. *Numenius* apud *Euseb.* P. E. XIII. p. 651. A. τὸν Εὐθύφρονα, ὄντα ἄνδρα ἀλαζόνα καὶ κοάλεμον. quem locum mihi *T. H.* suggessit. Praeter Scholiasten Comici l. c. vide *Hesych.* in v. et *Etymol. M.* p. 524. 21. Similis formae vox est Ἰάλεμος.

17. Κόλλαβοι.] Polit. VII. p. 531. B. Σὺ μὲν τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας, ubi, cum Scholiastes κολλόπων habeat, sicut textus *Platonis*, facile credo, *Timaeum* etiam κόλλοπες scripsisse, sed librarios κόλλαβοι, quod aetate sua tritius erat, eius loco posuisse: quamvis nihil discrepet *Suidas*. De κόλλοψι, nihil est, quod addam latae eruditaeque disputationi *Graevii* et *Hemsterhusii* ad *Lucian.* Deor. Dial. VII. p. 222. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 102. sq.] Κόλλοπας, φασὶ, δεῖ κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων οὓς καλοῦσι κολλάβους, οὐ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὔβουλος Ἀντιόπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. [cf. *Ruhnk.* et *Valcken.* Epp. ed. *Tittm.* p. 167. et *Jacobs* Animadvv. in Anthol. Gr. V. I. P. II. p. 368. qui in Grammat. cit. scribit Εὔβουλος ἐν Ἀντιόπῃ.] De ἀνδρογύνῳ, sive exoleto, κόλλοψ dicitur in *Dioscoridis* Epigr. Analect. *Brunck.* Tom. I. p. 493. quod explicat *J. Toupius* ad *Longin.* p. 241. *Diphil.* apud *Athen.* VII. p. 292. B. *Eustath.* ad Odyss. Φ. p. 1915.

18. Κομψὸς λόγος.] Κομ-

ψὸν, dicitur: *quicquid scitum et venustum est.* Phaedr. p. 230. C. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας. Hipp. Mai. p. 288. D. οὐ κομψὸς, ἀλλὰ συρφετός. Clitoph. p. 409. D. ὃς δὴ κομψότατα ἔδοξεν εἰπεῖν. Polit. III. p. 404. A. κομψοτέρας δέ τινος ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς. *Timaeus* respexit Cratyl. p. 429. D. κομψότερος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμέ. Plerisque autem locis apud *Platonem* vox
162 habet aliquid ironiae Socraticae, ut non tam *de vera et naturali,* quam *de nimia et adscititia venustate* capienda videatur. Sophistae inprimis, etiam cum rideantur, κομψοὶ appellantur. Euthyphr. p. 11. D. Phileb. p. 53. C. Lys. p. 216. A. Theaet. p. 156. A. 171. A. 202. D. Sophist. p. 236. D. 259. C. Politic. p. 285. A. Cratyl. p. 399. A. 402. D. 405. D. 426. A. Gorg. p. 521. E. Sympos. p. 222. C. Phaedr. p. 266. E. Phaedon. p. 105. C. Polit. VI. p. 495. D. 499. A. 505. B. VIII. p. 558. A. 568. C. IX. p. 572. C. Legg. I. p. 634. A. III. p. 689. C. Epist. III. p. 318. B. In quibusdam exemplis, quae indicavimus, κομψὸν etiam licet cum *Hesychio* aliisque Grammaticis exponere πανοῦργον, ἀπατητικόν. Pro *splendidis nugis* sumendum est Gorg. p. 486. C. ubi *Euripidis* ex Antiopa verba sua fecit philosophus: ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας. Phaedon. p. 101. C. τὰς δὲ σχίσεις ταύτας καὶ προσθέσεις, καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν. Epist. X. p. 358. C. τὰς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων ὀνομάζειν. Neque tamen desunt loci, ubi simpliciter et sine ironia ad laudem referatur. Gorg. p. 493. A. κομψὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός. ubi Scholiastes: Κομψὸν, οὐ τὸν πιθανὸν, ἀλλὰ τὸν τεχνικὸν, ἢ σπουδαῖόν φησι. Polit. II. p. 376. A. κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως. ubi rursus Scholiastes: Κομψὸν, νῦν τὸ σπουδαῖον καὶ ἀγαθόν. III. p. 405. D. φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας. ibid. p. 408. B. Πάνυ κομψοὺς λέγεις Ἀσκληπιοῦ παῖδας. quo respexit *Moeris* p. 206. Κομψοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους· κομψοὺς γὰρ Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν, λέγει Πολιτειῶν γ. Item Grammaticus vetus ineditus [*Bekk.* A. G. I. 102.]: Κομψὸν ἐπὶ τοῦ κομψευομένου φασὶ δεῖν λέγεσθαι· καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων λέγοντας, ὅτι κομψότερον διάκεινται, μέμφονται. Ἀλλὰ Πλάτων Πολιτείας δ. (l. γ.) κομψοὺς οὐ τοὺς κεκομψευμένους λέγει, ἀλλὰ τοὺς ἀμείνονας. Polit. V. p. 460. A. Κλῆροι δή τινὲς ποιητέοι κομψοί. VII. p. 525. C. ὡς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρήσιμον ἡμῖν. et sic Epist. XIII. p. 361. A. Adde *Gataker.* ad *Antonin.* lib. III. §. 163
6. IV. §. 51. [*Monk.* ad *Eurip.* Hippol. v. 990.] et sup. v. Κεκόμψευται. Quod Grammaticus MS. ait, locutionem κομψότερον

Κομιδῇ[19]. τελέως. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν κομιδῆς, ἥτις γίνεται τελειωθέντων αὐτῶν.

Κορυβαντιᾷν[20]. παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι.

διακεῖσθαι de aegrotis, *qui meliusculi esse incipiunt*, reprehendi, *Archilochus* ἄκομψον pro *aegrotante* dixit. *Hesychius:* Ἄκομψον. ἀπάνουργον, ἁπλοῦν. Ἀρχίλοχος, οὐκ εὖ διακείμενον. Ac nescio, an ad eam notionem respexerit *Hesychius*, κομψότερον explicans ἐλαφρότερον.

19. *Κομιδῇ.*] Rectius ab aliis Grammaticis exponitur σὺν ἐπιμελείᾳ, *cum cura, accurate.* Frequentissimum est apud *Platonem* κομιδῇ μὲν οὖν, cum quid respondendo affirmatur. Alcib. I. p. 130. C. Parmen. p. 158. D. 164. D. Lys. p. 221. E. Theaet. p. 155. A. 159. A. ὅταν ᾖ κομιδῇ ἕτερον. Politic. p. 270. E. τὰ δὲ ἐντεῦθεν ἤδη μαραινόμενα κομιδῇ τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο. ibid. p. 298. E. Κομιδῇ γε εἴρηκας ἄτοπα. Euthydem. p. 271. C. τούτω γὰρ ἰστὸν κομιδῇ παμμάχω. Lachet. p. 188. D. καὶ κομιδῇ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι. Sympos. p. 215. D. et ibi Scholia. [*Boissonad.* ad *Philostr.* Her. p. 297.]

20. *Κορυβαντιᾷν.*] Ione p. 533. E. καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ὡσαύτως, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἔμφρονες ὄντες ὀρχοῦνται. ibid. p. 536. C. Sympos. p. 215. E. πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἡ καρδία πηδᾷ. ubi vide Scholia. Phaedr. p. 228. B. ᾔσθη ὅτι ἕξοι τὸν συγκορυβαντιῶντα. Criton. p. 54. D. fin. Ταῦτα — ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν ἀκούειν, καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. unde profecisse *Maximum Tyr.* Diss. XXXVIII. p. 447. monuit *Dan. Heinsius.* Eundem locum imitati sunt cum alii, laudati ab *H. Valesio* Emend. II. 4. p. 52. tum *Lucian.* Lexiph. [16.] p. 338. κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. *Horatius* Ep. I. 1. 7. *Est mihi purgatam crebro qui personet aurem.* quem locum cum hoc *Platonico* comparat *Lambinus.* 164
Proprie verbum de *aegrotis, qui tibiarum sonum sibi audire visi quasi furiis agitantur et vexantur insomniis*, usurpari solitum, egregie docuit *Jos. Scaliger* ad *Catull.* Carm. XXXVIII. et Animadv. in *Euseb.* p. 27. cuius sententiam pluribus confirmant *Salmas.* Exerc. *Plin.* p. 764. et *P. Petitus* ad *Aret. Cappadoc.* p. 174. [cf. *Hoeckii* Creta. T. I. p. 204. sq. *Creuzeri* Symb. u. Mythol. T. II. p. 41.] Hanc κορυβαντιώντων insomniam veteres musica curasse tradit philoso-

Κόρυδοι[21]. ὅμοιοι ὄρτυξιν ὄρνιθες.
Κορυζᾷν[22]. μύξας ῥεούσας ἔχειν. Κόρυζα γὰρ ἡ μύξα.

phus noster Legg. VII. p. 790. D. ὡς ἐξ ἐμπειρίας αὐτὸ εἰλήφασι καὶ ἐγνώκασιν ὂν χρήσιμον αἵτε τροφοὶ τῶν σμικρῶν, καὶ αἱ περὶ τὰ τῶν Κορυβάντων ἰάματα τελοῦσαι. ἡνίκα γὰρ ἄν που βουληθῶσι κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τουναντίον κίνησιν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι· καὶ οὐ σιγὴν, ἀλλὰ τινὰ μελῳδίαν, καὶ ἀτεχνῶς οἷον καταυλοῦσι τῶν παιδίων, καθάπερ αἱ τῶν ἐκφρόνων βακχειῶν ἰάσεις, ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορείᾳ καὶ μούσῃ χρώμεναι.

21. Κόρυδοι.] Euthydem. p. 291. B. ἀλλ' ἦμεν πάνυ γελοῖοι, ὥςπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορύδους διώκοντα· ἀεὶ ᾠόμεθα ἑκάστην τῶν ἐπιστημῶν αὐτίκα λήψεσθαι, αἱ δ' ἀεὶ ὑπεξέφυγον. ubi vide Scholiasten. Eundem locum laudat Scholiast. *Aristoph.* ad Av. v. 475. et eum similibus comparat *Gataker.* ad *Antonin.* lib. VI. §. 15. *Dio Chrysost.* Orat. IX. p. 141. D. οἱ δὲ κόρυδοι, πόσῳ τινὶ θᾶττον ὑμῶν διέρχονται τὸ στάδιον; *Plutarch.* Tom. II. p. 507. E. Sed plus, quam satis est, dedit *Valckenarius* Animadv. in *Ammon.* p. 128. De proverbio, ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται, vide *Jo. Brodaeum* ad Anthol. lib. II. p. 220. et *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* lib. III. epist. 48. Transcripsit *Timaei* glossam *Suidas.*

22. Κορυζᾷν.] Respicit mordax et protervum convicium, quod in Socratem iecit Thrasymachus, Polit. I. p. 343. A. εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τιθή σοι ἐστί; Τί δέ; ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρὴ μᾶλλον, ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾷν; Ὅτι τοι σὲ, ἔφη, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπο- 165
μύττει δεόμενον. ubi vide Scholiasten. Scilicet κόρυζα, μύξα, βλέννα, λέμφος, *stuporis* habebatur indicium. Qua comica locutione praeter ceteros delectatus est *Lucianus*, ut Dial. Mort. XX. p. 416. De histor. conscr. [31.] p. 42. Alexandr. [20.] p. 227. et alibi. *Platonis* loco simillimus est ille Navig. [45.] p. 278. καί τοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. Quae pluribus persecuti sunt *Thom. Gataker.* ad *Antonin.* lib. X. §. 29. et *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* Dial. Select. p. 25. Ex Graecorum imitatione fluxit illud *Horatianum* de Lucilio, Serm. I. 4. 8. *Emunctae naris, durus componere versus.* cuius receptam interpretationem sequi malim, quam argutias viri Latine doctissimi, *Jacobi Facciolati* Epist. Phil. post Oration. p. 425. Sic βλεννὸς Graeci pro *fatuo* dicunt. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 85.] Βλεννὸν, τὸν νωθῆ καὶ μωρόν. Σώφρων Προμηθεῖ. *Plautus* item

Κοροπλάθοι[23]. οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ.

Bacchid. V. 1. 2. *Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones.* *Timaei* Codex habet κόρυ γὰρ ἡ μύξα. Sed e Scholiis κόρυζα rescripsi. [recte. v. *Bast.* App. Ep. cr. p. 23. ad *Greg. Cor.* p. 823.]

23. Κοροπλάθοι.] Κόρας Attici dicunt *pupas ex cera argillave fictas, plangunculas. Dio Chrysost.* Orat. XXXI. p. 356. D. Τοιγαροῦν ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν. ubi Scholion margini adiectum κόρας exponit τὰ παρὰ τῶν κοροπλάθων γύψινα πλαττόμενα ἀνδριαντάρια. *Hesychius:* Κόρη. νύμφη, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. Vide *Piersonum Moerid.* p. 235. Ea vox fortasse restituenda est *Dionysio Hal.* A. R. XI. [39.] p. 719. αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικά, καί που τινὲς καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους. ubi vocem vitiosam κόμης tolli iubet *Casaubonus* ad *Sueton.* Neron. 25. Sed legendum: αἱ δὲ κόρας (*pupas*), ἀθύρματα παρθενικά. vel certe: αἱ δὲ ἀθύρματα κόρης παρθενι-
166 κά. Easdem pupas Graeci etiam νύμφας appellabant. Glossae veteres: *Puppae*, πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Vide *Casaubon.* ad *Pers.* Sat. II. p. 220. et *Toupium* Emend. in *Suid.* T. III. p. 114. [T. II. p. 145. ed. nov.] Recentiores Graeci κοροκόσμια, Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 102.] Κοροκόσμια κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ Κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον. Tales κόρας qui fingebant, ab Atticis κοροπλάθοι, a ceteris Graecis κοροπλάσται dicebantur. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 272.] Κόρη. ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ γύψινον καὶ πήλινον· ἀφ' οὗ καὶ Κοροπλάθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται. cuius glossae partem descripsit *Etymol. M.* p. 530. 13. *Timaei* glossa ducta est e Theaetet. p. 147. A. καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν. de quo loco plura diximus ad v. Ἰπνοπλάθοι p. 149. *Isocrates* de Permut. p. 738. [p. 347, 2. *Bekk.*] ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ἐργασάμενον τολμῴη καλεῖν κοροπλάθον. quem locum *Harpocrat.* in v. laudat. *Dio Chrysost.* Orat. LX. p. 580. C. *Achilles Tat.* lib. III. p. 191. *Pollux* VII. 163. X. 189. et ibi *Hemsterh. Moeris* p. 235. et *Thom. M.* in v. [*Boettigeri* Sabina T. I. p. 275. sq.] *Proclus* in *Platonis* Tim. lib. II. p. 120. οἱ δὲ ἀδρανεῖς τὰς ἰδέας, τύποις κοροπλαθικοῖς ἐφ' ἑαυτῶν οὔσας, καὶ ἔξω τοῦ νοῦ κειμένας εἰσάγου-

Κράδη[24]. *κλάδος.*
Κραιπαλῶντα[25]. *ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον.*
Κρανίον[26]. *ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον.*

σιν. *Κοραλλιοπλάσται*, *fictores puparum* vel *aliorum eiusdem generis frivolorum e coralio*, occurrunt in marmore, quod post *Dorvillii* Sicula p. 569. edidit *P. Burmannus Secundus*. [cf. *Jacobs*. Anim. in *Athen*. p. 306. *Bast*. Epist. cr. p. 159. sq.] *Timaei* glossam *Suidas* in Lexicon suum retulit: in qua *Kusterus* sine caussa corrigit *ἐκ κηροῦ ἢ γύψου*.

24. *Κράδη.*] Haec vox aut frustra tribuitur *Platoni*, aut me effugit inter legendum.

25. *Κραιπαλῶντα.*] Sympos. p. 176. D. *ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας.* quod *Is. Casaubon.* contulit cum illo *Persii* Sat. III. v.
167 59. *Oscitat hesternum dissutis undique malis.* Cum huius verbi exempla frequentissima sint, iis missis, unum *Athenaei* locum I. p. 31. A. apponam, ut ex eo duas insignes maculas tollam: *φησὶ δὲ καὶ Φιλῖνος· Ὅτι παρέξω Λέσβιον, Χῖον, Παπ. Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥςτε μηδὲν κραιπαλᾶν.* At quis tandem est iste *Philinus?* Cuius nominis Comicum ne fando quidem audivimus. *Athenaei* Epitome MS. quam in Bibliotheca Regia contulimus, pro *Φιλῖνος*, *Φιλυανὸς* habet. Quod nomen si literis maiusculis *ΦΙΛΥΑΝΟΣ* scribas, statim verum Comici nomen, *ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ*, in oculos incurrit. *Philyllii* nomen etiam depravatum est in Grammatico MS. Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 83.] *Ἀναλφάβητος*. *Φιλύαλλος Αἰγεῖ.* Lege: *Φιλύλλιος Αὐγῇ.* Illa ipsa glossa in *Suida* partim bene, partim secus, ita legitur: *Ἀνάλφιτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ. Αὐγὴν* hanc fabulam satis constanter vocant Grammatici. Apud *Suidam* quidem v. *Φιλύλλιος* huic Comico *Αἰγεὺς* et *Αὐγὴ* tribuitur. Sed *Αἰγεὺς* e variante in textum irrepsit. In *Stephan. Byz.* v. *Γαλεῶται* scribitur *Φιλύλλιος Αὐγεῖ.* quod ad veram lectionem *Αὐγῇ* proxime accedit. Redeamus ad *Athenaeum*. Pro mendo, quod *Philyllii* versibus insedit, in Epitome MS. clare et liquido legitur *Χῖον*, *σαπρὸν Θάσιον·* quod etiam alius Codex, teste *Casaubono*, per compendium dubie significabat. *Οἶνον σαπρὸν* Attice pro *vino vetusto* dici, erudite, ut omnia, docet *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 353. Nomen etiam *κραιπάλη* notius est, quam ut exemplis confirmari debeat. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 45.] *Κραιπάλη. ἡ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρι εἰς ὄρθρον πόσις καὶ παραφορὰ τῆς διανοίας, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὅπερ ἐστι διασείειν τὴν κεφαλήν.*

26. *Κρανίον.*] Nulla quidem huius Gymnasii apud *Platonem*, sed tanto crebrior apud alios scriptores est mentio, tan-

Κραυρότερον[27]. ψαθυρότερον καὶ εὐθραυστότερον.

Κυαμεῦσαι[28]. κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.

Κοιλοιδιᾷν[29]. τὰ κοῖλα οἰδαίνειν. Κοῖλα δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρσοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία.

quam apud *Xenophont.* Hist. Graec. lib. IV. [c. 4. 4.] p. 521.
168 C. *Plutarch.* Alexandr. [c. 14.] p. 671. D. *Athenaeum* lib. XIII. p. 589. C. *Themist.* Or. II. p. 38. A. *Alciphron.* III. 60. ubi pro *περὶ τὸ Κρανίον ἀλωμένους,* quod *Berglerus* edidit, in Codice Regio legitur *περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους.* ut III. 64. *περὶ χαμαιτυπίας εἰλούμενον.* Multum in hoc Gymnasio versabatur Diogenes Cynicus. Vide *Dion. Chrysost.* Orat. IV. p. 61. A. VI. p. 87. C. VIII. p. 131. A. IX. p. 138. D. et *Hemsterhus.* ad *Lucian.* Dial. Mort. I. p. 329.

27. *Κραυρότερον.*] Tim. p. 60. C. *Τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς πάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν, καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστὰν, τῷ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν, τοῦτο γέγονεν.* ibid. p. 74. A. *τὴν δ' αὖ τῆς ὀστεΐνης φύσεως ἕξιν ἡγησάμενος τοῦ δέοντος κραυροτέραν εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν.* *Dio Cass.* lib. XLI. p. 291. *οὔτ' αὐτὴν ἐκείνην ἐν ᾗ διαιτᾶται ἐκπυροῖ, ἢ καὶ κραυροτέραν πῃ ποιεῖ.* ubi hanc vocem ex libris scriptis bene revocavit *H. S. Reimarus*, eiecta glossa *ξηροτέραν.* lib. XLVIII. p. 566. *ὅτι τὸ μὲν κραῦρον αὐτῶν ὑπὸ μὲν τοῦ πυρὸς ὁμοφυοῦς οἱ ὄντος ἐπιτείνεταί τε καὶ θραύεται.* Contra eandem recte *Is. Casaub.* exemit *Eubulo* apud *Athen.* lib. II. p. 65. D. A *κραυρὸς* est verbum *κραυροῦσθαι, indurescere.* *Philo* II. p. 174. *ἐκραυρώθη γὰρ ἡ ψάμμος, καὶ ἡ σπορᾶς αὐτῆς οὐσία συμφυεῖσα ἡνώθη.* *Dio Cass.* lib. LXVI. p. 1094. *τῶν δὲ ἐν τῷ μέσῳ κραυρουμένων καὶ τεφρουμένων.*

28. *Κυαμεῦσαι.*] Nescio, an glossa fluxerit ex *Herodot.* lib. VI. 109. *ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν.* Ceterum de *electione per fabas* omnia pervulgata sunt. Vide *Davis.* ad *Maxim. Tyr.* Diss. XXII. p. 582. et quos laudat *Albertus* ad *Hesych.* In *Suida* male editur *ψηφηφορῆσαι.* [tu v. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 655.]

29. *Κοιλοιδιᾷν.*] Quae sint 169
κῦλα in oculis, explicant *Pollux* II. 66. *Rufus Ephes.* de Partib. hom. p. 24. *Eustath.* ad Od. Ψ. p. 1951. et alii Grammatici. *Κῦλα* et *κυλοιδιᾷν* ubique scribendum esse bene post alios docuit recti in his literis iudicii vir, *Adr. Heringa* Observ. cap. 7. p. 59. et sic a glossographo nostro scriptum

Κύρβις[30]. στήλη τρίγωνος πυραμοειδὴς, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν.

esse, literarum series ostendit.
Κυλοιδιᾷν dicuntur, *quibus oculi*
vel ex verberibus, vel ex insom-
nia, vel ex quacunque alia caus-
sa tument. Aristophan. Lysistr.
v. 473. *ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυ-*
λοιδιᾷν ἀνάγκη. quo sensu fere
idem est, quod *ὑπωπιασθῆναι.*
Nicander Alexiph. v. 477. *ἀμφὶ*
δὲ μήλοις Ἄνθεσι τε βρυόεντα
κυλοιδιόωντος ἐφίζει. De iis, *qui*
oculos nimis contente in virgine
fixerant, venuste *Theocritus* Eid.
I. 38. *οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ*
κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Quem locum viri docti comparare
debuerant cum *Oppiano* *Ἁλιευτ.*
IV. 19. et *Paulo Aegineta* III.
17. *τοῖς ἐρῶσιν ὀφθαλμοὺς κοί-*
λους tribuentibus, non cum *Sue-*
tonio Tiber. cap. 7. *semel omni-*
no ex occursu visam, adeo con-
tentis et tumentibus oculis pro-
secutus est. Ibi enim *tumentes*
oculos dici lacrymis obortis tur-
gentes, *Burm.* et *Oudendorp.* do-
cent. *Theocriteae* locutionis ele-
gantia multos ad imitandum invi-
tavit. Auctor epigrammatis An-
thol. lib. VII. p. 616. *Ἀρνεῖται*
τὸν ἔρωτα Μελησιὰς, ἀλλὰ τὸ
σῶμα Κέκραγεν ὡς βελέων δεξά-
μενον φαρέτρην. Καὶ βάσις
ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθμα-
τος ὁρμὴ, Καὶ κοῖλαι βλεφάρων
ἰοτυπεῖς βάσιες. ubi vide *Bro-*
daeum. Heliodor. lib. IV. [cap.
7.] p. 172. *οὐχ ὁρᾷς ὡς κυλοι-*
διᾷ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ
βλέμμα διεῤῥιπται. lib. VII. [cap.
15.] p. 332. *καὶ ὡς οὐ βουλοι-*
το αὐτὴν ὠχριῶσαν καὶ κυλοι-
διῶσαν πρὸς τῆς ἀγρυπνίας
ὀφθῆναι τῷ νεανίᾳ. Non inscite
κυλοιδιῶντα descripsit *Philostra-*
tus Iunior Icon. XVII. p. 889. *τῷ*
προσώπῳ ξυννεφῆ ὀφρῦν ἐπὶ
τὼ ὀφθαλμὼ ἐφέλκων, κάτω
που, καὶ ἐν βάθει ὄντας καὶ
ἀμενηνὸν ὁρῶντας. Tales ocu-
los *Nicander* Alexiph. v. 430.
κοιλωπέας αὐγὰς vocat. *Hesy-* 170
chius: Αὐλωπίας. κοιλόφθαλμος.
quod fortasse ex *Κυλωπίας* cor-
rupit. Glossae nostrae sedem
aliis, qui maiore vel ingenio,
vel otio abundant, indagandam
relinquo.

30. *Κύρβις.*] Politic. p. 298.
D. *γράψαντας ἐν κύρβεσι τισὶ*
καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα
πάτρια θεμένους ἔθη. ubi vide
Scholia. Libet hic apponere eru-
ditam glossam Etymologici MS.
in Bibl. Regia, ut ex ea *Etymol.*
M. p. 547. 45. et emendetur, et
suppleatur: *Κύρβεις, αἱ τὰς τῶν*
θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ
τῆς κατασκευῆς· εἰσὶ γὰρ κυρ-
βαταὶ ἢ κρύβιες· ἐπεὶ τὰ τῶν
θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι.
Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Ἀξόνων
ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κύρβεως, τοῦ
τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι
Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ
ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμα-
σιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους
φησὶν αὐτὰς εἶναι, οὐ τετραγώ-
νους. φησὶν Ἀριστοφάνης ὁμοίας
εἶναι τοῖς Ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν
Ἄξονες νόμους, οἱ δὲ Κύρβεις
οὐσίας ἔχουσιν. ἀμφοτέρων δὲ

Κύρτος[31]. *πᾶν πλέγμα τὸ εἰς ἰχθύων ἄγραν πεποιημένον.*

Κωμῳδεῖν[32]. *σκώπτειν.*

Κωλαγρέται[33]. *οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων.*

τετραγώνων τὸ κατασκεύασμα, οἷον πλινθίον τι μέγα, ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τὰ τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις. καὶ ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥσπερ κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγόντων. *Etymologi* locum tractavit *Salmasius* de Modo Usur. p. 98. ubi pro κυρβασταὶ ἢ κύρβεις legit κρυβασίαι ἢ κρύβιες. Malim κρυβασταί; a κρυβάζω. Mox pro οὐσίας bis bene scribit θυσίας, et pro Ἐφέσιος, Ἐρέσιος. Sed nihil melius, quam quod pro δόνακας legendum vidit κνώδακας, ut totidem literis habet Etymologic. MS. Denique e vitiosa lectione τοῦ γράφοντος vel, ut in MS. est, τῶν ἀναγόντων, corrigo τῶν ἀναγινωσκόντων, ut est apud *Suidam*.

31. *Κύρτος.*] Sophist. p. 220. C. *Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν;* quo loco *Etymol. M.* p. 683. 19. usus est. Tim. p. 78. B. D. 79. D. Legg. VII. p. 823. E.

171 32. *Κωμῳδεῖν.*] Parmenid. p. 128. C. *πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας αὐτὸν κωμῳδεῖν.* Polit. III. p. 395. E. *κακηγοροῦντας τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους, καὶ αἰσχρολογοῦντας.* V. p. 452. D. *ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις ταῦτα πάντα κωμῳδεῖν.* Legg. VII. p. 816. D. *τὰ δὲ — τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμῳδήματα τετραμμένων — καὶ κατὰ τὰ τούτων πάντων μιμήματα κεκωμῳδημένα, ἀνάγκη μὲν θεάσασθαι.* XI. p. 935. D. E. Sympos. p. 293. B. D. Gorg. p. 462. E. *μὴ οἴηταί με διακωμῳδεῖν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα.* Apolog. p. 31. D. *ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο.* *Lysias* p. 203. ed. *Tayl.* et *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. lib. II. cap. 13. p. 104. Transcripsit glossam *Suidas.*

33. *Κωλαγρέται.*] *Κωλαγρέται*, vel, ut alii scribunt, *κωλακρέται*, a Scholiaste *Aristoph.* ad Vesp. v. 693. dici traduntur *ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς*, quod victimae partes caperent: ut *μαζαγρέτας* dixit *Aristias* apud *Athen.* XV. p. 686. A. Glossographus noster bene iis tribuit et *iudicialis* et *sacrae pecuniae* curam. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 275.] *Κωλακρέται. οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι καὶ τὸ δικαστικὸν ἐταμιεύοντο τριώβολον καὶ τὰ εἰς τὰς θεοὺς ἀναλισκόμενα χρήματα.* quocum consentit Schol. Comici l. c. nisi quod universe *εἰς θεοὺς* scribat. *Hesychius: Κωλακρέται. ἀργυρικοὶ*

Λ.

Λαμπτήρ[1]. φανός.

ταμίαι, οὓς τινες οἴονται μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι.. In iis Grammaticis, quos *Hesychius* significat, est etiam is, qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 190.] Κωλακρέται. οἱ κρατοῦντες δικαστικὴν ζημίαν. Qui *Aristophanis* Grammatici auctoritatem secutus videtur. Is enim statuerat, unius iudiciariae pecuniae, non publicae universae, curam ad κωλακρέτας pertinuisse. Sed eum ex *Androtione* refellit Scholiastes Comici ad Av. v. 1540. Κωλακρέται etiam, quantum quisque pecuniae ad publicas triremes
172 conferret, descripsisse videntur. *Etymol. M.* p. 525. 14. Κολακρίται (lege Κωλακρέται). οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἳ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον. *Harpocration* v. Ἀποδέκται ex *Androtione* narrat, ἀποδέκτας a Clisthene, multa in reipublicae Atticae forma novante, in κωλακρέτων locum esse surrogatos. Vide ibi *Maussac.* et *Valesium* in *Maussac.* Notas p. 235. At *Pollux* VIII. 97. κωλακρέτας post ἀποδέκτας memorat, quasi illi ἀποδέκταις successissent: *Ταμίαι τῆς θεοῦ, κληρωτοὶ μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων ἦσαν· τὰ δὲ χρήματα παρελάμβανον τῆς βουλῆς παρούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι κωλακρέται. εἶχον δ' ἐξουσίαν καὶ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπιβληθείη.* Ex his satis superque intelligi arbitror, quam iuvenili levitate *Dan. Heinsius* ad *Sil. It.* I. 119. scripserit, nugari Graecos istos, qui κωλακρέτας *aerarios* aut *thesaurarios* dicant. Post haec a nobis scripta editaque illustris *Caylusius* Recueil d' Antiquités T. II. Tab. 65. marmor Cyzicenum prodidit, in quo verbum a κωλακρέτης formatum et hucusque inauditum κωλεκρατέω legitur: οἱ δὲ ἐκωλεκράτησαν ἐπ' ἑταιριῶν, Κορράγου. Τιμόθεος etc. Cum de scriptura lapidis, qui nunc Parisiis servatur, dubitari non possit, credat fortasse aliquis, verbum per colonos Athenis Cyzicum translatum vulgi ore depravatum esse. Sed satius est, culpam in marmorarium conferre, qui, duabus literis temere transpositis, ἐκωλεκράτησαν sculpserit pro ἐκωλακρέτησαν. Ceterum, glossam etiam habent *Photius* Lexico MS. et *Suidas*. Quam qui in *Platone* quaerere instituerit, operam perdet. Pro ταμίαι MS. ταμιεῖαι.

1. *Λαμπτήρ.*] *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 50.] *Λυχνοῦχος, Λαμπτήρ, Φανός, διαφέρουσι. Λυχνοῦχος μέν ἐστι* 173
σκεῦός τι ἐν κύκλῳ ἔχον κέρατα, ἔνδον δὲ λύχνον ἡμμένον, διὰ τῶν κεράτων τὸ φῶς πέμποντα. Λαμπτὴρ δὲ χαλκοῦν, ἢ σιδηροῦν, ἢ ξύλινον λαμπάδιον,

Λαχεῖν δίκην[2]. γράψασθαι.

Λάχος[3]. κλῆρος.

Λεία[4]. ἁρπαγὴ ἀπὸ τῶν πολέμων.

Λήξεις[5]. τῆς τριακάδος καλουμένης λήξεώς τε περὶ δικῶν καὶ προςκλήσεων καὶ κλητήρων. Κλητῆρες δὲ οἱ μάρτυρες.

ὅμοιον ἔχον θρυαλλίδα. Φανὸς δὲ, φάκελος τινῶν συνδεδεσμένος καὶ ἡμμένος, ὁ καὶ διὰ τοῦ π. Sed hoc discrimen saepe a veteribus neglectum esse, multis exemplis, quae hic ponere nihil attinet, intelligitur. Vide *Casaubon.* ad *Sueton.* Caes. cap. 31. et *Valckenar.* Anim. in *Ammon.* p. 147. *Artemidorus* V. [20.] p. 256. Ἔδοξέ τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ, ὃν μάλιστα παρὰ τοὺς ἄλλους ἐτίμα, φανὸν γεγονέναι, τοῦτον ὅν περ λαμπτῆρα καλοῦσιν. ubi, tanquam Grammatici glossema, contextu eiicienda sunt verba: τοῦτον ὅν περ λαμπτῆρα καλοῦσιν. Vocem λαμπτὴρ non memini me legere in *Platone*.

2. Λαχεῖν δίκην.] Cod. MS. corruptissime exhibebat: Λαχεῖν, διήκειν. Sed bene Cl. *Taylor.* ad *Lys.* p. 316. emendat: Λαχεῖν δίκην. quod in textum recipere non dubitavimus. *Hesychius:* Λαχεῖν δίκην. γράψασθαι, δικάσασθαι. idque iure Atticis tribuunt *Moeris* p. 243. et *Thom. M.* Euthyphr. p. 5. B. ἐκείνῳ τῷ διδασκάλῳ λάχε δίκην πρότερον ἢ ἐμοί. ubi vide Scholia. Legg. VI. p. 762. B. τούτων πέρι λαγχάνειν μὲν ἐν ταῖς κοιναῖς δίκαις τὸν ἀδικούμενον. X. p. 909. C. δίκας ἀσεβείας τῷ ἐθέλοντι λαγχάνειν ὑπεχέτω. XI. p. 928. C. ἔστω δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας. ibid. p. 937. A. 938. B. XII. p. 948. D. Nihil hac forma frequentius in oratoribus Atticis.

3. Λάχος.] Legg. V. p. 745. D. καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ. Hic aliquando suspicatus sum pro λαχὸν legendum esse λάχος, abiecto μέρος, quod ex glossemate irrepserit: ut factum est in *Suidae* Codice Leidensi: πρῶτον λάχος μέρος οἴσομαι. Nec ea ratio displicebat politissimo *Santenio*. Sed cum *Pollux* etiam VIII. 91. τὸ λαχὸν pro *re, quae alicui sorte obtingit*, dixerit, nihil decernere audeo.

4. Λεία.] Nec hanc vocem 174
in *Platone* reperi. Pro πολέμων lege πολεμίων.

5. Λήξεις.] Hic aquam mihi haerere ingenue fateor. Consultus *Hemsterhusius* meus ita respondebat: „Unde verba τῆς „τριακάδος καλουμένης huc fuerint invecta, exputare sane nequeo: certe interpretatio est „Ἕνης καὶ νέας; nam credibile „non videtur fuisse scriptum Λή-

Λιθολόγοι[6]. *οἰκοδόμοι.*
Λίσπαι[7]. *οἱ δίχα πεπρισμένοι.*

„ξεως, τῆς τριακάδος κ. ut quis „λῆξιν dixerit a λήγω *finem* vel „*ultimum diem mensis*, quemadmodum usurpari solet λήγοντος τοῦ μηνὸς, τοῦ ἔτους etc.“ *Toupius* Emend. in *Suid*. T. III. p. 88. [T. II. p. 113. ed. nov.] cum tria in hac glossa commemorata videret, λήξεις δικῶν, προσκλήσεις, κλητῆρας, legendum coniecit: τῆς τριάδος καλουμένης. At quo pacto λῆξις, de qua una *Timaeus* agit, τριὰς appellari potuit? Nam verba, quae sequuntur, non sunt *Timaei*, sed *Platonis* Legg. VIII. p. 846. B. καθ' ἃ δεῖ τὰς τιμωρίας γίγνεσθαι, λήξεών τε περὶ δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητήρων. Mihi glossa mutila videtur, nec sine melioribus libris restituenda. Polit. IV. p. 425. D. καὶ δικῶν λήξεις, καὶ δικαστῶν καταστάσεις. Legg. XII. p. 948. D. 949. C. 956. E. *Pollux* VIII. 29. Δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος· τὸ δὲ ἰδιωτικῶς ἀμφισβήτημα. ἀνεκρίνοντο δὲ τὰς λήξεις οἱ ἄρχοντες. Pro κλητήρων in MS. erat κλητηρίων.

6. *Λιθολόγοι.*] Veteres Grammatici dicunt, λέγειν, ἀναλέγειν, διαλέγειν usitata fuisse pro οἰκοδομεῖν, ἀνοικοδομεῖν, et λιθολόγος pro οἰκοδόμος. Id tamen non de *architectis*, sed de *fabris caementariis, qui lectos lapides componunt*, intelligendum esse, exquisitioris eruditionis ubertate docet *Valckenarius* Annot. Crit. in N. T. p. 379. [Opusc. 175 T. II. p. 288.] Idem locis pluribus, quibus τέκτονες et λιθολόγοι tanquam diversi ponuntur, confirmatur. Legg. IX. p. 858. B. καθάπερ ἢ λιθολόγοις, ἢ καί τινος ἑτέρας ἀρχομένοις συστάσεως. ubi *H. Stephanus*, nescio, quo in Codice, glossam οἰκοδόμοις in textu invenit. Vide ibi Scholia. Legg. X. p. 902. D. οὐδὲ γὰρ ἄνευ σμικρῶν τοὺς μεγάλους φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κεῖσθαι. quo *Kuhnius* respexisse putabat *Pausaniam* lib. II. [cap. 25.] p. 169. λιθία δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. *Themist.* Orat. IV. p. 60. A. καὶ ἐργάζονται ὑμῖν ταῦτα τὰ ἔργα οἱ χαλκεῖς, καὶ τέκτονες, καὶ λιθολόγοι. Orat. X. p. 137. τεκτόνων δὲ ἄνευ καὶ λιθολόγων ἀνιέναι τὸ ἐπιτείχισμα. *Pollux* I. 161. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 277.] *Λιθολογήματα.* τὰ νῦν λιθόστρατα. Sic *Etymol. M.* p. 535. 1. *Homericum* κραταίπεδον exponit λιθόστρωτον ἔδαφος, ἢ ψηφολογικόν. et interpretes Alexandrini Tobiae XIII. 17. αἱ πλατεῖαι — ἐν λίθῳ ἐκ Σουφεὶρ ψηφολογηθήσονται. Cum *Timaeo* congruunt *Photius* MS. et *Suidas*.

7. *Λίσπαι.*] Sympos. p. 193. A. ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα καὶ περίιμεν ἔχοντες, ὥςπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις, κατὰ γραφὴν (sic scribe) ἐκτετυπωμέ-

Λύγη[8]. **σκιά, ἀπόκρυψις.**
Λυκαβηττός[9]. **ὄρος τραχύ.**

νοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, ὥςπερ λίσπαι. [distinguendum: διαπ. κατὰ τὰς ῥῖνας, γεγονότες ὥςπερ λ.] ubi vide Scholiasten. *Λίσπας Ficinus* et *Cornarius* in Eclog. p 334. [p. 46. ed. *Fisch.*] de *animalibus minutis et circa coxas attenuatis* acceperunt, haud dubie secuti auctoritatem *Callistrati* apud Schol. Comici ad Ran. v. 848. *Καλλίστρατος δὲ (λίσπην φησὶ) θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοὶ λίσποι λέγονται.* Sed toto coelo, quod aiunt, errant. Nam λίσπαι h. l. sunt *tali in medio incisi et usu detriti.* Egregie *Suidas*: *Λίσποι, οἱ μέσον διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι καὶ ἐκτετρημένοι.* vel, ut alii rectius, *ἐκτετριμμένοι.* Quae, nescio, an ex integriore *Timaei* exemplari hauserit. Certe *ἀστράγαλοι* ex *Timaeo* suspicor excidisse. Vide *Hesych.* v. *Λίγδοι* et *Λίσποι*, qui aliam quoque affert huius vocis notionem: *Λίσπαι. οἱ ἠκρωτηριασμένοι τὰ*
176 *κάτω μέρη.* Scilicet vetus comoedia Athenienses, tanquam *λισποπύγους*, perstringebat, non quod illorum nates sedendi assiduitas graciliores reddidisset, sed quod eas mutuae libidines attrivissent. *Phrynich.* MS. [*Bekk.* A. G. I. 50.] *Λισπόπυγος· ὁ ἀποτετριμμένην ἔχων τὴν πυγήν. Λίσπη γάρ ἐστιν ἡ ἀποτετριμμένη ἀστράγαλος. Pollux* II. 184. et *Erhard.* ad *Petron.* cap. 81. *Λισποπύγους* etiam *ὑπολίσπους πυγὴν* vocabant. *Phrynichus* MS. alio loco [*Bekk.* l. c. 68.]: *Ὑπόλισπος πυγήν. ὁ ἀποτετριμμένος τὴν πυγὴν, καὶ μικρὰν ἔχων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν λίσπων. Λίσπαι γάρ εἰσιν αἱ ἀποτετριμμέναι ἀστράγαλοι. Aristophan.* Equit. v. 1365. *Πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.* ubi vide Schol. Eandem rem venuste extulit *Antipater Thessalonicensis* Epigr. inedito: *τὴν ἐλάφου παντὸς ἀπυγοτέρην.* In transitu castigandus *Hesychius*: *Ὑπολιφόν. ὀλισθηρόν.* Lege: *Ὑπόλισφον.* Atticos enim *λίσφος* pro *λίσπος* dixisse docent *Moeris* p. 245. et *Tzetzes* ad *Hesiod.* *Ἔργ.* v. 156. Etymologicum MS. in Bibl. Regia: *Λισφοὶ τὰ ἰσχία, οἱ Ἀττικοὶ, παρὰ τὸ λιπεῖν αὐτὰ σαρκῶν. δύνανται καὶ Λίσφοι λεῖοι εἶναι κατὰ τὴν ὀσφύν.* Plura de hac forma *Piersonus* ad *Moerid.* l. c.

8. *Λύγη.*] *Suidas*: *Λύγαι. σκοτεινά.* Lege: *σκοτία.* Quod *Is. Vossius* ad *Hesych.* v. *Ἀλεάζειν* profert ex *Arcadio* MS. *Ἀλεγή. σκιά.* depravatum videtur ex *Ἠλύγη. σκιά.* Vide *Toupium* Emend. in *Suid.* T. II. p. 136. [T. I. p. 393. ed. nov.] Supra ex *Platone* *ἐπηλυγάζεσθαι* tractavimus: at *λύγη* quaerendum.

9. *Λυκαβηττός.* Critia p. 112. A. Eryx. p. 400. B.

M.

Μανόν[1]. *τὸ ἀραιόν. καὶ ὁ μαινόμενος; ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσίν.*

Μέλεος[2]. *ὁ τοῖς μέλεσι μάταιος.*

Μέρμερος[3]. *ὁ διὰ πανουργιῶν φροντίδα τισὶν ἐμποιῶν.*

1. *Μανόν.*] Legendum ex 177 *Suida: Μανόν. τὸ ἀραιόν. καὶ Μανὸς, ὁ μαινόμενος* etc. *Plato* Tim. p. 52. E. *τὰ μὲν πυκνὰ καὶ βαρέα — τὰ δὲ μανὰ καὶ κοῦφα.* p. 75. C. *μανῷ μὲν ὀστῷ.* p. 78. D. *ὡς ὄντος τοῦ σώματος μανοῦ.* p. 79. C. 85. C. Legg. V. p. 734. C. *ἐλάττονα καὶ σμι-χρότερα καὶ μανώτερα ἔχων ἀμφότερα.* Eandem vocem *Jan. Cornarius* Eclog. p. 776. [p. 107. ed. *Fisch.*] reddidit *Platoni* Tim. p. 65. C. *ὅσα μὲν γὰρ εἰσιόντα περὶ τὰ φλεβία, οἷόν περ δοκίμια τῆς γλώττης, τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν, εἰς τὰ μανώτερα τῆς σαρκὸς καὶ ἁπαλὰ ἐμπίπτοντα, γήϊνα μέρη κατατηκόμενα, ξυνάγει* etc. Vulgo legitur *εἰς τὰ νοτερὰ τῆς σαρκὸς*, et mox *γήϊνα μέσα* etc. *Τὰ μανώτερα* planissime confirmat *Plutarch.* Symp. I. 6. p. 624. D. *τὰ γὰρ φλεβία τῆς γλώττης, ὡς ὁ Πλάτων φησὶ, μαλακὰ καὶ μανώτερα ὄντα.* Alterum, *γήϊνα μέρη*, Codex meus et *Stobaeus* MS. *Ocellus Lucan.* cap. 2. p. 520. *τὸ δὲ βαρὺ καὶ κοῦφον, καὶ πυκνὸν καὶ μανόν.* Crebra vox apud Medicos, tanquam *Aretaeum*. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 51.] *Μανόν. τὸ ἀραιὸν οὕτως λέγουσι. Ἀθηναῖοι τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν.* Etymologicum MS. in Bibl. Regia: *Μανία. μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιὸν, ὡς καὶ Αἰσχύλος· ἐμμανῶς στήμοις πέπλοις, τουτέστιν ἀραιοῖς.* Lege: *ἐν μανοστήμοις πέπλοις.* Ad eundem *Aeschyli* locum pertinet glossa *Hesychii: Μανοστήμοις. ἀραιοστήμοις.* *Plato* etiam nomine *μανότης* non semel usus est. *Photius* Lexico MS. *Μανά. ἀραιά. καὶ Μανότης. ἀραιότης. οὕτως Πλάτων.* Tim. p. 72. C. *πάντα ἡ σπληνὸς καθαίρουσα αὐτὰ δέχεται μανότης.* p. 86. D. *ὑπὸ μανό-τητος ὀστῶν.* Legg. VII. p. 812. D. *καὶ δὴ καὶ πυκνότητα μανότητι, καὶ τάχος βραδύτητι, καὶ ὀξύτητα βαρύτητι* etc. de quo loco Histor. Acad. Inscript. T. II. p. 199. videnda. *Dio Chrys.* Or. XXXVI. p. 452. D. *Alciphron* lib. III. ep. 41. *Max. Tyr.* Diss. VIII. p. 83. *Μανὸν* pro *furioso* nec apud *Platonem* legi, nec apud quemquam veterum scriptorum.

2. *Μέλεος.*] In MS. solemni errore scribitur *Μέλαιος*. Vide infra v. *Ὦ μέλεε.*

3. *Μέρμερος.*] Hipp. Mai. 178

Μεσεγγυηθέν[4]. ἐπὶ μεσιτῶν ἀποτεθὲν καὶ ἀμφισβητούμενον.
Μεταλαγχάνειν[5]. ἀφυστερεῖν ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου.
Μεταποιεῖσθαι[6]. ἀντιποιεῖσθαι.

p. 290. E. Μέρμερος πάνυ ἐστὶν, ὦ Ἱππία. ubi vide Scholia. Paulo ante dixerat: σχέτλιός ἐστι καὶ οὐδὲν ῥᾳδίως ἀποδεχόμενος. ex quo vocis vis intelligitur. *Timaeus* in ea explicanda nimis originem pressit. Ego potius sumam pro *difficili*, *moroso*, *cui non facile satisfacias*. Alii hac voce utuntur pro *gravi*, *arduo*, *molesto*. *Homer.* Il. Θ. 453. πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα. *Plutarchus* Gryllo [c. 4.] p. 988. A. Τελμισίαν ἀλώπεκα, μέρμερον χρῆμα. Proverbiale μερμέριον κακὸν ab aliis, ni fallor, Τερμέριον κακὸν dictum, quo *Euripides* Rheso v. 509. et *Themist.* Or. XXI. p. 261. A. usi sunt, ridet *Lucianus* Lexiph. p. 334. [11.] [*Tim.* cod. φροντίδας exhibet. v. *Bast.* App. Ep. cr. p. 23.]

4. Μεσεγγυηθέν.] Respicit Legg. XI. p. 914. D. ἐὰν δὲ τὸ μεσεγγυηθὲν θρέμμα ᾖ, τὸν νικηθέντα περὶ αὐτοῦ δίκῃ, τὴν τροφὴν ἐκτίνειν τοῖς ἄρχουσι. Hoc verbum commendat *Phrynich.* p. 46. [p. 121. *Lob.*] Vide *Pollux.* VIII. 28. *Harpocrat.* v. Μεσεγγύημα, et ibi *Vales.* Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 279.] Μεσεγγύημα. ἀργύριον ἐστὶ παρά τινι κείμενον ἐν ὁμολογίᾳ τῶν δόντων ἐπὶ τῷ ὁτιοῦν διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό. Cod. MS. una litera vitiata Μεσεγγυαθέν. [imo μεσεγγυωθέν. v. *Bast.* l. c.]

5. Μεταλαγχάνειν.] Pertinet glossa ad Gorg. p. 447. init. Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν. quem locum ita παραφράζει *Olympiodorus* Scholiis MSS. in hunc dialogum: ὅτι ὄντος πολέμου καὶ μάχης ἐπιχειμένης ἔδει σε ὑστερῆσαι. Sed satius fuerit, *Hemsterhusianam* explicationem afferre. „*Platonis* locum interpretor: *Ita nimirum, ut est in proverbio, decet belli pugnaeque participem esse; bellum pugnamque obire*: quod dicitur in eos, qui „serius post rem peractam demum „adveniunt. Responsio Socratis „manifesto sensum aperit: sic „μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, „μετὰ τὸν πόλεμον τὰς μηχανὰς κομίζειν, de iis, *qui quocumque modo serius, quam* 179
„*oportebat, vel adsunt, vel aliquid agunt*, usurpatur. Quare „ἀφυστερεῖν non verbum μεταλαγχάνειν, sed mentem ipsius „proverbii declarat, sumtumque „est ex *Platonis* ὑστεροῦμεν.“ Vide Scholiasten ad h. l. Polit. IV. p. 429. A. ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν. Legg. IX. p. 873. C. μήτε αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχών. *Timaei* glossam sublegerunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas*.

6. Μεταποιεῖσθαι.] Cod. MS. habet; Μεταποιεῖσθαι. ἀντὶ

Μετρίως ὠργασμένος[7]. ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένος ἢ δεδευμένος.

τοῦ ποιεῖσθαι.' [cfr. *Bast.* ad Greg. Cor. p. 39. ed. *Schaef.*] Sed recepimus lectionem *Suidae*, a quo niminatim laudatur *Πλάτων Πολιτικοῖς*, vel potius *Πολιτικῷ*. Locus est p. 289. D. οὓς ἀναμφισβητήτως δούλους ἔχομεν εἰπεῖν, ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης. et mox [290. A.] μή ποτε βασιλικῆς μεταποιουμένους εὕρωμεν. *Herodot.* lib. II. 178. ὅσαι δὲ ἄλλαι πόλις μεταποιεῦνται, οὐδέν σφι μετεὸν μεταποιεῦνται. *Plutarch.* T. II. p. 57. F. ἂν δὲ καὶ λόγων τινὸς ἐμπειρίας ὁρᾷ μεταποιούμενον. *Philostrat.* Heroic. cap. III. p. 710. *Themist.* Or. II. p. 24. A. *Wassius* in *Thucyd.* lib. II. 51.

7. Μετρίως ὠργασμένος.] In Cod. MS. levi vitio scribitur ὠργιασμένος. Sed in hac ipsa glossa iam olim peccatum est gravius. Nam *Photius* Lexic. MS. sic legit: Μετρίως ὀργασμένως. ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένως ἢ δεδευμένως. Multo inquinatius *Suidas*: Μετρίως ὠργισμένος. ἀντὶ τοῦ μεμαλαγμένως (Edd. prior. μεταλλαγμένως), ἢ δεδευμένως. quod, mirum est, a *Kustero* concoqui potuisse. Infra *Timaeus*: Ὀργάσας. μαλάξας. Et alio loco: Ὠργασμένος. μεμαλαγμένος. quorum utrumque *Suidas* etiam descripsit. Glossa referenda est ad Theaet. p. 194. C. ὅταν μὲν ὁ κηρὸς του ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λεῖος καὶ μετρίως ὠργασμένος ᾖ, τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ etc. Ceterum quis non miretur fatalem librariorum in hoc verbo errorem? 180 Nam hic quoque ὠργασμένος in εἰργασμένος commutarunt. Sed bonum factum, quod *Suidas* v. Ὠργασμένος *Platonis* locum emendatiorem laudavit: ex quo veram lectionem restituendam esse, dudum est, quod monuerit *Paul. Leopardus* Emend. XVI. 16. Neque aliunde *Pollux* VII. 165. excerpsisse videtur κηρὸν ὀργάζειν. Est vero ὀργάζειν *quamlibet materiam subigere, macerare, mollire*. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 343. ex *T. H.* emendatione: καὶ γὰρ ἂν πέτρου Φύσιν σύ γ' ὀργάσειας. Idem apud *Etymol. M.* p. 629. 35. Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. Eximium est Scholion, quod ex *Hippocratis* MS. margine protulit *Foësius* Oecon. v. Ὀργασμός. Ὀργασμὸς, μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδάρῳ λέγων· Καὶ πρῶτον ἄρχον πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν. καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν Ὀργάσαι, τὸ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀναφυρᾶσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. ubi pro ἐν Πανδάρῳ lege ἐν Πανδώρᾳ. In ipso Sophoclis versu olim coniiciebam: Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν etc. quod Cl. *Brunckius* secutus est in Lexico *Sophocleo*. Nunc malim: Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν etc. ut *Aem. Portus* Lex. Ion. v. Ὀργάζειν

Μορμολυκεῖα[8]. **τὰ φοβερὰ τοῖς παισὶ προσωπεῖα.**

correxit. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 53.] *Ὀργάζειν πηλὸν, τὸ διαβρέχειν. οὕτως γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν. καὶ Ὀργάδα τὴν ἱερὰν καὶ ἀνιερωμένην γῆν, ὅτι ἑλώδης καὶ ἔνυγρος.* qui, ut solet, respicit *Aristophan.* Av. v. 840. *Χάλικας παραφόρει, πηλὸν, ἀποδὺς, ὄργασον.* ubi Scholiastes ex *Eupolidis Προσπαλτίοις* haec attulit: *Ἢ πηλὸν ὀργάζειν τινά. Herodotus* lib. IV. 64. *σαρκίσας βοὸς πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί. ὀργάσας δὲ αὐτὸ, ἅτε χειρόμακτρον ἔκτηται.* ubi quod Codd. et Glossae praebent *ὀργίσας*, natum videtur ex *ὀργήσας*, ab *ὀργάω*. quam formam agnoscit *Hesych.* v. *Ὑποργηθεῖσα* et *Ὠργημένον. Nicander* Theriac. v. 651. *Καὶ τὰ μὲν ὀργάζοιο, καὶ εἰν ἑνὶ τεύχεϊ μίξας.* Alexiph. v. 155. et Schol. Poëta incertus apud *Athen.* lib. X. p. 455. E. *Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίε.* ubi vide *Casaubonum. Hesych.* in v. et *Herodianus Atticista* p. 468.

8. *Μορμολυκεῖα.*] Proprie
181 sunt *larvae tragicae* vel *comicae, ad terrorem incutiendum compositae:* quales videas, licet, in *Terentio* nuper Urbini edito. [accuratius de iis *Boettigerus* in libello, cuius index est: die Furienmaske p. 111. sq.] *Προσωπεῖα διάκενα* et *μορμολύκια Isidor. Pelus.* lib. II. ep. 257. iunxit. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 162. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 67. et *Hemsterh.* ad *Polluc.* X. 167. In fabulis *Μορμολύκη* Acherontis est nutrix; quod ex *Sophrone* tradit *Porphyr.* apud *Stob.* Ecl. Phys. p. 129. Alias puerorum terriculas, Lamiam, Gorgonem, Gellonem, Maniam, recenset *Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 36. Sed *μορμολυκεῖον* a propria *personae* significatione transiit ad latiorem et usurpari coeptum est *de rebus iis, quae inanem afferunt terrorem. Plato* Phaedon. p. 77. E. *ἀλλ' ἴσως ἔνι τὶς καὶ ἐν ἡμῖν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται, τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ τὰ μορμολύκεια.* quod ab aliis etiam expressum docet *Gataker.* ad *Antonin.* lib. XI. §. 25. *Seneca* de Constant. Sap. 4. *ut non dolore tantum, sed doloris opinione vexemur, more puerorum, quibus metus incutit umbra, et personarum deformitas, et depravata facies. Clem. Alexandr.* Strom. lib. VI. p. 780. *οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκια, οὕτως δεδίασι τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Arnobius* VI. p. 210. *ut ab actionibus improbi, tanquam parvuli pusiones, personarum monstruosissima torvitate, sannis etiam constringerentur, et Maniis.* ubi pro *sannis*, in quo MSS. variant, lege *Lamiis. Julian.* Or. VII. p. 238. A. *σὺ δὲ ὅπως ἡμῖν μὴ τὸν Διογένη προβαλὼν, ὥσπερ τι μορμολύκειον, ἐκφοβήσῃς. Themist.* Orat. V. p. 67. D. *γράμ-*

Μορμορύττει καὶ μορμολύττει[9]. ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ἀμφότερον.

ματα ἀνθρώπινα δεδιότας, καὶ ἐπικήρους ἀνάγκας, καὶ ἀσθενῆ μορμολύκεια. *Heliodor.* lib. VI. [cap. 2.] p. 265. ὁρᾷς, ὅση τις τοῦ ὀνόματος ἡ δύναμις, καὶ ὡς οὐκ ἐμοὶ μόνον μορμολύκειον, ἀλλ' ἤδη καὶ Ναυσικλεῖ γίνεται. *Theophylactus*, Bulgariae Episcopus, Epist. 73. τὰ δὲ φόβητρα, ἃ ἡμῖν ἐπανατείνεσθε, μορμολύκια παίδων εἰσίν. Sed non necesse est, plura huius generis cumulare. [cf. *Jacob.* ad *Luciani* Tox. p. 89.]

9. *Μορμορύττει.*] Μορμο-
182 λύττεσθαι est *gestu quodam et pronuncianda voce Μορμὼ pueros terrere*, ut bene explanat *Gesnerus* ad *Claudian.* carm. XXXI. 111. Gorg. p. 473. D. Μορμολύττῃ αὖ, ὦ γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις. ubi *Olympiodorus* Scholiis MSS. Μορμολύττῃ, ἀντὶ τοῦ ὡς παιδίον φοβεῖς. Vide ibi etiam Scholiasten. Criton. p. 46. C. οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα. quem locum expressit *Philo* T. II. p. 468. πρὸς δὲ τὸν πληγὰς καὶ θάνατον ἐπανατεινόμενον, οὐ μορμολύττεταί με ταῦτα. *Aristophan.* Av. v. 1245. Ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς. *Lucian.* Deor. Dial. XIX. p. 251. μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐτό. *Themist.* Or. IX. p. 121. B. οὐδὲ μορμολύττεταί σε ἀνὴρ σιδηροῦς φανταζόμενος. Or. XXIX. p. 346. B. *Gregor. Nazianzen.* Or. XXXV. p. 563. C. κἂν σὺ μορμολύττῃ τοὺς ἁπλουστέρους. ubi *Basilius* Scholiis nondum editis: Μορμολύττειν ἐστὶ τὸ ἐκφοβεῖν· καὶ Μορμολυκεῖον προσωπεῖον εἰς φόβον παιδίων ἀνοήτων, καὶ τύπος τις ἀλλόκοτος ὄψεως. εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς, τῆς καὶ Λαμίας. Θεόκριτος ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (immo Ἀδωνιαζούσαις, v. 40.) τινὰ γυναῖκα πρὸς παιδίον λέγουσαν εἰσάγει, Μορμὼ δάκνει. Rarissime μορμολύττεσθαι accipitur pro *formidare*, *timere*. *Plato*, vel potius alius scriptor *Platone* multo recentior, Axioch. p. 364. B. καίτοιγε τὸν πρόσθεν χρόνον διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον. Eadem potestate *Hesychius*: Μορμολύττεται· φοβεῖται. Activum μορμολύττειν non, nisi apud Grammaticos, reperi. Aeque insolens est forma μορμορύττειν, quam *Timaeus* primo loco ponit. *Hesychius* tamen habet: Μόρμορος, φόβος. Inde μορμορύττειν. Vide *Valckenar.* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 346. Alii scriptores pro μορμολύττεσθαι dicunt δεδίσσεσθαι, ut *Homerus* Il. Y. 201. Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ex quo *Platonis* locum, quem paulo ante attulimus, ductum esse pulcre vidit *Piersonus* ad *Moerid.* p. 119. Ex eodem *Homeri* loco fluxit glossa *Hesychii*, quae viros eruditos vehementer

Μορυχαία[10]. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχου, ἐν ῇ καὶ Ἄρτεμις Μορυχαία, ἀπὸ τοῦ καθιδρύσαντος.

Μουνυχία καὶ Ζεία[11]. λιμένες ἕτεροι τοῦ Πειραιέως.

torsit: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι. τὰ παιδία ἀπὸ φρέατος εἰς δέος ἄξειν. Scribendum: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία, ἀπὸ τέρατος εἰς δέος ἄξειν.

183 10. Μορυχαία.] Respexit *Timaeus* Phaedr. p. 227. B. Ἀτὰρ Λυσίας ἦν, ὡς ἔοικεν, ἐν ἄστει. ΦΑΙ. Ναί, παρ' Ἐπικράτει ἐν τῇδε τῇ πλησίον τοῦ Ὀλυμπίου οἰκίᾳ τῇ Μορυχίᾳ. ubi *Hermias* Scholiis MSS. Ὁ δὲ Μόρυχος γάστρις τὶς ἄνθρωπος, καὶ ἡ κωμῳδία αὐτὸν ὡς γαστρίμαργον διαβάλλει: a quo nihil discrepat Scholiastes *Platonis*. Morychi gulam a Comicis vexatam esse his locis intelligitur. *Plato* Comicus apud Schol. *Aristophan.* ad. Nub. v. 109. Ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, Καὶ Γλαυκέτης, ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας· Οἳ ζῆτε τερπνὸν, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι. *Aristophan.* Acharn. v. 887. Ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χόροις, Φίλη δὲ Μορύχῳ. Vesp. v. 504. Ζῆν βίον γεννάιον, ὥσπερ Μόρυχος. ibid. v. 1137. Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. ad quae loca videnda sunt Scholia. Pac. v. 1008. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. quem locum afferens *Suidas* v. Μόρυχος haec explicationis loco adiecit: Ὀνόματα κύρια. οὗτοι ἐπὶ μαγγανείᾳ διεβέβληντο. Sed non dubitandum est, quin vel ipse scripserit, vel in Scholiis deperditis scriptum legerit: οὗτοι ἐπὶ λαιμαργίᾳ διεβέβληντο. *Diana Morychia* ineptis librariis originem debet. Quod erratum non fefellit acumen *Hemsterhusii*: „Suspicor verba ἐν ῇ καὶ Ἄρτεμις „— καθιδρύσαντος huc esse per „errorem translata ex sequenti „articulo, et postea emendatione „prava fuisse scriptum Μορυχαία „pro Μουνυχία; notissima certe „haec Diana. Sic ἡμῖν in Νῦν „δή.“ Glossa, quae iam *Photii* tempore interpolata fuit, sic in eius Lexic. MS. contracta reperitur: Μορυχαία. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχος (sic), ἐν ῇ Ἄρτεμις. A. Μόρυχος vero formatur Μορύχιος, non Μορυχαῖος. Illud igitur tenendum.

11. Μουνυχία καὶ Ζεία.] Neuter portus in *Platone* occur-
rit. Pro λιμένες ἕτεροι *Photius* 184
Lex. MS. legit λιμένες ἱεροί. Sed *Timaei* lectio retinenda est et sic exponenda: *portus alii diversi a Piraeeo.* Cur enim magis ἱεροί, quam Piraeeus? Fuere scilicet, qui a Piraeeo distinguerent. De *Munychia* locus insignis est *Ulpiani* ad *Demosthen.* pro Cor. p. 533. F. Vide *Meurs.* de Piraeeo cap. 3. et 9. et quae com-

Μυδᾷν[12]. δίυγρον εἶναι καὶ σήπεσθαι.

N.

Νεοθνής[1]. ὁ νεωστὶ τεθνεώς.
Νεοτελής[2]. ὁ νεωστὶ τετελεσμένος.

municavi cum *P. Burmanno Secundo* ad *Propert.* II. 2. 59. Latinos poëtas hunc portum modo *Munychium*, modo *Monychium* vocare docet *Marklandus* ad *Stat.* Silv. V. 3. 107.

12. Μυδᾷν.] Cod. MS. Μυδιᾷν. Quae forma cum nullo usu recepta videatur, ex *Photio* MS. et *Suida* μυδᾷν reposuimus. [v. *Bast.* ad *Greg. Cor.* p. 54. not. et p. 711.] Μαδᾷν (quod est ipsum Latinum *madere*) et μυδᾷν cognata verba sunt, nec differunt prima significandi notione. Usus tamen μαδᾷν in hanc partem flexit, ut semper de *pilorum defluvio* dicatur. Μυδᾷν patet latius, et tam in meliorem partem pro *madefieri*, quam in peiorem pro *putrescere* et *foetere* usurpatur. Vide *H. Stephan.* Ind. Thes. in utraque voce, et *Foës.* Oecon. *Hippocr.* Ludunt in his verbis permutandis librarii. In *Aristophan.* Plut. v. 266. vetus Criticus iam olim διττογραφίαν notavit. *Apollon. Rhod.* III. 1041. Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠύτ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας. ibid. v. 1246. Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων Φάρμακα μυδήνας. *Nicander* Theriac. v. 308. Οἱ δὲ φόνῳ μυδόωντες ἀγαπρίουσιν ὀδόντες. Sed inprimis, ut dixi, μυδᾷν *de putredine, quae foetorem emittit*, frequentari solet. *Sophocles* Antig. 1020. Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. *Dio Chrysost.* Orat. V. p. 86. C. Τὸν δὲ νεκρὸν εὑρεθῆναι σαπρὸν ἤδη καὶ μυδῶντα. *Lucian.* Dial. Mort. XIV. p. 398. ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα. Quem *Luciani* locum prae altero Dial. Mort. VII. p. 357. *Berglerus* comparare debuerat cum *Alciphr.* lib. III. ep. 22. κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν. 185 Idem lib. I. ep. 17. *Longus* lib. III. p. 128. Vide eruditissimum *Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 264. [p. 560. *Sch.*] Nec μυδιᾷν, nec μαδᾷν a nobis in *Platone* repertum est.

1. Νεοθνής.] Legg. IX. p. 865. D. ὡς ὁ θανατωθεὶς ἄρα βιαίως, ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκὼς, θυμοῦται τῷ δράσαντι νεοθνὴς ὤν. Cum *Timaeo* ad verbum congruunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas*; nisi quod apud posteriorem minus bene Νεοθανὴς edatur.

2. Νεοτελής.] Phaedr. p. 250. E. Ὁ μὲν οὖν μὴ νεοτελὴς, ἢ διεφθαρμένος, οὐκ ὀξέως ἐν-

Νεουργόν[3]. νεωστὶ εἰργασμένον.
Νῦν δή[4]. πρὸ ὀλίγου χρόνου ἡμῖν.
Νυνί[5]. ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ.
Νῷ[6]. ἡμεῖς.
Νῷϊν[7]. ἡμῖν.

θένδε ἐκεῖσε φέρεται etc. ibid. p. 251. A. ὁ δὲ ἀρτιτελής, ὁ τῶν τότε πολυθεάμων. et p. 248. B. ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέας ἀπέρχονται. ubi bene *Hermias* Scholiis MSS. Τὸ δὲ ἀτελεῖς, ἀντὶ τοῦ ἀτέλεστοι. Phaedon. p. 69. C. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται. Pro τετελεσμένος *Suidas* exhibet τετελειωμένος. ubi male vertitur, quod glossae sedes ignorabatur.

3. Νεουργόν.] Polit. VI. p. 495. E. νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου. *Plutarch.* Sympos. lib. IX. 10. p. 374. E. οὐδὲ τοὔλαιον, ἂν ᾖ νεουργόν. *Liban.* Opp. T. II. p. 353. B. τὰ παλαιὰ μὲν ὡς νεουργὰ φερόμενοι. *Themist.* Or. II. p. 40. A. σφραγῖδα πάνυ λαμπράν τε καὶ νεουργόν. Or. IV. p. 60. A. μετοικίζειν ἐκ παλαιοῦ σκήνους ἐκτετηκότος εἰς ἀρτιπαγές τε καὶ νεουργόν. *Pollux* I. 25. IX. 18. Rariorem formam νεοεργής vel νεουργής habent *Alciphron* lib. III. ep. 57. et *Hesych.* in v. *Timaeum* descripserunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas.*

186 4. Νῦν δή.] Parmenid. p. 129. D. ὧν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Theaet. p. 145. B. οὐδένα πω ἐπῄνεσεν ὡς σὲ νῦν δή. Politic. p. 260. E. καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δή. et centies alibi. Cum futuro iungitur Sophist. p. 221. C. Καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν. Legg. III. p. 683. E. Οὐκοῦν νῦν δὴ μᾶλλον βεβαιωσόμεθα τὸ τοιοῦτον. Plura, ex ipso etiam *Platone*, de harum particularum vi notavit *J. G. Graevius* ad *Lucian.* Soloecist. p. 579. [*Stallbaum.* ad *Phileb.* p. 105. sq.] In fine glossae dele ἡμῖν, quippe ex vicina voce Νῷϊν huc inculcatum.

5. Νυνί.] Euthyphr. p. 9. E. οἶμαι μέντοι ἔγωγε τοῦτο νυνὶ καλῶς λέγεσθαι. Phileb. p. 66. E. ἅπερ νυνὶ διελήλυθα. Hipp. Mai. p. 286. C. 291. C. et sexcenties alibi.

6. Νῷ.] Alcib. I. p. 124. D. ἀτὰρ νῷ γε καὶ μάλα σφόδρα. Phaedr. p. 259. A. εἰ οὖν ἴδοιεν καὶ νῷ, καθάπερ τοὺς πολλούς, ibid. p. 278. B. Vide *Apollon. Dysc.* Excerpt. p. 428. et *Lucian.* Soloec. p. 467. ibique Schol. et *Graev.*

7. Νῷϊν.] Erast. p. 134. B. δυοῖν ὄντοιν νῷϊν περὶ τοῦ λόγου. Phileb. p. 28. A. ὥστ' ἄλλο τι νῷϊν σκεπτέον. Theaet. p. 144. D. Sophist. p. 218. D. Politic. p. 258. B. 267. D. etc. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoen. v. 463. et *Piersonum* ad *Moerid.* p. 266. *Suidae* Cod.

Ξ.

Ξεναγοί [1]. οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδοί.
Ξύλων ἐρεψίμων [2]. στεγάσματά ἐστι τὰ ἐρέψιμα, τὰ εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα.

Leid. congruit cum *Timaeo*. In edito ἡμῖν deest.

1. Ξεναγοί.] Legendum: ἡγούμενοι ὁδὸν vel ὁδοῦ. Utroque modo *Hesychius*. Glossa autem pertinere videtur ad Phaedr. p. 230. C. ὥςτε ἄριστα σοὶ ἐξεναγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε. ΦΑΙΔ. Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνῃ· ἀτεχνῶς γάρ,
187 ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. quem locum contulit *Ti. Hemsterh.* cum hoc *Luciani* Contempl. [1.] p. 488. ξεναγήσεις γάρ εὖ οἶδ᾽ ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. *Alciphron* lib. I. ep. 26. ξεναγήσαντος με τινος τῶν ἀστικῶν ἐπὶ τὰς Μαρτίου θύρας ἀφικόμην. Sic pro ἐξηγήσαντος verissime legit *Steph. Berglerus*. Sed ponamus totum locum, sicut integre et emendate in Codice Regio scriptus reperitur: ξεναγήσαντός μέ τινος τῶν ἀστικῶν ἐπὶ τὰς Βυρτίας θύρας ἀφικόμην. εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην, ὀφθῆναι ῥικνὸν, συνεσπακότα τὰς ὀφρῦς, χαρτίδια ἀρχαῖά τινα, σαπρὰ δὲ διὰ τὸν χρόνον, ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτα, διὰ χειρὸς κατέχοντα. ubi *Arnaldus* Obs. Misc. Vol. IV. T. III. p. 453. scripturam χαρτίδια σαπρὰ et ἡμίβρωτα coniectura assecutus est. Ξεναγήσαντος etiam e scripto libro *Dorvillius* ad *Charit.* p. 447. [p. 472. ed. Lips.] confirmat. *Themist.* Or. IX. p. 123. B. ὅτι πρὸς τὰς Μούσας αὐτὸν ξεναγεῖ. Or. XI. p. 151. D. ὅπως σου ἐξηγουμένου καὶ ὁδηγετοῦντος αἱ μὲν ἔνθεν, αἱ δὲ ἔνθεν ἐξαναστῆσαι, ξεναγῶνται ἐπὶ τὸν Βόσπορον.

2. Ξύλων ἐρεψίμων.] Critia p. 111. C. Χρόνος δ᾽ οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομὴν εἰς τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων στεγάσματ᾽ ἐστὶν ἔτι σῶα. cuius loci corruptela tam manifesta est, ut ne hebetiorem quidem, aut minus attentum fallere possit. *H. Stephanus* quaedam deesse putabat: at *Valckenarius*, στεγάσματα abundare. Igitur de eius coniectura locus sic refingendus: Χρόνος δ᾽ οὐ πάμπολυς, ὅτε δένδρων (αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ξύλων ἐρεψίμων τμηθέντων) ἅττα ἦν ἔτι σῶα. Sed vide, an minore mutatione res sic expediri possit: Χρόνος δ᾽ οὐ πάμπολυς, ὅτε ξύλων, αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων, στεγάσματ᾽ ἦν ἔτι σῶα. Δένδρων, an ξύλων legas, nihil

Ξυστίδες[3]. ποδήρη ἐνδύματα. οἱ δὲ χλαμύδας κωμικάς φασιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐξέσθαι καὶ εἰργᾶσθαι ἐπιμελῶς.

O.

Ὄα[1]. ἀκροδρύων εἶδος μήλοις μικροῖς ἐμφερές.

interest. Οἰκοδομήσεις confirmat Codex Parisinus. *Pollux* VI. 124. ex hoc loco excerpsit ἐρέψιμα ξύλα. *Euripides* Iphig. Taur. v. 48. πᾶν δ' ἐρέψιμον στέγος Βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων
188 σταθμῶν. *Hesychius*: Ἐρέψιμον. στεγάσιμον. *Aristophan.* Av. v. 1110. Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν. *Liban.* Opp. T. II. p. 337. A. leviter correctus: τὰ μὲν γὰρ ταῖς λιθοτομίαις ἵστησι τῇ πόλει τοὺς τοίχους· τὰ δὲ ταῖς ὕλαις ἐρέφει. *Timaeo* glossam sublegerunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas*; ut erret *Joseph. Wassius* ad *Thucydid.* lib. II. 14. *Suidam* interpretis *Thucydidei* interpretem egisse scribens.

3. Ξυστίδες.] Polit. VI. p. 420. E. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφιέσαντες, καὶ χρυσὸν περιθέντες, πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι κελεύειν τὴν γῆν. ubi vide Scholia. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 284.] Ξύστις. χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα. οἱ δὲ τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ξύεσθαι. ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα. Scholiastes MS. *Theocriti* in Bibl. Genevensi ad Eid. II. 74. Ξύστις Ἀττικῶς, ξυστὶς δὲ κοινῶς, χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ καὶ τραγικὸν ἔνδυμα. οἱ δὲ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι φέρουσι. Plura de hoc vestimenti genere interpretes ad *Aristoph.* Nub. v. 70. *Hemsterhus.* ad *Lucian.* Nigrin. p. 50. et *Toupius* ad *Longin.* p. 228. [*Boettigerus* in lib. I. die Furienmaske p. 140. sq. not.] In *Timaeo* pro ἐξέσθαι scribe ἐξύσθαι, ut est apud ceteros Grammaticos, et pro ὅτι, δηλονότι.

1. Ὄα.] Hanc vocem in exemplaribus *Platonis*, quibus nunc utimur, frustra quaeras. Atqui eam, praeter *Timaeum*, olim in *Platone* legit *Pollux* VI. 80. μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται· καὶ τοῦτο τοὔνομά ἐστι παρὰ Πλάτωνι, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐκεῖνο. Quid igitur? Experiamur, an coniectura duce ad glossae cu- 189
bilia perveniri possit. Totum si *Platonem* perlegeris, non nisi unum locum, cui *sorborum* mentio accommodata sit, reperies, Sympos. p. 190. D. Ταῦτα εἰπὼν (ὁ Ζεὺς) ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὤα τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. quem locum afferunt *Eu-*

Οἴναρα[2]. τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.
Οἰστρᾷ[3]. συντόνως καὶ μανικῶς κινεῖται.

seb. P. E. XII. p. 585. D. et *Suidas* v. Ταριχεύειν, ille ineptissime legens τὰ ὦτα τέμνοντες, hic vulgatam lectionem servans. Equidem pulcre scio, *ova secta* in veterum mensis secundis apposita esse. *Alexis* apud *Athen.* II. p. 60. B. Ὑπέφαινεν ὠὸν ἡμίτομον τοὺς ἀστέρας. ubi vide *Casaubon.* et XII. p. 517. E. Λίπυρον παραθήσεις ὠὸν ἐπιτετμημένον. At *ova avium secta* sale esse condita, ut diutius conservarentur, ecquis fando audivit? De *piscium ovis*, praesertim mugilum, id docuit *Thom. Reines.* Defens. Var. Lect. p. 167. Omnino in *Platone* legendum: ὥσπερ οἱ τὰ ὦα τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. De qua emendatione tanto minus dubito, quod eadem in mentem venerat *L. C. Valckenario*, singulari harum literarum ornamento, qui etiam loca quaedam, quibus confirmetur, humanissime mihi suggessit. *Platonis* ὄα a *Dioscoride* lib. I. cap. 174. dicuntur οὖα τμηθέντα καὶ ξηρανθέντα. *Galenus* in Gloss. *Hippocr.* Ὄα. τὰ πρὸς τῶν πολλῶν οὖα καλούμενα. Idem de Alim. Fac. T. VI. p. 351. scribit: τὴν προτέραν συλλαβὴν τοῦ τῶν οὔων ὀνόματος ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων διὰ μόνου τοῦ ο γράμματος γράφεσθαί τε καὶ λέγεσθαι. Vide *Foës.* Oecon. *Hippocr.* Eandem, quam in *Platone*, corruptelam οὖα subierunt in *Philyllio* apud *Athen.* II. p. 52. B. et in *Antiphane* ibid. p. 56. E. Ex his locis quaedam occupavit *Bodaeus a Stapel* ad *Theophrast.* Hist. Pl. p. 204. A. *Casaubonus* tametsi *Platonis* locum in nullam vitii suspicionem vocavit, tamen ῥοῦα praeclare restituit *Dioni Chrysost.* Or. VII. p. 113. D. ἐξ ἑτέρας σκηνῆς ἐκόμισεν οὖα τετμημένα, καὶ μέσπιλα, καὶ μῆλα χειμερινά. pro ἐκόμισεν, οὖν τετμημένα. in eo minus laudandus, quod veram lectionem τετμημένα in τετηρημένα mutavit. *Hesychius*: Οἴμηλα. οἰμίηλα, ἀκρόδρυα. Lege: Ὄα. μῆλα, ἀκρόδρυα. 190
Alterum οἰμίηλα litura sanandum. *Platonis* locum ob oculos habuit *Plutarchus* Amator. T. II. p. 770. B. οἶσθα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας ὡς ἀβεβαιότατα πολλὰ λέγουσι, καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ὠὸν αὐτῶν τριχῆ αἱρεῖσθαι (lege τριχὶ διαιρεῖσθαι) τὴν φιλίαν. ex quo *Toupius* Emend in *Suid.* T. III. p. 188. [T. II. p. 231. ed. nov.] in *Platone* scribi volebat: ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξὶν διαιροῦντες. Sed hac correctione nihil opus est. Nam τέμνοντες semel positum bis intelligendum. [Vix operae est monere, *Timaei* glossam a *Suida* esse descriptam.

2. Οἴναρα.] Haec vox non legitur in *Platone*. Vide *Valcken.* Anim. in *Ammon.* p. 175. Glossam etiam habet *Suidas*.

3. Οἰστρᾷ.] Theaet. p. 179.

Ὀκνεῖ[4]· εὐλαβῶς ἔχει.

Ὀκρίβας[5]· πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμέλη γὰρ οὐδέπω ἦν. Λέγει γοῦν τις· Λόγιόν ἐστι πῆξις ἐστορεσμένη ξύλων, εἶτα ἑξῆς Ὀκρίβας δὲ ὀνομάζεται.

E. αὐτοῖς — οὐδὲν μᾶλλον οἷόν τε διαλεχθῆναι ἢ τοῖς οἰστρῶσιν. Phaedr. p. 251. D. ὥςτε πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ καὶ ὀδυνᾶται. Polit. IX. p. 573. A. τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς. ibid. E. *Lennepius* ad *Phalarid.* Ep. 71. p. 36. et *Toupius* App. Notar. in *Theocrit.* p. 30. A *Timaeo* glossam sumsit *Photius* Lex. MS.

4. Ὀκνεῖ.] Parmen. p. 127. A. καὶ δεομένων ἡμῶν διελθεῖν τοὺς λόγους, τὸ μὲν πρῶτον ὤκνει· ἔπειτα μέντοι διηγεῖτο. Lys. p. 204. C. καὶ ὀκνεῖς εἰπεῖν Σωκράτει τοὔνομα. ib. p. 207. A. Theaet. p. 158. A. Hipp. Min. p. 364. B. Charm. p. 159. B. Polit. III. p. 391. A. ubi vide Scholia. *Photius* Lexico MS. Ὀκνεῖν. τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Idem est ἀποκνεῖν. Theaet. p. 166. B. Sophist. p. 238. A. Politic. p. 277. D. etc. Neque tamen est, quare cum *Thom. M.* magis Atticum putes, quam ὀκνεῖν.

5. Ὀκρίβας.] Sympos. p.
191 194. B. εἰ ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. ubi Scholiastes: Ὀκρίβαντα. τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο, τινὲς δὲ καλλίβαντα (l. κιλλίβαντα) τρισκελῆ φασιν, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ ὑποκριταὶ, καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν. quam glossam e *Diogeniano*, quem saepe laudat, ductam esse ex *Hesychio* colligere licet. *Photius* Lex. MS. Ὀκρίβας. τὸ λογεῖον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. Pro *cothurnis* tragicis hanc vocem accepit *Philostrat.* V. A. lib. V. [cap. 9.] p. 196. ἐφεστῶτα δὲ ὀκρίβασιν οὕτως ὑψηλοῖς. lib. VI. [cap. 11.] p. 245. ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν, ὡς ἴσα ἐκείνοις βαίνοιεν. de Vit. Sophist. lib. I. cap. 9. p. 492. de *Aeschylo*: ἐσθῆτι τὴν τραγῳδίαν κατασκευάσας καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ. cum quo loco omnino comparandus est ille *Themist.* Orat. XXVI. p. 316. D. Θέσπις δὲ πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξεῦρεν. Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας. *Hesychius*: Ὀκρίβαντας. ἐμβάτας. Idem: Ὀκρίβατον. σχῆμα ἡνιόχου. *Suidas*: Ὀκρίβας. σχῆμα ἡνιόχου. In utroque scribendum: Ὀκρίβας. τὸ βῆμα ἡνιόχου. Inter pictorum instrumenta ὀκρίβαντα recenset *Pollux* VII. 119. X. 163. Verbis λέγει γοῦν τις *Timaeus* ve-

Ὁμηρίδαι[6]. οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι.

Ὁμόσε[7]. εἰς ταὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φερόμενοι.

Ὁμόγνιοι θεοί[8]. ὅσοι συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν.

terem Grammaticum laudat, sententiae suae astipulatorem. Aliter haec interpungit *Montfaucon.* Bibl. *Coisl.* p. 480. Vereor, ut satis recte. Pro λόγιον in *Timaeo* malim λογεῖον.

6. Ὁμηρίδαι.] Ion. p. 530. D. Phaedr. p. 252. B. Polit. X. p. 599. E. Glossa quoque est apud *Photium* Lex. MS. et *Suidam*.

7. Ὁμόσε.] Euthyphr. p. 3.
192 C. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν χρὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμόσε ἰέναι. Theaet. p. 165. E. Καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται, καταφρονῶν ἡμῶν. Euthydem. p. 294. D. τὼ δὲ ἀνδρειότατα ὁμόσε ἴτην τοῖς ἐρωτήμασιν. Polit. X. p. 610. C. Ἐὰν δέ γέ τις ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι. Haec loquendi ratio fluxit ab *Homero* Il. N. 337. Ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, ubi bene *Eustath.* p. 935. Ὅρα ὅτι ἐκ τοῦ ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη λαβόντες ἀρχὴν Ἀττικοὶ ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμόσε τιθέασι λέγοντες· ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τουτέστιν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον. Sane apud *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Polybium* aliosque Historicos nihil hac formula est frequentius. Adde *Harpocrat.* v. Ὁμόσε ἰέναι, et *Petr. Victorium* Var. Lect. VIII. 19. [In *Timaei* glossa vitium latet, quod primum tollere studuit *Toupius* Emend. in *Suid.* T. IV. p. 413. scribendo εἰς ταὐτὸ τῷ ἐναντίῳ, εἰς μάχ. φερόμενοι, *in eundem locum cum hoste*, vel εἰς ταὐτὴν (sic) τόπον τῷ ἐναντίῳ. Priorem medelam iure probat *Bastius* App. Ep. crit. p. 23. addens ὑπὸ nihil aliud esse quam e pronomine ταὐτὸ male repetitum υτο. De ὁμόσε ἰέναι et simil. cf. *Astius* ad *Plat.* Polit. p. 623. *Stallbaum.* ad Euthyphr. p. 16. *Corai.* ad *Heliod.* T. II. p. 173. *Jacobs.* ad *Philostr.* Imagg. p. 471.]

8. Ὁμόγνιοι θεοί.] Etsi *Photius* Lex. MS. in hanc lectionem consentit, tamen pro ὅσοι legendum puto οἷς οἱ, *quibus*, ut cognatorum praesidibus, *cognati communiter sacra faciunt*, inde apud *Polluc.* III. 5. dicti θεῶν ὁμογνίων κοινωνοὶ καὶ τῆς αὐτῆς ἑστίας μέτοχοι. Eodem modo correxit Cl. *Toupius* Cur. noviss. in *Suid.* p. 108. [T. III. p. 149. ed. nov.] qui, dum scribit, eam lectionem me fefellisse, ostendit, se Addenda ad *Timaeum*, in quibus eam proposueram, non inspexisse. Sed talia commemorare piget. [„Non minus recte legeretur οὓς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν, quomodo tacite correxit *Brunckius*

Ὁμοτέρμονες 9. οἱ ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντες, οἷον οἱ γείτονες· ὁμοῦ γὰρ ἔχουσι τὰ τέρματα.

Lex. *Sophocleo* v. ὁμόγνιοι θεοὶ, quod ad *Sophocl.* Oed. Colon. per errorem refert.“ *Porsonus* ad *Toup.* Em. in *Suid.* T. IV. p. 504.] Glossa pertinet ad Legg. V. p. 729. C. ξυγγένειαν δὲ καὶ ὁμογνίων θεῶν κοινωνίαν ἅπασαν ταὐτοῦ φύσιν αἵματος ἔχουσαν τιμῶν τις καὶ σεβόμενος, εὔνους ἂν γενεθλίους (sic leg. ex *Stob.* p. 434.) θεοὺς εἰς παίδων αὐτοῦ σποράν ἴσχει κατὰ λόγον, quem locum imitatur *Julianus* Or. II. p. 86. A. et Fragm. p. 291. D. *Sophocles* Oed. Col. v. 1328. Πρὸς νῦν σὲ κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων Αἰτῶ πίθεσθαι καὶ παρεικάθειν. *Dionys. Halic.* A. R. lib. VI. [cap. 21.] p. 357. τὰς ἁμαρτίας αὐτοῖς ἀζημίους ἀφιέναι θεῶν ὁμογνίων ἕνεκα. *Maxim. Tyr.* Diss. XXVI. p. 313. Οὗτος θεῶν γαμηλίων τε καὶ ὁμογνίων καὶ γενεθλίων θεσμὸς, ἐπὶ πάσῃ ζώων φύσει τεταγμένος. Lapis apud *Murator.* Inscript. p. LXXXV. 7. *Diis Laribus Capeticorum gentilitatis* etc. nisi potius hic *gentilitas* pro ὁμοφυλίᾳ
193 capienda sit. Crebra inprimis apud veteres mentio est Διὸς ὁμογνίου, *gentilitii, cognationes conglutinantis;* quem *Dio Chrysost.* Or. I. p. 8. D. nimis argute sic dictum existimat διὰ τὴν τοῦ γένους κοινωνίαν τοῖς θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. *Plato* Legg. IX. p. 881. D. ὁ δὲ μὴ ἀμύνων, ἀρᾷ ἐνεχέσθω Διὸς ὁμογνίου καὶ πατρῴου κατὰ νόμον. *Euripid.* Androm. v. 920. Ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον. *Musonius* apud *Stob.* p. 670. πῶς δ' οὐχὶ καὶ εἰς τοὺς πατρῴους θεοὺς ἐξαμαρτάνοιμεν ἂν, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, ταῦτα πράττοντες; ὥσπερ γὰρ ὁ περὶ ξένους ἄδικος εἰς τὸν ξένιον ἁμαρτάνει Δία, καὶ ὁ περὶ φίλους εἰς τὸν φίλιον· οὕτως ὅστις εἰς τὸ ἑαυτοῦ γένος ἄδικος, εἰς τοὺς πατρῴους ἁμαρτάνει θεοὺς, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, τὸν ἐπόπτην τῶν ἁμαρτημάτων τῶν περὶ τὰ γένη. *Synesius* Ep. 94. p. 233. οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν: quod expressum est ex illo suavissimo *Platonis* Alcib. I. p. 109. D. Μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι. *Plutarch.* T. II. p. 679. D. 758. D. Schol. *Sophocl.* ad Aiac. v. 492. *Jovem* ὁμόγνιον *Euripid.* apud *Pollux.* III. 5. συγγένειον vocat. Vide *Jo. Grammium* Hist. Deor. ex *Xenoph.* p. 16.

9. Ὁμοτέρμονες] Legg. VIII. p. 842. E. μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς, μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος, μήτε ὁμοτέρμονος, ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος ἄλλῳ ξένῳ γειτονῶν. *Dionys. Halic.* A. R. lib. I. [cap. 9.] p. 7. συνῄραντο τοῦ πρὸς τοὺς ὁμοτέρμονας πολέμου. lib. V. [cap. 50.] p. 316. ἐλῄστευον γάρ ἐξ αὐτῶν τινες τοὺς ὁμοτέρμονας ἀγρούς. lib. I. [cap. 26.] p. 21. XI. [3.] p. 686. Glossae partem tantum excerpsit *Suidas.*

'Οργᾷ[10]. ἐπείγεται, ἐπιθυμεῖ.
'Οργάσας[11]. μαλάξας.
'Οργάς[12]. ἡ εὔγειος, καὶ λιπαρά, καὶ ἀκμαία.

10. 'Οργᾷ.] 'Οργᾶν proprium est *terrae*, *quae* (ut *Virgilii* verbis utar Georg. II. 324.) *vere tumet et genitalia semina poscit*; vel *plantarum*, *quae turgent et ad maturitatem pervenerunt*. *Herodot.* lib. IV. 199. πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι. et mox: καὶ ὁ ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς πεπαίνεταί
194 τε καὶ ὀργᾷ. Ex hoc ipso loco glossa, quam explicamus, fluxisse videtur. *Philostrat.* Icon. lib. II. 17. p. 837. et ex eo *Aristaenet.* lib. I. ep. 3. p. 19. βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. *Pollux* I. 230. 'Επὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς, ἀκμάζειν, ὀργᾶν, σπαργᾶν, βρύειν. Quam notionem docte explanavit *P. Victorius* Var. Lect. XVIII. 22. Deinde hoc verbum translatum est ad eos, *qui Veneris cupiditate turgent, subant, et vel ad faciendum, vel ad patiendum gestiunt. Aristophan.* Lysistr. v. 1115. εἰ λάβοι γέ τις 'Οργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους. *Philo* T. II. p. 22. πρὸς ὀχείας ὀργᾷ. ut *Mangeius* recte scripsit pro ὁρμᾷ. *Aelian.* H. A. lib. I. cap. 26. 'Οργῶσι δὲ ἐπὶ τὰς θηλείας καὶ οἱ θαλάττιοι κάνθαροι. VIII. 1. X. 27. *Longus* lib. III. p. 106. πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυλάκιζε. ibid. p. 108. καὶ οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ὤργα ποιεῖν, ἐπιστάμενος. ubi vide *Gothofr. Jungermannum. Julian.* Or. V. p. 171. D. ἀεὶ δὲ ὀργάζει τὴν γένεσιν. Corrige: ἀεὶ δὲ ὀργᾷ εἰς τὴν γένεσιν. *Synes.* de Provid. p. 91. B. ὤργα τε ἄωρα καὶ βιαιότατος ἦν ἐπιθέσθαι μίξεσιν. ibid. p. 107. C. *P. Petit.* ad *Aret. Cappadoc.* p. 166. Crebro etiam sumitur pro *ardenti cuiuscunque rei consequendae studio. Aeschyl.* Agamemn. v. 223. Παρθενίου δ' αἵματος ὀργᾷ, Περιόργως τ' ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις. Choëph. v. 452. Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. *Thucydides* lib. I. 21. ὧν ἠκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὤργητο. Sic pro ὥρμητο ex libris scriptis legendum docuit *Jos. Wassius* in *Duker.* Praef. *Dio Chrysost.* Or. XXXVI. p. 444. D. καὶ τούσδε ὁρῶ πάντας ὀργῶντας πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον. *Dio Cass.* lib. XLVII. p. 517. *Phrynichus* MStus [*Bekk.* A. G. I. 7.]: 'Ακοῦσαι ὀργῶ. σημαίνει τὸ πάνυ ἐπαίρομαι πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ἢ ἀκοῦσαι. Adde *Foës.* Oeconom. *Hippocr.* [*Baehr.* ad *Plutarchi* Philop. p. 38.]

11. 'Οργάσας.] Vide sup. v. Μετρίως ὠργασμένος.

12. 'Οργάς.] In glossae fine 195
vel addendum ex *Suida* γῆ, vel intelligendum. *Callimachus* apud *Etymol. M.* p. 629. 32. ὀργάδα explicat τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 287.] 'Οργάς. τὰ ἱερὰ χωρία καλεῖται, τὰ ἀφιε-

Ὀργιάζων[13]. θύων, ἐπιτελῶν.
Ὀρέξαι[14]. δοῦναι, ἀποτεῖναι.
Ὀργιασταί[15]. οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελοῦντες.
Ὀρχήστρα[16]. τὸ τοῦ θεάτρου μέσον χωρίον, καὶ τόπος ἐπιφανὴς εἰς πανήγυριν, ἔνθα Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνες.

ρωμένα τοῖς θεοῖς. Omnium optime *Helladius* Chrestomath. p. 19. Ὀργὰς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ, ὅσῃ ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς. Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ταῖν θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος. *Euripid.* Rhes. v. 282. Καὶ πῶς πρὸς Ἴδης ὀργάδας πορεύεται. Bacch. v. 340. 445. Electr. v. 1163. *Satyrus* Anthol. lib. IV. p. 460. Ποιμενίαν ἄγλωσσος ἀν' ὀργάδα μέλπεται ἀχώ. ubi plura *Jo. Brodaeus*. *Clem. Alexandr.* Paedag. lib. III. p. 252. καὶ προτεμενίσματα ἐξήσκηται, ἄλση τε καὶ ὀργάδες. *Heliodor.* lib. X. [cap. 2. 4. 6.] p. 457. 458. 461. Marmor vetus apud *Bouhierium* Epist. Epigraph. p. 240. Μίθρης ἐν ὀργάδι κῶμά τὸ σῶμα καλύπτει. Vide *Harpocrat.* in v. et *Vales.* in Not. *Mauss.* p. 314. *Duker.* ad *Thucyd.* lib. I. 139. *Phrynichi* MS. locum huc pertinentem sup. v. Μετρίως ὠργασμένος attulimus. Vox in *Platone* deleta videtur.

13. Ὀργιάζων.] Phaedr. p. 250. B. καὶ ἐτελοῦντο τελετῶν ἣν θέμις λέγειν μακαριωτάτην· ἣν ὠργιάζομεν ὁλόκληροι μὲν αὐτοὶ ὄντες. ubi *Hermias* Scholiis MSS. τὸ τὰ ὄργια μετιέναι καὶ τὰ μυστήρια Ὀργιάζειν λέγεται. ibid. p. 252. D. ὡς θεὸν — κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων. Legg. IV. p. 717. B. μετὰ θεοὺς δὲ τούςδε καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅ γ' ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἄν· ἥρωσι δὲ μετὰ τούτοις. ἐπακολουθεῖ δ' αὐτοῖς ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα. X. p. 910. B. fin. μὴ κεκτῆσθαι θεῶν ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά· τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα, πλὴν τὰ δημόσια etc. quem locum laudavit *Suidas* v. Ὀργεῶνες, ubi male Νόμων τετάρτῳ scribitur pro Νόμων δεκάτῳ. Idem transcripsit *Timaei* glossam.

14. Ὀρέξαι.] Phaedon. p. 117. B. καὶ ἅμα ὤρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. *Lucian.* *Deor.* Dial. V. p. 215. καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα. *Liban.* Opp. 196
T. I. p. 55. C. αὐτὸς ἂν ὀρέξῃ τὸ φάρμακον. ibid. p. 16. B. Sed hoc verbum ubique reperitur. Vide *Salmas.* in *Epictet.* et *Simplic.* p. 27. Pro ἀποτεῖναι scribe προτεῖναι.

15. Ὀργιασταί.] Haec vox non extat in *Platone*. Glossam *Photius* recepit in Lex. MS.

16. Ὀρχήστρα.] Apolog. p. 26. D. ἃ ἔξεστιν ἐνίοτε, εἰ πάνυ πολλοῦ, δραχμῆς ἐκ τῆς

Ὅσια[17]. τὰ ἰδιωτικὰ καὶ μὴ ἱερά.
Ὅττα[18]. φήμη, μαντεία καὶ διὰ κληδόνος.

ὀρχήστρας πριαμένοις, Σωκράτους καταγελᾷν. *Photius* Lex. MS. Ὀρχήστρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θέαν ᾤκει τ' (sic) ἐκεῖ, φησὶν ὁ Κωμικός. Idem: Ὀρχήστρα. τὸ νῦν τοῦ θεάτρου λεγόμενον σίγμα. Quarum glossarum posterior etiam est in Lexico Rhet MS. [*Bekk.* A. G. I. 286.]

17. Ὅσια.] Legg. IX. p. 857. B. μηδὲν διαφέρειν τῷ κλέπτοντι, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ, καὶ ἐξ ἱερῶν ἢ ὁσίων. ibid. p. 878. A. γεννήτορά τε αὐτοῖς καὶ ἑστιοῦχον καὶ θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις γίγνεσθαι τοῦ πατρός. Polit. I. p. 344. A. καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, καὶ ἴδια καὶ δημόσια. ubi vide Scholiasten. Marmor. Arundell. II. 68. Μισθούσθω δὲ ὁ ταμίας τῶν ὁσίων προσόδων τὰς οἰκίας. quod recte de *publico aerario* accipi, loci contextus ostendit. *Dio Cassius* cum alibi, tum lib. LI. p. 636. πολὺν δὲ καὶ πλοῦτον ἔκ τε τῶν ἐκείνων κτημάτων, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων καὶ ὁσίων καὶ θείων ἤθροιζε. *Liban.* Opp. T. I. p. 894. A. κατελύοντο δὲ νόμοι καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια. *Hesychius* et *Photius* Lex. MS. Ὁσίους θαλάμους. τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπίνους. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 288.] Ὅσιον. τὸ ἰδιωτικὸν καὶ τὸ ἀνθρώπινον, οἷον πρὸς ὃ ἐφίεται βαδίζειν, οἷον ἔσιον, καὶ παρ' ὃ βέβηλον καλεῖται τὸ βάσιμον. ἄλλοι δὲ τὰ δημόσια. Vide quos laudat *Albertus* ad *Hesych.* in v. Hanc vocem merito dixeris interpretum scopulum; ad quem cum 197
etiam *Jo. Taylorus* ad *Lysiam* offendisset, post a *Dorvillio* ad *Charit.* p. 112. [p. 267. ed. Lips.] erroris admonitus vocis vim tam erudite declaravit ad *Aeschinem* in Timarch. p. 90. nihil ut aliorum industriae reliquum fecisse videatur. Ex *Timaeo* glossam sumsit *Photius* Lex. MS.

18. Ὅττα.] *Timaei* glossa sic legitur apud *Suidam*: Ὅττα καὶ ὄσσα. φήμη, μαντεία, θεία κληδών. Iam etsi θεία κληδὼν recte dicitur, ut apud *Max. Tyr.* Diss. XXXV. p. 415. et *Etymol. M.* p. 635. 50. nunc tamen sequar *Timaei* lectionem, confirmatam a *Photio* Lex. MS. ubi etiam καὶ bene omittitur, et defensam a *Piersono* ad *Moerid.* p. 280. Huc adde Scholiasten *Platonis*: Ὄτταν. φήμην, μαντείαν διὰ κληδόνος. καὶ Ὀττεύεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι. ubi in MSS. eodem errore, quo in *Moeride* l. c. ante *Piersoni* editionem, ὀπτεύεσθαι pro ὀττεύεσθαι scribitur. Ὄσσαν, vel Attice ὄτταν, memini *T. H.* explicare *vocem divinitus missam*, quae saepe quidem ad aures accidat, sed plerumque in animum illapsa tacitum praesagii sensum

Οὐκ ἄλλως προνοεῖ.[19] οὐ μάτην.

commoveat, quo quis vel ad agendum impellatur, vel a proposito deterreatur. *Homer.* Od. Δ. 282. Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διός. *Apollon. Rhod.* I. 1087. Ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας. ubi vide Schol. Tum *rumor est incertus, qui, quod nullum auctorem habeat, divinitus existere putatur.* Iccirco ὄσσαν, Διὸς ἄγγελον vocat poëtarum princeps Il. B. 94: et Od. Ω. 412. *Apollon. Rhod.* III. 1110. ἔλθοι δ᾽ ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα, Ἠέ τις ἄγγελός ὄρνις. Denique accipitur pro *tacita mentis divinatione, ominatione,* aliquando pro *omine ipso. Plato* Legg. VII. p. 800. C. quo *Timaeus* respexit: ἆρ᾽ οὐκ ἂν ἀθυμίαν καὶ κακὴν ὄτταν καὶ μαντείαν πατρί τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν οἰκείοις φθέγγοιτο ἐντυθείς; *Aelian.* H. A. lib. XII. cap. 1. καὶ τὴν τούτων δαῖτα πιστεύουσιν εἶναί σφισιν ὄτταν ἀγαθήν. lib. XVI. cap. 16.
198 ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπνιον, ἢ ὄτταν τινά, ἢ φήμην, ἢ ὄρνιν οὐκ εὔεδρον ὑφορωμένων. *Porphyrius* de Abst. Anim. lib. II. [cap. 53.] p. 92. καὶ δι᾽ ὀνειράτων καὶ δι᾽ ὄττης ἀγαθοὶ δαίμονες προτρέποντες καὶ μηνύοντες τὸ ἀποβησόμενον. Hinc ὄσσεσθαι, et Attice ὀττεύεσθαι, *instinctu quodam secreto futura praesagire, augurari, ominari.* quam significandi vim attingit *Jos. Scaliger* ad *Senec.* Thyest. v. 605. *Phrynichus* MStus [*Bekk.* A. G. I. 55.]: Ὀττόμενος, Ὄττα, Ὠττευόμην, τὸ σημαῖνόν ἐστιν ἐπιψηφίζων (l. ἐπιφημίζων). καὶ οἰωνιζόμενος. *Plutarch.* de Is. et Osir. p. 36. καὶ μάλιστα ταῖς τούτων ὀττεύεσθαι κληδόσι παιζόντων. *Aelian.* H. A. I. 48. καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγάς. III. 9. Οἵ τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττεύουσιν εἶναί φασιν. Sic veteres ad unum omnes. At *Dionysius Halicarn.* ὀττεύεσθαι et ὀττεία in deteriorem partem dixit pro *abominari, religioni ducere.* Vide Ant. Rom. lib. II. [cap. 19.] p. 91. lib. IX. [cap. 23.] p. 581. aliosque locos in *Sylburgiano* Indice notatos. Quam vim eidem verbo per iocum risumque tribuit *Lucian.* Lexiph. [19.] p. 340. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ. Huc assumenda sunt ea, quae de vocibus φήμη et κληδὼν perdocte copioseque disputavit *Wyttenbachius* Bibl. Crit. Vol. III, P. 1. p. 57.

19. *Οὐκ ἄλλως προνοεῖ.*] Variant in huius glossae scriptura et *Photius* MS. et *Suidas.* Prior ita exhibet: *Οὐκ ἄλλως πονεῖται.* Posterior hoc modo: *Οὐκ ἄλλως ποιεῖται. Photii* lectio placet *Kustero.* Recte. Pertinet enim glossa ad Phaedr. p. 232. A. καὶ φιλοτιμουμένους ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπόνηται. ut *Euripid.* Hippol. v. 301. ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους. Ἄλλως pro

frustra tritissimum est. Cratyl. p. 429. E. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἄλλως ἂν οὗτος ταῦτα φθέγξασθαι. Phaedon. p. 115. D. ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Axioch. p. 370. A. μὴ συνυποθέμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἴσθησιν. [h. l. ἀμῶς pro ἄλλως e codd. scrib.] Vide *Hemsterh.* ad *Lucian.* Contempl. p. 488. et ad *Aristoph.* Plut. p. 269. [*Jacobs* Animadvv. in *Athen.* p. 45. *Bekker.* Specim. *Philostr.* p. 105. *Ast.* ad *Achill. Tat.* p. 17.] *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 13. 199 coll. annot. crit. III. 1067, 13.] Ἄιδειν ὅμοια. σημαίνει τὸ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις. Lege et distingue: Ἄιδειν ἄλλως, ὅμοια σημαίνει τῷ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ Ἄλλως ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεται. Proverbium ex Append. Vat. I. 3. Ἄλλως ᾄδεις ἔχων. ἀντὶ τοῦ μάτην λεγεις καὶ ληρεῖς. ubi ἄλλως eodem errore elapsum restituit *Valckenarius* ad *Herodot.* IV. 77. *Zenobius* I. 72. Ἄλλως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Ad hoc proverbium allusit *Aristaenetus* I. 27. πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ᾄδει δὲ ἄλλως, καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἀπιθάνως. ubi tolle μάτην, tanquam explicationem vocis ἄλλως. *Suidas:* Οὐχ ἄλις. οὐ ματαίως. Corrigendum: Οὐκ ἄλλως. Saepe ἄλλως, ponitur pro *temere, nullo certo consilio.* Criton. p. 46. D. ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο. Phaedon. p. 76. E. ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη. *Lucian.* Deor. Dial. XX. p. 255. ἄλλως ἠρόμην. ubi vide *Hemsterh.* Quam notionem multis exemplis illustravit *Jac. Perizonius* ad *Aelian.* V. H. II. 13. p. 106. [*Beck.* ad *Aristoph.* Av. v. 4.] Denique ἄλλως exquisitiore ratione sic cum nominibus iungitur, ut eius vis non aliter, quam Latino *prorsus*, vel *non nisi*, exprimatur. Theaetet. p. 176. D. ὅτι οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες. *non nisi pondera terrae.* Quod Scholiastes ductum esse monet ex *Homerico*, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Il. Σ. 104. *Platonem* imitatur *Heliodor.* V. [26.] p. 247. ὁ δὲ πρεσβύτης, ἄχθος μὲν τηνάλλως. ubi omnino scribendum: ἄχθος μὲν γῆς ἄλλως. Polit. VI. p. 499. C. οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. *Euripides* apud *Lycurg.* in Leocrat. p. 220. [p. 224, 25. *Bekk.*] Μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα. *Demosth.* de F. L. p. 123. [p. 311, 24. *Bekk.*] οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως, καὶ βασκανία κατεφαίνετο. quem flosculum ex eo carpsit *Dio Chrys.* Or. LV. p. 561. C. καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγοῦνται. [*Demosthenes* autem imitatus videtur *Euripidem* apud *Stob.* p. 590. Γέροντες οὐδέν ἐσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος, Καὶ σχῆμ', ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα. Qui locus non sollicitandus erat a viro doctissimo Animadv. ad *Ammon.* p. 15. [Sententiam suam rectractavit *Valckenarius* ad *Eurip.* Phoen. v. 1538.] sed comparandus cum eiusdem Tragici Heraclid. v. 997. Εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμόν, ἀλλ' ἐτητύμως Ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα. aut cum notissimo *Hora-*

Οὐκ ἔτως[20]. *οὐκ ἐτησίως γεγραφώς*; *οὐ ματαίως*. *Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ*[21]. *οὐκ ἐν αἰνιγμῷ*, *οὐκ ἐν ἀλληγορίᾳ*.

tiano. [Epist. I. 2. 27.] *Nos numerus sumus, et fruges consumere nati*. Ex *Addendis* p. 283. sq.] *Aristides* Oratione in Leptinem, quam nuper edidit *Jac. Morellius*, vir egregie eruditus, p. 88. *λόγος ἄλλως ἅπαντα ταῦτ' οἶμαι δόξει*. *non nisi fabula.' Dio Cass.* LXVII. p. 1101. *ἀλλὰ τοῦτο μὲν καλλώπισμα ἄλλως ἦν*. *Julian.* Or. III. p. 118. B. *ματαίας ἄλλως ὑποψίας*. De hac vocis potestate non poenitebit legisse *Jo. Toupium* ad *Longin.* p. 167. [*Buttmann.* ad *Sophocl.* Philoct. v. 947. add. *Callim.* Epigr. XIX. 4. *Ern.*]

200 20. *Οὐκ ἔτως.*] Repone: *Οὐκ ἐτός. οὐκ ἐτωσίως.* Sed corrupto verbo *γεγραφώς* quomodo medear, in praesenti non reperio. Polit. III. p. 414. E. *Οὐκ ἐτὸς πάνυ ᾐσχύνου τὸ ψεῦδος λέγειν. Πάνυ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰκότως.* Polit. VIII. p. 568. A. *Οὐκ ἐτὸς ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι.* Ad utrumque locum Scholia videnda. *Anaxilas* apud *Athen.* lib. X. p. 416. F. *Οὐκ ἐτὸς ἐρωτῶσι προσιόντες τινές.* *Philetaerus* apud eundem lib. XIV. p. 572. D. *Οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ.* *Aristoph.* Plut. v. 404. Acharn. v. 410. etc. *Themist.* Or. II. p. 34. D. A *Platone* locutionem sumsit *Hermias* Scholiis MSS. in Phaedrum: *Οὐκ ἐτὸς γὰρ καὶ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ* (Hec. v. 497.) *Ταλθύβιος φησί· Γέρων μὲν εἰμὶ, ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρῃζον.* Addo *Photii* glossam e Lex. MS. ut ex ea *Suidas* castigetur: *Οὐκ ἐτός. οὐκ ἀπεικότως* (*Suidas* male: *Οὐκ ἐτῶς, ἢ οὐκ εἰκότως*) *ἢ οὐ μάτην, παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι μάταιον. οἱ δὲ οὐκ ἀλόγως.* In Codice *Timaei* teste *Villoisono* ad *Longum* p. 179. manus recentior ad hanc glossam adscripsit: *Οὐ καταλέλειπται. οὐ κατελείφθη.*

21. *Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ.*] Quam recentiores *ἀλληγορίαν* dicunt, veteres *ὑπόνοιαν* dixisse pulcre monet *Plutarch.* de aud. Poët. p. 19. E. *οὓς* (*μύθους*) *ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι.* Ex quo loco recte argumentum duxit *H. Vales.* de Critic. I. 9. p. 157. quo probaret, Allegorias *Homericas*, quae sub *Heraclidis* nomine circumferuntur, non veteri illi *Pontico*, sed alteri recentiori *Heraclidi* esse tribuendas. *Plato* Polit. II. p. 378. D. *θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ γὰρ νέος, οὐχ οἷός τε κρίνειν, ὅ τι τε ὑπόνοια, καὶ ὃ μὴ* etc. quem locum laudans *Olympiodorus* Scholiis MSS. in Gorgiam *ὑπόνοιαν* item *ἀλληγορίαν* interpretatur. *Dionys.*

Οὐχ ἥκιστα[22]· πάνυ· ὡς Πορφύριος[23] ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ νοῦ χωρίζοντας τὸ νοητόν· διενεχθέντες δὲ πρὸς ἀλλήλους τὸ παρηγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα.

Ὄφλειν[24]· ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ.

201 *Hal.* Τέχνη p. 51. καὶ γὰρ οὐδὲν πλέον τοῦ καθ' ὑπόνοιαν λέγειν. *Alciphron.* lib. II. ep. 4. p. 248. καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων ἀστεϊσμοῖς σε διατωθάζειν. *Menander.* Rhetor. p. 598. μὴ γὰρ τοῦτο, εἰ καὶ καθ' ὑπόνοιαν εἴρηται, πρὸς ἄλλο τι ἔχει ὀρθῶς. *Origenes* contr. Cels. lib. IV. p. 189. ἆρα μόνοις Ἕλλησιν ἐν ὑπονοίᾳ ἔξεστι φιλοσοφεῖν; *Synes.* Dion. p. 53. A. σπαράττειν τὸ θεῖον ἅπαν ταῖς ἀτόποις ὑπονοίαις περὶ αὐτοῦ. Hanc loquendi rationem attigerunt *Casaubon.* ad *Sueton.* Vesp. 13. et *Mangeius* ad *Philonem* T. I. p. 304. T. II. p. 180. sed abunde illustravit *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 913. In *Timaei* Codice manus recentior huic glossae adiecit verba οὐκ ἐν ὑπολήψει, ut testatur *Villoison.* l. c. [p. 180.]

22. Οὐχ ἥκιστα.] Pro πάνυ MS. οὐ πάνυ. Vide notata ad v. Ἥκιστα. Sophist. p. 216. B. init. καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον. Politic. p. 286. B. Ταύτης τε οὐχ ἥκιστα αὐτῆς ἕνεκα τῆς δυσχερείας. Protag. p. 309. B. Εὖ ἔμοιγε ἔδοξεν· οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τῇ νῦν ἡμέρᾳ. Cratyl. p. 418. B. καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Sympos. p. 178. A. Phaedon. p. 117. D. Polit. II. p. 375. D. etc. Recte igitur Atticis adscribit *Moeris* p. 281.

23. Πορφύριος.] *Plotinus* librum scripserat, ὅτι οὐκ ἔξω τοῦ νοῦ τὰ νοητά; cui alium opposuit *Porphyrius*, ὅτι ἔξω τοῦ νοῦ ὑφέστηκε τὸ νόημα. Sed post in *Plotini* sententiam concessit, publice retractans suam. Quae de se ipso commemorat *Porph.* de Vita *Plotini* p. 123. Illa Palinodia hic laudari videtur. Neque quicquam caussae est, quare haec scripta cum *Luc. Holstenio* de Vita *Porphyr.* cap. X. p. 269. vel suppressa ab ipso auctore, vel una cum eo periisse putemus. *Porphyrii* verba, et mutila et corrupta, sic redinte- 202
granda videntur: διενεχθέντες δὲ πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ παρηλλαγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα. Ceterum in praef. demonstravimus, hunc *Porphyrii* locum non a *Timaeo* esse allatum, sed a studioso quodam lectore primum margini adscriptum, mox, ut fieri solet, in textum irrepsisse.

24. Ὄφλειν.] Legg. V. p. 745. A. ὁ δὲ ὄφλων, ἄλλο τοσοῦτον μέρος αποτίσει. VI. p. 745. E. ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, τῶν κοινῶν κτημάτων μὴ μετε-

Ὄχθας[25]. γῆς ἀναστήματα.

Π.

Παιανίσαι[1]. τὸν Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ταῦτο λέγειν.

Παιδουργία[2]. παιδοποιΐα.

χέτω. IX. p. 873. E. X. p. 907. E. Frequens etiam est plena locutio ὀφλεῖν δίκην. *Hipp. Mai.* p. 292. A. *Apolog.* p. 39. B. *Legg.* VIII. p. 843. B. et alibi saepe. *Pollux* VIII. 22. *Moeris* p. 426. et ibi *Pierson*. Pro ἐπὶ *Photius* Lex. MS. et *Suidas* legunt ἐν.

25. Ὄχθας.] Ὄχθους scribit *Oudendorpius* ad *Thom. M.* p. 667. inductus a Grammaticis, qui ὄχθη de *ripa*, ὄχθος de *tumulo* dici volunt. Sed quam vanum hoc discrimen sit, ostendunt viri Graece doctissimi, *Villoisonus* et *Tollius* ad *Apollon.* Lex. *Homer.* in v. [*Fischer.* ad *Anacr.* od. XX. 2. p. 82. sq.] Vox in *Platone* quaerenda.

1. Παιανίσαι.] In mendosam Cod. scripturam ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους et *Photius* Lex. MS. et *Etymol. M.* p. 657. 18. consentiunt. Quae lectio conflata videtur ex duobus Grammaticis, quorum alter scripserat ἔργου ἀρχομένους, alter ἐπὶ ἔργον ἐρχομέ-
203 νους. Lexicon Bibl. *Coislin.* p. 238. Παιανίσαι. — ἦν δὲ ἔθος γὰρ ἔργου ἀρχομένου (l. ἀρχομένους) τοῦτο λέγειν. At *Suidas*, in ceteris conveniens, legit: — ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους, ut *Timaeum* quoque scripsisse arbitror. Axioch. p. 365. B. εὐθύμως μονονοὐχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Epist. VII. p. 348. B. παιῶνα τινὰ ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν. Legg. III. p. 700. B. θρήνους δέ τις ἂν αὐτοὺς μάλιστα ἐκάλεσε· καὶ παιῶνες, ἕτερον. Sympos. p. 177. A. ἄλλοις μέν τισι θεῶν ὕμνους καὶ παιῶνας εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. ubi MS. Parisin. et Scholiastes παιᾶνας. *Athenaeus* IV. p. 179. D. laudans locum ex eodem Sympos. p. 176. A. pro ᾄσαντας τὸν θεὸν posuit παιωνίσαντας. *Aristophan.* Pac. v. 554. Ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας. ubi vide Schol. Non abutar otio in pluribus colligendis. Ut παιὰν, et παιὼν promiscue scribitur, sic etiam παιανίζειν et παιωνίζειν. Vide *Davis.* ad *Maxim. Tyr.* Diss. XXXV. p. 622. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XIII. 16. [*Blomfield.* Glossar. ad *Aesch.* Sept. c. Theb. v. 632. 867. *Elmslei.* ad *Aristoph.* Acharn. v. 1220.]

2. Παιδουργία.] Legg. VI. p. 775. C. καὶ πρὸς τούτοις δεῖ μὴ τῶν σωμάτων διακεχυμένων

Παλιναίρετα[3]. *φευκτά, ἔκβλητα, τὸ ἐναντίον πρὸς αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ πάλιν αὐτὰ ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.*

ὑπὸ μέθης γίγνεσθαι τὴν παιδουργίαν. Unde vocem excerpsit *Pollux* III. 14. Glossula quoque est apud *Phot.* Lex. MS. et *Suidam*.

3. *Παλιναίρετα.*] Apud *Photium* Lex. MS. sic legitur haec glossa: *Παλιναίρετα. φευκτά, ἔκκλιτα, τὸ ἐναντίον τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ παλ.... ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γὰρ* etc. [Lacunam apograph. B. ap. *Hermann.* c. 272. sic supplet: *σημαίνει δὲ καὶ παλαιὰ πλάστα ἐν Τιμαίῳ*; margini tamen adscriptum „locus scalpello corruptus" et *πλάστα* punctis notatum.] scilicet p. 82. E. *παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα, τό τε αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι καὶ αὐτὰ οὐδεμίαν τροφὴν ἔτι τῷ σώματι παρέχοντα* etc. *Timaei* glossam praeclare explicat et emendat praeceptor meus suavissimus: „Primum *τὸ ἐν. πρὸς* „*αὐτῇ τῇ αἱρ.* hunc sensum ha-
204 „bent: *quae contrarium in ipsa* „*electione adfectum excitant* „*mentique insinuant: odii scil.* „*et fugae, ut quae modo vide*„*bare probaturus electurusque,* „*nunc averso animo fugias ac* „*vites.* Sensus paullum differt „in *Photii* lectione, *adfectus* „*optioni vel electioni contrarius.* „Tum voci corruptae nihil pro„pius invenio quam *παλίνσυτα* „vel *παλίσσυτα*, ea fere pote„state capiendum in *Platone:* „dixerat, quo motu liquorum „iusto et naturali *ὑγιαίνειν ξυμ*„*βαίνῃ τὰ πολλά:* at si contra„ria via retro agantur, sangui„nem corrumpi nutricemque vir„tutem interire etc. Idem paene „*παλινάγρετος*, quod simili mo„do *Numenius Pythagoricus* „usurpavit apud *Euseb.* Praep. „Euang. XV. p. 819. *καὶ γεν*„*νητὰ καὶ παλινάγρετα.* iterum„que de Arcesilao p. 730. A. „*ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετε*„*κυλινδεῖτο κἀκεῖθεν — παλιν*„*άγρετος καὶ δύσκριτος καὶ* „*παλίμβολός τε ἅμα* etc." Hactenus ille. [Aliter *Toupius* Emend. in *Suid.* T. IV. p. 13. sq. „Deleo *ἐναντίον* et lego *τὸ προσάντες τῇ αἱρ.* etc. vel quod verissimum puto, *τὸ ἐναντίον πρώτῃ τῇ αἱρέσει*, quod non multum abest a *πρ° αὐτῇ*. nam *πρ°* in MS. est *πρός*. Mox pro *τὰ πάλιν αὐτὰ ἐν Τιμαίῳ* legendum *τὰ παλαιὰ ἐν Τιμαίῳ*, quod cum *διεφθαρμένα* pulcre convenit. *Suidas: παλιναίρετα — οὐ καινὰ δὲ, οὐδὲ ὑγιῆ.*"] Ceterum vocem *παλιναίρετος* omnium eruditissime exposuit *Harpocration*, *Pindarum* etiam docens *aedificia*,

Παλίμβολος[4]. ὕποπτος καὶ ὕπουλος, πολυμετάβολός τε καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων.
Παρακαταβολή[5]. πρόθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος.

quae diruta fuerint et rursus instaurata, *παλιναίρετα* appellasse. Quo fortasse etiam referendum illud *Phrynichi Σοφίστ. Παρασκ.* MS. [*Bekk.* A. G. I. 59.] *Παλιναίρετα, τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἑτέραν πρόσφατον οἰκοδόμησιν ἐμβαλλόμενα.* *Hesychius*: *Παλιναίρετον. ἐπεσκευασμένον καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένον, παλισύῤῥαπτον.* Vulgo minus recte scribitur *παλινσύγγραπτον.* His accedat *Suidas*: *Παλιναίρετα. τὰ ἐπεσκευασμένα καὶ οἷον ἐπίγραφα· οὐ καινὰ δὲ, οὐδὲ ὑγιῆ.* Eadem fere *παλίμβολα* vocat *Nicander* apud *Athen.* IX. p. 370. A. *ἢ μὲν ἔοικε Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν.* ubi *πέδιλα παλίμβολα* sunt *calcei interpolati*, non *calcei mutatorii*, ut cum interprete accepit *Spanhemius* ad *Aristoph.* Plut. v. 662. Comici apud *Polluc.* VI. 164. *παλίμπηγα*, *clavis suppacta*, dicunt *τὰ παλαιὰ καττύματα.*

4. *Παλίμβολος.*] Proprie
205 *servus nequam*, *ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος.* Sic optime *Harpocration*, leviter emendatus ex *Phot.* Lex. MS. Vide *Eustath.* ad Od. A. p. 1415. et *Hesych.* in v. Deinde *quilibet veterator*, *callidus*, *vafer*, *fallax.* Glossa fluxit ex loco nobilissimo Legg. IV. p. 705. A. *ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα ἑαυτὴν ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα.* *Dio Chrysost.* Orat. XXXI. p. 321. A. *φαίνεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὑγιεῖς καὶ μηδὲν παλίμβολον ἔχοντας, μηδὲ δυσχερές· ἀλλὰ πλεῖστον ἀπάτης καὶ πονηρίας ἀπηλλαγμένους.* ibid. D. coniunxit *παλίμβολα* et *παλίμπρατα.* *Plutarch.* Crasso [c. 21.] p. 555. D. *δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ.* *Aristides* Tom. I. p. 444. *ἆρ' οὐκ αἰσχρὸν καὶ παλίμβολον ἦν ἀποδράντας τῇ ὑστεραίᾳ* etc. *Liban.* Opp. Tom. II. p. 126. D. *ἀντὶ δὲ ἀτάκτων εὐπειθεῖς, ἀντὶ δὲ παλιμβόλων βεβαίους.* *Themist.* Orat. XXI. p. 247. B. *ἀλλ' ὡς κακοῦργόν τινα καὶ παλίμβολον, μαστιγοῦν παραδώσετε.* *Aristaenet.* lib. I. ep. 28. *Albinus* apud *Fabric.* B. Gr. Vol. II. p. 44. *Πάλιν* in his compositis *contrarium*, vel *vitium* denotare, docent *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 1346. et *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 3. [T. II. p. 16. ed. nov.] Post *Παλίμβολος* in margine Codicis scriptum esse *Πῆγμα. τραγικὴ σκηνή.* monet Cl. *Villoisonus* ad *Long.* p. 180. [*Schaeferus* ad *Greg. Cor.* p. 295. not. 3. vitiosam cod. *Tim.* scripturam *γνώ μημένων* sic restituendam esse arbitratur: *ἐπὶ μιᾶς γνώμης μὴ μ.*]

5. *Παρακαταβολή.*] Codex

Παραταχθείς[6]. *παρ' αὐτὸν ταχθείς.*
Παράστασις[7]. *στάσις παρά τινα ἄτιμος· γίνεται δὲ ἐπὶ τῶν χρεωφειλετῶν.*
Παρατενεῖς[8]. *ἀπολεῖς, ἐπὶ πλέον παρελκύσεις.*

MS. *δεκαμέρους*, pro quo rectius *Photius* Lex. MS. et *Suidas* *δεκάτου μέρους*. Contra male *Suidas* *πρόςθεσις* dedit pro *πρόθεσις*. *Pollux* VIII. 32. *Παρακαταβολὴ*, *ὅςτις ἀντιλέγοι, ὡς αὐτὸς δικαιότερος ὢν ἔχειν τὸν κλῆρον ἐξ ἀγχιστείας, ἢ διαθηκῶν. παρακατέβαλε δὲ τῆς οὐσίας τὸ δέκατον, ὡς προςεισοίσων, ἂν ἡττηθῇ.* Lexicon. Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 290.] *Παρακαταβολὴ καὶ Παρακαταβάλλειν. ἀργύριον ἐστὶ καταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων χρημάτων δεδημοσιευμένων πρὸς τὴν πόλιν, ἢ κλήρων, ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας, εἰ ἡττηθεῖεν εἰς τὴν δίκην.* cui consentit *Harpocration* in v. ubi vide *Maussac.* et *Vales.*
206 Grammaticus MS. qui *Δικῶν ὀνόματα* collegit [*Bekk.* A. G. I. 192.]: *Παρακαταβαλεῖν. τὸ διδόναι ἐγγύας, ὅτι δικαίως ἀπαιτεῖ.* Ex *Platone* hanc vocem non annotavimus.

6. *Παραταχθείς.*] Respicit Polit. VIII. p. 556. D. *ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι.* Glossa quoque est apud *Phot.* Lex. MS. et *Suidam.* [Mireris *Toupii* levitatem Emend. in *Suid.* T. IV. p. 14. haec ludentis: Lego *παρ' ἀστὸν ταχθεὶς*, *iuxta civem*; vel *παρ' ἕτερον*. Sed legendum *παρ' ἄλλον*.]

7. *Παράστασις.*] Legg. IX. p. 855. C. *θάνατον δὲ, ἢ δεσμοὺς, ἢ πληγὰς, ἤ τινας ἀμόρφους ἕδρας, ἢ στάσεις, ἢ παραστάσεις εἰς ἱερὰ ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα* etc. Hic locus obversabatur *Dioni Cass.* lib. LV. p. 790, *ἕδραι τε ἄτιμοι, καὶ στάσεις ἐπονείδιστοι, τό τε προλυπηθῆναι καὶ τὸ προφοβηθῆναι, συχνοὺς βελτίους ἐποίησε.* ut recte monuit *Is. Casaubonus*, de hoc poenae genere exquisita tradens ad *Sueton.* August. cap. 24. Pro *παρά τινα* *Suidas* habet *παρά τινος*. Mox *Photius* Lex. MS. *γίνεται δὲ καὶ ἐπί.*

8. *Παρατενεῖς.*] Lyside p. 204. C. *παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος.* Euthyd. p. 303. B. *καὶ τὼ ἄνδρε γελῶντε καὶ κροτοῦντε καὶ χαίροντε ὀλίγου παρετάθησαν.* Sympos. p. 207. B. *καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις, καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥςτ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν.* *Xenophon* Memorab. Socrat. III. [13. 6.] p. 163. *ὡς παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς.* *Philo* T. II. p. 112. *παρατείνει λιμῷ τοὺς γαστέρας.* *Plutarch.* Tom. II. p. 117. F. *ταῖς τοῦ σώματος αἰκίαις παρατεινομένους.* *Aristides* Tom. I. p. 313. *καὶ παρετεινάμην πρὸς τὸ συμβησόμενον.* Levi mendo liberandus est *Eunapius* Aedes.

Πάρεστιν[9]. ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν.
Παρίεμαι[10]. παραιτοῦμαι.

p. 41. ὅτι δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παραθέντες, συνήεσαν εἰς τὸ θέατρον. Scribe ὑπὸ λιμοῦ παρατεθέντες. ut p. 153. καὶ πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο. [Dubitanter *Toupius* l. c. coniecit ὑπὸ λιμοῦ παρεθέντες. cf. *Boissonad.* ad *Philostr.* Her. p. 401.] Verbi vim suo more, id est, egregie
207 explanavit *Casaubonus* ad *Athen.* IV. 14. p. 285. attigit etiam *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 1691. Simplex τείνεσθαι eadem fere significatione est apud *Chariton.* lib. I. p. 4. ἡμεῖς δὲ ἐτάθημεν αὐλείοις θύραις προσαγρυπνοῦντες. ubi vide *Dorvillium.* [p. 217. ed. Lips.] Pro Παρατενεῖς *Photius* MS. errore manifesto exhibet Παρατενθεῖς. *Suidas* vero Παραπενθεῖς, quod bene correxit *Kusterus*.

9. Πάρεστιν.] Gorg. p. 448. A. et alibi. Mox: Παρόν. ἐξὸν, δυνατὸν, δέον. Utraque glossa est apud *Photium* Lex. MS. et *Suidam*. [Ad marginem cod. *Tim.* obscurioribus et usu fere detritis literis post πάρεστιν exaratum est δηλαδή. v. *Villoison.* ad. *Longum* p. 180.]

10. Παρίεμαι.] Huius rarissimae notionis ratio, nondum, quod sciam, explicata, pendet ab indole mediorum. Ut ἵημι et ἐφίημι est *mitto*, ἵεμαι et ἐφίεμαι, *mihi mitti volo*, id est, *cupio*, *peto*, sic παρίημι, *admitto*, παρίεμαι, *ad me admitti volo*, id est, *precor*, *deprecor*. Apolog. p. 17. C. καὶ μέν τοι καὶ πάνυ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. quod ipse *Plato* per παραιτοῦμαι post explicat p. 27. A. ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. *H. Stephanus*, quamvis dubitans de lectionis sanitate, bene tamen comparavit Polit. I. p. 341. B. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι. οὐδέν σου παρίεμαι. quem locum respexit *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 53.] Οὐδέν σου παρίεμαι. οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Idem verbum olim extitit Legg. V. p. 742. B. At nunc glossa eius locum occupat: ἰδιώτῃ δ' ἂν ἄρα ποτὲ ἀνάγκη τις γίγνηται ἀποδημεῖν, παραιτησάμενος μὲν τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω. Sed vetus et legitimum παρέμενος restituendum est ex Codicibus Parisino et Leidensi, in quibus perspicue scriptum legitur: παρέμενος μὲν τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω. Lexicon MS. in Bibl. Regia: Παραιτοῦμαί σε, καὶ Παρῃτήσατο αὐτὸν, καὶ Παρῃτήσατο τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' οἷον ὅτι Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ Παραιτοῦμαί σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν [Mem. II. 2. 14.] τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονας σοὶ εἶναι. λέγουσι δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Παρίεμαι. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. inter verba, quae orationem illuminent, etiam παρίεσθαι recen- 208
set: τό τε παραιτήσασθαι Παρίε-

Πάρνοψ[11]. ἀκρίδος εἶδος.

Παρνησός[12]. ὄρος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Παρόν[13]. ἐξὸν, δυνατὸν, δέον.

Πατρούχου παρθένου[14]. τῆς ὀρφανῆς καὶ ἐπικλήρου, ᾗ προσήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν.

σθαι. Sic scribendum pro παρεῖσθαι. *Timaei* glossam in Lexica sua recéperunt *Photius* MS. et *Suidas*.

11. Πάρνοψ.] Glossa videtur aliunde huc irrepsisse.

12. Παρνησός.] Glossa ducta est e Critia p. 110. D. καὶ τὸ κατὰ τὴν ἄλλην ἤπειρον, μέχρι τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ Πάρνηθος τῶν ἄκρων. Ex quo loco perspicuum est, in *Timaeo* pro Παρνησὸς scribendum esse Πάρνης, quamvis *Photius* Lex. MS. et Scholiastes ad h. l. pravam scripturam servent. Vide *Strabon.* lib. IX. p. 613. *Stephan. Byz.* in v. Scholiast. Comici ad Nub. v. 322. ad Acharn. v. 347. et *Jos. Wass.* addend. ad *Thucyd.* p. 671. [cf. *Naekius* ad *Choer.* fr. p. 53. sqq.] In *Senecae* Hippol. v. 4. *Parnetha* etiam restituit *Jos. Scaliger.* Hunc montem *Holsten.* ad *Steph.* etiam Πάρνηθον dici affirmat. Sed falsa sunt testimonia, quibus nititur vir magnus. Nam in *Hesychio* Πάρνηθος non rectus casus est, sed genitivus, iungendus cum ὄχθος. At in *Etymol. M.* p. 361. 31. pro ὑπὸ τὴν Πάρνηθον *Kusterus* ad *Suid.* Tom. I. p. 819. legendum docuit ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος. Solus igitur restat locus *Etymol.* p. 552. 50. ubi quis est, quin pro τοῦ Παρνήθου, una literula mutata, τοῦ Πάρνηθος scribere malit? Hanc correctionem post e MS. firmavit *Valckenarius* ad *Herodot.* V. 62. [v. *Bast.* ad *Greg. Cor.* p. 772.] *Hesychium* vero *Parnetha* cum *Parnasso* confudisse monuit *Is. Casaubon.* ad *Persii* Prolog. p. 10.

13. Παρόν.] Vide sup. v. Πάρεστιν. Cl. *Villoisonus* ad *Longum* p. 180. ait, post hanc vocem in Codicis margine scriptum esse: -Μόνον, καὶ ἀντὶ τοῦ πλὴν, καὶ οἷον πότερον.

14. Πατρούχου παρθένου.] Ex *Herodoto* lib. VI. 57. 209
πατρούχου τε παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν, ἣν μήπερ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ. Cum glossographo nostro, quem *Photius* Lex. MS. et *Suidas* compilarunt, *Pollux* III. 33. aliique Grammatici consentiunt. Scholiastes *Platonis* ad Legg. I. p. 630. E. Κλῆρός ἐστι κτημάτων οὐσία τις, ἢ λαχμὸς, ἢ μέτρον τι γῆς· ὅθεν καὶ Κληροῦχοι, οἱ ταῦτα κατέχοντες. Ἐπίκληρος δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ καταλελειμμένη παῖς, ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος. τινὲς δὲ ταύτην καὶ Ἐπιπαματίδα καὶ Πατροῦ-

Πατρονομούμενοι[15]. *οἱ τοῖς γονικοῖς νόμοις χρώμενοι ἢ ὑπὸ τῶν πατέρων ἀρχόμενοι.*
Πάχνη[16]. *δρόσος πεπηγυῖα. Κρύσταλλος δὲ τὸ ὑπὸ κρύους συνεσταλμένον καὶ πεπηγός.*

χον καλοῦσιν. Cuius glossae posterior pars etiam est apud Scholiast. *Aristoph.* ad Av. v. 581. ubi viri docti ex *Hesychio* certatim corrigunt *Ἐπιπαματίδα*. Quae Attice *ἐπίκληρος*, *ἐπικληρῖτις*, *ἔγκληρος* et *πατροῦχος*, Dorice dicebatur *αὐτοπάμων*, *ἐμπάμων*, *ἐπιπαματὶς*, *ἐπιπάμων*; de quibus nominibus divinitus *Ti. Hemsterhus.* ad *Hesych.* Tom. I. p. 1197. et ad *Thom. M.* p. 346. [cf. *Valcken.* ad *Ammon.* p. 189. *Jacobs.* Animadvv. in Anthol. Gr. I. 2. p. 125.] Eadem a Doribus *πάμωχος*, pro *παμοῦχος*, dici potuit. Certe *πάμωχος* est, *qui totam hereditatem possidet. Hesychius: Πάμωχος. ὁ κύριος. Ἰταλοί.* Inde verbum *παμωχέω*, Laconice *παμωχιῶ*, *possideo*, apud eundem *Hesychium* in v. et in eximiis illis Tabulis Heracleens. I. v. 120. de quo, praeter *Mazochium*, vide *Ed. Corsinum* Proleg. in Notas Gr. p. 20. et *Gisb. Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 105. [p. 230. *Sch.*] Et quoniam Doricas voces a *πάομαι* derivatas attigimus, addamus coniecturam in *Hesychio: Πάμπανον. ἡ Δημήτηρ, ἐν Ἡρακλείᾳ.* Lege: *Παμπάμων. omnia possidens, dives.* Quod aptissimum Cereri epithetòn est. Vide eundem v. *Πολύβοια*.

15. *Πατρονομούμενοι.*] Legg. III. p. 680. E. *διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονέναι, οἷς ἑπόμενοι, καθάπερ ὄρνιθες, ἀγέλην μίαν ποιήσουσι, πατρονομούμενοι καὶ βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι.* Paulo ante: *ἀλλ' ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρικοῖς νόμοις ἑπόμενοι ζῶσιν.* 210
Suidas, fortasse ex alio Lexico Platonico: *Πατρονομούμενοι. οἱ τοὺς παρὰ τῶν πατέρων παραδεδομένους νόμους τηροῦντες.* Longe alia apud Laconas potestas erat vocis *πατρονομία* et *πατρονόμος*. Scilicet sic dicebatur *magistratus, ad quem rerum cura, quae quodammodo paterna erat, pertineret*; de quo vide *Ed. Corsin.* Dissert. V. post Not. Graec. p. 95. Pro *γονικοῖς*, *προγονικοῖς* corrigit *Valckenarius* ad *Euripid.* Hippol. v. 826. Rectissime.

16. *Πάχνη.*] Tim. p. 59. E. *τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα, χάλαζα· τὸ δ' ἐπὶ γῆς, κρύσταλλος· — τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται.* Sympos. p. 188. B. *καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι* etc. ibid. p. 220. B. *ἀνυπόδητος δὲ διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾷον ἐπορεύετο ἢ οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι.* Vide sup. v. *Ἐρυσίβη*. Glossam descripsit *Photius* Lex. MS.

Πειρῶντα[17]. *πειράζοντα διὰ λόγων παῖδα ἢ γυναῖκα.*

Πέλανοι[18]. *πέμματα ἐκ παιπάλης καὶ ἐλαίου καὶ μέλιτος πεποιημένα πρὸς θυσίαν.*

17. *Πειρῶντα.*] Phaedr. p.
227. C. *γέγραφε γὰρ δὴ ὁ Λυ-
σίας πειρώμενον τινὰ τῶν κα-
λῶν, οὐχ ὑπὸ ἐραστοῦ δέ.* ubi
Hermias Scholiis MSS. *τὸ Πει-
ρώμενον παθητικῶς ἀκουστέον,
ἀντὶ τοῦ πειραζόμενον παρά
τινος, τουτέστι προσπαιζόμενον
καὶ προσβαλλόμενον. Aristophan.*
Plut. v. 150. *Ὅταν μὲν αὐτὰς
τὶς πένης πειρῶν τύχῃ.* ubi vide
Berglerum. Satyrus apud *Athen.*
lib. XII. p. 534. C. *τὴν δ' Ἄγι-
δος γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἑταί-
ραν. Lucian.* Door. Dial. VI.
p. 217. *μῶν οὖν ἐπείρα τινά;*
ubi exquisita dedit magnus inter-
pres. *Alciphron* lib. III. ep. 52.
*ὑποπειρῶσι γὰρ τὴν παλλακὴν
τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. Pho-
tius* Lex. MS. *Πειρᾷν. τὸ πει-
ράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ.
Μένανδρος. Aristaenet.* lib. I.
ep. 4. p. 32. ibid. ep. 7. p. 50.
Wass. ad *Thucyd.* lib. VII. 54.
Pierson. ad *Moerid.* p. 310. Ean-
dem vim esse in Latino *tentare,*
praeter alios multos, docet *Mu-*
211 *retus* ad *Tibull.* I. 3. 73. *Sui-
das* posteriora glossae verba,
παῖδα ἢ γυναῖκα, praetermisit.

18. *Πέλανοι.*] Legg. VI. p.
782. C. *θύματά τε οὐκ ἦν τοῖς
θεοῖσι ζῶα, πέλανοι δὲ καὶ μέ-
λιτι καρποὶ δεδευμένοι, καὶ
τοιαῦτα ἄλλα ἁγνὰ θύματα.* Mi-
rum, ni *Suidas* h. v. *Boëthi*
vel alterius Lexicon *Platonicum,*
magno bonarum literarum damno
deperditum, compilarit: *Πέλα-
νοι. πέμματα ἐκ παιπάλης, του-
τέστιν ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς
θυσίαν ἐπιτήδεια· ὡς αὐτός φη-
σι* (intellige *Platonem*)· *καρποὶ
μέλιτι δεδευμένοι. Διονύσιος
Θρᾳξί· Θεοῖς ἀπαρχαί τινες.* etc.
Sic si glossam capias, poteris ca-
rere *Kusteri* coniecturis, quibus,
frustra quoque *Dionysium* Co-
micum, ab *Athenaeo* saepe lau-
datum, in *Dionysium Thracem,*
Grammaticum, commutavit. Mu-
tila verba, *Θεοῖς ἀπ. τινες,* Co-
mici sint, an glossographi, vix
discernas. [Cum *Suida* consentit
fere Schol. ad *Porphyr.* de Abstin.
Anim. II. 6. p. 112. ed. *Rhoer.*
πέλανα (sic), *πέμματα ἐκ παιπά-
λης, ἤ ἐστι λεπτότατον ἄλευρον,
εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. ἢ οἱ μέλιτι
δεδευμένοι καρποί. ἢ θεοὶ* (sic)
ἀπαρχαί τινες.] *Dionys. Halic.*
A. R. lib. II. [cap. 74.] p. 134. *καὶ
θύουσιν αὐτοῖς ἔτι, τῶν μὲν
ἐμψύχων οὐδέν· οὐ γὰρ ὅσιον
αἱμάττειν τοὺς λίθους· πελάνους
δὲ Δήμητρος, καὶ ἄλλας τινὰς
καρπῶν ἀπαρχάς. Pausan.* lib.
VIII. cap. 2. p. 600. *καὶ ὁπόσα
ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίω-
σεν οὐδὲν θῦσαι, πέμματα δὲ
ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθή-
γισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι
καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι. Porphyr.*
de Abst. Anim. lib. IV. cap. 22.
Pollux VI. 76. *Spanhem.* ad
Aristoph. Plut. v. 660. et *Tou-*

Πέλτη[19]. ὅπλον κοῦφον, ἴτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μόνης βύρσης γεγονός.

Πελάτης[20]. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων.

Πενεστικόν[21]. τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν, ὡς τὸ Εἱλωτικὸν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις.

pius Emend. in *Suid.* Tom. I. p. 36. [T. I. p. 52. ed. nov.]

19. Πέλτη.] Protag. p. 350. A. Τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες; οἱ πελταστικοὶ, ἢ οἱ μή; Vide Scholiasten ad Legg. VII. p. 813. D. *Timaeo* glossam subjecit *Photius* Lex. MS.

20. Πελάτης.] Euthyphr. p. 4. C. πελάτης τις ἦν ἐμός· καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Qua-
212 lem recentiores Graeci ἐργολάβον vocabant. *Moeris* p. 324. Πελάτης, τὸν ὑφ' ἡμῶν ἐργολάβον. *Arrian.* Diss. *Epictet.* IV. p. 405. *Synes.* de Provid. p. 106. C. Horum, ut liberorum, multo honestior erat conditio, quam servorum. *Pollux* III. 82. Πελάται δὲ καὶ Θῆτες, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Icoirco quos Romani *clientes*, Graeci πελάτας vocant, ut *Dionys. Halic.* A. R. lib. II. [cap. 9.] p. 84. *Plutarch.* Mario [c. 5.] p. 408. C. Crasso [c. 21.] p. 556. B. Vide *Casaubon.* in *Athen.* X. 12. p. 738. In *Suida*, glossam *Timaei* repetente, prave scribitur: Πελάτης. ὁ ἀντιστρέφων καὶ ὑπηρετῶν. in quo *Kusterus* haerebat: item in Scholiis ad *Platonem* l. c. Πελάτης. ὁ ἀντιστροφῶν etc. Nunc clarum est, legendum esse: Πελάτης. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν. Famuli, victum pro mercede capientes, alio nomine ἐπισίτιοι dicuntur a *Platone* Polit. IV. p. 420. A. καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες, ὥσπερ οἱ ἄλλοι. ubi Scholiastes: Ἐπισίτιοι. οἱ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενοι. ut *Hesych.* et *Suidas*; quorum glossae ex hoc ipso fonte fluxerunt. Eodem *Platonis* loco usus est *Athenaeus* VI. p. 247. A.

21. Πενεστικόν.] Codicis MS. lectione nihil vidi inquinatius: Πεστικόν. τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν πρὸς τὸ εἱλωτικὸν παρὰ τοῖς Σπάρταις. Quae cum iam olim ita corrupta reperisset *Photius* Lex. MS. pluribus mendis cumulavit: Πεστικόν. τὸ πρὸς Θέτταλον θητικὸν, ἢ τὸ Ἑλλώτιζον παρὰ Σπαρτιάταις. Πενεστικὸν recte emendat vir doctus in *Photii* margine. Pro πρὸς nihil haesitans ὡς in textum recepi. Lexicon Rhetoricum apud *Eustath.* ad Il. B. p. 295. Ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. *Ammonius*: Πενεστὴς παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον χει-

ρωθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες. *Timaeus* respexit Legg. VI. p. 776. C. σχεδὸν γὰρ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἡ Λακεδαιμονίων Εἱλωτεία πλείστην ἀπορίαν παράσχοιτ' ἂν καὶ ἔριν, τοῖς μὲν, ὡς εὖ, τοῖς δ', ὡς οὐκ
213 εὖ γεγονυῖα ἐστίν. ἐλάττω δὲ ἥ τε Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως ἔριν ἂν ἔχοι, τὸ Θετταλῶν τ' αὖ Πενεστικὸν ἔθνος. *Platonem* laudavit *Athenaeus* lib. VI. p. 264. E. loco classico, ubi de Thessalorum *Penestis* et aliorum Graecorum servis multa recondita promit. [cf. *Schneider.* ad *Xen.* H. Gr. p. 96.] *Penestarum* nomen *Suidas* turpiter depravavit: Ἐθνέσται. ἔθνος Θεσσαλίας. Scribe Πενέσται, ut recte legitur apud Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 1264. quem *Suidas* descripsit: Πενέσται δέ φασι λέγεσθαι τὸ θητικὸν παρὰ τοῖς Θετταλοῖς. ἔθνος δὲ ἦν πάλαι, ἀπὸ Πενέστου τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον etc. De iisdem et aliis servis locus est mire contaminatus in Etymologico MS. Bibl. Regiae: Εἵλωτες, οἱ Λακεδαίμονες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις Θῆτες λέγονται· παρὰ Ἀργείοις Γυμνῆτες· παρὰ Θετταλοῖς Πενέσται· παρ' Ἀθηναίοις. παρὰ Κρησὶ Πελάται· παρὰ Σικορινίοις Κορωνιφάροι· παρὰ δὲ Συρακουσίοις Καλλικάροι. Codex Ultrai. huius Etymologici in paucis meliorem lectionem praebet: Εἵλωτες, οἱ μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. et mox κορυνιφάροι. Totus locus ita corrigendus: Εἵλωτες. οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις Θῆτες καὶ Πελάται λέγονται· παρὰ Ἀργείοις Γυμνῆτες· παρὰ Θετταλοῖς Πενέσται· παρὰ Κρησὶ Κλαρῶται (ab *Hesychio* etiam Κλάριοι dicti)· παρὰ Σικυωνίοις Κορυνηφόροι· παρὰ δὲ Συρακοσίοις Καλλικύριοι. Nunc singula videamus. Cum Attici servos et Θῆτας et Πελάτας vocent, deletis verbis παρ' Ἀθηναίοις, vocem Πελάται, quae Creticum Κλαρῶται expulit, in sedem suam revocavi. Quanquam fateor, eam glossae partem sic etiam emendari posse: παρ' Ἀρκαδίοις Πελάται· παρὰ Κρησὶ Κλαρῶται. *Theopompus* apud *Athen.* VI. p. 271. E. Ἀρκαδίους φησὶ κεκτῆσθαι Προσπελατῶν, ὥσπερ Εἱλώτων, τριάκοντα μυριάδας. Sed prior ratio magis placet. Pro Κλαρῶται si quis malit Μνωῖται, nihil repugno. Utrumque enim nomen Cretensibus usitatum fuit. Sicyonium Κορυνηφόροι confirmant *Pollux* et *Steph. Byz.* quorum loca statim recitabo. Κορυνηφόροι non intelligendi sunt *clava armati*, quales erant Pisistrati Κορυνηφόροι apud *Herodot.* I. 59. Nihil enim periculosius esse poterat, quam servis arma committere. Qua de caussa Cretenses, ut narrat *Aristoteles* Polit. II. 5. τἄλλα ταὐτὰ τοῖς δούλοις ἀφέντες μόνον ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν ὅπλων
κτῆσιν. Sed Κορυνηφόρους ac- 214
cipe *pedum pastorale*, vel *baculum rusticum gestantes*. *Theocritus* Eid. VII. 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω δεξιτερᾷ κορύναν. Iidem Sicyoniorum sive

servi, sive mercenarii, *Κατωνακοφόροι* appellati sunt, quod vestimentò pellem ovinam subsutam habebant. *Theopompus* et *Menaechmus* apud *Athen.* l. c. tradunt; *παρὰ Σικυωνίοις Κατωνακοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινὰς, παραπλησίους ὄντας Ἐπευνάκτοις.* ut *Piersonus* ad *Moerid.* p. 225. vulgatum *Καταναχοφόρους* rectissime emendavit. Ex *Polluce* VII. 68. intelligitur, Sicyoniorum tyrannos, sicut in Attica Pisistratidas, homines agrestes, sed amantiores libertatis, quam faex plebis urbanae esse solet, hoc tam vili et contemto vestimentó insignes fecisse, ut eos puderet urbem frequentare et urbanis esse ludibrio. Syracusanorum *Καλλικύριοι* ab aliis etiam *Κιλλικύριοι* dicuntur. Vide *Herodot.* VII. 155. et ibi *Valckenarium*. *Photius* Lex. MS. *Κιλλικύριοι ἐν Συρακόσσαις τινὲς ἐκλήθησαν, οἱ ἀντὶ τῶν Γεωμόρων | μέρος καταβάλλοντες τοῦ πολιτεύματος· οἷον Εἵλωτες καὶ Πενέσται τινές*: ubi pro *καταβάλλοντες* scribendum *καταλαβόντες*: Bene *Valckenarius* l. c. in *Hesychio* legit: *Κιλλικύριοι. οἱ ἐπεισελθόντες Γεωμόροις.* Sed eadem opera in *Zenobio* IV. 54. corrigendum erat: *Οὕτως ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ἐπεισελθόντες Γεωμόροις Καλλικύριοι.* *Cillicyrios* non Syracusis, sed Cretae tribuit Lexicon Rhetoricum apud *Eustath.* l. c. *Ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν παρὰ Θετταλοῖς οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. Κιλλικύριοι δὲ ἐν Κρήτῃ· Μαριανδυνοὶ δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ. καὶ Ἀρότται ἐν Συρακούσαις.* Sed, ut Lexici auctor ceteris scriptoribus consentaneus sit, transpositione et emendatione iuvandus est: *Κιλλικύριοι δὲ ἐν Συρακούσαις· Μαριανδυνοὶ δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ· καὶ Κλαρῶται ἐν Κρήτῃ.* Lectio *Κλαρῶται* etiam in mentem venit viro docto Misc. Obs. Nov. T. I. p. 78. *Pollux* III. 83. *Μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων οἱ Λακεδαιμονίων Εἵλωτες. καὶ Θετταλῶν Πενέσται. καὶ Κρητῶν Κλαρῶται καὶ Μνωῖται. καὶ Μαριανδυνῶν Δωροφόροι. καὶ Ἀργείων Γυμνῆτες. καὶ Σικυωνίων Κορυνηφόροι.* Mariandyni quomodo ab Heracleotis sub iugum missi sint, tradunt *Posidonius* apud *Athen.* VI. p. 263. D. et *Strabo* XII. p. 817. Eorum servos *Δωροφόρους* etiam *Callistratus* apud *Athen.* l. c. et *Hesychius* v. dicunt. *Steph. Byz.* v. *Χίοι· Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπουσιν,* 215 *ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι, καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις* (forte *Γυμνῆσι*), *καὶ Σικυώνιοι Κορυνηφόροις, καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες Μνωΐταις.* Quem locum sumsisse videtur a *Theopompo* apud *Athen.* VI. p. 265. B. Multa, quae hac afferri possent, sciens praetermitto, quod bonam eorum partem occuparunt *Jo. Meursius* Miscell. Lacon. II. 7. Creta III. 14. et *Is. Casaubon.* ad *Athen.* l. c. p. 458. Ceterum, antequam huius disputationis finem facimus, *Platonis* locum, quem supra posuimus, iterum inspiciamus. In eo vir eruditus Misc. Obs. Nov

Περιαγειρόμενοι νικηφόροι[22]. *οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιϊόντες.*

l. c. legendum suspicatur: *ἐλάττω δὲ ἥ τε Κλαρωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μ.* Sed locus obscurus potius, quam corruptus, interpretationem, non correctionem, desiderat: praesertim cum *Athenaeus* l. c. vulgatam lectionem servet. *Ἐλάττω* non ad *τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως* refertur, sed ad antecedens *Εἱλωτεία*. Sensus est: *Magnam dubitationem afferat Lacedaemoniorum in Helotes imperium in utramque partem disputantibus, benene, an secus institutum sit: minus dubitationis praebeat dominatio cum Heracleotarum in subiectos Mariandynos, tum Thessalorum in Penestas. Δουλεία* sunt ipsi servi, ut saepe *θεραπεία, θεράποντες*. Apud *Aristotelem* l. c. non modo *δουλεία* sic dicitur, sed etiam *Εἱλωτεία* pro *Helotibus*, ut hic a *Platone*, et *Πενεστεία* pro *Penestis*. Ergo *δουλεία Ἡρακλεωτῶν τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως* sunt servitium sive servi Heracleotarum, qui extiterunt ex subiectione Mariandynorum. In hac sententia me valde confirmavit consensus *Danielis Wyttenbachii*, cui tantum tribuo, quantum eruditorum, qui nunc sunt, nemini.

22. *Περιαγειρόμενοι νικηφόροι.*] Polit. X. p. 621. fin. *καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς (δικαιοσύνης) κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιετεῖ πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ* 216
πράττωμεν. Optime *Timaeus περιαγειρομένους* exponit *περιϊόντας*; pessime *H. Stephan.* Ind. Thes. *a circumfluentium turba circumdatos.* Hunc *Platonis* locum laudat *Suidas* v. *Ὥσπερ οἱ νικηφόροι*, et v. *Περιαγειρόμενοι* quae posterior glossa, singulari eruditione referta, iisdem verbis legitur in *Photii* Lex. MS. et *Apostolii* Proverb. XV. 97. atque omnino vel ex *Boëthi*, vel ex alterius Lexico *Platonico* derivata videtur. De *ἐπαγερμῷ*, sive more illo, quo ludorum gymnicorum victores circumeuntes munuscula a singulis spectatoribus exigerent, palmaria est annotatio *Is. Casauboni* ad *Sueton.* Neron. cap. 25. Hac autem in re proprium est *ἀγείρειν, ἐπαγείρειν, περιαγείρεσθαι. Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Od. B. p. 1430. *Ἀγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ.* quod etiam habet *Etymol. M.* p. 14. 33. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 331.] v. *Ἀγύρτης. τὸ δὲ Ἀγείρειν καὶ Περιαγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ ἤ τινι ἑτέρῳ σεμνύνειν. Philostrat.* V. A. lib. V. [cap. 7.] p. 193. de Nerone: *ὡς ἀντὶ τοῦ νομοθετεῖν νόμους ᾄδειν καὶ ἀγείρειν ἔξω θυρῶν*, ibid. [cap. 9.] p. 195. *τρα-*

Περιεῖπον[23]. *περί τινα ἦσαν θεραπευτικῶς καὶ φυλακτικῶς.*

Πεττεία[24]. *ἡ διὰ ψήφων παιδιά. ἔστιν δ' ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγει.*

χῳδίας ὑποκριτὴς τῶν οὐκ ἀξιουμένων ἀνταγωνίζεσθαι τῷ Νέρωνι, ἐπῄει τὰς ἑσπερίους πόλεις ἀγείρων. Apud *Aelian.* H. A. lib. VI. cap. 10. Cynocephalus, saltare et tibia canere doctus, *μισθὸν ἐπράττετο ὑπὲρ τούτων, καὶ τὸ διδόμενον εἰς φασκώλιον ἐμβαλὼν ἐξηρτημένον ἔφερεν, ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί.* quem locum bene explicat *H. Vales.* Emendat. V. 6. Vide sup. v. *Ἀγείρουσαν.* Ad munuscula hieronicis ingesta, de quibus *Casaubonus* l. c. pertinet glossa *Photii* Lex. MS. *Πελληνικαὶ χλαῖναι. διάφοροι. καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Ἕρμαια ἐδίδοντο.* Qui locus hanc etiam ob caussam notandus est, quod firmat lectionem inter *Ἕρμαια* et *Ἡραια* fluctuantem apud Scholiast. *Aristoph.* ad Av. v. 1421. Pellenae celebrata esse *Ἕρμαια*, certum est e Scholiaste *Pindari* ad Ol. VII. 156. IX. 147.

23. *Περιεῖπον.*] Ex *Herodoto*, ni fallor, lib. I. 73. *ὃς*
217 *τοὺς Σκύθας τούτους τὸ μὲν πρῶτον περιεῖπε εὖ, ὡς ἐόντας ἱκέτας.* VII. 181. *καὶ μὶν ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ περιέποντες εὖ.* Contra *τρηχέως περιέπεσθαι.* lib. I. 73. VII. 211. VIII. 17. Haec ipsa *Herodoti* loca aliaque aliorum collegerunt *Leopardus* Emendat. VII. 8. et *Valckenarius* ad Schol. *Euripid.* Phoeniss. v. 342. Pro *περί τινα Photius* Lex. MS. prave exhibet *περιέτειναν.* *Suidas* vulgatus *καὶ φυλακτικῶς* praetermittit. Sed habet eius Cod. Leid. [In *Tim.* *περί τινα ἴσαν, circumibant*, corr. *Toup.* Emend. in *Suid.* T. IV. p. 13.]

24. *Πεττεία.*] Polit. VI. p. 487. B. *καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ τι φέρωσιν, οὕτω καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν ὅ τι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὖ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις.* Legg. VII. p. 820. C. *προβάλλοντά τε ἀλλήλοις ἀεὶ, διατριβὴν τῆς πεττείας πολὺ χαριεστέραν πρεσβυτῶν διατρίβοντα φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σχολαῖς.* ubi vide Scholia. Eryx. p. 395. B. *ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῇ πεττείᾳ εἶναι πεττοὺς, οὓς εἴ τις φέροιτο, δύναιτ' ἂν τοὺς ἀντιπαίζοντας ποιεῖν ἡττᾶσθαι οὕτως, ὥστε μὴ ἔχειν ὅ τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρουσιν.* ubi *φέροιτο* vertendum *moveat.* *Orion Thebanus* Etymologico MS. *Πεσσοί. πεσσὰ δὲ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος ὁμωνύμως. πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα· Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα* (Fragm. *Brunck.* p. 22.). *καὶ τάχα ἡ πεττεία πεντεία τις οὖσα. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται*

παλαιῷ· Εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμήδης. καὶ ἔστιν ὁ στίχος γραμμάτων λσ´, ἰσάριθμος τοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ πέτω, οὗ ὁ μέλλων πέσω, πεσὸς, καὶ πλεονασμὸς πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι. ubi ex *Eustathio* ad Od. A. p. 1396. scribe πεσὸς κατὰ διπλασμὸν πεσσός. *Orionem* cum descripserit *Etymologus M.* p. 666. 16. utriusque loca comparanda sunt, ut alter ex altero integrior fiat. Sed haec levia sunt. Illud gravius, quod *Timaeus* ait, πεττείαν aliquando pro *geometria* sumi. Quod cum mirum visum esset *Jo. Hudsono* ad *Meoridem* p. 307. in quem haec *Timaei* glossa cum paucis aliis migravit, pro γεωμετρίαν temere γραμμα-
218 τείαν coniecit. Insignis *Platonis* locus est Phaedr. p. 274. C. τοῦτον δὲ (Θεὺθ) πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ γεωμετρίαν, καὶ ἀστρονομίαν, ἔτι δὲ πεττείας τε καὶ κυβείας, καὶ δὴ καὶ γράμματα. Hic veteres quidam interpretes, nunc deperditi, monuerunt, non illam vulgarem apud Graecos πεττείαν a *Platone* significari, sed mathematicam Aegyptiorum; quae tabula erat, duodecim lineis conscripta, cursum Solis et Lunae per duodecim Zodiaci signa ostendens. Cuius rei notitiam uni debemus *Eustathio* ad Od. A. p. 1397. qui ad *Platonis* locum, a se laudatum, interpretandum haec subiecit: Καὶ ὅτι οἱ τοῦ Πλάτωνος ὑπομνηματισταὶ οὐ τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν σημανθῆναι φασὶ ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου· καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλλειπτικὰ πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. Vide *Salmas.* in *Vopisc.* Procul. cap. 13. p. 749. *Hermias* tamen Scholiis MSS. in hunc dialogum πεττείαν de *vulgari calculorum ludo* accepit. Verba eius haec sunt: Ἔπειτα πεττείαν καὶ κυβείαν κατηριθμήσατο, τῷ ὄντι λοιπὸν περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόμενος, ἅπερ χαριεντισμοῦ χάριν παραδέδοται, καὶ αὐτὰ χρήσιμα ὄντα, καὶ δυνάμενα ἀφέλκειν ἡμᾶς τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν, ἐν λογικῇ παιδιᾷ ταττόντων (Cl. *Luzac.* legit τάττοντα) τὸ ἄλογον. Ἔστι δέ ἐστιν αὕτη ἡ παιδιὰ, ἡ μὲν κυβείας χάριν, ἡ δὲ παιδείας χάριν παραδεδομένη· ἐν τούτοις δὲ καὶ τύχης χρεία· ἐκεῖνα γὰρ τὸ μόνιμον καὶ στερεὸν τῶν μαθημάτων εἶχε. Recte *Hermias*. Veterum enim interpretum subtilitas multa in *Platone*, de quibus ille ne per somnium quidem cogitarat, quaesivit. At *Sallierius* ad *Moerid.* l. c. πεττείαν pro *geometria* capi posse arbitratur in *Platonis* Politic. p. 299. E. ἢ πεττείαν, ἢ ξύμπασαν ἀριθμητικὴν ψιλὴν, εἴτε ἐπίπεδον, εἴτε ἐν βάθεσιν, εἴτε ἐν τάχεσιν οὖσάν που. Fateor, hic πεττείαν cum arithmetica coniungi. Verum cum ibidem aliae gravissimae artes item cum ludicris, ut στρατηγικὴ cum θηρευτικῇ, coniunguntur, nullam caussam video, quare a recepta vocis πεττεία significatione recedatur. In *Timaeo* pro πεττία, πεττεία, et pro λέγειν scripsimus

Πλέθρον[25]. ἕκτον μέρος σταδίου.
Πλημμέλεια[26]. πολλὴ ἀμέλεια.
Πνύξ[27]. χωρίον, ἐν ᾧ τὰ ἀπόῤῥητα ἐκκλησιάζουσιν.
Ποικιλτική[28]. ποικίλον ὕφασμα ἢ ὑφαντικὴ ποικίλων.
Πομπή[29], ἀπόπεμψις.

λέγει, scil. *Plato*. [Quod perperam vituperat *Toup*. Em. in *Suid*. T. IV. p. 409. λέγει explicans *significat*.]

219 25. *Πλέθρον*.] Critia p. 118. C. πλέθρου μὲν γὰρ βάθος ὀρώρυκτο, τὸ δὲ πλάτος ἁπάντων, σταδίου. ubi vide Scholia. ibid. p. 115. D. 116. A. Theaetet. p. 174. E. 204. D. Alcib. I. p. 123. C. et *Jac. Perizon*. in *Aelian*. V. H. lib. III. cap. 1. Glossa temere irrepsit in *Moeridis* libellum de *Vocc. Atticis*.

26. *Πλημμέλεια*. Clitoph. p. 407. C. καί τοι διά γε ταύτην τὴν πλημμέλειαν καὶ ῥᾳθυμίαν — στασιάζουσι. Apolog. p. 22. D. καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Tim. p. 92. B. fin. Legg. III. p. 691. A. Saepe etiam apud *Platonem* πλημμελὴς et πλημμελεῖν legitur. *Suidas* in v. laudat locum ex Lyside p. 222. C. quod minus animadversum doctissimo *Kustero* errorem obiecit. Reliquam illius glossae partem ex *Photii* Lex. MS. restituit *Albertus* noster Miscell. Crit. in *Suid*. p. 286.

27. *Πνύξ*.] Critia p. 112. A. καὶ περιειληφυῖα ἐντὸς τὴν Πνύκα καὶ τὸν Λυκαβηττόν, ὅρον ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχουσα. ubi vide Scholia. In antiquis *Platonis* Edd. pro Πυκνὸς legitur πυκνῶς, quod ex Genitivo Πυκνὸς, veteribus item usitato, natum est. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk*. A. G. I. 299.] Πνύξ. τὸ δικαστήριον. καὶ ἔστιν ἡ γενικὴ Πνυκός· διὰ δὲ τὴν εὐφωνίαν ἐστὶ Πυκνός. cuius glossae partem descripsit *Etymol. M.* p. 677. 44. De hac metathesi *Cornarius* in Eclog. p. 777. [p. 111. ed. *Fisch*.] et *Kusterus* ad *Aristoph*. Thesmoph. v. 665. Hac quoque glossa manus stulte liberalis *Moerida* locupletavit.

28. *Ποικιλτική*.] Polit. II. p. 373. A. ἀλλὰ τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν, καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα etc. III. p. 401. A. πλήρης δὲ ὑφαντική, καὶ ποικιλία, καὶ οἰκοδομία, καὶ πᾶσα αὖ ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία. In horum lo- 220
corum alterutro *Timaeus* ποικιλτικὴ legisse videtur. [fort. in posteriori. cf. *Dionys. Halic*. de compos. verb. p. 24. ibiq. *Schaef*.] Ποίκιλσις est Legg. V. p. 747. A. quod inde excerpsit *Pollux* VII. 34. Pro ποικίλων MS. habet ποικίλως.

29. *Πομπή*.] Polit. II. p. 382.

Πόπανα[30]. πέμματα, πλατέα καὶ λεπτὰ, καὶ περιφερῆ.
Πόρκος[31]. κύρτος θαλάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.
Ποτνιώμενος[32]. ἐπικαλεῖτο σὺν λύπῃ.

E. οὔτε κατὰ λόγους, οὔτε κατὰ σημείων πομπάς. ibid. p. 383. A. τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι. Epist. VII. p. 345. E. αὐτός μοι πομπὴν παρασκευάσειν ἔφη. Legg. V. p. 740. E. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν φίλη γιγνομένη παρὰ φίλων. Glossam descripsit *Photius* Lex. MS.

30. *Πόπανα.*] Polit. V. p. 455. C. καὶ τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἑψημάτων θεραπείαν. ubi vide Scholia. De eo *Platonis* loco erudite *Casaubon.* in *Athen.* IV. 21. p. 305. *Orpheus* Argonaut. v. 314. Αὐτὰρ ἐπεὶ κραδίην θραύσας ποπάνοισιν ἔθηκα Λείψας ὑγρὸν ἔλαιον. *Philippi* Epigr. editum a *Kustero* ad *Suid.* T. II. p. 289. Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα πρόκειται. *Alciphron.* lib. III. ep. 35. ὁ δὲ πένης (συνεισηνέγκατο) πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανώτου χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. *Philostrat.* Icon. II. 34. p. 859. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 294.] Πόπανόν ἐστι πλατὺ μάλα τι, στρογγύλον ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. Plura de hac aliisque placentis, in sacris praesertim offerri solitis, *Spanhem.* ad *Aristophan.* Plut. v. 659. et *Toupius* Emend. in *Suid.* T. I. p. 56. [T. I. p. 52. ed. nov.] *Timaeum* compilantes *Photius* Lex. MS. et *Suidas* πλακοῦντια praebent pro πέμματα. Sed πέμματα legit quoque is, qui *Moeridi* p. 307. hanc glossam inseruit.

31. *Πόρκος.*] Sophist. p. 220. C. Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλό τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; quem locum laudant *Suidas* et *Etymol. M.* in v. *Plutarch.* Sympos. VIII. 8. p. 730. C. οὐδαμοῦ κατέθηκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον, οὐδὲ δίκτυον. *Pollux* I. 97. VII. 137. X. 132. et *Thom. M.* in v. 221 Glossam a *Timaeo* mutuati sunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas*. Eadem nescio quis *Moeridem* interpolavit.

32. *Ποτνιώμενος.*] Si *Helladium* Chrestomath. p. 18. audias, ποτνιᾶσθαι tantum de *muliere* dicitur, ὅταν κακόν τι πάσχῃ καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεόν. Quod fortasse de verbo ὀλολύζειν verum fuerit, de quo *Pollux* I. 27. ὀλολύξαι, καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν. At ποτνιᾶσθαι promiscue dici, multis veterum testimoniis intelligitur. De *muliere* *Alciphron* lib. II. ep. 4. p. 258. τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίουσα καὶ ποτνιωμένη. *Aristides* Tom. II. p. 193. ἀκούων παίδων καὶ γυναικῶν ποτνιωμένων. *Ae-*

Πρανές[33]. *κάταντες.*
Πρόσχημα[34]. *παρακάλυμμα τοῦ ἤθους ἢ πρόφασις.*
Πρέμνον[35]. *τὸ τοῦ δένδρου στέλεχος καὶ ἕδρασμα, οἷον πραμνόν τι ὄν.*

Lian. V. H. lib. XII. cap. 1. p. 721. Ἡ δὲ ἄκουσα (nisi malis κωκύουσα) καὶ ποτνιωμένη καὶ δακρύουσα. At de viro *Lucian.* de merc. conduct. [17.] p. 673. πέντε οὐδ᾽ ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. *Maxim. Tyr.* Diss. XI. p. 115. *Aristaenet.* lib. II. ep. 10. p. 238. *Eunap.* Chrysanth. p. 206. aliique plures. Adde *Polluc.* VI. 201. *Thom. M.* in v. et *Spanhem.* in *Callimach.* H. in Dian. v. 259. In *Platone* frustra hoc verbum quaesivi. [„Verisimillimum est in libro, quem scriba SGerm. transcripsit, fuisse ἐπικα superscripto λ, quod serie orationis praeeunte legi oportuit ἐπικαλούμενος, non ἐπικαλεῖτο, quae vox ne Graeca quidem est." *Bast.* ad *Greg. Cor.* p. 817. coll. Epist. crit. p. 21. „Leg. ἐπεκαλεῖτο vel ἐπικαλεῖται. ποτνιᾶσθαι de maribus add. *Philo* de Josepho p. 551. B." *Fischer.*]

33. *Πρανές.*] Nescio, an respiciatur Polit. III. p. 388. A. Πάλιν δὴ Ὁμήρου δεησόμεθα, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλέα, θεᾶς παῖδα, ἄλλοτ᾽ ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενον, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε Ὕπτιον, ἄλλοτε δὲ πρηνῆ, ex Il. Ω. 10. *Hesychius*, depravato Codice usus, dedit: Καδρανές. κατωφερές Emendandum: Καταπρανές. Ipse alibi: Καταπρανοῦς. κατωφεροῦς. Vocem πρηνὴς satis ornarunt interpp. ad Act. Apost. I. 18. et *Piersonus* ad *Moerid.* p. 318. Glossulam nostram transcripserunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas.*

34. *Πρόσχημα.*] Protagor. p. 316. D. φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποίησιν etc. ibid. E. μουσικὴν δὲ Ἀγαθοκλῆς ὁ ὑμέτερος 222 πρόσχημα ἐποιήσατο. Mox πρόσχημα eleganter vocat παραπέτασμα. [Alia potestate legitur Hipp. Mai. p. 286. A. πρόσχημα δέ μοί ἐστι καὶ ἀρχὴ τοιάδε τις τοῦ λόγου, ubi *Ficinus* recte interpretatus est *formam* orationis.] *Lysis* apud *Jamblich.* V. P. [c. 17.] p. 64. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνου διδασκαλίαν. *Lysias* contra Andocid. p. 120. [p. 243, 37. *Bekk.*] καὶ τοῦτο πρόσχημα ποιούμενος. *Plutarch.* Lysandr. [c. 20.] p. 444. F. τοῖς δὲ πλείστοις ἐδόκει πρόσχημα ποιεῖσθαι τὸν θεόν. Sed modus non esset exemplorum, quae in omnibus fere scriptoribus reperiuntur. Glossa totidem verbis legitur apud *Suidam.*

35. *Πρέμνον.*] Glossae sedes quaerenda. Pro πραμνόν τι

Προςέπαισε[36]. *προςέπαιξε. τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται.*

Πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας[37]. *τὸ τῆς Ἄγρας θεσμοφόριον Ἀρτέμιδος δηλοῖ.*

ὂν scribe *παραμόνιμόν τι ὄν.* Vide *Etymol. M.* p. 686. 34.

36. *Προςέπαισέ.*] Euthyd. p. 278. C. *νῦν δὲ, μοὶ δοκεῖ, δεῖν ᾠηθήτην πρότερον παῖσαι πρός σε.* ibid. p. 283. C. *καὶ διὰ ταῦτα προςεπαισάτην τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην.* Phaedr. p. 265. C. *μυθικόν τινα ὕμνον προςεπαίσαμεν.* ubi bene *Hermias* Scholiis MSS. *Προςεπαίσαμεν*, *ἀντὶ τοῦ ἐπαίξαμεν. λέγει δὲ ὑμνήσαμεν.* Pro *cantu celebrare* etiam dicitur Epinom. p. 980. B. *θεοὺς προςπαίσαντι, καθαρώτερόν τε διαγαγόντι τὸν βίον.* ubi vide Scholia. *Euripid.* Herc. Fur. v. 460. *Alciphron* lib. III. ep. 65. *Aelianus* apud *Suid.* v. *Ἠμεδαπὸς*, et *Ti. Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut. p. 390. Eadem forma Atticis etiam in aliis quibusdam placuit. Sic *Phrynich.* p. 108. *σμῆσαι* dicendum monet, non *σμῆξαι.* [p. 253. *Lob.* Hoc *Phrynichi* praeceptum inepte huc relatum esse, quum *σμῆξαι* originem ducat a *σμήχω*, contra *σμῆσαι* a *σμάω*, animadvertit *Fischerus* Animadvv. ad Veller. T. I. p. XXI. praef.] In *Aristophan.* Acharn. v. 590. *τεθνήσει* pro *τεθνήξει*, quod Atticum vocat Scholiastes. A *Timaeo* glossam habent *Photius* Lex. MS. et *Suidas.*

37. *Πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας.*] Phaedr. p. 229. C. *ἀλλὰ κάτωθεν, ὅσον δὺ ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν.* ubi variat scriptura librorum veterum. *Timaeus* cum Grammatico mox laudando et Codex Vindob. legunt *τῆς Ἄγρας.* 223
Vulgatae Editt. et Scholiastes *Platonis*, item *Pausanias* apud *Eustath.* ad Il. B. p. 365. *τῆς Ἀγραίας.* Utramque lectionem agnoscit *Hermias* Scholiis MSS. ad h. l. *Ἰνὶ πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας.*] *Ἀγραίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι διὰ τὸ ἔφορον εἶναι ταύτην τὴν θεὰν παντὸς τοῦ ἀγρίου, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν.* *Longinus* Art. Rhet. p. 714. laudans locum *Platonis*, *τῆς Ἀγρίας* haud dubie pro *τῆς Ἀγραίας* legit: *καὶ τὸ, ὡς διαβαίνομεν πρὸς τὸ τῆς Ἀγρίας διαβαινόμενον.* ubi ultimum verbum temere repositum expunge. *Ἄγρας*, an *Ἀγραίας* scribatur, nihil interest. Diana enim triplici nominis forma *Ἄγρα*, *Ἀγραία* et *Ἀγροτέρα* dicebatur. *Ἄρτεμιν ἐν Ἄγραις* vocat *Philochorus* apud Scholiast. *Euripid.* ad Hippol. v. 73. Vide *Grammium* Histor. Deor. e *Xenoph.* p. 31. [*Munker.* ad *Anton. Lib.* c. 4. p. 26.] Nomen invenit a loco Atticae, ubi colebatur, *Ἄγρα* vel *Ἄγραι.* *Steph. Byz.* et *Hesych.* in v. *Meursius* Athen. Att. II. 5. *Petav.* ad *Themist.* Or. V. p. 415. *Corsin.* Not. Graecor. p.

Πρόβασις[38]. ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις.
Προβολή[39]. γραφὴ κατὰ τῶν συκοφαντούντων.

59. Lexicon Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 334.] Ἄγραι. χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἑλικῶνα καλούμενον· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλήρη ἀγρεύματος. Sed luculentior eiusdem Lexicographi altera glossa est, ex *Pausaniae* Lexico apud *Eustath.* l. c. ut videtur, ducta, quam *Montfauconius* prodidit Bibl. *Coisl.* p. 603. [*Bekk.* A. G. I. 326. sq.] Ἄγραι. χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας (*Montfauc.* male Ἄγραις), ὡς ἐν Ἀσκληπίου. Φερεκράτης Γραυσίν· Εὐθὺς γὰρ (*Montfauc.* γὰρ omisit) ὡς ἐκαθίζομεν ἐξ Ἄγρας. καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀγραίας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ· ἢ πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας διαβαίνομεν. καὶ Δῆμος ἐν α Ἀτθίδος· τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Ελλήθυια· τῷ δ' ὄχθῳ πάλιν ὄρος τοῦτο, ὃ νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἑλικὼν, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρου. καὶ ἐν τῷ δ· εἰς τὸ ἱερὸν τὸ μητρῷον τὸ ἐν Ἄγραις. In *Pherecratis* loco pro ἐξ Ἄγρας lege ἐν Ἄγρας. Mox pro καὶ Ἀγραίας, τῆς Ἀγραίας. Pro καὶ Δῆμος sine ulla dubitatione reponendus est Κλείδημος, nobilis Atthidis scriptor. De perpetua confusione nominum Κλείδημος, Δῆμος, Δήμων, multa possemus, si locus pateretur, in medium afferret *Clidemi* fragmentum turpiter 224
vitiatum corrigant acutiores. Facile tamen apparet vel ex *Platone* l. c. ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι, pro Ελλήθυια; Ὠρείθυια legendum esse.

58. *Πρόβασις.*] Ex *Hesychio*, *Phot.* Lex. MS. et *Suida* rescripsi κτῆσις pro vitiosa Cod. lectione κτίσις. Vox πρόβασις mihi non aliunde nota est, quam ex *Homero* Od. B. 75. Προβατεία eadem significatione est apud *Strabon.* XII. p. 822. *Aelian.* H. A. lib. IV. cap. 32. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 504. D. aliosque. Neutra vox in *Platone* occurrit. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 296.] Προβατεία. τὰ χωρία τὰ ἐπιτήδεια πρὸς νομὴν προβάτων καὶ αἰγῶν καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων. Scribe Προβάτεια et βοσκημάτων pro κτημάτων.

59. *Προβολή.*] Legg. VI. p. 765. B. καὶ τὴν προβολὴν δὴ τὸν αἱρούμενον ἐκ τῶν ἐμπείρων ποιητέον. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 288.] Προβολὴ καὶ Προβάλλεσθαι, τὸ παράγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν βουλόμενον, καὶ ἀποφαίνειν ὡς ἠδίκησεν. εἴ τις δοκοίη ἀδικεῖν, καὶ τοὺς συκοφάντας, καὶ τοὺς περὶ τὰ μυστήρια ἢ Διονύσια ἀδικοῦντας. Quae glossa mutilata est in *Etymol. M.* p. 699. 30. De hac actione erudite disputavit iu-

Προτέλεια[40]. *αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί.*

ris Attici consultissimus *Taylorus* ad *Demosthen.* Midian. p. 168. Glossam hinc sumpserunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas.*

40. *Προτέλεια.*] *Τέλος, τελεῖσθαι* et inde derivata a latiore *initiandi* potestate ad *nuptiarum sacra*, quae marem feminamque, velut novae vitae initiatos, coniungunt, transierunt. Poëtarum parens Od. Υ. 74. *Κούρης' αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο.* In *Aeschyli* Eumen. v. 838. *γαμήλιον τέλος* Scholiastes exponit *γάμον.* Hinc *τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμαι.* *Pollux* III. 38. *Eustath.* ad Il. *Λ.* p. 881. Cuius significationis pravam rationem reddere
225 *Ez. Spanhemium* ad *Callim.* H. in Jov. v. 57. et *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* Var. Hist. IV. 3. monuit me ὁ πάνυ, *T. H.* quanquam iis praeiverat *Hesych.* v. *Προτέλεια*, et Schol. *Pindari* ad Nemeon. Od. X. 32. sic ex eiusdem emendatione legendus: *ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλος διὰ τὸ τελειότητα βίου κατασκευάζειν.* Dii, in quorum auspiciis et tutela erant coniugia, *θεοὶ τέλειοι* dicebantur: in quibus praecipue cultam scimus *Ἥραν τελείαν*, a Latinis *Junonem pronubam* dictam. *Diodor. Sic.* V. 73. *προθύουσι δὲ πρότερον ἅπαντες τῷ Διὶ τῷ τελείῳ καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ.* ubi vide *Wesselingium.* *Δόμος ἡμιτελὴς* in *Homero* Il. *B.* 701. quomodo capiendus sit, inter ipsos veteres dubitatum est. Sed ex hac ipsa ratione commode poterit explicari *δόμος χῆρος*, unde maritus abierat ad bellum Troianum. Vide *Hemsterhus.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XIX. p. 410. Satis iam intelligi arbitror posse, cur *sacra ante nuptias* dicta sint *προτέλεια*, *Plato* Legg. VI. p. 774. E. *ὅσα δὲ προτέλεια γάμων, ἤ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱερουργία μελλόντων, ἢ γιγνομένων, ἢ γεγονότων, προσήκουσα ἐστὶ τελεῖσθαι.* *Euripides* Iphig. Aul. v. 718. *Προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ; — Κἄπειτα δαίσεις τοὺς γάμους ἐξύστερον;* *Plato* Comicus apud *Athen.* lib. X. p. 441. F. *προτέλεια δεῖ Ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί.* *Achilles Tat.* lib. II. p. 89. *Ἔνθεν οὖν τότε ὁ πατὴρ προτέλεια τῶν γάμων.* *Himerius* Orat. Nupt. p. 599. *Themist.* Orat. XIII. p. 168. C. *Is. Casaubonus* ad *Athen.* IX. 4. p. 649. Sed cum *προτέλεια* etiam ante alias res sacras fierent, vox tam late patere coepit, ut *cuiusvis rei gravioris primordia* significaret. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 293.] *Προτέλειά ἐστι τὰ θύματα τὰ πρὸ τοῦ δήποτε* (l. *οἵου δήποτε*) *πράγματος θυόμενα.* *Philo* T. I. p. 294. *τὰ προτέλεια τῆς σοφίας ἀναδιδαχθέντα.* Tom. II. p. 14. *ταῦτα τοῦ θεοφιλοῦς τὰ προτέλεια.* *Maxim. Tyr.* Diss. XLV. p. 159. *Aristides Quinctil.* de Musica III. p. 164. *Themist.* Or. XX. p. 235. C. *Synes.* Dion. p. 53.

Πρυτανεία[41]. μηνιαῖα φυλῆς ἀρχή.
Πρῶ[42]. ἔστι ὄρθρου βαθέος.

D. Sed haec satis, vel potius nimium multa. Si quis tamen plura de his sacris cognoscere velit, adeat *Pausaniam* apud *Eustath.* l. c. *Meursium* Graec. Fer. p. 237. et quos laudat *Wesseling.* ad *Diodor.* l. c. [*Boissonad.* ad *Marini* V. P. p. 92.]

226 41. *Πρυτανεία.*] Gorg. p. 473. E. ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε.

42. *Πρῶ.*] Sic legitur in Cod. MS. Malim tamen *Πρῶ.* ἔτι ὄρθρου βαθέος. ut *Photius* Lex. MS. et *Suidas.* Eiusdem *Suidae* locum a *Kustero* frustra tentatum ita correxerim: *Πρώ.* οὕτω μονοσυλλάβως, ἔτι ὄρθρου βαθέος. ἴσον τῷ ἐν ὥρᾳ· τοῦ πρωΐ συναίρεσίς ἐστι τὸ πρώ. διὸ ὀξύνεται. Sed quod sequitur: τὸ δὲ πρῶν περισπᾶται. Οὐ πρῶν μὲν ἡμᾶς ὁ τραγῳδὸς ἤγειρε. Καλλίμαχος. vix caret errore. Nimirum aut ν in πρῶν ex ι natum est apud *Callimachum*, aut scribendum πρῷον, quod ex πρώϊον contractum est, ut πρῷμον ex πρώϊμον in *Aristophane*, et forsitan, ut monosyllabum, pronunciatum. Vide *Piersonum* ad *Moerid.* p. 300. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 61.] Πρῶ δύο σημαίνει, τὸ πρὸ καιροῦ καὶ ἕωθεν· λέγεται καὶ δισυλλάβως. *Hesychius:* Πρωΐ. Ἀττικώτερον τὸ ὑφέν. *Phot.* Lex. MS. Πρωΐ καὶ τὸ Πρὼ μεσημβρίαν δηλοῖ, καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ, καὶ θᾶττον τοῦ δέοντες, ὥςπερ ὀψὲ, καὶ τὸ ἑσπέρως, καὶ τὸ βραδέως. Ad accentum quod attinet, scribitur πρωΐ et πρῶϊ, πρὼ et πρῶ. *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1142. *Etymol. M.* p. 692. 4. *Aristophanis* loca, ubi πρὼ et πρῷ cum iota subscripto occurrit, retulit *H. Stephan.* Thes. Gr. L. Tom. III. p. 578. et Append. p. 189. Exempla *Platonis*, quibus nunc utimur, ubique πρωΐ habent. Sed *Brunckius*, Atticorum poëtarum sospitator, ad *Aristoph.* Lysistr. v. 612. futurum *Platonis* editorem monet, ut semper πρῷ una syllaba edendum curet. [v. *Buttmann.* Lexil. T. I. p. 49. ad *Plat.* Crit. p. 79.] Protagor. p. 311. A. Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν· πρωΐ γάρ ἐστιν. ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ περιϊόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ὡς ἂν φῶς γένηται. Criton. p. 43. init. ΣΩΚΡ. ἢ οὐ πρωΐ ἔτι ἐστί; ΚΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩΚΡ. Πηνίκα μάλιστα; ΚΡ. Ὄρθρος βαθύς. ibid. p. 43. C. ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρωῒ ἀφῖξαι; Phaedon. p. 59. D. ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ. quem locum laudat *Thom. Mag.* in v. Rarius significat *nimis mature*, πρὸ τοῦ δέοντος χρόνου. Parmenid. p. 135. C. Πρωῒ γὰρ 227
πρὶν γυμνασθῆναι, ὁρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς καλόν τε τὶ καὶ δίκαιον. *Pollux* I. 69. πρωῒ τῆς ἡλικίας. Contra πρωιαίτερον et πρωιαίτατον rarius de *diei parte*, plerumque de *tempore* dicuntur. Quas voces cur *Thomas Mag.* minus elegantiae, quam πρωΐτερον

Πυρῶν[43]. φλέγων ἢ καίων.
Πύθιοι[44]. δ ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λάκωσιν, δύο καθ' ἕκαστον βασιλέα σύσσιτοι.

Ρ.

Ῥᾷον. συγκριτικὸν πρὸς ἕτερον.
Ῥᾴδιον. ἀπόλυτον καθ' αὐτό.
Ῥᾷστον. ὑπερθετικόν.
Ῥαψῳδοί[1]. ὑποκριταὶ ἐπῶν.
Ῥῆσις μακρά[2]. διεξοδικὸς λόγος μακρός.

et πρωΐτατον, habere dicat, nihil caussae est. *Plato* Theaet. p. 150. E. ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος. Protag. p. 326. C. καὶ οἱ τούτων υἱεῖς, πρωϊαίτατα εἰς διδασκαλίαν τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Phaedon. p. 59. D. καὶ δὴ καὶ τότε πρωϊαίτερον συνελέγημεν. et paulo post: ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθός. [Polit. II. p. 358. B.] Vide *Duker.* ad *Thucyd.* lib. VII. 19. [*Ruhnk.* et *Valck.* Epp. ed. *Tittm.* p. 174.]

43. Πυρῶν.] Mendosissime Cod. MS. Πυρώνων. φλεβῶν ἢ καίων. [voculam ἢ cod. non agnoscit teste *Bastio* App. Ep. crit. p. 24.] *Photius* Lex. MS. Πυρώνων. φλέγων καὶ καίων. Veram lectionem *Suidas* conservavit. *Plato* Tim. p. 52. D. τὴν δὲ γενέσεως τιθήνην, ὑγραινομένην καὶ πυρουμένην. ibid. p. 65. E. συνεκπυρούμενα, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναν. Axioch. p. 372. A. καὶ λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινᾶν. Vide *Is. Casaubon.* ad *Sueton.* August. cap. 98. Πυροῦν ignota Lexicis potestate pro *accenso igne lustrare* est apud *Theocrit.* Eidyll. XXIV. 94. Πυρεύειν τὴν ὕλην est Legg. VIII. p. 843. E. [ἐκπυροῦν *Tim.* Locr. p. 100. E.]

44. Πύθιοι.] Ex *Herodoto* VI. 57. οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς, σιτεόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσια. ubi vide *Wesselingium*. *Xenophon* de Rep. Laced. [15. 5.] p. 690. D. a *Kustero* etiam ad *Suid.* laudatus: ἴδωκε δ' αὖ καὶ συσκήνους δύω ἑκατέρῳ (βασιλεῖ) προσελέσθαι, οἳ δὴ καὶ Πύθιοι καλοῦνται. Putido mendo apud *Photium* Lex. MS. et *Suidam* scribitur Ποίθιοι. Apud priorem etiam deest vox σύσσιτοι. 228

1. Ῥαψῳδοί.] Hipparch. p. 228. B. Phaedr. p. 277. E. [ubi οἱ ῥαψῳδούμενοι.] Ione p. 530. A. ubi vide Scholia. [Polit. II. p. 373. B. III. p. 395. A. οὐδὲ μὴν ῥαψῳδοί γε καὶ ὑποκριταὶ ἅμα. Ion. p. 532. D.]

2. Ῥῆσις μακρά.] Phaedr.

Ῥῆτραι[3]. συνθῆκαι λόγων.
Ῥικνόν[4]. ἐπικαμπὲς ἢ ῥυσόν.
Ῥύμμα[5]. ἀπόρυπτον ἢ σμῆχον.

p. 268. C. περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις εἰπεῖν. Polit. III. p. 393. B. καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ, καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων. ibid. p. 394. B. X. p. 605. D. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς. quod monente *Hemsterhusio* a *Platone* sumpsit *Lucian.* Prometh. [6.] p. 190. et praeter hunc *Aristides* Tom. I. p. 355. et *Liban.* Epist. 316. Legg. VII. p. 811. A. καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν. Duo posteriores *Platonis* locos, ab interpretibus minus perceptos, explicuit *Is. Casaubonus* ad *Theophrast.* Charact. cap. XVI. p. 286. [p. 173. *Fisch.*] *Aristophan.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν. ubi vide Scholiast. *Philo* T. I. p. 255. 453. T. II. p. 537. et *Dorvill.* Critic. Vann. p. 640. Apud *Photium* Lex. MS. et *Suidam* rectius legitur cum copula διεξ. λόγος καὶ μακρός.

3. Ῥῆτραι.] Legendum vel συνθῆκαι διὰ λόγων, ut *Hesychius*, vel συνθῆκαι, λόγοι, ut alii Glossographi. Forte glossa huc invecta est ex Odyss. Ξ. 393. ubi vide *Eustath.* p. 1765. item ad Il. Φ. p. 1245.

4. Ῥικνόν.] Polit. V. p. 452. B. ὅταν ῥυσσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν. Tim. p. 71. B. πᾶν ῥυσσὸν καὶ τραχὺ ποιῇ. quibus locis *Timaeus* ῥικνὸς, quod postea glossae ῥυσσὸς locum suum cessit, legisse videtur. *Philo* T. II. p. 432. loco elegantissimo, sed male interpuncto: πῶς οἱ πρὸ μικροῦ πίονες, εὔσαρκοί τε καὶ εὐεξίᾳ μάλιστα θάλλοντες, οὕτως αἰφνίδιον ἐκτακέντες, ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἶνες αὐτὸ μόνον, καὶ λεπτὴ δορά. ubi αὐτὸ μόνον idem est, quod αὐτόχρημα in *Alciphrone* lib. III. ep. 29. ubi vide *Berglerum*: aut quod ἄλ- 229
λως, supra p. 199. a nobis explicatum. *Alciphron* lib. I. ep. 26. πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν. ubi plura *Berglerus*. Scholiastes *Nicandri* ad Theriac. v. 137. Ῥικνῆεν, διερρωγὸς, παλαιὸν, ἢ τὸ ῥυσσὸν, ἢ τὸ τρομερόν. *Jamblichus* de V. P. [c. 31.] p. 162. σώματα ῥικνὰ opponit τοῖς πολυσάρκοις. ubi *Kusterus* ita castigat *Hesychii* glossam: Ῥικνοί. οὐχ ἱκανοὶ σαρξίν. Vulgo Ῥικνοί. ἱκανοὶ σαρξίν. Malim legere ἰσχνοὶ σαρξίν.

5. Ῥύμμα.] Polit. IV. p. 429. E. καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. ibid. p. 430. A. καὶ μὴ αὐτῶν ἐκπλῦναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν. ubi vide Scholia et *Cornarium* in Eclog. p. 773. [p. 98. ed. *Fisch.*] *Aristophan.* Lysistr. v. 377. Εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω. ubi

'Ρυμβεῖν[6]. ῥομβεῖν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου.

Σ.

Σαρδώνιος γέλως[1]. ὁ προςποίητος· ἀπὸ τῆς Σαρδοῦς τῆς νήσου.

Σατυρικὰ δράματα[2], πλείονα ἦν ἔθος ὑποκρί-

vide Scholiast. Alciphron lib. III. ep. 11. ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν. ibid. ep. 61. init. *Aristides* Tom. I. p. 293. ἔπειτα ῥύμματα ἄττα, διὰ σταφίδων τε καὶ ἑτέρων μικτά. *Themist.* Or. XXXII. p. 359. C. *Moeris* p. 336. *Thom. M.* v. 'Ρύπτεσθαι, et *Mangeius* in *Philon.* T. I. p. 643.

6. 'Ρυμβεῖν.] Hoc verbum neque apud *Platonem* inveni, neque apud ullum veterum scriptorum. 'Ρυμβονᾷν ex *Aeliano* affert *Suidas* v. 'Ερυμβόνα, ubi videndus *Kusterus*. 'Ρυμβεῖν Atticorum fuisse videtur, ῥομβεῖν ceterorum Graecorum. Scholiastes *Theocrit.* ad Eidyll. II. 18. 'Ρόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι. Sic pro vulgato κόρυμβον scribebat iuvenis doctissimus atque edito *Verisimilium* libello omnibus, qui recte in his literis sapiunt, commendatissimus, *Jo. Piersonus*. Vide *Valckenarium* Diatr. in *Euripid.* cap. V. p. 39. In *Apollon. Rhod.* I. 1139. pro ῥόμβῳ *Etymol. M.* p. 706. 65. legit ῥύμβῳ. *Appollonii* Scholiastes sic emendandus: 'Ρόμβος. τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ὧν καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Διδύμοις. *Eupo-* 230 *lidem* etiam auctorem nominat Scholiastes ad IV. 144. et *Etymol.* l. c. item *Eustath.* ad Od. A. p. 1387. 'Ρόμβον tamen ex eodem Comico laudat *Photius* Lex. MS. 'Ρόμβος. ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες ὡς τὸ τύμπανον. οὕτως Εὔπολις. Sed hic quoque ῥύμβος rectius fuerit. Ceterum, de hac voce multa congessit *Jac. Nic. Loënsis* Epiphyll. VII. 23. Glossam nostram descripsit *Suidas*.

1. Σαρδώνιος γέλως.] Polit. I. p. 337. A. ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα σαρδόνιον. quod excerpsit *Pollux* VI. 200. Vide Scholiasten, hoc proverbium copiosissime enarrantem. [*Ilgen.* Opusc. philol. T. I. p. 276. *Goeller.* de situ et orig. Syracusar. p. 292. Schol. ad *Hom.* Il. O. v. 101. ap. *Valcken.* Opusc. T. II. p. 126. *Eustath.* ad Od. Y. p. 660. Il. O. p. 1007. *Zenob.* Prov. V. 85. add. *Plutarch.* T. Gracch. c. 12.]

2. Σατυρικὰ δράματα.] Sympos. p. 227. D. ἀλλὰ τὸ

νεῖσθαι, ἐν οἷς μεταξὺ ταῦτα ἐμίγνυον πρὸς διάχυσιν.

Σηκός[3]. ἔπαυλις τριγχῷ περιεχομένη.

Σισύρα[4]. αἴγειον στέγαστρον τετριχωμένον. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.

Σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο καὶ Σειληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο. quem locum illustrat *Dionys. Halicarn.* Τέχνῃ p. 54. Politic. p. 303. C. τοῦτο μὲν ἀτεχνῶς ἡμῖν, ὥσπερ δρᾶμα· καθάπερ ἐῤῥέθη νῦν δή, Κενταυρικὸν ὁρᾶσθαι καὶ Σατυρικόν τινα θίασον etc. Πλείονα, scil. δράματα. *Timaeus* intelligit *tetralogias*, vel *tres priores tetralogiae fabulas*: de quibus vide aureolum *Is. Casauboni* libellum de Satir. Poësi p. 26, *Timaeum* exscripsit *Photius* Lex. MS. ubi manifesto errore legitur: Σατυρικὰ μετὰ πλείονα. Cetera congruunt.

3. Σηκός.] Theaet. p. 174. E. σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον. Polit. V. p. 460. C. λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφούς. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 231 304.] Σηκός. ὁ σηκὸς σημαίνει ποτὲ μὲν περίφραγμα· ποτὲ δὲ τὴν ἔπαυλιν καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν προβάτων· ἄλλοτε δὲ τὸ ἡρῷον τῶν σωμάτων· ἄλλοτε δὲ τὴν ἐλαίαν τὴν πολύκλαδον. ex quo in *Etymol. M.* p. 711. 5. pro παραγωγὴν scribendum καταγωγὴν, pro πολύκαρπον, πολύκλαδον. Hanc vocem pluribus ornavit *Valckenarius* Animadv. in *Ammon.* p. 153. [*Villoison.* ad *Apollon.* Lex. *Hom.* T. II. p. 716. sq.] Pro τριγχῷ malim θριγκῷ; etsi non ignoro, saepe reperiri formas θριγγός, θριγκός, τριγγός, τριγκός, τριγχός. Vide Epist. Crit. II. p. 208. *Timaei* glossa temere migravit in *Moeridis* libellum de *Voc. Atticis*.

4. Σισύρα.] Eryx. p. 400. E. οὐδ' ἂν προτιμήσειε Σκύθης ἀνὴρ οἰκίαν αὐτῷ τὴν καλλίστην εἶναι μᾶλλον, ἤπερ σισύραν δερματίνην. ubi vide Scholia. *Aristophanis* locus, quem *Timaeus* affert, est Nub. v. 10. cui compar et geminus est ille *Platonis* Protag. p. 315. D. ἔτι κατέκειτο ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς ἐφαίνετο. Sympos. p. 220. B. ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. *Dio Chrysost.* Orat. XXXV. p. 433. A. σισύρας καὶ πίλους καὶ τοιαῦθ' ἕτερα ξυῤῥάπτοντες. *Clement. Alex.* Paedag. II. p. 190. τῆς δὲ σισύρας ἱκανωτάτης οὔσης ἐπεστρῶσθαι, ὥστε μὴ δεῖσθαι πορφυρίδων ἢ φοινικίδων. quod, ut alia plura, Patrum eruditissimus, ne verbo quidem mutato, descripsit ex *Musonio* apud *Stob.*

Σκιωρῖται[5]. λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικός, ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν.

Σκηπτόμενος[6]. προφασιζόμενος.

Σκληφρός[7]. ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκώς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος.

p. 595. Id cum aliis etiam locis fecerit, furtum a nemine dum deprehensum esse miror. *Polyaenus* VIII. 16. p. 722. ἱματίῳ δὲ χρῆσθαι σισύρᾳ Γαλατικῇ. *Rhenonem Gallicam* vocat *Varro* de L. L. lib. IV. p. 40. [p. 46. ed. Bip.] *Longus* II. p. 42. πρεσβύτης σισύραν ἐνδεδυμένος. ubi vide *Jungerm.* *Oppianus* Κυνηγ. IV. 332. Προπροκαλυψάμενοι δέμας ἄλκιμον ἢ σισύρῃσιν, Ἠ αὐτοῖσιν etc. De altera forma σισύρνα
232 *Valckenar.* Anim. in *Ammon.* p. 205. et *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 132. [T. II. p. 166. ed. nov. Schol. ad *Theocrit.* Eid. V. 15.] *Timaei* glossa sic scripta reperitur apud *Etymol. M.* p. 714. 28. Σισύρα. αἴγειον στέγαστρον (alii σκέπαστρον, quod idem est), τετριχωμένον δέρμα. quae lectio melior est. Hanc quoque glossam nescio quis intrusit *Moeridi*.

5. Σκιωρῖται.] Apud *Photium* Lexico MS. et *Suidam*, ubi haec glossa totidem verbis occurrit, Σκιωρεῖται scribitur. Mendose etiam *Dio Chrys.* Or. XI. p. 191. C. τὸν Σκυρίτην λόχον. Alio modo peccatur in Lexico Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 305.] quod cum ipso vitio descripsit *Etymol. M.* p. 716. 1. Σκίρτης τί ἐστι; λόχος ἀνδρῶν χ. οἱ αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς ἐστρατεύοντο, καὶ οὐχ ἅμα τοῖς ἄλλοις Λακεδαιμονίοις. Omnino scribendum Σκιρῖται, a Sciro Arcadiae. Mox *Kusterus* pro Ἀρκαδικὸς reponit Λακωνικὸς, propterea quod ea cohors ab aliis scriptoribus sic appellatur. At primum refragatur *Hesychius* ab eodem laudatus: Σκειρίτης λόχος. οὕτω καλούμενος, ὁ προκινδυνεύων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός. Tum nihil impedit, quo minus ille λόχος duplici nomine dictus sit, Ἀρκαδικὸς, quod Arcadibus constaret, Λακωνικὸς, quod eo uterentur Lacedaemonii. Vide *Jo. Hudson.* ad *Thucyd.* V. 67. et recondita eruditione praestantem virum, *P. Wesselingium* ad *Diodor. Sicul.* XV. 32. In *Platone* τῶν Σκιριτῶν nullum est vestigium.

6. Σκηπτόμενος.] Theaet. p. 145. C. ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε. Sophist. p. 217. B. ταῦτα ἅπερ καὶ πρὸς σὲ νῦν καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς. Sympos. p. 217. D. σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη. *Herodot.* lib. V. 102. *Lysias* p. 95. 397. ed. *Tayl.* aliique centies.

7. Σκληφρός.] Euthydem. 233
p. 271. B. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν

Σχολύθρια[8]. ταπεινὰ διφρία παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἅ τινες θρανία καλοῦσιν.

Σμινύην[9]. οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν.

Σπαργῶσα[10]. σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος.

σκληφρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. ubi vide Scholiasten. Egregie *Pollux* II. 10. huc sine dubio respiciens: *Προφερὴς δὲ λέγεται ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος. Σκληφρὸς δὲ ὁ τούτῳ ὑπεναντίος, ὃν καὶ νεοειδῆ ἂν εἴποις. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς ἐπὶ γυναικὸς εἴρηκεν αὐτό. Hesychius: Σκληφροί. οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασιν. Photius*, Lex. MS. *Σκληφρόν. τὸν κατεσκληκότα τὴν ἰδέαν. Philemon* Lexico Technologico MS. v. *Ὠμόν. τινὲς ὠμογέροντα τὸν σκληρόν φασιν.* Lege τὸν σκληφρόν. quamvis σκληρὸν etiam habeat *Eustath.* ad Il. Ψ'. p. 1330. Vide *Foës.* Oeconom. *Hippocr.* v. *Σκελιφρός. Timaei* glossam repetunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas.*

8. *Σχολύθρια.*] Euthyd. p. 278. B. *ὥσπερ οἱ τὰ σχολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσιν, ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον.* ubi vide Scholia. *Platonis* loco usi sunt *Pollux* X. 48. *Etymol. M.* p. 718. 39. et *Eustath.* ad Od. Δ. p. 1515. Ad *Pollucem* fuse atque erudite de hoc *scabello* disserunt *Jungermann.* et *Hemsterhusius.*

9. *Σμινύην.*] Polit. II. p. 370. C. *οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἄλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν.* ubi vide Scholia. *Aristophan.* Nub. v. 1488. 1502. et alibi. *Aristid.* T. II. p. 418. *Max. Tyr.* Diss. XXIX. p. 349. *Julian.* Or. III. p. 125. A. *Δίκελλαν* et *σμινύην Alciphron* lib. III. ep. 24. iunxit. *Aristaenet.* lib. I. ep. 3. p. 26. effingens locum ex Il. Φ. 259. pro *μάκελλα* posuit *σμινύη*. Vide ibi *Jos. Mercerum* et Schol. *Nicandri* ad Theriac. v. 386. [*Boissonad.* ad *Philostr.* Her. p. 324.] *Ζμινύη* etiam pro *σμινύη* scribi, ex *Aelio Dionysio* et Lexico Rhetorico docet *Eustath.* 234
ad Il. *Β.* p. 217. *Timaei* glossam, a *Photio* Lex. MS. etiam descriptam, *Moeridi* intulit manus inepta.

10. *Σπαργῶσα.*] Si primam et nativam verbi vim spectes, quam *Timaeus* commode declaravit, de *laxuriante humorum ad excretionem prurientium impetu* dicitur, v. c. de *lacte, quod ubera distendit. Plato* Polit. V. p. 460. C. *τάς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι.* Sympos. p. 206. D. *ὅθεν δὴ τῷ κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ ποίησις* [l. *πτόησις*] *γέγονε περὶ τὸ καλόν.* Ad

Σταθερά[11]: μέσον ἡμέρας, ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται.

utrumque locum videndus Scholiastes. *Euripid.* Bacch. v. 700. Ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦ σπαργῶν ἔτι. Idem Cycl. v. 55. *Dionys. Halic.* A. R. lib. I. [cap. 79.] p. 65. *Foësius* Oecon. *Hippocr.* Inde transfertur ad *eos, qui semine turgent, in Venerem tument.* Phaedr. p. 256. A. ὁ δὲ τῶν παιδικῶν ἔχει μὲν οὐδὲν εἰπεῖν, σπαργῶν δὲ καὶ ἀπορῶν περιβάλλει τὸν ἐραστήν. *Erycius* Anthol. lib. IV. p. 478. σπαργᾷς θυμὸν ἅπαντα πόθοις. Sed ut ὀργᾷν, eiusdem fere potestatis verbum, quod supra p. 194. explicuimus, sic etiam σπαργᾷν de *incensa cupiditate, impatientis animi aestu* etc. usurpatum reperitur. [v. *Creuzeri* Melett. P. III. p. 19. sq.] Legg. III. p. 691. A. ὁ δὲ τρίτος σωτὴρ ὑμῖν ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ὁρῶν, οἷον ψαλίον ἐνέβαλεν αὐτῇ τὴν τῶν Ἐφόρων δύναμιν. quem locum laudavit *Plutarchus* Lycurg. [c. 7.] p. 45. E. et, ut erat *Platonis* studiosissimus, venuste expressit Fab. [Compar. c. Pericl. c. 1.] p. 190. C. δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβαλεῖν ὕβρεως καὶ θρασύτητος. Ex eodem fonte, ut id praetereundo moneam, cum alii profecerunt, tum *Max. Tyr.* Diss. XI. p. 121. Ἡ, καθάπερ ψαλίον ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις, βίᾳ σπᾷ καὶ προςαναγκάζει συναπονεύειν ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς. Congruit vetus poëta apud *Ciceron.* de Orat. III. 41. *nam exsultantem te et praesidentem tibi Reprimerit validae legum habe-* 235 *nae, atque imperii insistent iugo.* Vide *H. Stephan.* Thes. Gr. L. Tom. III. p. 912. Postrema notione hoc verbum e MSS. *Philoni* T. I. p. 509. reddidit *Mangeius.* *Photius* Lex. MS. et *Suidas* una voce plenius habent; Σπαργῶσα. ἀνθοῦσα ἢ σπαρταῖ. Quam fortasse ex alio Glossario adiecerunt.

11. Σταθερά.] Phaedr. p. 242. A. Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ δὴ καλουμένη σταθερά. Sic legitur in Editt. melioribus. In Basileenses irrepsit Scholion e margine: ἡ δὴ καλουμένη σταθερὸν, τὸ σφόδρα θερμὸν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας. Quod glossema recte quidem contextu eiectum est, sed aliud relictum vetustius, quod iam ante *Timaeum* et alios Grammaticos hunc locum invasit. Sentis, me significare verba ἡ δὴ καλουμένη σταθερὰ, quae a Grammatico, locutionem μεσημβρία ἵσταται explicante, proficisci potuerunt, a *Platone* non potuerunt. [cf. *Schellenberg.* ad *Antimachi* Reliqq. p. 110.] Subtiliter et argute, ut philosophum agnoscas, eandem loquendi rationem explicat *Hermias* Scholiis in Phaedrum MSS. Σταθερὰ δὲ ἡ μεσημβρία εἴρηται, ὅτι ὁ ἥλιος περὶ τὴν με-

σημβρίαν γινόμενος. ἵστασθαι δοκεῖ· ἡ μὲν γὰρ μετάβασις αὐτοῦ, ἡ περὶ τὰς ἀνατολὰς, διάδηλον ἔχει τὴν παραλλαγήν· ἡ δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν οὐκέτι· ᾧ γὰρ λόγῳ μείζονα φαίνεται τὰ ἄστρα πρὸς τοῖς ὁρίζουσι, τούτῳ καὶ μᾶλλον κινούμενα· ἢ καὶ ὅτι ἐν τοῖς γνώμοσιν αἱ σκιαὶ ἐλάττονα ἐν τοῖς ἴσοις χρόνοις διαστήματα περὶ τὴν μεσημβρίαν κινοῦνται· ἢ καὶ διὰ τὴν κάθετον πασῶν οὖσαν στασιμωτάτην. *Platonis* loco utuntur *Hesychius* et *Suidas*, item *Photius* Lex. MS. cuius haec glossa est: Σταθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων μεσαίτατον καὶ πμηγερότερον (l. πνιγηρότερον), τῆς ἡμέρας δηλονότι. Indidem etiam flosculos decerpsit auctor *Socratic.* Epist. XXV. p. 52. *Apollon. Rhod.* I. 450. Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ. ubi vide veterem Criti-
236 cum. *Apollonii* locum attulit *Etymol. M.* p. 724. 42. *Dio Chrysost.* Orat. I. p. 11. B. διημάρτανόν τε καὶ ἐπλανώμην μεσημβρίᾳ σταθερᾷ. *Alciphron* lib. III. ep. 12. Μεσημβρίας οὔσης σταθερᾶς φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν. ubi vide *Berglerum*. *Liban.* Ep. 1084. ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. *Synes.* Ep. 58. καὶ ταῦτα τὸ τῆς μεσημβρίας ἐδρᾶτο σταθερώτατον. *Basil.* de vita Thecl. I. p. 60. ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ καὶ ὥρᾳ πνίγους. *Phrynich.* p. 92. [p. 215. *Lob.*] οἱ ἀρχαῖοι σταθερὰ μεσημβρία λέγουσι, καὶ σταθερὰ γαλήνη. quem, ut solet, exscripsit *Thom. M.* v. Ἐμβριθής. Hic igitur loquendi modus cum legitimus sit et crebro frequentatus, haud scio, an apud *Aristidem* T. II. p. 166. commodius legatur: οὗτοι πάντας οὐδ' ὁ ἥλιος οἷός τ' ἐστὶ θερμαίνειν, ἀλλ' ἤδη τις ἐν σταθερῷ τῆς μεσημβρίας ἐῤῥίγωσε. Vulgatae editiones habent ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας. Plerique Grammatici σταθερὸς a σταθεύω derivant, ut sit *fervidus, assus:* nec ab illorum opinione alienus est *Joseph. Scaliger* in *Virgil.* Cop. p. 256. Sed alii verius repetunt ab ἵστασθαι, quorum notationem ab ipso *Platone* probatam dicerem, nisi locus eius interpolatus videretur. Graeci autem omnia, *quae nondum ad finem vel senectutem vergunt,* ἵστασθαι dicunt. Hinc σταθερὸς, *firmus, florens,* et χρόνος ἱστάμενος. Quid? ipsam *meridiem* dicunt ἵστασθαι, vix ut amplius hac de re dubitari queat. *Nicander* Therinc. v. 469. Ἤτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς. *Socratic.* Epistoll. l. c. ἐνισταμένης μεσημβρίας. *Liban.* Opp. T. I. p. 173. C. μέχρι μὲν οὖν μεσημβρίαν σταθῆναι. Tom. II. p. 339. D. ἔτι μεσημβρίας ἑστώσης. *Damascius* apud *Phot.* p. 1039. μεσημβρίας σταθερᾶς ἱσταμένης. ubi alterutrum omitti potuerat. Ad huius locutionis exemplum *Eunapius* Proaeres. p. 130. *mediam noctem* dixit νυκτὸς το

Στρυφνόν[12]. στερεόν.

σταθερώτατον, nulla, ut opi-
237 nor, veterum auctoritate, sed novandi studio ductus.

12. *Στρυφνόν.*] Tim. p. 65. D. τραχύτερα μὲν ὄντα, στρυφνά· ἧττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ φαίνεται. p. 67. D. τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς, καὶ τοῖς περὶ τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς. [*Tim.* Locr. p. 100. E.] In permutandis formis στρυφνὸς, στριφνὸς, στυφνὸς, στιφρὸς, στυφὸς, στυφρὸς, ita ludunt librarii, ut, quid inter eas discriminis sit, vix ac ne vix quidem constituere possis. *Hippocr.* de aër. et loc. p. 282. στρυφναὶ γυναῖκες. At *Galenus* legit: στιφραὶ γυναῖκες. *Xenophon* de Venat. [4. 1.] p. 977. σκέλη στιφρά. At *Pollux* V. 58. σκέλη στρυφνά. Vide *Jungerm.* ad V. 20. Scholiast. ad *Aristoph.* Ran. v. 848. στρυφνοὺς ἀστραγάλους. At *Suidas* v. *Αἴσποι.* στρίφους, vel potius στιφροὺς, ἀστραγάλους. Nec est, quod miremur, has formas a librariis toties esse confusas. Ne veteres quidem Grammatici eas satis accurate distinxerunt. *Eustath.* ad Od. Φ. p. 1913. εἰς δὲ τὴν ἀντιμεταχώρησιν τοῦ υ καὶ τοῦ ἰῶτα πρὸς ἄλληλα χρήσιμον καὶ τὸ Στρυφνὸς ἐκ τοῦ στύφω παρὰ Ἡρωδιανῷ, καὶ μεταθέσει Στιφρὸς· ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα Στιφρῶ. Etsi autem vereor, ut res ad liquidum perduci possit, tamen multis locis inter se comparandis videor mihi discrimen inter στρυφνὸς et στιφρὸς intellexisse. Στρυφνὸς est *acerbus, adstringendi vim habens*, et plerumque ad *saporem* refertur. *Mnesitheus* apud *Athen.* III. p. 121. D. οἱ δὲ στρυφνοὶ χυμοὶ τὰς ἐκκρίσεις ἴσχουσι. ubi vide *Casaubon.* Multa exempla sunt apud Medicos veteres et *Foësium* Oecon. *Hippocr.* Pro στρυφνὸς aliquando στριφνὸς scribitur, ut apud *Polemon.* Physiogn. II. p. 185. ubi *Sylburg.* recte στρυφνός. Eodem modo variant Codd. Parisin. et *Voss.* in *Philostrat.* Icon. I. 10. p. 778. At στιφρὸς est *torosus, firmus, compactus*, nec de *gustus sensu* dicitur. *Hesychius:* Στιφρός. πυκνὸς, εὐθαλής. ubi fortasse εὐπαγὴς rectius sit: nec tamen necessarium omnino. *Photius* Lexico MS. Στιφρόν. τὸ προςπεπηγός. Στιφνὸν δὲ τὸ πρὸς τὴν γεῦσιν. ubi pro στιφνὸν malim στυφνὸν vel στρυφνόν. *Alexis* apud *Athen.* III. p. 107. F. Καὶ ἠλεκτάνην στι- 238
φρὰν σφόδρα. *Aristophan.* apud eundem IV. p. 133. A. ἐλάας στιφράς. *Nicander* ibid. D. Μακρή τε στιφρή τε φαείνεται ἐν πρασιῇσι. Idem XV. p. 684. A. Στιφροῖς ὠλίσθησαν ἐνιχρίμψαντα καρείοις. Ter apud *Philonem* στρυφνὸς legitur T. II. p. 162. 449. 455. Sed partim e MSS. partim ex coniectura στιφρὸς scribendum videtur. *Plutarch.* Sympos. II. 9. p. 642. E. ἀλλ' ἀπὸ σφαγῆς εὔτονον τὸ δέρμα καὶ στριφνὸν γίνεσθαι. quo loco *Clarkius* ad *Homer.* Il. Γ. 375.

Στερίφαι[13]. στεῖραι, παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.

sine caussa στιφρὸν scribit. *Philostrat.* Iunior Icon. III. p. 866. ἡδεῖς μὲν καὶ στριφνοί, καὶ πνέοντες ἔτι τὸν ἐν τῇ θήρᾳ θυμόν. ubi haec est notula *Olearii: Editi habebant* στριφνοὶ, *quod pro* στρυφνοὶ *errore positum etiam esse posset. Magis tamen placet* στιφροί. At, o bone, nihil eae formae differunt, nisi quod στιφρὸς Atticis usitata fuit; στριφνὸς ceteris Graecis. Sic docet *Moeris* p. 342. ubi vide *Piersonum*. Rariores formae sunt στυφρὸς et στυφός. Prior est apud *Aristotel.* Hist. Anim. II. p. 50. *Philostrat.* Iun. Icon. XV. p. 887. et *Hesych.* in v. Posterior cum apud alios, quos *H. Stephanus* Thes. Gr. L. Tom. III. p. 1116. laudat, tum apud *Hesych.* v. Στρυφνός. Eam redde *Themistio* Or. XX. p. 237. C. στυφὴ δὲ ἡ διάνοια καὶ ἀγρία. ubi nunc τυφλὴ editur. Sic Or. XXVII. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψυχὴν) σκληρὰν ἐάσῃς καὶ στύφουσαν. Quod olim coniecimus, στυφλὴ, aptum quidem est sententiae, sed poëticum.

13. Στερίφαι.] Verissima est *Timaei* ratio. Nam στέριφος, contracte στριφὸς, στιφρὸς, στριφνὸς, ab antiquo στέω, στερὸς formatum, proprie est *solidus, durus. Philo* T. II. p. 512. ἐπειδὰν τύχῃ στέριφον καὶ λιθῶδες τὸ ἔδαφος. *Heraclides* Alleg. *Homer.* p. 462. ἐκ τῶν χειμερίων παγετῶν γῆ στερίφη καὶ μεμυκυῖα. De hac vocis vi interpretes ad *Thucyd.* VII. 36. et *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 157. [T. II. p. 199. ed. nov.] Formam στεριφνὸς, apud *Hesych.* contractam in στέρφνιος, quae in nostris *Hippocratis* exemplaribus in notiorem στέριφος abiit, in suis reperit *Erotianus*: Στερίφνους. πυκνούς. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι φησί· στεριφνοὶ γέροντες, πρίνινοι, Ἀτέ- 239
ραμνοι, Μαραθωνομάχαι καὶ σφενδάμνινοι. In Comici tamen Acharn. v. 179. libri nostri pro στεριφνοὶ, στιπτοὶ habent: quod praeter alios Grammaticos a *Kustero* laudatos confirmat *Phrynichus* MS. cuius locum supra p. 156. attulimus. Vide *Foës.* Oecon. *Hippocr.* v. Στερίφνους. Στερίφη pro *muliere sterili* est Theaet. p. 149. B. στερίφαις μὲν οὖν ἄρα οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι. *Aristophan.* Thesmoph. v. 648. Στερίφη γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε. *Aelian.* H. A. lib. XV. cap. 9. ἀλλ' οὐ διαφθείρειν ὥσπερ εἴς τινα ἄγονον καὶ στερίφην γαστέρα ἐμπεσόν. *Pollux* III. 15. 49. IV. 208. ut alios mittam. *Moeris* p. 359. hunc in modum corrigendus: Στερίφη, Ἀττικῶς. στεῖρα, Ἑλληνικῶς. In eundem Atticistam *Timaei* glossa migravit: quam etiam paucis mutatis in Lexica sua traduxerunt *Photius* MS. et *Suidas*. Verbum στεριφεύεσθαι solus conservavit *Hesychius*: Στεριφευομένη. παρθενευομένη. Ceterum iudice *Santenio* nostro *Timaei* glossam opti-

Στέμφυλα[14]. ἐλαιῶν καὶ σταφυλῶν ἀποπιέσματα, οἷς ἀντὶ ὄψων ἐχρῶντο.

Στρατιά. ἡ ἐνέργεια καὶ ὥςπερ πάλη.

Στρατεία[15]. τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα.

me interpretatur *Ovidius* Art. Am. III. 799. *Infelix, cui torpet hebes locus ille, puella es; Quo pariter debent femina virque frui.*

14. *Στέμφυλα.*] Dubito, an vox in *Platone* legatur. *Aristophan.* Nub. v. 45. *Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις.* ubi vide Scholiast. item ad Equit. v. 803. *Alciphron* lib. III. ep. 29. *ἀγροικίζοντα, στεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα. Philostrat.* Icon. II. 26. p. 852. *ὡς εἰς ἄστυ κατιὼν, ὄζοι στεμφύλου καὶ ἀπραγμοσύνης. Pollux* I. 248. *Phrynich.* p. 180. [p. 405. *Lob.*] et *Moeris* p. 359. Plura *H. Stephan.* Ind. Thes. Glossographum nostrum ob oculos habuisse videntur *Photius* Lex. MS. et *Suidas.*

15. *Στρατεία.*] Imo contra
240 in hac et superiore glossa scribendum: *Στρατεία. ἡ ἐνέργεια* etc. *Στρατιά. τὸ τῶν στρ.* Posteriorem solam descripsit *Suidas,* recteque *Στρατιὰ* servavit. Omnino distingui debet *στρατεία* et *στρατιά.* Hoc enim *exercitum* significat, illud *expeditionem militarem. Ammonius: Στρατεία, ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος.* Idem tamen addit: *ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.* Quod verum est, si Codd. MSS. et primas Edd. sequare. Sed hoc indoctis librariis, ι et ει perpetuo confundentibus, rectius tribuetur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 540. [p. 330. 552. ed. Lips. *Fischer.* ad *Plat.* Phaedon. p. 174. *Pindeisen.* ad *Isocr.* Euag. p. 14. *Ast.* ad *Plat.* Polit. p. 461. *Sauppii* Quaest. *Xenophont.* p. 13.] Nam si ad linguae rationem exigas, quo modo utraque distinguenda sint, liquido patebit. *Στρατιὰ* est femin. genus ab adiectivo *στράτιος,* et substantivi formam induit. Sed *στρατεία* eodem modo derivatur a *στρατεύειν* vel *στρατεύεσθαι,* quo *πολιτεία* a *πολιτεύεσθαι, δουλεία* a *δουλεύειν.* In nostris *Platonis* edd. discrimen satis accurate observatur. Hipparch. p. 226. B. Hipp. Min. p. 370. D. Charm. p. 156. D. ubi male *Stob.* p. 801. habet *στρατείας.* Theag. p. 129. D. Theaet. p. 170. A. Protag. p. 354. A. Promiscuum harum vocum usum agnoscit etiam *Photius* Lex. MS. *Στρατιὰν, συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης.* [In *Plat.* Charm. l. c. *Heindorfius* atque *Bekkerus* lectionem *Stobaei* Serm. XCIX. p. 548. *ἐπὶ στρατείας* iure secuti sunt reiecta

Στρατόπεδον[16]. *λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· λέγεται δὲ καὶ τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζεσθαι αὐτοὺς ἐπιτήδειον.*

Στρόφιγγες[17]. *οἱ τῶν θυρῶν στροφεῖς.*

Στύραξ[18]. *ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ᾗ στηρίζεται.*

omnium librorum scriptura ἐπὶ στρατιᾶς. cf. Polit. V. p. 468. B. E. Nam illud omnino considerandum, an recte dicatur ἐπὶ στρατιᾶς pro ἐν στρατιᾷ, quod attendere debebat *Creuzerus* Melett. P. I. p. 8. in emendando *Dexippi* fragmento.]

16. *Στρατόπεδον.*] Euthyd. p. 273. C. 290. D. Charm. p. 153. A. Lach. p. 193. A. Sympos. p. 178. E. Legg. I. p. 639. B. et alibi saepe. Vetus Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. [*Bekk.* A. G. I. 113.] Στρατόπεδον, ἀντὶ τοῦ στρατεύματος. Θουκυδίδης δ̄. τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρησεν. Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει· στρατόπεδον συνάγειν [v. *Thucyd.* IV. 90. *Isocr.* p. 373, 119. *Bekk.* Ceterum cod. *Tim.* λέγεται καὶ τόπος exhibet omisso δέ. v. *Bast.* Epist. crit. p. 24.]

17. *Στρόφιγγες.*] Tim. p. 74. A. καὶ περὶ τὸν διαυχένιον ἅμα καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτοῦ σφονδύλους πλάσας ὑπέ-
241 τεινεν οἷον στρόφιγγας. quem locum laudat *Longin.* sect. 32. p. 176. ibid. p. 74. B. περὶ τοὺς στρόφιγγας καμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον παρέχοι. Adde *Polluc.* II. 130. X. 22.

18. *Στύραξ.*] Lachet. p. 184. A. ἐφίει τὸ δόρυ μὲν τῆς χειρὸς, ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο. ubi vide Scholia. *Strabo* XII. p. 855. quem exscripsit *Eustath.* ad Il. *B.* p. 281. πλεῖστος δ' ὁ στύραξ φύεται παρ' αὐτοῖς. — ἀφ' οὗ καὶ τὰ στυράκινα ἀκοντίσματα, ἐοικότα τοῖς κρανα̈ΐνοις. *Philostrat.* Heroic. cap. XIX. p. 732. τὸν δὲ στύρακα ἐκ τοῦ ἑπιθάτερα ὀρειχάλκου ἐμβεβλῆσθαι. *Dio Cass.* lib. XL. p. 236. καὶ αὐτὸν εἷς ἀνὴρ ἐπὶ δόρατος μακροῦ, ἐς ὀξὺ τὸν στύρακα ἀπηγμένου, φέρει. *Liban.* Opp. Tom. II. p. 347. D. τῷ στύρακι τοῦ δορὸς εἰς τὴν κόνιν ἐνέγραψε. Lexicon. Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 303.] Στυράκιον. ἐπιδορατὶς, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἴωθεν πηγνύεσθαι, ὅταν ὀρθία ἦν ἡ αἰχμή. Vide *Ammon.* p. 133. et ibi *Valckenar.* [cf. *Millin.* Monum. ined. T. I. n. XXIII. et p. 294. *Philemon.* Lex. p. 115. et ibi *Osann.* *Boettigerus:* über den Raub der Cassandra p. 56. not. 54. fracta hasta inferiore cuspide pugnasse praeclare intelligimus e *Polyb.* VI. 25. 5.] Glossae partem descripsit *Photius* Lex. MS. sed totam abstulit *Suidas*, ubi *Portus* probante *Kustero* pro ἀρχὴ legit αἰχμή; in quo eos ratio fugit.

Συμβιβάσει[19]. εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος.

Συνέριθοι[20]. συνεργοί.

Συνέμπορος[21]. συνοδοιπόρος.

Σφαδάζειν[22]. δυςανασχετεῖν μετά τινος ὥςπερ σπασμοῦ.

Nam ἀρχὴ est *extremitas:* quam vocis notionem explanarunt *Casaubonus* ad *Aeneam* Tact. p. 1746. et viri docti ad *Euripid.* Hippol. v. 752. Receptam lectionem etiam confirmat *Etymol. M.* p. 709. 14.

19. *Συμβιβάσει.*] *Suidae* Codd. in hac glossa variant. Alii enim *συμβίβασιν* exhibent, alii *συμβιβάσειν*, alii denique *συμβιβάσει*. *Photius* Lex. MS. habet *συμβιβάσει*, ut *Timaei* Codex. Probo *Kusteri* coniecturam *Συμβιβάσαι* legentis. *Timaeus* autem respexit Polit. VI. p. 504. A. *Μνημονεύεις μέν που, ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἴη.* Hic enim
242 *συμβιβάζειν* neutraliter positum est, exemplo non facile alibi reperiundo.

20. *Συνέριθοι.*] Polit. VII. p. 533. D. loco pulcherrimo: *ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος — ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις.* ubi MS. Parisinus insigni varietate *συνωθισμοῖς καὶ συμπεριαγωγῇ χρωμένη*. Nec tamen de vulgatae lectionis integritate nos dubitare sinit alter locus Legg. X. p. 889. D. *οἷ ἡ γραφὴ γεννᾷ καὶ μουσικὴ, καὶ ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι.* ubi vide Scholia. *Συνερίθοις* etiam confirmat imitatio *Maximi Tyr.* Diss. XXXVII. p. 435. *γεωμετρίαν δὲ καὶ μουσικὴν, ξυνερίθω τε καὶ ξυνίστορε φιλοσοφίας.* *Juncus* apud *Stob.* p. 873. *ἀδικίας τῷ ζώῳ πολεμούσας, αἷς σύμμαχός τε καὶ συνέριθος ἡ νεότης γίνεται.* *Sopater* apud eundem p. 532. *καὶ ὑπεροψίαν μὲν καὶ τὰς συνερίθους ταύτῃ κακίας.* *Marinus.* Vita Procli c. 25. p. 59. *Ἀνδρίαν δὲ τὴν ξυνέριθον τελείως προὐβάλλετο.* *Aristophan.* Pac. v. 786. *Apollon. Rhod.* III. 941. ibique Schol. *Eustath.* ad Od. *Ζ.* p. 1150. *Pierson.* ad *Moerid.* p. 358. et *Toupius* ad *Theocrit.* T. II. p. 336. [*Valckenar.* in fragm. *Callim.* p. 207.]

21. *Συνέμπορος.*] Phaedon. p. 108. B. *καὶ οὔτε ξυνέμπορος, οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι.* et mox: *καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα.* *Sophocles* Trachin. v. 321. Philoct. v. 643. *Aristophan.* Ran. v. 399. *Philostrat.* V. A. lib. I. cap. 19. p. 23. ut alios plures mittam. Glossa quoque est apud *Phot.* Lex. MS. et *Suidam.*

22. *Σφαδάζειν.*] Polit. IX.

p. 579. E. φαίνεται (ὁ τύραννος), ἐάν τις ὅλην ψυχὴν ἐπίστηται θεάσασθαι, καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου, σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης. Quem locum gravitatis plenissimum pari gravitate expressit *Tacitus* Ann. VI. 6. *Neque frustra praestantissimus sapientiae affirmare solitus est, si recludan-*
243 *tur tyrannorum mentes, posse adspici laniatus et ictus: quando, ut corpora verberibus, ita saevitia, libidine, malis consultis, animus dilaceretur.* In *Etym. M.* p. 737. 18. ubi idem locus laudatur, male scribitur διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ. Σφαδάζειν proprie dicitur de eo, *qui vel dolore, vel ira exagitatus loco stare nescit, vehementius se iactat.* *Hippocrat.* de Morb. mulier. I. p. 606. καὶ ἀλγέει τὸ σῶμα πᾶν καὶ σφαδάζει. *Euripides* apud *Galen.* de Dogm. *Hippocrat.* et *Platon.* IV. p. 283. Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. quod ita vertit *Cicero* Tusc. Disp. III. 28. *ut iniecto eculei Freno repente tactu exagitantur novo.* [Eosdem versus monente *Wyttenbachio* Bibl. Crit. Vol. II. P. 2. p. 13. adumbravit *Propertius* II. 3. 11. *Ac veluti primo taurus detractat aratro, Mox venit adsueto mollis ad arva iugo: Sic primo iuvenes trepidant in amore feroces* etc. Ex *Addendis* p. 284.] *Strabo* lib. I. p. 44. ἕως ἂν κάμῃ σφαδάζον καὶ ὑποφεῦγον. *Philo* T. I. p. 460. ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς χορευταῖς ἀρετῆς σφαδάζειν καὶ δακρύειν ἔθος. Paene gravius verbum mihi exciderat in *Th. Mangeium*, σφαδάζειν in στενάζειν mutantem. Vel *Suidas*, non dicam lectus, sed inspectus, a quo σφαδάζειν exponitur μετ' ὀργῆς στενάζειν, hanc corrigendi libidinem reprimere potuisset. Vide eundem *Philonem* T. I. p. 145. 376. T. II. p. 451. *Plutarch.* de S. N. V. p. 16. μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω. *Themist.* Or. XXIII. p. 292. B. ἵνα μᾶλλον σφαδάζοιεν καὶ ἀγανακτοῖεν. *Synes.* de Provid. p. 95. C. ὁ δὲ ἐσφάδαζεν, ἤσχαλλεν εἰδέναι τὰ περὶ τὴν χειροτονίαν. *Basil.* de Vita Thecl. II. p. 210. ἄγρια δὲ σφαδάζειν ἐκ τῶν ἔνδοθεν. *Basilius* Scholiis MSS. in *Gregor. Nazianz.* Or. XXXIV. Σφαδάζουσα. σχετλιάζουσα, χαλεπῶς φέρουσα. οὕτως Ἀττικοί. Multo plura, quae ad manum sunt, missa facio, propterea quod verbi vim satis aperuerunt *H. Stephan.* Th. Gr. L. Tom. III. p. 1155. interpretes ad *Longin.* sect. 25. et *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 356. [*Baehr.* ad *Plutarchi* Philopoem. p. 26.] Mendose *Hesychius*: Ἀνασπάζουσιν. ἀναταράσσουσιν. Repone: Ἀνασφαδάζουσιν. ἀναβράσσουσιν. Eodem mendo liberandus est *Suidas*: Σφαδάζειν: θράσσειν. Scribendum: Σφαδάζειν. βράσσειν. Facem nobis praefert *Hesychius* alia glossa: Σφαδάζει. βράζει, — σπεύδει, διασείει (l. διασείεται), θυμοῦται etc. Neutrale verbum non explicationem ταράττειν, sed ταράττεσθαι postulasset, ut alibi apud *Hesychium*: Σφαδάζει.

Σφενδόνη[23]. τοῦ δακτυλίου ἡ περιφέρεια, ἡ εἰς λιθοβολήν.

Σφεδανόν[24]. καταπληκτικόν, πολεμικόν.

Σφριγῶντες[25]. ἀκμάζοντες, ὥςπερ διεσφηνωμένοι ὑπὸ πυκνότητος καὶ ἀκμῆς· παρ' Ἱπποκράτει δὲ σφριγανὸν τὸ ἀκμάζον λέγεται.

ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος.

244 23. *Σφενδόνη.*] Sic quoque ad verbum *Photius* Lex. MS. Sed integriorem glossae lectionem conservavit *Suidas*: *Σφενδόνη, ἡ τοῦ δακτυλίου περιφέρεια. καὶ ἡ εἰς λίθου βολὴν ἐπιτηδεία χρῆσις.* Polit. II. p. 359. E. *ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός· τούτου δὲ γενομένου ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις.— καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην καὶ στρέψαντα φανερὸν γενέσθαι.* Totum hunc de *Gygis annulo* locum vertit *Cicero* de Offic. III. 9. unde, quae huc pertineant, apponamus: *quem* (annulum) *ut detraxit, ipse induit: tum in concilium pastorum se recepit: ibi cum* palam eius annuli *ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, cum in locum annulum inverterat.* [codex *Tim.* rectius *εἰς λίθου βολήν.* Saepius *λιθοβολία, λιθοβολὴ* nusquam legitur. v. *Bast.* App. Ep. crit. p. 24.]

24. *Σφεδανόν.*] *Homerica* glossa est, non *Platonica*. *Nicander* Theriac. v. 642. *Βλάστη δ' ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον.* ubi vide Scholiast. Apud *Photium* Lex. MS. et *Suidam* legitur: *Σφιγδανόν, πολεμικόν.* quod *Kusterus* in *Σφριγανὸν* mutari iubet. Sed ex glossographo nostro potius legerim *Σφεδανόν.*

25. *Σφριγῶντες.*] *Σφριγᾷν* vix differt ab *ὀργᾷν* et *σπαργᾷν*, quae supra explicuimus. Sic de *mammis lacte distentis Hippocrat.* *περὶ ἀφόρων* p. 684. *σφριγᾷ δὲ τοὺς τίτθους αὕτη.* pro quo de Nat. puer. p. 241. dixit *αἱ θηλαὶ ὀργῶσι.* Vide *Foësium* Oeconom. *Pollux* I. 250. *καὶ οὔθατα μὲν σφριγῶντα ἐρεῖς, ὅταν πλήρεις γάλακτος ὦσιν οἱ μαστοί.* De *arboribus plantisque laete virentibus* *Dio Chrysost.* Or. VII. p. 113. D. *καὶ τῆς γενναίας σταφυλῆς βότρυς σφριγῶντας.* *Lucian.* Amor. [12.] 245
p. 409. *οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὡραῖα.* De *his, qui libidine turgent*, *Nicolaus Damascen.* Excerpt. *Peiresc.* p. 489. *ἐν τοιᾷδε ἡλικίᾳ, ἐν ᾗ μάλιστα*

Σχηματιζόμενος[26]. προςποιούμενος ἢ συνταττόμενος.

σφριγῶσιν οἱ νέοι — ἀφροδισίων ἀπείχετο. Clemens Alex. Strom. VII. p. 850. σφριγᾶν περὶ τὰ ἀφροδίσια τὴν σάρκα. Origenes contr. Cels. III. p. 145. τοὺς δὲ παῖδας ἄρτι ἡβῶντας καὶ σφριγῶντας ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ὀρέξεσιν. Longus lib. III. p. 106. οἱ δὲ νέοι καὶ σφριγῶντες καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες. ibid. p. 113. Maxime tamen hoc verbum frequentatur de corpore vegeto, florente, robusto. Plato Legg. VIII. p. 840. D. πολὺ κάκιόν ἦσαν πεπαιδευμένοι τὰς ψυχὰς; τὰ δὲ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες; Achaeus apud Athen. lib. X. p. 414. D. Γυμνοὶ γὰρ ὤθουν φαιδίμους βραχίονας, Ἥβῃ σφριγῶντες. Apollon. Rhod. III. 1257. ἀμφὶ δ' ἑκάτερθε Χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι. ubi vide Scholiast. Alciphron lib. I. ep. 39. p. 192. γαστὴρ ἄτοκος ἦν καὶ σφριγῶσα. lib. III. ep. 19. σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους. Heliodor. lib. III. [cap. 1.] p. 127. οἱ βόες μέλανες πάντες, τὸν αὐχένα σφριγῶντες. Scholion MStum ad Aristophan. Nub. v. 797. Σφριγᾶν λέγεται, ὅταν ἐν ἀκμῇ σώματος ὢν ὁρμὴν καὶ κίνησιν ἐνδείκνυταί τις γενναίαν καὶ οἱονεὶ δυςκάθεκτον, ὃ λέγεται καὶ Σφαδάζειν. Forma σφριγανὸς, dubito, an in Hippocratis libris supersit. Timaeo glossam sublegit Etymol. M. p. 739. 6. Pro παρ' Ἱπποκράτει γὰρ, quod erat in Timaei apographo Capperonneriano, rescripsi παρ' Ἱππ. δὲ, quod in Codice invenit Cl. Villoisonus ad Longum p. 179.

26. Σχηματιζόμενος.] Sophist. p. 268. A. ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα, ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται. Protag. p. 342. B. ἀλλ' ἐξαρνοῦνται καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι. Phaedr. p. 255. A. οὐχ ὑποσχηματιζομένου τοῦ ἐρῶντος, ἀλλ' ἀληθῶς τοῦτο πεπονθότος. Sic legit Hermias Scholiis MSS. explicans item προςποιουμένου. Eodem respexisse videtur Phrynichus MS. [Bekk. A. G. I. 68.] Ὑποσχηματίζεσθαι. οἷον προςποιεῖσθαι καὶ πλάττεσθαι. Vulgati libri ὑπὸ σχηματιζομένου. 246 Lexicon Rhet. MS. [Bekk. A. G. I. 259.] Ἐσχηματισμένος, ὁ προςποίητον τρόπον ἔχων καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος. Pro ornari, magnifice componi, Gorg. p. 511. D. καὶ αὕτη μὲν προςεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη. Polit. IX. p. 577. A. καὶ μὴ, καθάπερ παῖς, ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττηται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζεται. ubi πρόστασις est apparatus regius, pompa, quam Polybius et alii προστασίαν vocant. Glossam hinc sumserunt Photius MS. Suidas et Etymol. M.

T.

Ταινίας ἀναδούμενοι[1]. ἔθος τοῖς νικήσασιν ἀναδοῦναι ταινίας.

Ταλασιουργία[2]. ἡ περὶ τῶν ἐρίων ἐργασίμη τέχνη.

1. *Ταινίας ἀναδούμενοι.*] Veterem morem *victorum aut aliorum bene meritorum capita taeniis revinciendi* plurimi illustrarunt, ex quibus laudasse satis sit *Jo. Brodaeum* ad *Anthol.* lib. II. p. 216. et *P. Wesseling.* ad *Diodor. Sicul.* XVII. 101. [add. *Cerda* ad *Virg.* Aen. V. 269. *Jacobs.* ad *Philostr.* Imagg. p. 225.] Glossa pertinet ad Sympos. p. 212. E. *καὶ ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς· — ἢ ἀπίωμεν ἀναδήσαντες μόνον Ἀγάθωνα. — νῦν δὲ ἥκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας, ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου καὶ καλλίστου κεφαλὴν, ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ, ἀναδήσω.* ibid. p. 213. E. Quo looo usi sunt *Etymol. M.* p. 749. 41. et *Dan. Heinsius* Lect. *Theocrit.* cap. VI. p. 312. Eodem supra respexit *Timaeus*: *Ἀναδῆσαι. ταινίας ἐπιβαλεῖν. Philo* T. I. p. 317. *καὶ στεφάνωσον, εἰ θέλει, καὶ ταῖς ταινίαις ἀνάδησον. Dio Chrysost.* Or. LXV. p. 604. D. *ἢ στέφανόν τινα, ἢ ταινίαν ἐπιβάλλοντες. Aelian.* Var. Hist. lib. IX. cap. 39. *ἀναδήσας πολλαῖς ταινίαις, καὶ στεφανώσας τὸ ἄγαλμα. Alexander* in Rhetor. *Aldinis* p. 622. *ὥστε ταινίαις ἀναδεθῆναι παρὰ τῶν ὑπηκόων, καὶ ἄνθεσι βάλλεσθαι. Chion* Epist. ult. p. 35. *Libanius* Opp. Tom. I. p. 348. D. *Nepos* Alcib. cap. 6. *et id, quod nunquam ante usu venerat,* 247
nisi Olympiae victoribus, coronis aureis taeniisque vulgo donabatur. Nobis enim impense placet coniectura hominis ingeniosissimi, eiusdemque venustissimi, *M. A. Mureti* Var. Lect. XV. 7. Hinc medicina facienda est *Themistio* Orat. XIII. p. 180. A. *ἀλλὰ πέμψουσιν ἐπανιόντας, ὡς τὴν μητέρα στεφανώσαντας καὶ τελειώσαντας.* ubi *Jo. Harduini* coniectura, *τανύσαντας,* haud digna est, quae commemoretur. Vix ambigam, ita scribendum esse: *ὡς τὴν μητέρα στεφανώσαντας καὶ ταινιώσαντας.* Utrumque verbum iunxerunt cum alii, tum *Aristides* Tom. I. p. 88. Adde *Polluc.* III. 152. et ibi interpp. *Ταινιοῦν* ; *ταινιάζειν* eiusque derivata in *Stephani* Thesauro desiderantur.

2. *Ταλασιουργία.*] Alcib. I. p. 126. E. *ἄνδρα γυναικὶ περὶ ταλασιουργίας δύνασθαι ὁμονοεῖν.* ubi vide Scholia. *Olympiodorus* Commentario MS. in hunc dialogum: *Ταλασιουργία δὲ λέγεται ἡ ξαντικὴ, παρὰ τὸ*

Ταλαντοῦσθαι[3]. *ἑτεροφορεῖσθαι.*
Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι[4]. *ἀντὶ τοῦ ἀπηγριωμένοι καὶ ἄγονοι.*
Τέγγων[5]. *μαλάττων, βρέχων.*
Τέγγεσθαι[6]. *εἴκειν, ἐνδιδόναι.*

τὰ λάσια ἐργάζεσθαι, ἢ παρὰ τοὺς ταλάρους. οἱ δὲ καὶ ἡμίονοι ταλαεργοὶ λέγονται, παρὰ τὸ ὑπομενητικὸν, καὶ τὸ περὶ τὰ ἔργα ταλαιπωρεῖν. εἴληπται δὲ ἀπὸ τῆς ταλασιουργίας. τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ οἱ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. qui versus est *Euripidis* Med. 244. ubi nunc ex interpolatione legitur: Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον. Sed veram lectionem ex *Olympiodoro Piersonus* ad *Moerid.* p. 60. revocavit. *Musgravius* Codices suos secutus edidit: Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης. quod eodem redit. Lyside p. 208. D. ἢ ἄλλου του τῶν περὶ ταλασιουργίαν ὀργάνων ἅπτεσθαι. Politic. p. 282. B. C. *Ταλασίαν* vocat Legg. VII. p. 806. A. ubi vide Scholia.

3. *Ταλαντοῦσθαι.*] Tim. p. 52. E. ἀλλὰ (τὴν γῆν) ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων· αὐτὴν κινουμένην δ' αὖ πάλιν ἐκεῖνα σείειν. quem locum laudant *Photius* Lex. MS. *Suidas* et *Etymol. M.* p. 744. 12. *Ταλαντεύ-*
248 *ουσα* pro *θαλαττεύουσα Philoni* Tom. I. p. 230. probabili coniectura reddidit *Th. Mangeius.*

4. *Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι.*] Vide sup. v. *Ἀποτεθρυωμένοι*, et quae ibi disputavimus.

5. *Τέγγων.*] Legg. IX. p. 866. D. ἐν θαλάττῃ τέγγων τοὺς πόδας. ubi vide Scholia.

6. *Τέγγεσθαι.*] Haec metaphorica verbi ratio perelegans et venusta est. Polit. II. p. 361. C. ἵν' ᾖ βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων. ἀλλ' ἤτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. ubi vide Scholia. Apud *Theodoret.* Ther. Serm. XII. p. 170. a quo locus affertur, pro *τέγγεσθαι* pessime legitur *τίθεσθαι*. *Platonis* etiam loco usus est *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 6.] Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν. Αἰσχύλος δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. item *Photius* Lex. MS. Τεγχθέντων, ἀντὶ τοῦ εἰξάντων· ἔνθεν καὶ ὁ Ἄτεγκτος. Πολιτείας β̄. τὸ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. Legg. IX. p. 880. E. οἱ δὲ τῶν τὴν παιδείαν διαφυγόντων ἀτεράμονι χρωμένων τινὶ φύσει καὶ μηδὲν τεγχθέντων. ubi vide *H. Stephanum.* Hoc etiam loco vitiose *ταχθέντων* scribitur apud *Stob.* p. 480. Ex quo, quam parum haec loquendi for-

multa vulgo perspecta fuerit, intelligere licet. *Platonem* haud inscite expressit *Aelianus* apud *Suid.* v. Ἄτεγκτος. Οἰκτόν γε (l. Εἰς οἶκτόν γε) μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα πάντας, ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι. *Aristophanes* Lysistr. v. 550. Χωρεῖτ' ὀργῇ καὶ μὴ τέγγεσθ', ubi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ βλάπτεσθε καὶ μεταβλήθητε, ὅτ' ἂν μὲν κρατῶμεν τῶν ἀνδρῶν. Sed vitium, quod contraxit, tollendum hoc modo: ἀντὶ τοῦ μὴ μαλάττεσθε καὶ μεταβλήθητε. Eodem, quod *Kusterum* praeteriit, *Suidas* respexit, ipse quoque leviter corruptus: Μὴ τέγγεσθε. μὴ μελή-
249 σετε. Scribe μὴ μέλλετε. In *Euripid.* Hippol. v. 303. vulgo editur: οὔτε γὰρ τότε λόγοις ἐθέλγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. in quo fortasse acutiores etiam acquievissent, nisi Codd. Reg. et Flor. exquisitiorem sinceriorem que scripturam suppeditassent: οὔτε γὰρ τότε λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. *Aeschylus* Prometh. v. 1007. Τέγγῃ γὰρ οὐδὲν, οὐδὲ μαλθάσσῃ λιταῖς. In *Damascio* apud *Phot.* p. 1036. vulgo scribitur: οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσι λόγοις. Hic ἐπείθετο non facile offendat, nisi eum, qui, quanto studio *Damascius* rariores *Platonis* voces venatus sit, cognorit. Mihi quidem scripsisse videtur: ὃς οὐκ ἐτέγγετο καὶ κατεκηλεῖτο. Multo crebrius ἄτεγκτος dicitur de eo, qui emolliri nequit, rigido, duro. *Plutarch.* de Audit. p. 44. A. ὁ πρὸς πᾶν ἄτεγκτος καὶ ἀτενής. *Aelian.* H. A. lib. III. cap. 2. ἀμφότερα ἀγριώτατα καὶ μειλιχθῆναι ἄτεγκτα φύσιν. *Heliodor.* lib. VII. [cap. 20.] p. 342. ἀλλ' οὕτως ἄτεγκτον καὶ ἀνήμερον οὐκ ἔγνωκα. *Proclus* in *Platonis* Polit. p. 383. παρὰ τῷ Πλάτωνι Σωκράτης ἄτεγκτος διαμείνας καὶ ἀπροσπαθής. Lexicon Sangerm. MS. et Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 218. 458.] Ἄτεγκτος. ἄπειστος καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος, ὁ μήτε παραινέσει, μήτε φόβῳ τὴν πώρωσιν, καὶ τὸ τοῦ ἤθους σκληρὸν τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος· λέγεται δὲ Ἄτεγκτος κυρίως καὶ ὁ ἄβροχος· ἐξ οὗ καὶ ὁ μὴ δακρύων, καὶ ὁ μὴ ἱδρῶν. unde corriges et supplebis *Etymol. M.* p. 163. 33. Plura exempla congessit *J. Alberti* diligentia ad *Hesych.* in v. [cf. quae collegerunt *Fabrici* ad *Plutarch.* T. Gracch. cap. 12. p. 74. *Jacobs.* Anim. in Anthol. Gr. I. 1. p. 108.] Vox corruptelam suscepit in *Meleagri* Epigrammate inedito, quod per hanc occasionem cum talium deliciarum studiosis communicemus:

Οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχή, ναὶ Κύπριν, ἁλώσει,
Ὦ δυσέρως, ἰξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;
Οὐκ ἐβόων; εἷλέν σε πάγη· τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκε,
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε· μύροις δ' ἔῤῥαινε λιπόπνουν·

Τεθυμμένος[7]. ὑπὸ πυρὸς ἐκκεκαυμένος ἢ κεκακωμένος.

Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν...
Ἆ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐν πυρὸς αἴθῃ,
Ἄρτι ἀναψύχεις, πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
250 Τί κλαίεις; τὸν ἄτεκνον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
Ἔτρειφες, οὐκ ἤδεις, ὡς ἐπί σοι τρέφεται;
Οὐκ ἤδεις; νῦν γνῶθι, καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένα χίονα.
Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις
Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι.

Omnino vers. 9. refingendum: Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα etc. Idem *Meleager* in edita Anthol. lib. VII. epigr. 8. p. 582. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι Τέρπονται, τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι. A *Timaeo* nihil discrepant *Hesychius*, *Photius* Lex. MS. et *Suidas*.

7. Τεθυμμένος.] Glossa fluxit ex Phaedr. p. 230. A. εἴτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. ubi vide Scholiasten. In vulgatis *Platonis* libris ἐπιτεθυμένον legitur, quod *H. Stephanus* in ἔτι τετυφωμένον mutandum putabat: cuius coniecturae gratiam ei facimus. In *Plutarcho* etiam adv. Colot. p. 1119. B. et *Damascio* apud *Suid.* v. Σαραπίων, quorum uterque *Platonis* locum laudant, perperam ἐπιτεθυμένον scribitur. Idem verbum peius acceptum est in *Plutarchi* Dione [c. 17.] p. 965. A. οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος, οὐδὲ τυραννικὸν, οὔτε ἐπιτεθρυμμένον. ubi interpres *molle* vertit, quasi ὑποτεθρυμμένον legisset. Hoc igitur reponendum, vel, quod mihi magis blanditur, *Platonicum* ἐπιτεθυμμένον, *inflatum*. Duplex μ in hoc verbo linguae ratio postulat. *Platonem* respiciens *Moeris* p. 150. Ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς. ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον, Ἑλληνικῶς. Etymologicum MS. in Bibl. Regia: Ὑπετύφετο δὲ αὐτοῖς ἡ δυσμένεια. ἐφυσᾶτο, ἠωρεῖτο. λαμβάνεται δὲ τὸ Τύφεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ συντρίβεσθαι, τὸ χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἀνεῖναι. παρὰ δὲ τῷ Πλάτωνι ἐν Φαίδρῳ καὶ 251 ἐπὶ τοῦ τετυφλοῦσθαι τὴν διάνοιαν. Τυφεδὼν δὲ ἡ καῦσις. ubi pro συντρίβεσθαι scribendum σμύχεσθαι, de quo dubitare non sinit *Eustath.* ad Il. *I.* p. 781. et pro τετυφλοῦσθαι, τετυφῶσθαι. quamvis apud *Hesychium* legatur: Θύψαι. τυφλῶσαι. Quod uno syllaba truncatum affert *Etymol. M.* p. 458. 40. Θύμμενον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον ἢ κεκακωμένον. sic etiam scriptum reperi in Lexico Regio MS. Sed *Valckenarius* ad

Τελεσθέντα. ἀναλωθέντα.
Τελεταί[8]. αἱ μυστηριώδεις θυσίαι.
Τέλος[9]. τάξις, βλάβη, ἀνάλωμα.
Τέμπη[10]. μεταξὺ ὀρῶν στενότητες.
Τερθρεία[11]. γοητεία ἢ περιπάθεια.

Schol. in *Euripid.* Phoeniss. v. 1160. bene correxit: Τεθυμμένον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλαμμένον ἢ κεκακωμένον. Vim verbi paucis cognitam aperuit *Hemsterhusius* ad *Hesych.* Tom. I. p. 491. Cum *Timaeo* congruunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas*, nisi quod apud hunc τεθυμένος scribatur: quod *Kusterus* in τεθυμμένος mutavit, ut est in Cod. Leidensi. At *Timaeus*, praepositionem ἐπὶ omittens, videri possit in *Platone* legisse: καὶ μᾶλλον ἔτι τεθυμμένον. [Sic correxerat *Fabricius* ad *Sext. Empir.* p. 72. non accurate satis animadversum ab *Heindorfio* ad Phaedr. p. 197. cf. *Boissonad.* ad *Marini* V. P. p. 97.]

8. Τελεταί.] Protag. p. 316. D. προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποίησιν — τοὺς δὲ αὖ τελετάς τε καὶ χρησμῳδίας. Euthyd. p. 277. D. ὅπερ οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων. Sympos. p. 215. C. τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους. Phaedr. p. 244. E. 249. C. 253. C. Phaedon. p. 69. C. Polit. II. p. 365. A. 366. A. Legg. II. p. 666. B. V. p. 738. C. VII. p. 815. C. IX. p. 870. D. X. p. 908. D.

9. Τέλος.] De *ordine* Menex. p. 249. A. ἐπειδὰν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. pro quo frequentissime dicitur εἰς ἄνδρα τελεῖν. De *tributo* Polit. IV. p. 425. D. καὶ εἴ που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί εἰσιν. Legg. VII. p. 805. B. VIII. p. 847. B. 850. B. Vide Scholiasten ad Sympos. p. 205. A. et *Valckenar.* Diatr. in *Euripid.* cap. XIX. p. 202. Ex *Timaeo* in *Suida* τάξις pro πρᾶξις repone.

10. Τέμπη.] Ex *Herodot.* 252
VII. 173. καὶ ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν etc. ubi vide Glossas.

11. Τερθρεία.] *Moeris* p. 364. formam τερθρεία, ex τερατεία contractam, Atticis propriam dicit, eamque *Pherecratis* auctoritate probat *Etymol. M.* p. 753. 6. *Dionys. Hal.* A. R. lib. II. [cap. 19.] p. 91. ἅπασαν ἐκβάλλουσα τερθρείαν μυθικήν. *Philo* T. II. p. 191. Πᾶσαν οὖν τὴν τοιαύτην τερθρείαν ἀπωσάμενοι. *Plutarch.* de Audit. p. 42. D. πολλὴν δὲ τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε. *Clemens Alexandr.* Strom. lib. I. p. 328. τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρίᾳ. pro quo τερθρεύμασι Paedag. lib. III. p. 291. Minus necessaria emendatione *Berglerus* in *Alciphr.* lib. III. ep. 55. p. 408. pro τερατείαν ἐπεδείξαντο reponebat τερθρείαν ἐπεδείξαντο. Nam τερατεία idoneos auctores habet. In *Platone*

Τένθης[12]. *ὁ γαστρίμαργος.*
Τερατολόγοι[13]. *οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες.*

neutrum me legere memini. Explicatio *περιπάθεια*, quam etiam *Etymol. M.* p. 752. 47. habet, quid sibi velit, non intelligo. In utroque, nisi quid me fefellerit, *τερατεία* scribendum. In *Timaei* MS. pro *Τερθρεία* est *Τεθρεία*.

12. *Τένθης.*] Nec huius glossae sedem in *Platone* teneo. *Aristophan.* Pac. v. 1009. *Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς.* ibid. v. 1120. *Procopius* Ep. 39. *ἆρ' οὐ κρείττω πολλῷ τὰ ἡμέτερα, πᾶς ἄν τις, οἶμαι, τένθης φήσειε.* *Aspasius* in *Aristotel.* Nicomach. IV. p. 52. *Τένθης, ὁ λίχνος καὶ τὸ ἀπὸ παντὸς ἥδιστον θηρώμενος, καὶ μεταφέρων αὐτὸ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα.* *Hesychius*: *Τένδει. ἐσθίει ἢ λιχνεύει. Τένθαι γὰρ οἱ λίχνοι.* Sed idem mox mirificam nec unquam auditam huius vocis significationem proponit: *Τένθαι. λωποδύται, μοιχοί.* Quid? si legamus: *Τένθαι. λοπαδιολοιχοί.* quod eadem forma dicitur, qua *κνισσολοιχὸς, ματτυολοιχός.* Vide *Herodian.* Atticist. p. 206. *Eustath.* ad Od. Σ. p. 1837. Elegans compositum *λιχνοτένθης* est apud *Polluc.* VI. 122. Verbum hinc derivatum *τενθεύω* haud alienum fuerit restituere
253 *Libanio* Opp. T. II. p. 596. A. *νέοι δὲ ταύτην παραλαβόντες τὴν ἐξουσίαν καθεύδουσι, ῥέγχουσι, πενθοῦσι, κωμάζουσι.* Pro *πενθοῦσι* certa emendatione scribendum *τενθεύουσι.* Adde *Aristophan.* Av. v. 1690. et *Alciphron.* lib. III. ep. 24. ubi Cod. Regius *Bergleri* correctionem firmat. *Προτένθαι* qui ab Atticis dicti sint, erudite docet *Brunckius* ad *Aristoph.* Nub. v. 1198. Glossam descripserunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas*.

13. *Τερατολόγοι.*] *Photius* Lex. MS. hoc modo: *Τερατίαι. ψευδολογίαι, οἱ θαύματα* etc. ut clarum sit, duas glossas, *Τερατεῖαι. ψευδολογίαι*, et *Τερατολόγοι. οἱ θαυμ.* in unam coaluisse. Leviore vitio *Suidas* dedit *Τερατολογίαι.* ubi Cod. Leid. *Τερατολόγια.* quod tamen fraudi fuit *H. Stephano* Thes. Gr. L. Tom. III. p. 1411. Recte *Kusterus* legendum vidit *Τερατολόγοι*, quod confirmare potuisset ex *Etymol. M.* p. 752. 25. qui et ipse *Timaei* glossam descripsit. Respicitur Phaedr. p. 229. D. *καὶ ἐπιῤῥεῖ δὲ ὄχλος τοιούτων Γοργόνων καὶ Πηγάσων καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγων τινῶν φύσεων.* quo loco usus est *Athenaeus* lib. V. p. 221. A. ubi male legitur *τερατολογιῶν τινῶν φύσεως.* Indidem *τερατολόγον φύσιν* excerpsit *Pollux* VII. 189. IX. 147. *Philostrat.* V. A. lib. III. cap. 32. p. 123. *καὶ μυθολόγους καὶ τερατολόγους καὶ πένητας.* *Liban.* Opp. Tom. I.

Τευτάζων[14]. πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων.

p. 813. B. *καὶ ὑπὸ μειρακίων ἀποπλήκτων ἢ σοφιστῶν τερατολόγων.*

14. *Τευτάζων.*] *Platonis* auctoritate hoc verbum confirmant cum alii Grammatici, tum *Pollux* IX. 137. ubi vide *Hemsterhusium*. Phileb. p. 56. E. *Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων.* ubi vide Scholia. Tim. p. 90. B. *τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότι καὶ ταῦτα διαπονοῦντι σφόδρα.* Quo loco librarii prisci verbi insolentia moti partim *τετευχότι* scripserunt, ut in Codice meo, partim *τετευκότι*; ex quo *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 777. [p. 110. ed. *Fisch.*] *τετηκότι* fe-
254 cit, quod in recentiores Edd. receptum nollem. Legitimum *τετευτακότι* dudum ex antiquis Grammaticis reduxit *Paul. Leopardus* Emend. XI. 2. idque MS. Tubingensis conservavit. Ad hanc annotationis meae partem *T. H.* adscripserat: „Pro *τετευτακότι* „*Jamblich.* Protr. p. 30. posuit „*ἐσπουδακότι*, illud ipsum ver„bum, quo Grammatici ad al„terius interpretationem utuntur. „Adhibuit etiam sedulus *Plato*„*nis* imitator, *Aristid. Quintil.* „de Mus. II. p. 61. *ἄλογος δὲ* „*ἡ περὶ τὸ σῶμα τευτάζει.* p. „79. *ἐκ τῆς τῶν ὑλῶν ποιότη*„*τος, περὶ ἃς ἑκάστη τευτάζει.*“ Sed praeter hunc alius quoque *Platonis* locus eadem infectus labe est, Polit. VII. p. 521. E. *Γυμναστικὴ μέν που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τέτευχε. σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ.* *H. Stephanus* tametsi *τέτευχε* de mendo suspectum habet, multo tamen minus *τετεύτακε* probat, quod eius loco legitur apud *Euseb.* P. E. XIV. p. 746. B. Ego vero, tantum abest, ut *Stephani* iudicium sequar, ut nihil hac lectione aptius et verius reperiri arbitrer posse. Eam praeter *Eusebium* diserte etiam comprobant Codex Parisinus, Scholiastes ad h. l. et vetus Grammaticus apud *Photium* Lex. MS. *Suidam* et *Etymol. M.* qui simul verbi *τευτάζω* indolem tam erudite illustravit et tot veterum exemplis munivit, ut tota eius glossa, quamvis longiuscula, huc referenda videatur: *Τευτάζειν. πραγματεύεσθαι, ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτω καὶ Δίδυμος, προσθεὶς, ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονα, φησὶν, εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν, ἢ ἐνεργεῖν. καὶ Ἀρτεμίδωρος, τὸ φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσταις· Μάστιγα δ᾽ ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται. Πλάτων Ξαντρίαις· Ἦν δὲ θόρυβος τευταζόντων, ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. καὶ ἐν Τιμαίῳ· Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ φιλονεικίας τετευτακότι. οἷον διατετριφότι. γράφεται καὶ τεταυτακότι. Τη-*

λεκλείδης· Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι. ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται, σκευωροῦνται. Φερεκράτης· Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζειν, Πολιτείας δε (l. ζ.), καὶ τὸ ἡσυχάζειν. καὶ τευτάζων (l. ταυτάζων), τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων καὶ φλυαρῶν. Ex variis conie-
255 cturis, quibus *Kuster.* ad *Suidam*, *Hemsterh.* ad *Pollucem*, et *Albertus* Misc. Crit. in *Suid.* p. 292. hanc glossam tentarunt, illas, quae maxime probabiles viderentur, in textum recepimus, et paucula, quae apud *Suid.* et *Etymol.* deessent, ex *Photio* MS. supplevimus. [cf. *Creuz.* Melett. P. I. p. 3.] Hoc verbum salse ridet *Lucian.* Lexiph. [21.] p. 346. οὐδέπω τὸ ἧπαρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι. Nec aut *Platonis*, aut aliorum veterum scriptorum, quos laudavimus, exempla *Pollucem* impediverunt, quo minus illud, ut eleganti scriptore indignum, repudiaret. Veruntamen eodem verbo non puduit uti scriptorem castigatissimum, et, quod ad rem pertinet, Atticismi existimatorem inprimis fastidiosum, *Phrynichum* p. 22. [p. 69. *Lob.*] ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. Quo minus illud *Themistio*, ex quo satis diu exulavit, bis restituere dubitamus. Or. II. p. 33. C. εἰ τεχνάζω καὶ σκευωροῦμαι περὶ τὴν λέξιν. Lege: εἰ τευτάζω etc. Or. XIII. p. 161. C. Οὐ μὲν γὰρ τεύξασθαι μόνον, οὐδὲ ζητεῖν, οὐδὲ διώκειν· ἀλλ' ἤδη καὶ ᾑρηκέναι, καὶ ἔχειν, ὡς καὶ ἄλλους διδάσκειν οἷός τε εἶναι. Scribendum: Οὐ μὲν γὰρ τευτάζειν μόνον etc. Si forma media τευτάζεσθαι satis certa esset, eam praeferrem. *Origenes* contr. Cels. V. p. 255. λόγου αἱροῦντος μὴ τευτάζειν περὶ τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ ἱδρύματα. VII. p. 349. οὐ χρὴ ἡμᾶς τευτάζειν περὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα. *Syrianus* Commentario MS. in *Aristotelis* Metaphysica, quem in Bibliotheca viri nobilissimi, *Joannis Meermanni*, excussimus: εἰ δέ γε τὰς διατάσεις, περὶ ἃς τῷ ὄντι ἡ γεωμετρία πραγματεύεται, ἠβούλετο σκοπεῖν, ὀρθῶς. ubi ex alio Codice pro πραγματεύεται reposita est vera lectio τετεύτακεν cum hoc Scholio: Τετεύτακεν. πραγματεύεται, διατρίβει ἢ φροντίζει. παρὰ δὲ Φερεκράτει ἡσυχάζει. σημαίνει δὲ καὶ σκευωρεῖται. Mox alio loco: ἡ μὲν γὰρ ἰατρικὴ ποιητική τις οὖσα τέχνη καὶ αἰσθητὸν ἔχουσα τέλος ἀναγκαίως περὶ αἰσθητὰ τετεύτακεν. *Eusebius* P. E. IV. 1. p. 132. τὸ δεινὸν καὶ κακεντρεχὲς τῶν περὶ τὴν κακότεχνον ταύτην διατριβὴν τευταζόντων. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 968. Τευτάζειν· τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ab hoc verbo Grammatici differre dicunt ταυτάζειν, i. e. τὸ αὐτὸ λέγειν vel πράττειν; quamvis *Photius* Lex. MS. 256
nullum discrimen statuat: Ταυτάζειν· στραγγεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. At vereor, ne illud natum sit ex loco aliquo, ubi pro τευτάζειν mendose ταυτάζειν legebatur. Sic paulo ante vidimus, in *Platonis*

Τέως[15]. πρὸ τοῦ, ἢ ἕως τινός.
Τήθη[16]. μάμμη. Τηθὶς δὲ ἡ τῷ θείῳ ἀνάλογος.
Τὴν ἀλωπεκῆν[17]. τὴν πανουργίαν.

Timaeo l. c. pro τετευτακότι, τεταυτακότι lectum fuisse.

15. *Τέως.*] Lysid. p. 207. A. τέως μὲν οὖν ἠπόρει τε καὶ ὤκνει μόνος προσιέναι. Lachet. p. 183. E. τέως μὲν οὖν παρέθει ἐν τῇ νηῒ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. Sympos. p. 191. B. τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκτὸς εἶχον. ibid. E. Phaedon. p. 117. C. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν. Menex. p. 235. C. Polit. I. p. 330. E. IV. p. 439. E. Legg. VI. p. 769. B. Hipparch. p. 229. D. et ibi Scholion pereruditum, *Moeris* p. 368. *Herodianus* Philetaero p. 434. et *Suidas.*

16. *Τήθη.*] Pro *nutrice* occurrit Polit. I. p. 343. A. εἰπέ μοι, τιθὴ σοι ἐστί; ubi vide Scholia. II. p. 373. C. ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν. V. p. 460. D. et ibi Scholia. Pro *avia* Polit. V. p. 461. D. πάππους τε καὶ τίτθας. Perpetua est confusio vocum τήθη, τίθη, τίτθη, τηθίς, τιτθίς; in quibus scribendis tam parum sibi constant librarii, quam in iis explicandis et distinguendis Grammatici. Vide *Ammon.* v. Τήθη, et ibi *Valckenar.* viros doctos ad *Thom. M.* p. 846. inprimis *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 52. [v. *Lob.* ad eund. p. 134. sq.]

17. *Τὴν ἀλωπεκῆν.*] Ἀλωπεκῆ, contractum ex ἀλωπεκέη, intellecto δορὰ, est *pellis vulpina*, ut ἀρκτῆ, *ursina*, παρδαλῆ, *pantherina*, λυκῆ, *lupina*, λεοντῆ, *leonina*, τραγῆ, *hircina*, κυνῆ, *canina*, ταυρῆ, *taurina*, ἰξαλῆ, *caprina*, ἀνθρωπῆ, *humana*, etc. quibus formis addatur νεβρῆ, *hinnulea*, apud *Orpheum* Fragm. p. 271. ubi vide *Gesnerum.* Glossa pertinet ad Polit. II. p. 365. C. πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφω- 257
τάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. At *Timaeus* non ἀλώπεκα, sed ἀλωπεκῆν legit. Quae lectio melior videri possit. Notissimum est *Lysandri* dictum: ὅπου ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Rhetor in Excerptis *Allatii* p. 206. μέτεισι τὴν μητέρα, τὴν ἀλωπεκῆν ἐνδυσάμενος. Nihil tamen mutandum temere. Nam ἀλώπηξ dicitur pro *pelle vulpina*, ut λέων pro *pelle leonina*, et eiusdem generis alia, de quibus *Toupius* Ep. Crit. p. 118. [Emend. in *Suid.* T. II. p. 548.] et ad Schol. *Theocrit.* p. 209. *Horat.* de A. P. 437. *Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes.* Sic *tigres* pro pellibus tigridum apud *Valer. Flacc.* II. 260. *fixaeque fremunt in limine tigres.* ut pulchre vidit *Wesselingius* Probab. cap. 7. Quid? Vulga-

Τὴν λῆξιν[18]. τὸν κλῆρον.
Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ[19]; ἀντὶ τοῦ ἐνδιατρίβεις.
Τιμαλφέστατα[20]. τὸ τιμὴν πολλὴν εὑρίσκον. τὸ

tam in *Platone* scripturam imitatione sua confirmat *Themistius* Or. XXII. p. 279. A. φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενα. οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας etc. *Archilochi* de *vulpe* fabulam plures veterum commemorarunt, *Aristophan.* Av. v. 652. ubi vide Schol. *Dio Chrysost.* Or. LV. p. 560. D. LXIV. p. 640. D. *Ammon.* v. Αἶνος. *Basil.* Or. de legend. Graec. p. 29. *Priscianus* Praeexc. Rhet. p. 322. Eius autem dimetros apud *Ammon.* l. c. *L. Santenius*, vir rei metricae peritissimus, a *Valckenario* sine caussa in trimetros mutatos esse iudicabat.

18. Τὴν λῆξιν.] Critia p. 109. C. οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε τὴν χώραν εἰλήχατον. ibid. p. 113. B. Vide Epist. Crit. II. p. 129.

19. Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ;] Turpi et veteri mendo in MS. scribitur: Τί δὴ τὰ θεῶν στρέφῃ; quod etiam propagatum est in *Phot.* Lex. MS. et *Suidam*. Prior hunc in modum dedit: Τί δῆτα θεῶν στρέφῃ; ἀντὶ τοῦ διατρίβεις. Posterior sic: Τί δῆτα θεῶν στρέφῃ; ἀντὶ τοῦ τί δὴ ἐνδιατρίβεις. *Kusteri* sagacitas vidit, glossam referendam esse ad Phaedr. p. 236. E. Τί
258 δῆτα ἔχων στρέφῃ; ΣΩ. Οὐδὲν ἔτι, ἐπειδή σύ γε ταῦτα ὀμώμοκας. Simillimum est illud *Aristophan.* Eccles. v. 1143. Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Nub. v. 131. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι. ubi ἔχων *Berglero* videtur *moram* aliquam indicare. Sed eum falsum esse, formula ἀπῆλθεν ἔχων ostendit. Frequentissime iungitur verbis *ineptiendi*, *nugandi*, *ludendi*. Gorg. p. 490. E. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; ibid. p. 497. E. καὶ πρόϊθι γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὅτι ἔχων ληρεῖς. Euthyd. p. 295. D. ὅτι ἔχων φλυαρεῖς καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. quem locum laudat Scholiastes Comici ad Ran. v. 204. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. τὸ γὰρ Παίζεις παντὸς εἰπεῖν, καὶ τοῦ προστυχόντος· Παίζεις δὲ ἔχων τινὰ ἴδιον τύπον φωνῆς καὶ διαλέκτου παρίστησι. In talibus ἔχων, ut εἶναι in ἑκὼν εἶναι, redundare dicunt *Photius* Epist. 208. *Eustath.* ad Il. *B.* p. 205. aliique Grammatici. At *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 712. ἔχειν pro εἶναι vel τυγχάνειν accipit, ut φλυαρεῖς ἔχων nihil aliud sit, quam φλυαρῶν τυγχάνεις. cuius rationem sequitur *Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 63. [p. 147. *Sch.*] Adde *H. Stephan.* Animadv. de Dialect. p. 54. et Append. p. 170. et *J. Pierson.* ad *Moerid.* p. 391.

20. Τιμαλφέστατα.] Scribe Τιμαλφέστατον. [v. *Bast.* ad

γὰρ ἄλφειν εὑρίσκειν ἐστὶ, ἐξ οὗ καὶ Ὅμηρος[21] ἀλφεσιβοίας καλεῖ τὰς εὑρισκούσας εἰς τιμὴν βόας.

Τοπάζω[22]. ὑπονοῶ, οἴομαι.

Τί μήν[23]; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ πῶς γὰρ οὔ; ἢ διὰ τί γὰρ οὔ;

Τραγικὴ σκηνή[24]. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεάτρῳ τινὲς παριόντες ἔλεγον.

Greg. p. 790. sq.] Tim. p. 59. B. τιμαλφέστατον κτῆμα χρυσός. quod inde sumsit *Clemens Alex.* Paedag. II. 3. p. 189. τὴν εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν κεκτημένος, κτῆμα τιμαλφέστατον. *Nicostratus* apud *Stob.* p. 665. δοκῶ μοι ἐρεῖν τι καὶ ὑποβαλεῖν πρᾶγμα, χρυσοῦ πολλῷ τιμαλφέστερον. *Aelian.* H. A. lib. X. cap. 13. οἱ μεγάλοι (μαργαρῖται) κάλλιστοι καὶ τιμαλφέστατοι. *Maxim. Tyr.* Diss. XXXIX. p. 459. καὶ ἡ δραχμὴ τοῦ ὀβολοῦ τιμαλφεστέρα. *Basilius*, Scholiastes *Gregorii Nazianzeni* ineditus, praef. ad Imp. *Constantinum*: Τί γάρ σοι τῶν ἁπάντων ἐρασμιώτερον, ἢ τί γε τιμαλφέστερον ἄλλο, ἢ Γρηγόριον καὶ τὰ Γρηγορίου ἐνοπτρίζεσθαί τε καὶ ἀκουτίζεσθαι. Onomasticon vetus: *Vendibile*, τιμαλφές. Pro *vilis* an dictum sit, ut *Toupius* Ep. Crit. p. 109. [Emend. in *Suid.* T. II. p. 537.] putabat, vehementer dubitamus. [Cod. *Tim.* omisso τὸ ante τιμὴν in seqq. plenius exhibet εὑρισκούσας κόρας εἰς τιμ. β. v. *Bast.* App. Ep. cr. p. 24.]

259 21. Ὅμηρος.] Il. Σ. 593. ubi vide Scholia.

22. Τοπάζω.] Theaet. p. 151. B. καὶ πάνυ ἱκανῶς τοπάζω, οἷς ἂν συγγενόμενοι ὄναιντο. ibid. p. 155. D. φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεώς σου. Charmid. p. 159. A. ἵνα τοίνυν τοπάσωμεν, εἴτε σοι ἔνεστιν, εἴτε μή. Phaedr. p. 228. D. τοπάζω γάρ σε ἔχειν τὸν λόγον αὐτόν. Erast. p. 135. A. Gorg. p. 489. D. ubi *Olympiodorus* Commentario MS. explicat: εἰκάζω, σε τοῦτο θέλειν εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ δύνασαι ἀκριβῶσαι. Legg. II. p. 653. A. III. p. 691. D. VIII. p. 837. E. XII. p. 962. C. ubi vide Scholia. Epinom. p. 976. A. *Aeschin. Socrat.* Dial. I. p. 26.

23. Τί μήν;] Parmen. p. 139. D. 147. C. 153. C. et singulis fere paginis. *Timaeum* expilarunt *Photius* Lex. MS. *Suidas*, et Scholiastes ad *Platonis* Sophist. p. 247. A.

24. Τραγικὴ σκηνή.] A *Timaeo* nihil discrepat *Etymol. M.* p. 763. 27. Sed insignis scripturae varietas est in *Photio* MS. et *Suida*: Τρ. σκ. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκηναῖς τινες παρόντες (*Phot.* παριόντες) ἔλεγον. *Kusteri* coniectura, ἐν θεῶν σχήματι, non multum a

Τριτύς[25]. φυλῆς μέρος τρίτον.

Τυφῶνος πολυπλοκώτερον[26]. Τυφὼν ὁ λεγόμενος κεραυνωθῆναι ὑπὸ Διός. τούτου ποικιλώτερον.

vero aberravit. Sed felicius, ut solebat, *Piersonus* ad *Moerid.* p. 22. correxit: ἐν θεῶν σκευαῖς· Quae lectio et *Timaeo* et *Etymol. M.* restituenda est. [Fallitur *Ruhnk.* Codicis *Tim.* scriptura enim haec est: ἐφ' οὗ ἐν θῶν σκηνῇ τινες, quam *Bast.* App. Ep. crit. p. 25. probabiliter sic emendavit: ἐν θεῶν σκευῇ τινες etc. Voco. σκευὴ et σκηνὴ crebro confusa esse memoratu vix dignum.] Glossa pertinet ad Clitophont. p. 407. A. ὁπότε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὥςπερ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεὸς, Ὑμεῖς, λέγων, ποῖ φέρεσθε, ἄνθρωποι; ubi in aliis libris σκηνῆς τραγικῆς, in aliis μηχανῆς τραγικῆς scriptum fuisse, non solum e textu vulgato et *Timaeo*, sed etiam ex imitatoribus intelligitur. *Arrianus* Disp. *Epictet.* lib. III. p.
260 449. Δεῖ οὖν αὐτὸν δύνασθαι, ἀνατεινάμενον, ἂν οὕτω τύχῃ, καὶ ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενον λέγειν τὸ τοῦ Σωκράτους· Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε; *Julianus* Or. I. p. 4. A. οὐδ' ὥςπερ ἐκ τινος τραγικῆς σκηνῆς φησὶ χρῆναι προσαγορεύειν τοῖς ἐντυγχάνουσι, σπεύδειν μὲν πρὸς τὴν ἀρετὴν, φεύγειν δὲ τὴν πονηρίαν. Ad sententiam nihil interest, utro modo legatur, quoniam μηχανὴ in σκήνῃ est. Huc etiam allusit *Demetrius Phaler.* §. 241. ὁ δὲ γνωμολογῶν καὶ προτρεπόμενος οὐ δι' ἐπιστολῆς ἔτι λαλοῦντι ἔοικεν, ἀλλὰ μηχανῆς. ubi scribendum: ἀλλ' ἀπὸ μηχανῆς. De *Platonis* loco praeclare disputat *Wyttenbachius* Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 41.

25. Τριτύς.] Polit. V. p. 475. A. ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι. ubi vide Scholia.

26. Τυφῶνος πολυπλοκώτερον.] Phaedr. p. 230. A. εἴτέ τι θηρίον ὢν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. Ponam hic quaedam ex arguta magis, quam vera disputatione *Hermiae* Scholiis MSS. Τὸ δὲ Τυφῶνος, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ὑπάρχει τοῦ πλημμελοῦς καὶ ἀτάκτου, καὶ τοιοῦτος ἐστί τις αὐτοῦ ὁ κλῆρος· ἀεὶ μὴν ἐν τοῖς ὅλοις κοσμούμενος, πλὴν εἴ που κατά τινα μόρια ἐκφαινόμενος· ἔνθα δὴ καὶ εἰώθασι λέγειν Τυφώνια πνεύματα ἢ σκηπτοὺς ἢ κεραυνοὺς Τυφωνίους. — Τὸ δὲ πολυπλοκώτερον οὐκ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δεῖ ἀκούειν, ἀλλ' ἐφ' οὗ προστατεῖ, ὡς πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως καὶ πολυπλόκως κινουμένου τῇ οἰκείᾳ φύσει. εἰώθασι δὲ οἱ μῦθοι τὰ τῶν προνοουμένων πάθη ἐπ' αὐτὰ τὰ προνοοῦντα ἀναπέμπειν. Scholiastes ad h. l. Τυφών. Γῆς καὶ Ταρ-

Τωθάζων [27]. χλευάζων, σκώπτων, διασύρων.

Υ.

Ὑηνεῖς [1]. ὑεικόν τι καὶ ζῶδες ποιεῖς.

ταρου υἱὸς, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἶδος ἔχων συμμιγὲς ἀνδρὸς καὶ θηρίων. quod, ut solet, descripsit ex *Apollodoro* I. 6. p. 6. ubi eodem errore ἐν Σικελίᾳ pro ἐν Κιλικίᾳ ante praestantissimi *Heynii* editionem legebatur. Sed θηρίων pro θηρίου *Apollodoro* reddendum e Scholiaste. Typhonis enim corpus ex
261 pluribus feris conflatum erat. Ad turbines ex vaporibus ortos fabulam retulerunt *Suidas* v. Τυφών, et *Etymol. M.* p. 772. 54. Τυφών. οὐχ ἡ φλὸξ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. male *Etymol.* ἐν Φαίδωνι. *Platonis* locum adumbrarunt *Philo* T. I. p. 667. et *Themist.* Or. XV. p. 186. D. sed aperte imitatus est *Damascius* apud *Phot.* p. 1027. καὶ πολλαχῇ διῳκίσθησαν ὑπὸ τῶν Τυφωνείων τῷ ὄντι καὶ ἄλλως γηγενῶν παθημάτων· ὄντων γε οὐ κατὰ τὸν Τυφῶνα μόνον, ἀλλ' ἔτι οἶμαι καὶ τούτου πολυπλοκωτέρων. Ex *Timaeo* glossam sumserunt *Photius* Lex. MS. et *Suidas*.

27. Τωθάζων.] Hipp. Mai. p. 290. A. ταύτην γε τὴν ἀπόκρισιν οὐ μόνον οὐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰ πάνυ με καὶ τωθάσεται. Polit. V. p. 474. A. τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην. Ad utrumque locum vide Scholiasten. *Herodot.* II. 60. αἱ δὲ τωθάζουσι, βοῶσαι τὰς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γυναῖκας. *Alexander Aetolus* apud *Gellium* XV. 20. καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον Μεμαθηκώς. *Numenius* apud *Euseb.* P. E. XIV. p. 736. τὰ ἐγκλήματα παρέλυον οὐκ ἄνευ τωθασμῶν τινων. Τωθεία, quod in Lexicis desideratur, habet *Dionys. Alexandr.* apud eundem XIV. p. 782. Male *Olearius* in *Philostrat.* de V. S. I. 22. p. 526. reliquit μάλα ἀστείως ἀπετώθασεν. Scribendum erat ἐπετώθασεν, ut post in Codice Regio scriptum vidi. Auctor Axiochi p. 364. B. διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον καὶ πρᾴως ἐπιτωθάζων. *Aristaenet.* lib. II. ep. 6. καὶ ἀλαζονευόμενος τὼ χεῖρε σοβεῖς καὶ χαίρων ἐπιτωθάζεις ἐμέ. Vide *Berglerum* ad *Alciphr.* II. 4. p. 248. et *Pierson.* ad *Moerid.* p. 366. Verbum ἐπιτωθάζειν eximendum est *Alexandro* in Rhetor. *Aldinis* p. 631. βωμοὶ δὲ ἡμάττοντο, ἦγε δὲ πανήγυριν ὁ σύμπας οἶκος. δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπετώθασε τοῖς γενομένοις. Legendum: δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπικωμάσαι τοῖς γενομένοις. Nam expressit *Euripidem* Phoeniss. v. 355. Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα.

1. Ὑηνεῖς.] Theaet. p. 166. 262

Ὑμνοῦσι[2]. λέγεται καὶ ἐξ ὀρθῆς λέξεως, καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἐπαιτιῶνται τὸ γῆρας, ὡς ἐν ά Πολιτικῶν.

C. ὗς δὲ καὶ κυνοκεφάλους λέγων οὐ μόνον αὐτὸς ὑηνεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο δρᾷν εἰς τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις. quem locum laudat *Suidas* v. Ὑηνεῖς. Idem tamen v. Συηνία cum *Etymol. M.* p. 733. 30. in *Platone* legit συηνεῖς. Legg. VII. p. 819. D. καὶ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὑηνῶν τινῶν εἶναι μᾶλλον θρεμμάτων. ubi MSS. Leidens. et alius apud *H. Stephan.* habent ὑεινῶν. Sed Scholiastes ad illum locum et *Suidas* v. Ὑεικὸν tenent ὑηνῶν. Polit. VII. p. 535. E. καὶ ἀμαθαίνουσά που ἀλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχερῶς ὥςπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται. *Epicharmus* apud *Athen.* II. p. 36. D. ἐκ κώμου δ' ἐγένετο συανία. Sic *Casaubonus* pro θυανία bene scribit ex *Hesychio:* Συανία. λοιδορία καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη. *Damascius* apud *Phot.* p. 1059. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἑκὼν ἀνεσχόμην τῆς αὐτοῦ ὑηνείας. p. 1067. ἐν πάσῃ ὑηνείᾳ καλινδούμενος. Posteriorem *Damascii* locum attulit *Suidas* v. Ὑηνεία. quod *Kusterum* latuit. Vide Scholiast. ad *Aristoph.* Equit. v. 982. et ad Pac. v. 927. *Photius* Lex. MS. Ὑηνία. σκαιότης καὶ ἀμαθία. οὕτως Καλλίας. Idem: Σῦς, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου, καὶ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες. Respexit *Photius Aristophan.* Nub. v. 997. Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις. ubi frigido ioco luditur in similitudine vocum ὑσὶν, ab ὗς, et υἱέσιν, ab υἱεὺς, quod interpretes non satis cepisse videntur. *Timaei* glossam praeter *Suidam* Scholiastes ad Theaet. descripsit, in quo MSS. fluctuant inter ὑεικὸν, ὑϊκὸν et ὕειον. Formam ὑϊκὸν praefert *Valckenarius* ad *Xenophont.* Memorab. I. 2. p. 240.

2. Ὑμνοῦσι.] Ὑμνεῖν generatim est *dicere*, *narrare*, *referre*, atque adeo de *rebus non* 263 *laudandis* dicitur, ut Latina *celebrare* et *praedicare*. Vide *Eustathium* ad Il. *Z.* p. 634. et ad *Dionys.* Perieg. v. 1185. *H. Stephanum* in *Aeschyli* Schol. p. 683. et *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Or. I. p. 10. Locus, quem *Timaeus* respicit, est Polit. I. p. 329. A. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται· καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. ubi vide Scholiasten. Eodem *Platonis* loco usi sunt *Suidas* in v. et *Etymol. M.* p. 777. 14. Polit. VIII. p. 549. D. ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Critia p. 118. B. τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὕμνει τὸ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι.

Ὑπάγειν[3]. εἰς δίκην ἐνάγειν.
Ὑπ' αὐγάς[4]. ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα.

ubi Scholiastes idem Scholion apponit, quod ad locum ex Polit. VIII. modo allatum apposuerat: Ὑμνεῖ. ὠδύρετο νῦν. σημαίνει δὲ καὶ μέμφεται καὶ λοιδορεῖ, κατ' εὐφημισμόν. Igitur ex Scholiastae mente sic capiendum: *montes, qui circa sunt, cum lamentatione testantur, copiam* etc. Sed hoc durum est sensu meo. Simplicius fuerit legere: τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖται τὸ πλ. et intelligere: *montes dicuntur* etc. Legg. IX. p. 870. E. οὐδὲν δεῖ τὸν ἐπὶ τούτῳ νόμον ὑμνεῖν. Epist. VII. p. 334. A. καὶ τὸ μὲν αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον οὔτε παρίεμαι ἔγωγε, οὔτε τι λέγω· πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές. *Xenophon* Memorab. IV. 2. [33.] p. 182. τὰ δὲ Παλαμήδους οὐκ ἀκήκοας πάθη; τοῦτον γὰρ δὴ πάντες ὑμνοῦσιν etc. *Dio Chrysost.* Or. XXXII. p. 368. A. Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων ἀεὶ τὸν ὄχλον, ὡς χαλεπόν τε καὶ ἀπειθῆ, καὶ πρὸς ὕβριν ἕτοιμον. *Aristides* Tom. I. p. 259. ἃ δὲ νῦν ὁρᾷν τε καὶ ὑμνεῖν ὁ δαίμων παρέδωκε, τίς θρῆνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδαὶ συμμετρήσονται. Scriptor incertus apud *Suidam* v. Θῶπα. καὶ τοῦτον θῶπα ἰσχυρὸν, ὑμνοῦσι. [Extrema glossae *Tim.* verba in cod. hoc scripta sunt modo: ὡς ἐν α̅ πολι, h. e. πολιτείας ι. πολιτειῶν. v. *Bast.* App. Ep. cr. p. 25.]

3. **Ὑπάγειν.**] Apolog. p. 32. B. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων, καὶ ὑμῶν κελευόντων 264
καὶ βοώντων. *Dio Cass.* lib. XL. p. 256. ὑπαχθεὶς δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ (ἐγκλήματι) ἑάλω. *Maxim. Tyr.* Diss. XVIII. p. 219. Εἰ καὶ οἱ παῖδες νόμους πρὸς ἀλλήλους θέμενοι — ὑπάγοιεν ἄνδρα κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους. ubi vide *Jo. Davisium*. *Liban.* Opp. T. I. p. 882. καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ. *Hesychius*: Ὑπάγων. ὑπὸ δίκην ἄγων. Multo frequentior est plena locutio εἰς δίκην ὑπάγειν. Ex *Timaeo* castigabis *Suidam*, ubi sic editur: Ὑπάγειν ἐς δίκην. τὸ ἄγειν. nisi forte alium Lexicographum secutus sit. Addit enim: Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι.

4. **Ὑπ' αὐγάς.**] Elegans loquendi formula ἰδεῖν τι ὑπ' αὐγάς, ducta ab emptoribus, latens panni vitium ... *solem* explorantibus: cui *Ernestus* Clav. *Cic.* bene comparat εἰλικρινὲς, sive quod ad εἵλην spectatum purum reperitur. Vide viros doctos ad *Longin.* sect. 3. p. 16. *Plato* Phaedr. p. 268. A. ταῦτα δὲ ὑπ' αὐγὰς μᾶλλον ἴδωμεν, τίνα καὶ ποτ' ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν. ubi *Hermias* Scholiis MSS. τὸ δὲ ὑπ' αὐγὰς ἴδωμεν λέγει τὸ ἀνασκοπήσωμεν, τίνα ἔχει

τὴν δύναμιν. Paulo post: ὑπ' αὐγὰς σκεπτέα. *Aristophan.* Thesmoph. v. 507. Ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τ' ἀνδρὶ τοὔγκυκλον Ὑπ' αὐγάς, οἷόν ἐστιν etc. ubi pluscula dedit *L. Kusterus. Plutarch.* Sympos. lib. I. cap. 5. p. 623. C. εἰ βούλοιο καθορᾷν ὑπ' αὐγὰς διαπτύξας τὸν ἔρωτα καὶ καταμανθάνειν. Idem de Ira coh. p. 462. D. ἀλλ' ὑπ' αὐγὰς θεῷ καὶ πολύ σοι βέλτιον φανεῖται. *Ovidius* Art. Am. I. 247. *Luce deas coeloque Paris spectavit aperto.* A *Timaeo* glossam sumsit *Suidas.* Haec scripseram, cum *Hemsterhusius* suam de hoc loquendi genere animadversionem, tali dignam ingenio, mecum communicabat: „Duplex interpretatio *Ti-* „*maei*, quarum prior nihil ad „*Platonem*: est enim *summo di-* „*luculo*, *sub initio lucis*, ut „*Palladius*, vel *sub ortum fer-* „*me lucis*, ut *Livius*: ἅμα αὐ- „γῇ ἀρχομένης ἕω *Polyaen.*
265 „VIII. 23. 2. Altera potestate „varie sumitur: apud *Clem. Alex.* „Paed. III. p. 264, 12. ὁ ὑπὸ „τὰς αὐγὰς τὸν ἄνδρα ἀρνού- „μενος est *in propatulo*, *palam* „*ante oculos omnium*, habetque „oppositum νύκτωρ. Usitata lo- „cutio ὑπ' αὐγὰς ἄγειν, *in aper-* „*tam lucem proferre. Aelian.* „de Anim. p. 973. *Liban.* T. II. „p. 80. D. ἀναδεικτέον ὑπ' αὐ- „γὰς τοῦ θεοῦ τὸ τίμημα *Clem.* „*Alex.* p. 291, 16. Tum frequens „diverso parumper significandi „flexu ὑπ' αὐγὰς σκέπτεσθαι, „θεᾶσθαι, θεωρεῖν, *ad solem in* „*plena luce aliquid adtentis ocu-* „*lis inspectare*, atque adeo *dili-* „*genter examinare.* Cleomenes „τεθεαμένος ὑπ' αὐγὰς αὐτῶν „τὰ πράγματα *Polyb.* V. [35. „10.] p. 531. τῶν συμβεβιωκό- „των καὶ τεθεαμένων ὑπ' αὐγὰς „αὐτοῦ τὴν φύσιν X. [3. 1.] p. „803. Ita legendum ex Codd. „Reg. et *Reines.* apud *Jamblich.* „in Protr. [c. 8.] p. 51. εἰ θεω- „ρήσειεν ὑπ' αὐγὰς τὸν ἀνθρώ- „πειον βίον, quod iam *Tollius* „viderat ad *Longinum.* Corru- „ptius extat in eiusdem Epistola, „cuius partem servavit *Stob.* p. „41. ubi verba luxata hunc in „modum esse refingenda puto: „Τὴν ἡγεμονοῦσαν τῶν ἀρετῶν „φρόνησιν, καὶ χρωμένην αὐταῖς „ὅλαις, καθάπερ ὄμμα νοερόν, „τάξεις τε καὶ μέτρα αὐτῶν καὶ „τὴν εὐκαιρότητα εὖ διακοσμοῦ- „σαν ἐπιδεικνύειν δεῖ ἄγοντα „ὑπ' αὐγὰς ἐν τῷ παρόντι. Pro- „xime *Longin.* περὶ Ὕψ. [sect. „3.] p. 14. κἂν ἕκαστον αὐτῶν „πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς. quod „proprie, *si singula velut ad* „*solis radios opposita expendas* „*et suspicias*: ἀνασκοπεῖν enim, „ut ἀναθεωρεῖν et ἀναθρεῖν, „vim habet; *suspicere* Latinis, „etiam in exploranda purpurae „bonitate: quare Augusto emtae „purpurae obscuritatem conque- „renti respondit venditor, *Erige* „*altius et suspice*, teste *Macrob.* „Saturn. II. 4. purpura *suspectu* „*refulgens* apud *Plin.* H. N. IX. „38. Vide *Poll.* I. 49. Medici „certe distinguunt ὑπ' αὐγὴν et „πρὸς αὐγήν, ut ostendit *Hip-* „*pocr.* κατ' Ἰητρ. ubi interprete „*Galeno* T. XII. p. 19. 20. hoc „vocat: ὅταν πρὸς ταύτην ἐστραμ-

Ὑπερτερία[5]. τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα.

Ὑποκορίζεσθαι[6]. πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν ἀποσμικροῦντα, οἷον ἱππάριον, πατρίδιον.

„μένον ἢ τὸ χειριζόμενον ἢ κα-„ταvοούμενον; illud τὸ βραχὺ „παρακεκλιμένον.“

266 5. Ὑπερτερία.] Theaet. p. 207. A. τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγός. Vulgata exemplaria habent ὑπερτήρια. Sed recte ὑπερτερία e fuga retraxit *Kuhnius* ad *Polluc* I. 253. Vide *Hesych.* v. Ἀμαξίποδες, et *Eustath.* ad Od. *Z.* p. 1550. A *Timaeo* glossam mutuatus est *Suidas*.

6. Ὑποκορίζεσθαι.] Polit. III. p. 400. E. οὐκ ἢν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. V. p. 474. E. ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. Ad utrumque locum videnda Scholia. Ex posteriore loco, *Mercero* etiam monente, multa sumsit *Aristaenet.* lib. I. ep. 18. p. 126. Polit. VIII p. 560. E. ἐγκωμιάζοντες καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν παίδευσιν καλοῦντες, ἀναρχίαν δὲ ἐλευθερίαν. Ὑποκορισμοῦ hanc definitionem dedit *Aristoteles* Rhetor. III. p. 569. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ, καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν. quam, vereor, ut recte ceperit Cl. *Ernestus* ad Xenophont. Memorab. II. 1. p. 64. Duplex est ὑποκορισμὸς, alter in verbis, alter in sententia magis, quam in verbis. Qui in verbis est, et bonam et malam rem minuit. Bonae rei diminutio est κόρη, κορίσκη; malae, πόρνη, πορνίδιον. De hac sola loqui *Aristotelem*, exempla, quae subiecit, ostendunt. At ὑποκορισμὸς, qui in sententia est, nunquam *rem bonam*, semper *malam* minuit, ut cum πόρνην dicas ἑταῖραν; δουλείαν, φιλίαν. Belle et festive *Cicero* Pompeii *fugam peregrinationem* vocavit. At absurdus sit, qui *hominem frugi*, ut hoc utar, ὑποκοριστικῶς *hominem nequam* dicat. Sic per ironiam, non per ὑποκορισμὸν loquimur. Huic quidem sententiae *Xenophon.* l. c. videtur adversari. Sed eius locus et mihi, et *Valckenario*, et *Toupio* de mendo suspectus est: quorum coniecturas recenset *Ernestus* l. c. Satis multa de ὑποκορισμοῦ definitione. *Moeris* p. 380. 267
Ὑποκορίζεσθαι, Ἀττικῶς. ἐπικορίζεσθαι, Ἑλληνικῶς. Scribendum, ni fallor: Ὑποκορίζεσθαι, Ἀττικῶς. ὑποκορίζειν, Ἑλληνικῶς. Monere voluit, Atticos huius verbi forma media usos esse, recentiores Graecos activa. *Damascius* apud *Phot.* p. 1044. Πάβιον καὶ παιδίον ἀνεκάλει ὑποκορίζουσα τὴν φωνήν. Recentiores etiam huic verbo *fingendi* et *simulandi* potestatem, veteribus, ut puto, incognitam, tribuerunt. Scriptor incertus apud *Suid.* v. Ὑποκεκορισμένη· Ὁ δὲ κεκορισμένῃ καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ. *Eusebius* de Vita Constant. I. 50. p. 356. τὰ

Φ.

Φαληρικόν[1]. ἱππόδρομον Ἀθήνησιν.

Φάναι[2]. ἐν αὑτῷ ὑπολαμβάνειν. τὸ δὲ λέγειν, ἑτέρῳ δηλοῦν.

Φαρμακεία[3]. κρήνη, ἐξ ἧς οἱ πίνοντες ἀπέθνησκον. ἔνιοι δὲ τόπον, εἰς ὃν ἀπάγονται ἐπὶ κόλασιν οἱ ἐπὶ φαρμακείᾳ ἁλόντες.

μὲν πρῶτα φιλίαν ὑποκοριζόμενος δόλῳ καὶ ἀπάτῃ πάντ' ἔπραττεν. II. 15. p. 370. ταῖς μὲν οὖν συνθήκαις προθύμως ὑπακούειν ὁ δηλωθεὶς ὑπεκορίζετο. *Eusebii* locis eandem notionem ante nos declaravit *Jac. Billius* Locut. Graec. p. 666. [v. *Spohn*. Comment. de extr. Odyss. parte p. 109. sqq. *Toupium* Emend. in *Suid*. T. IV. p. 414. forma ἀποσμικροῦντα, quam nemo facile in dubium vocet, repudiata in *Tim*. ἀποσμικρύνοντα tentasse vix operae est monere.]

1. Φαληρικόν.] Sympos. p. 172. init. καὶ γὰρ ἐτύγχανον πρώην εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν Φαληρόθεν. ubi vide Scholiasten.

2. Φάναι.] Cod. MS. Φάναι, ἐν αὑτῷ ὑπολαμβάνειν, τὸ δὲ λέγειν ἕτερον δηλοῖ. Sinceram scripturam ex *Suida* revocavimus: etsi ibi male distinguitur: Φάναι ἐν αὑτῷ. ὑπολαμβάνειν etc. Phaedr. p. 273. B. ἀλλὰ τὸν μὲν δειλὸν μὴ ὑπὸ μόνου φάναι τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκόφθαι. Phaedon. p. 94. E. Οὐκ ἄρα ἡμῖν οὐδαμῇ καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι. et sic centies alibi. Aliquando hoc verbum otiosum esse putabat *Guil. Budaeus* Comment. L. Gr. p. 395. ex. gr. Sympos. p. 175. B. οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Paulo ante: Καὶ ὃς ἔφη
εἰπεῖν, Μηδαμῶς· ἀλλ' ἐᾶτε 268
αὐτόν. Erast. p. 132. B. Ὁ δ' εἶπε, ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; At illa loca rectius explicuit *H. Stephan*. Append. de Dialect. p. 69.

3. Φαρμακεία.] Phaedr. p. 229. B. οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι; et mox: εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι· καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι. quam fabulam sic explicat *Hermias* Scholiis MSS. Ἐρεχθέως μὲν γενέσθαι Ὠρείθυιαν θυγατέρα, ἱέρειαν δὲ αὐτὴν γενέσθαι τοῦ Βορέου· εἶναι γὰρ ἑκάστου τῶν πνευμάτων ἔφορον θεόν, ὃν ἡ τελεστικὴ θεραπεύει. Ταύτην οὖν τὴν Ὠρείθυιαν ἔχειν τὴν εὐμένειαν

Φαῦλον[4]. ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές.

τοῦ θεοῦ οὕτως ἄγαν, ὥςτε αὐτὸν ἐπὶ εὐετηρίαν τῆς χώρας πνεῖν, καὶ μέντοι καὶ ναυμαχοῦσιν τοῖς Ἀθηναίοις συμβάλλεσθαι (l. συλλαβέσθαι et v. *Herodot.* VII. 189.) λέγεται. Ἐνθουσιάσασαν οὖν αὐτὴν καὶ κατασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ οἰκείου θεοῦ τοῦ Βορέου καὶ μηκέτι ὡς ἄνθρωπον ἐνεργοῦσαν (οὐκέτι γὰρ κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα τὰ ζῶα ἐνεργεῖ καταλαμφθέντα τοῖς ὑπερτέροις αἰτίοις) καὶ ἐν τῇ κατακωχῇ τελευτήσασαν λεχθῆναι οὕτω αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἡρπᾶσθαι. Alii, quos memorat *Kusterus* ad *Jamblich.* de V. P. 34. p. 195. fabulam aliter narrant. *Platonem* sequitur *Apollon. Rhod.* I. 212. ubi *Choerilus* apud Scholiasten: ἁρπασθῆναι φησὶν αὐτὴν (Ὠρείθυιαν) ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. Horum igitur fontium aliquis Φαρμακείας nomen habuit: de quo nihil alibi me legisse recordor.

4. Φαῦλον.] Vox tritissima *Platoni*. De multis pauca loca, ubi Attice pro *simplici*, *mediocri*, *facili* sumitur, hic ponamus. Phileb. p. 19. A. Οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρώτημα — ἡμᾶς ἐμβέβληκε. Ione p. 532. E. ὡς φαῦλον καὶ ἰδιωτικόν ἐστι, καὶ παντὸς ἀνδρὸς γνῶναι. Gorgia p. 483. C. ἀγαπῶσι γὰρ αὐτοὶ ἂν
269 τὸ ἴσον ἔχωσι, φαυλότεροι ὄντες. ubi *Olympiodorus* Commentario MS. φαυλότεροι, οὐ κάκιστοι, ἀλλ' ἀσθενέστεροι. ibid. p. 521. C. εἰςαχθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάνυ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. ubi rursus *Olympiodorus*: Φαύλου, ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς. νῦν γὰρ οὐ σημαίνει τὸ κακοῦ· ἤδη γὰρ εἶπε μοχθηροῦ. Alcib. I. p. 129. A. καὶ τίς ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεὶς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών. ubi idem *Olympiodorus*: Φαῦλος ἐνταῦθα οὐχ ὁ μοχθηρὸς τὸν τρόπον, ἀλλ' ὁ εὐτελής, τουτέστιν, εὐτελὴς ἦν ἄνθρωπος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ὁ ἀναθεὶς τοῦτο εἰς τὸν ναὸν τοῦ μαντῴου θεοῦ. ἦν δὲ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος. Apolog. p. 41. A. ἆρα φαύλη ἂν εἴη ἡ ἀποδημία; Vertit *Cicero* Tusc. Disp. I. 41. *Haec peregrinatio mediocris vobis videri potest?* Polit. IV. p. 423. C. Καὶ φαῦλόν γε ἴσως αὐτοῖς προςτάξομεν. Καὶ τούτου γε, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι φαυλότερον τόδε. quem locum laudat *Suidas* in v. et *Etymol. M.* p. 789. 44. Cratyl. p. 390. D. Κινδυνεύει ἄρα εἶναι οὐ φαῦλον ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις, οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων. *Diogen. Laërt.* III. 63. χρῆται δὲ ὁ Πλάτων ἐνίοτε τῷ φαύλῳ καὶ ἐπὶ τοῦ καλοῦ. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ. ubi vide *Menagium*. *Clemens Alexandr.* Strom. lib. V. p. 659. laudans *Sophoclis* iambos: Σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί, Σκαιοῖς δὲ φαῦλον. statim explicandi caussa subiungit: τὸ φαῦλον ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ τάσσων. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 69.] Φαῦλα. τὰ ἁπλᾶ

Φελλία[5]. χωρία λεπτόγεια.

καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ποικιλίαν. Lexicon Sangerm. MS. Φαῦλον Πλάτωνι καὶ ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον. Lexicon Rhetor. MS. [Bekk. A. G. I. 315.]. Φαῦλον. τὸ Φαῦλον σημαίνει δέχα· ἐπί τε προσώπου καὶ πράγματος τὸ κακόν. τὸ μικρόν. καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον. καὶ τὸ ἀσθενές. καὶ τὸ ἄδοξον. καὶ τὸ ἀνόητον. καὶ τὸ ἁπλοῦν. καὶ τὸ ταπεινόν. καὶ ἐπὶ τοῦ πένητος. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τῷ σπουδαίῳ, καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς. Scholiastes *Platonis* etiam non uno loco hanc vocis vim explanavit. Adde *Eustath.* ad Il. Ω. p. 1350.

5. Φελλία.] Critia p. 111. B. τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα τά τε ὄρη γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε, καὶ τὰ Φελλέως νῦν ὀνομασθέντα πεδία πλήρη γῆς πιείρας ἐκέκτητο etc. ubi Scholiastes: Φελλεὺς, τόπος σκληρὸς ποσῶς καὶ
270 πετρώδης, συνεργὴς δέ. οἱ δὲ τὸν ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη. ubi scribendum: δυσεργὴς δέ. Φέλος vel Φέλλος, si primam vocis vim species, est *lapis*, *calculus durus*: pro quo Macedones πέλα vel πέλλα dicebant. Vide *Hesych.* v. Πέλλα, et ibi *Hemsterhusium*. Hanc proprietatem secutus *Aelianus* Epist. 2. scripsit: Ἡμέρων ὁ μαλακὸς φελλέᾳ ἐπέκοψε τὸ σκέλος. A φέλλος natae formae φελλεὺς, scilicet τόπος, φελλὶς, scil. γῆ, φελλέα et φελλία, scil. πεδία, de *agro lapidoso* dicuntur. *Xenophon* Cyneg. [5. 18.] p. 981. B. ὅταν τοὺς λίθους, τὰ ὄρη, τὰ φελλία, τὰ δασέα ἀποχωρῶσι. *Isaeus* de Ciron. hered. p. 73. [p. 106, 42. *Bekk.*]. φελλέα δὲ χωρία ἅττα ἐκείνῳ δέδωκε. Ita locum ex *Harpocratione* v. Φελλέα *Wesselingius* Observ. I. 2. restituit. *Alciphron* lib. III. ep. 21. τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως ἁρπάσας οἴχεται. ibid. ep. 70. καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν, ἢ φελλέα ἐκκαθαίρειν. ubi Cod. Reg. accentu retracto φέλλεα. Collectiva forma φελλεὼν est apud *Arrianum* de Venat. p. 210. οἷα τὰ τραχέα, καὶ οἱ φελλεῶνες, καὶ τὰ σιμὰ, καὶ τὰ ἀνώμαλα. Lexicon Rhet. MS. [*Bekk.* A. G. I. 315.] Φέλλερα. τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία. Lege Φελλέα, ut est in ceteris Grammaticis. Aliud Lexicon Biblioth. *Coislin.* p. 602. Φαλεύς. τὸ δυσεργὲς χωρίον. Sed φελλεὺς scribendum cum *Hemsterhusio*. Vide *Pollucem* I. 227. et ibi interpretes. Proprie mons quidam Atticae ob ingenio terrae Φελλέως nomen invenit. Optime *Stephanus Byzant.* Φελλεὺς, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, τάχα δ' οὐ μόνης τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὲρ (ὑπὸ l. *Santen.*) ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυτείαν. Quem locum cur *Holstenius* e *Platone* effictum dicat, nescio. Adde *Aristophan.* Nub. v. 71. Acharn. v. 272. et ad utrumque locum Scholia. Ceterum ab eadem origine manarunt

Φηγοί[6]. σπέρματος εἶδος.
Φθόη[7]· φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.
Φλαῦρον[8]. πονηρόν.

πεδία ἀφελῆ apud *Aristophan.* Equit. v. 524. quae veterum Grammaticorum ingenia vehementer torserunt. Veram explicationem sibi reperisse visus est *Dan. Heinsius* ad *Horat.* Serm. I. 10. 50. Sed facile apparet, eum non plus, quam Grammaticos, sapuisse. Ἀφελῆ πεδία sunt *campi sine* φέλοις vel φελλοῖς, *sine lapidibus, sine collibus saxosis, aequales, patentes.*

271 6. Φηγοί.] Polit. II. p. 372. C. καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες. quo loco utitur *Athenaeus* lib. IV. p. 138. A. *Apollon. Rhod.* IV. 264. Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν. cum quo loco comparandus *Pausanias* Arcad. cap. 1. *Dio Chrysost.* Or. VI. p. 98. B. κριθαὶ καὶ ὄροβοι, τὰ εὐτελέστατα τῶν ὀσπρίων, καὶ φηγὸς ὑπὸ τῇ τέφρᾳ. *Maxim. Tyr.* Diss. XXVII. p. 327. Ἦσαν δέ που κατὰ τὸν ἐπὶ Κρόνου βίον αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φηγοὶ καὶ ὄχναι. Diss. XXIX. p. 351. *Is. Casaubon.* in *Athen.* II. 13. p. 109.

7. Φθόη.] Legg. XI. p. 916. A. ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ λιθιῶν, ἢ στραγγουριῶν. *Lucian.* Contempl. [17.] p. 513. ἄγγελοι δὲ (θανάτου) καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι. *Aristides* Tom. I. p. 312. *Philostrat.* V. A. lib. I. [cap. 6.] p. 7. aliique scriptores Attici saepe. *Phrynichus* MS. [*Bekk.* A. G. I. 71. coll. 313.] Φθόη. ἡ φθίσις, ἡ ἐν σώματι γινομένη. *P. Petit.* in *Aretaeum* p. 178. [cf. *Boissonad.* ad *Philostr.* Her. p. 409. sq.] Vetustius et magis Atticum est φθόη, quam φθίσις. Vide *Harpocration.* in v. et *Moerid.* p. 399. *Suidas Timaei* glossam aliquot verbis auxit: Φθόη. φθίσις, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Ceterum *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 291. [T. II. p. 350. ed. nov.] *Timaeum* et *Suidam* in verbis ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς putat respexisse *Polybium* II. [70. 6.] p. 215. quod vix credibile videtur.

8. Φλαῦρον.] Menon. p. 92. C. εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ, εἴτε φλαῦρον. Minoë p. 321. D. ἐν οἷς αὐτοῖς ἔνεστι καὶ τὸ ἀγαθὸν, καὶ τὸ φλαῦρον. ubi vide Scholia. Tim. p. 30. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν. Vertit *Cicero: Nam cum constituisset deus bonis omnibus explere mundum, mali nihil admiscere, quoad natura pateretur.* Epist. II. p. 310.
init. φλαῦρόν τι ποιεῖν, ἢ λέ- 272
γειν περὶ σοῦ. [Ep. XIII. p. 360. E.] Sophist. p. 227. D. 228. B. Politic. p. 273. C. Legg. X. p.

Φορμίσκοι[9]. καλαθίσκοι.

X.

Χαλαστραῖον[1]. νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης.
Χαμεύνια[2]. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς στρωννύμενα.
Χαμαίζηλος[3]. διφρίον μικρὸν ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον.

900. E. XII. p. 955. C. etc. interpp. in *Aelian.* V. H. I. 28. in *Moerid.* p. 385. in *Thom. M.* p. 889.

9. Φορμίσκοι.] Lyside p. 206. E. οἱ δέ τινες τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνίᾳ ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις, ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι. ubi vide Scholia, et *Pausaniam* apud *Eustath.* ad Od. *B.* p. 1452. Glossam habet etiam *Suidas.*

1. Χαλαστραῖον.] Polit. IV. p. 430. A. ἥ τε ἡδονὴ παντὸς χαλαστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾷν καὶ κονίας· λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παντὸς ἄλλου ῥύμματος. ubi vide Scholiasten. *Platonis* loco *Moeris* p. 417. et *Pollux* X. 135. usi sunt. *Themist.* Or. XXXII. p. 359. C. ἀπονίζειν οὖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο καὶ ἀποσμήχειν, περιάγων κρήνας καὶ ποταμοὺς, καὶ ῥύμμασι χρώμενος, καὶ χαλαστραίοις. Minus recte editur χαλάστραις. De hoc *nitro* multa *Plinius* H. N. XXXI. 10. et *Salmas.* de Hyl. Iatr. p. 222. Alia, quae ad manum sunt, omitto, quod ea praecepit *P.* *Wesselingius* ad *Diodor Sicul.* T. II. p. 578. [*Schaef.* ad *Aesopi* edit. *Heusing.* p. 123.] *Timaei* glossa Lexicon suum ornavit *Suidas.*

2. Χαμεύνια.] Sympos. p. 220. D. ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, δειπνήσαντες (καὶ γὰρ θέρος τότε ἦν) χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι ἅμα μὲν ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. ubi vide Scholia. Eum locum adhibuit *Jos. Scaliger* ad *Varron.* de L. L. IV. p. 39. [Vol. II. p. 110. sq. ed. Bip.] *Lucian.* Asin. [51.] p. 618. ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. *Liban.* 273
Opp. T. I. p. 811. C. ἐν χαμευνίοις δεῖ σε καθεύδειν, ἣν κελεύω, καὶ πάλιν ἐπὶ κλίνης, ἣν ἐπιτρέπω. *Basilius* de Vita Thecl. II. p. 142. κατὰ τὰ χαμεύνια αὐτὰ περιεστρέφετο. *Nicander* Theriac. v. 23. et ibi Scholia, *Moeris* p. 408. *Pollux* X. 35. cum nota *Hemsterhusii.*

3. Χαμαίζηλος.] Phaedon. p. 89. A. ἔτυχον γὰρ καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ παρὰ τὴν κλίνην, ἐπὶ χαμαιζήλου τινός· ὁ

Χαραδριός[4]. ὅς, ἐπεὶ δ' ἄν τι φάγῃ, ταχέως ἀναλίσκει ὑπὸ θερμότητος. ἔνιοι δὲ τοῦτο καλοῦσιν αἴθυιαν.

Χαρίζεσθαι. κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί. ἰδίως δὲ ἐπὶ ἀφροδισίων[5] ἢ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ὑπο-

δὲ ἐπὶ πολλῷ ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. ubi *δίφρος* vel simile nomen intelligendum. Plene *Themist.* Or. XXXI. p. 353. D. *κἂν ἐπὶ χρυσοῦ καθέζωμαι, κἂν ἐπὶ ξύλου, κἂν ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος.* *Etymol. M.* p. 806. 24. et *Suidas*: *Χαμαίζηλοι. ταπεινοί· ἢ δίφροι κοιλώδεις.* Pro eo dixit *Apollon. Rhod.* III. 1158. *Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν.* Cod. MS. male habet *Χαμεζήλου.*

4. *Χαραδριός.*] Gorg. p. 494. B. *Χαραδριοῦ τινα αὖ σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ, οὐδὲ λίθου.* ubi *Olympiodorus* Commentario MSto: *Ἢ ζῶον λέγει, ὃ ἐσθίει καὶ εὐθέως ἐκκρίνει, ἢ αὐτὰ τὰ κοῖλα τῶν πετρῶν, ἃ δέχεται τὸ ὕδωρ καὶ ἀποβάλλει.* in cuius margine legitur uberior huius proverbii explanatio, e Scholiis *Platonicis* ducta, qua usus est *Muretus* ad *Senecam* Praef. Nat. Quaest. p. 626. *Χαραδριὸς, ὄρνις τὶς, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει, εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται. ὅθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτοὺς οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες. Καὶ μὴν καλύπτει. μῶν χαραδριὸν περνᾷς; οὕτω Ἱππῶναξ.* Eadem fere sunt apud *Suidam*, ubi in *Hipponactis* choliambo perperam scribitur *Καὶ μὴν καλ.* Pro *καλύπτει* lege *καλύπτεις.* *Platonis* locum in usus suos convertit *Jamblich.* Protrept. p. 103. De *charadrio* vide *Plutarch.* Symp. V. 7. p. 681. C. *Aelian.* H. A. 274
XVII. 12. et Schol. *Aristoph.* ad Av. v. 268. [In *Tim.* *ἐπειδὰν τι φάγῃ* corr. *Bastius* App. Ep. crit. p. 26.]

5. *Ἐπὶ ἀφροδισίων.*] Sympos. p. 182. A. *ὥστε τινὰ τολμᾷν λέγειν ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς.* ibid. p. 184. B. *εἰ μέλλει καλῶς χαριεῖσθαι ἐραστῇ παιδικά.* p. 217. A. *ὡς ὑπάρχον μοὶ, χαρισαμένῳ Σωκράτει, πάντ' ἀκοῦσαι ὅσά περ οὗτος ᾔδει.* Phaedr. p. 227. C. *λέγει γὰρ ὡς χαριστέον μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι.* ubi vide Scholia. ibid. p. 238. E. et alibi. *Aristophanes* Eccles. v. 625. *οὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖς καλοῖς καταδαρθεῖν ταῖσι γυναιξὶ, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται.* Sic *χάριτες* *concubitus*, Gallice *les faveurs.* *Pindarus* Pyth. II. 78. *Ἄνευ δ' οἱ χαρίτων τέκε γόνον ὑπερφίαλον.* *Xenophon* Hierone [1. 34.] p. 181. *παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδισται, οἶμαι, αἱ χάριτες εἰσίν.* quem locum ob oculos habuit *Dio Chrys.* Or. III. p.

καταχλίνεσθαι[6]· εἴτε σοι δεῖ χαρίζεσθαι. καὶ πάλιν· ἵνα σοι χαρίσωμαι.
Χειροσκόποι[7], οἱ τὰς χειροτονείας ἐπισκοποῦντες.

52. D. Luculentus hac de re locus est *Plutarchi* Amator. p. 751. D. Χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὕπειξις τῷ ἄῤῥενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι· καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησὶν, ὅτι Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι, κἄχαρις· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑπό τινος ἐρωτᾶται· Βίᾳ δὲ πράξας χάριτας, ἢ πείσας κόρην; Ex quo loco, nescio an profecerit Scholiastes *Pindari* l. c. ubi in *Sapphonis* fragmento male legitur λιθόχαρις; sicut usque prave καὶ χαρίεσσα apud *Max. Tyr.* Diss. XXIV. p. 297. quod *Davisius* in κ' οὐ χαρίεσσα mutandum putabat. Sed *Sapphoni* non eripiendum esse venustum illud ἄχαρις, perspicuum est ex Lexico Sangerm. MS. [*Bekk.* A. G. I. 473.] Ἄχαρις. ἤγουν μὴ μέτεστι χάρις. ἢ ἡ μήπω δυναμένη χαρίζεσθαι. Operae pretium erit legere, quae ad eandem lectionem vindicandam attulit *Th. Gatakerus* de Stylo N. T. cap. 11. p. 72. Ut Graeci χάρις, sic *gratia* dixit Comicus vetus apud *Fulgentium* p. 565. nisi nubilo isto hoc totum, ut alia plura, confinxerit: *Non ego ita fui, ut nunc sunt meretrices diobolae, Quae suam numi caussa parvi*
275 *pendunt gratiam.* Χαρίζεσθαι interdum plenius effertur. *Anton. Liber.* cap. 41. εἰ αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι. *Lucian.* Amor. [27.] p. 428. οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. *Dare, praebere, obsequi, obsequium, morigerari,* Latinis trita sunt in eadem nequitia. Onomasticum vetus: *Morigeror,* χαρίζομαι. Vide interpp. in *Petron.* cap. 113. et *Burmann.* in *Sueton.* Tiber. cap. 44. Verbo χαρίζεσθαι in re Venerea opponitur ἀναίνεσθαι. De utroque elegantissime disputavit *Phil. Jac. Maussacus* ad *Harpocrat.* v. Ἀναίνεσθαι. *Negare* a Latinis in eadem re dicitur. *Ovidius* A. A. I. 345. *Quae dant, quaeque negant.* Vide *Heinsium* ad A. A. III. 95.

6. Ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι.] Theag. p. 125. A. Τίς ἐστιν αὕτη; εἰπὲ καὶ ἡμῖν· ἵνα σοι χαρισώμεθα. Parmen. p. 137. A. ὅμως δὲ δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι· ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει. Protag. p. 360. E. χαριοῦμαι οὖν σοι, καὶ λέγω, ὅτι ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶναι. Hipp. Min. p. 364. C. ἆρ' ἄν τι μοὶ χαρίσαιο τοιόνδε, μή μου καταγελᾷν. Phaedr. p. 235. B. ἐάν σοι χαριζόμενος συγχωρῶ. Politic. p. 257. B. Euthyd. p. 274. D. et alibi. *Timaeum* more suo compilavit *Suidas.*

7. Χειροσκόποι.] Sic etiam *Suidas.* Χειροσκόπον *Sam. Petit.* Legg. Att. p. 288. recte ac-

Χῆτις[8]. *σπάνις, ἔνδεια, στέρησις.*

Χλιδή[9]. *ἔκλυσις καὶ μαλακία. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγχλιάνθαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ.*

Χραίνειν, ἤγουν ἀποχραίνειν[10]. *παρὰ τοῖς ζωγράφοις δὲ λέγεται τὸ μὲν χραίνειν, τὸ δὲ*

cipit eum, *qui sublatas in suffragiis ferendis manus numeret.* Glossae nullum, ne tenue quidem, vestigium in *Platone* reperitur.

8. Χῆτις.] Phaedr. p. 239. C. ἔμπειρον δὲ ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης, ἀλλοτρίοις τε χρώμασι καὶ κόσμοις, χήτει οἰκείων, κοσμούμενον. quem locum adhibuit *Plutarch.* Tom. II. p. 51. D. atque imitando expressit *Philo* T. I. p. 568. χρώμασι, τὴν ὄψιν ὑπογραφομένη χήτει φυσικῆς εὐμορφίας. *Aelian.* H. A. lib. V. cap. 39. ὡς τροφῆς χήτει λιμὸν δεδιότα. *Philostrat.* V. A. lib. II. [cap. 39.] p. 91. ὡς μὴ χήτει ποτὲ τῶν ἀναγκαίων ἄδικοι γίνωνται. lib. V. [cap. 35.]
276 p. 218. τὴν δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγέλην οὐκ ἀξιῶ φθείρεσθαι, χήτει βουκόλου δικαίου τε καὶ σώφρονος. *Julian.* Or. II. p. 50. B. ἵππῳ θρασεῖ χήτει χαλινοῦ καὶ ἡνιόχου φερομένῳ. Glossam a *Timaeo* mutuam sumsit *Suidas.*

9. Χλιδή.] Recte *Timaeus* χλιδὴ repetit a χλίω, quod verbum, e χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat *calore solvo, mollio,* deinde *deliciis frango. Hesychius: Κεχλίαγκα. τεθέρμαγκα.* Idem ex *Aeschyli* Suppl. v. 920. Ἐγχλίει. ἐντρυφᾷ. Unde lux et medela afferenda est corruptissimae glossae, quae torsit amicum nostrum, *Jo. Albertum: Ἠθλίωμαι. ἀκολάστως ψιαγήοχα.* Scribendum: *Κεχλίωμαι.* *Timaei* autem glossa pertinet ad Sympos. p. 197. D. τρυφῆς, ἀβρότητος, χλιδῆς, χαρίτων, ἱμέρου, πόθου πατήρ. *Euripid.* Troad. v. 975. *Αἱ παιδιαῖσι, καὶ χλιδῇ μορφῆς πέρι, Ἦλθον πρὸς Ἴδην. Aelian.* H. A. lib. V. cap. 11. Ἔστι δὲ καὶ σωφροσύνην ἀκροτάτη, χλιδὴν γοῦν καὶ θρύψιν μεμίσηκε. *Maximus Tyrius, Platonis* locum ob oculos habens, Diss. III. p. 31. ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἀβρότης. *Callistrat.* Stat. XI. p. 903. χλιδῆς δὲ ἦν καὶ ἱμέρου μεστὸς, καὶ τὸ τῆς ἥβης ἔφαινεν ἄνθος. *Moeris* p. 407. Χλιδὴ, Ἀττικῶς. τρυφὴ, Ἕλληνες. *Suidas* post Χλιδὴ inserit τρυφὴ, et posteriorem glossae partem καὶ ἐκλελ. ἀσθ. τ. θ. prorsus omittit.

10. Χραίνειν, ἤγουν ἀποχραίνειν.] Corrigendum leviter: — τὸ μὲν χραίνειν, τὸ χρώζειν etc. Legg. VI. p. 769. A. Οἶσθ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ πραγματεία δοκεῖ περὶ ἑκάστων τῶν ζώων, ἀλλ' ἢ τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραί-

χρώζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου· τὸ δὲ ἀποχραίνειν, τὸ τὰ χρωσθέντα ἑνοποιεῖν.

Ψ.

Ψαιστά[1]. οὕτως λέγονται τῶν σπλάγχνων κεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτου ἀπαρχαί τινες.

νειν, ἣ ὅτε δήποτε καλοῦσι τὸ
τοιοῦτον οἱ ζωγράφων παῖδες,
οὐκ ἄν ποτε δοκῇ παύσασθαι
κοσμοῦσα, ὥστε ἐπίδοσιν μηκέτ'
ἔχειν εἰς τὸ κάλλιω τε καὶ φα-
νερώτερα γίγνεσθαι τὰ γεγραμ-
277 μένα. Polit. IX. p. 586. B. Ἆρ'
οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυν-
εῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰ-
δώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς, καὶ
ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ'
ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέ-
ναις; Vide *Polluc.* VII. 129. et
Hesych. v. Ἀποχραίνειν. Χραί-
νειν pro *inquinare* occurrit Legg.
XI. p. 917. B. πάντως μὲν δὴ
καλὸν ἐπιτήδευμα, θεῶν ὀνόμα-
τα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως.

1. Ψαιστά.] Πέμματα, πέλανοι, πόπανα, non ψαιστὰ in *Platone* reperiuntur: ut vox aut aliunde huc intrusa sit, aut corrupta in *Platone* lateat. Eam certa, ni fallor, coniectura restituo *Phoenici Colophonio* apud *Athen.* lib. VIII. p. 359. E. Ἐσθλοί, κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν, Τῇ παιδὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ λάχος πυρῶν, Ἢ ἄρτον, ἢ ἥμαιθον, ἢ ὅ τι τις χρήζει. Nec *Dalechampius* audiendus est, ἱμάτιον legens, nec magnus *Casaubonus*, ἥμαιθον ex corrupta *Hesychii* glossa pro *dimidio oboli* sumens. Poëta scripserat; Ἢ ἄρτον, ἢ γε ψαιστὸν, ἢ ὅ τι τις χρήζει. *Aristophan.* Plut. v. 138. Οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν. ubi praeter Scholiasten vide *Kuster.* et *Spanhem.* *Leonides* Anthol. lib. I. cap. 3. p. 8. Ἵλαοι τὰ ψαιστὰ, τό τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης Δέξασθ'. *Aelianus* Π. Α. lib. XVII. cap. 16. Ἐνετοὺς — τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα, εἴη ἂν τὰ δῶρα ψαιστὰ ἄττα, καὶ μεμαγμέναι μᾶζαι καλῶς τε καὶ εὖ. Qui locus cum ostendat, corvos ψαιστοῖς delectari, nostrae in *Phoenice* correctioni pondus addit. *Philostrat.* de V. S. lib. II. cap. 25. p. 611. ὡς ψαιστὸν καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶσθαι. Lexicon Rhetor. MS. [*Bekk.* A. G. I. 317.] Ψαιστά. πόπανα, πλατύμματα τινὰ στρογγύλα στέατος εἰς θυσίαν γιγνόμενα. Quam glossam cum ipsis vitiis descripsit *Etymol. M.* p. 818. 41. ubi πλατύματα scribitur et στέατος omittitur. Lege: 278
Ψαιστά. πόπανα πλατέα μάλα τινά, στρογγύλα ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν γιγνόμενα. Sic in eodem Lexico MS. cuius locum p. 220. attulimus, Πόπανον ex-

Ψίτται[2]. ἰχθύων εἶδος.

Ψυκτήρ[3]. ποτήριον μέγα καὶ πλατὺ εἰς ψυχροποσίαν παρεσκευασμένον.

Ω.

Ὦ μέλεε[1]· ὦ μάταιε. ἔνιοι δὲ, ὦ ἐπιμελείας ἄξιε, καὶ οἷον μεμελημένε.

plicatur πλατὺ μᾶλλον, στρογγύλον ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. *Pollux* X. 28. *Pausanias* apud *Eustath.* ad Od. B. p. 1445. et *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 328. [T. II. p. 393. ed. nov.]

2. Ψίτται.] Sympos. p. 191. D. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου ξύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ubi vide Scholia. Locum sic expressit *Philo* T. I. p. 36. Ἔρως δ' ἐπιγενόμενος, καθάπερ ἑνὸς ζώου διττὰ τμήματα διεστηκότα συναγωγὼν εἰς ταὐτὸν, ἁρμόττεται. Eadem similitudine usus est *Aristophan.* Lysistr. v. 115. Ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν ὥσπερ ἡ ψῆτταν δοκῶ δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θ' ἥμισυ. ubi Scholiastes ψῆτταν pro *ave* accepit, forsitan confundens cum νῆττα vel κίττα. Eius tamen auctoritatem sequitur *Kusterus* ad *Suid.* v. Φασιανοί. De hoc pisce copiose agit *Athenaeus* lib. VII. p. 329. F. ubi vide *Casaubon.* In vocis scriptura perpetua est varietas. Ψῆττα per η habet *Platonis* textus et Scholiastes, *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 164. *Oppian.* Ἁλιευτ. I. 105. *Pollux* VI. 51. At per ι *Timaeus*, *Alciphron* lib. I. ep. 7. ubi tamen in Cod. Reg. per η scribitur, *Suidas* aliique multi. Hoc nomen reddendum est *Artemidoro* II. 14. p. 102. οἷον χαλκίδες, μαινίδες, τρίγλαι, ψῆτται, ἀφύαι. ubi *Rigaltius Casauboni* coniecturam ἐψητοὶ ἀφύαι commemorat. Sed scribendum: ψῆτται, ἀφύαι.

3. Ψυκτήρ.] Sympos. p. 213. E. ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα — ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον· ἰδόντα αὐτὸν πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. ubi vide Scholiasten. Hunc locum adhibuerunt *Athenaeus* lib. IV. p. 180. A. XI. p. 502. D. et *Moeris* p. 422. eodemque 279 allusit *Max. Tyrius* Diss. XXXI. p. 375. ut *Marklandus* vidit. Grammaticus MS. in Bibl. Medicea: Ψυκτήρ. σκεῦος, ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον. Vide interpretes ad *Polluc.* X. 74. *Piersonum* ad *Moerid.* l. c. et *Toupium* Emend. in *Suid.* Tom. II. p. 120. Tom. III. p. 330. [Tom. I. p. 372. II. p. 395. ed. nov.]

1. Ὦ μέλεε.] Theaetet. p.

Ὦ οὗτος². ὦ σύ.

178. E. Νὴ Δία, ὦ μέλε. ἦ οὐδείς γ' ἂν αὐτῷ διελέγετο etc. quem locum *Suidas* laudat. Pro eo Legg. X. p. 903. C. ὦ σχέτλιε. Creberrima haec formula apud *Aristophanem*. Nub. v. 33. Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. ubi vide Scholia. Equit. v. 668. ἐπειδή γ', ὦ μέλε, Ἠσθόν το τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας; ibid. v. 1354. ibique Schol. *Apollon. Rhod.* I. 615. Ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι. Il. 341. Oraculum apud *Herodot.* lib. VII. 140. *Suidas* quoque legit Ὦ μέλεε. Malim tamen Ὦ μέλε, ut in ipso *Platone*. Graeci enim magistri recte monent, Atticos per apocopen τοῦ ε ὦ μέλε dixisse. [cf. *Bentleius* in *Menandr.* p. 70. *Porsonus* ad *Toup.* Em. in *Suid.* Tom. IV. p. 497. eiusd. praef. ad *Eur.* Hec. p. IX. Addend. 100. ed. Lips. Schol. in *Plat.* p. 363. *Bekk. Meinek.* Cur. crit. in comic. fragm. p. 16. *Buttmann.* Gr. gr. mai. T. I. p. 223.] Vide sup. v. Μέλεος. Ceterum Codex *Timaei* teste Cl. *Villoisono* ad *Longum* p. 180. in margine habet ὦ δείλαιε, inserendum post Ὦ μέλεε. [Voces ὦ δείλαιε quum prima addiderit manus, textui, quem vocant, inseri debebant a *Ruhnk.* v. *Bast.* App. Ep. crit. p. 26.]

2. Ὦ οὗτος.] Sympos. p. 172. init. Ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ περιμενεῖς; ibid. p. 214. E. Οὗτος, τί ἐν νῷ ἔχεις; Protag. p. 310. B. Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ, ἦ Ἱπποκράτης, ἔφην, οὗτος, μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; quae verba melius cepit *Cornarius*, quam *Ficinus* et *Serranus*. Sine οὗτος haec compellatio est Hipp. Mai. p. 281. A. Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφὸς, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας; 280 et Menex. p. 234. A. Ἐξ ἀγορᾶς, ἢ πόθεν Μενέξενος; *Pherecrates* apud *Harpocrat.* v. Κολωνίτας. Οὗτος πόθεν ἥκεις ἐς Κολωνόν; *Aristophan.* Plut. v. 439. Οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον. Οὐ παραμενεῖς; Hac loquendi ratione nihil frequentius est apud scriptores Atticos, Comicos praesertim et *Lucianum*: quam attigit *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 1332. sed plenius ac subtilius explanavit *Lennepius* ad *Phalarid.* Ep. 19. p. 94. [*Heindorf.* ad *Plat.* Protag. p. 466. Charmid. p. 117.] In eadem explicanda multus est Grammaticus cum antiquitatis, tum reconditae eruditionis nomine magni faciendus, *Apollonius Dyscolus* Grammatica necdum edita [p. 285. *Bekk.*], ex qua locum, quamvis longiusculum, subiiciemus: Ἡ κλητικὴ ἐστιν κλῆσις τῶν πέλας. ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων, οὐ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται· οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἡ ἄπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς Αὐτὸς καὶ Ἐκεῖνος· Κεῖνος ἀνὴρ ὅς ἐμεῖο ξυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοί· ἢ δείκνυται

Ὠργασμένος[3]. μεμαλαγμένος.

Ὠρωπός[4]. χώρα μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Ὡς ἔοικεν[5]. ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ.

Ὡς οἷόν τε[6]. ὡς δυνατόν.

ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ, Οὗτος ἐκεῖνος, ὅπερ οὐ προςίεται ἡ κλητική, καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν Οὗτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι καθὸ πλησιάζει· Ὦ οὗτος, ἢ οἴῃ στρατιὰν ἐσσεῖσθαι. Σώφρων. Κρατῖνος ἐν Δραπετίσιν· Οὗτος καθεύδεις, οὐκ ἀναστήσεις βοτῶν. (Koenius ad Gregor. de Dialect. p. 48. [p. 117. Sch.] corrigit: A. Οὗτος καθεύδεις; B. Οὐκ ἀναστήσεις βοῶν;) Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· Οὗτος τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία. Ἄλλοι δέ τινες ὑπέλαβον ὀλιγωρῆσθαι, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. δέον γὰρ φασὶ τὴν Σὺ παρειλῆφθαι, ἐχρῆν τε εἰς ε λήγει καθὸ τὰ τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς ε λήγει κατὰ τὴν κλητικήν. ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον προςέλαβεν ἐν τῷ, Ὦ οὗτος, πάνυ δὲ εὔηθες τὸ τοιοῦτον. δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ Ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ Ὁπόσος καὶ Ποῖος ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς τὸ Οὗτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται. κλητικὴ γὰρ κλῆσις τοῦ πέλας, πέλας δέ ἐστιν τὸ Οὗτος, κλήσεως ἄρα τεύξεται. Προαλὲς δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχεσθαι· ἐκλίπτει γὰρ τῆς τῶν ἄρθρων ἐννοίας, ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθήσεται καὶ τὸ ὦ. Ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ος ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ, Δὸς φίλος, ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι etc.

3. Ὠργασμένος.] Vide 281 sup. v. Μετρίως ὠργασμένος.

4. Ὠρωπός.] Critia p. 110. E. καταβαίνειν δὲ τοὺς ὅρους ἐν δεξιᾷ τὴν Ὠρωπίαν ἔχοντας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ πρὸς θαλάσσῃ ἀφορίζοντας τὸν Ἀσωπόν. [distinctius Zonaras T. I. c. 1891. Ὠρωπία, χώρα. καὶ Ὠροπὸς, πόλις. καὶ Ὠρόπιος, τοπικόν.]

5 Ὡς ἔοικεν.] Sophist. p. 241. C. Ἀδύνατον γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἴη τὸν σοφιστὴν ἑλεῖν. Et sic sexcenties alibi. Moeris p. 426. Ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες. Plerisque locis capiendum pro certe, vere. Vide Lennepium ad Phalarid. Ep. 109. p. 316.

6. Ὡς οἷόν τε.] Lachet. p. 179. A. ἡμῖν οὖν τούτων δέδοκται ἐπιμεληθῆναι ὡς οἷόν τε μάλιστα. Gorg. p. 449. D. ὅτι ἀποκρίνῃ ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων. Sympos. p. 210. D. πειρῶ δέ μοι τὸν νοῦν προςέχειν ὡς οἷόν τε μάλιστα. Lys.

p. 212. B. Protag. p. 314. D. et saepe alibi. Moeris p. 429. Ὡς οἷόν τε, Ἀττικῶς· ὡς δυνατὸν, Ἕλληνες. [illegible]

7. Ὦ τᾶν.] Apolog. p. 25. C. ἔτι δὲ ἡμῖν εἰπὲ ὦ πρὸς Διὸς Μέλιτε, πότερόν ἐστιν οἰκεῖν ἄμεινον ἐν πολίταις χρηστοῖς, ἢ πονηροῖς; ὦ τᾶν ἀπόκριναι. ubi vide Scholiasten. Epist. III. p. 319. E. ἀλλ' ὦ τᾶν, εἰ μὲν φῇς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω τὴν δίκην. Binis praeterea locis haec compellandi formula a librariis oblitterata est. Alter est Legg. X. p. 900. A. sic ab H. Stephano emendatus: Ταράττῃ τανῦν, ὦ τᾶν, ἐν ἅπασι τούτοις, καὶ ἰδὼν ἢ δι' ἀκοῆς αἰσθόμενος etc. Vulgo editur: — τανῦν ὅταν ἐν ἅπ. τούτ. ἰδὼν etc. Alter est in Gorg. p. 447. B. Οὐκοῦν ὅταν βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει, καὶ ἐπιδείξεται ἡμῖν. Thomas Mag. v. Εἰ, prava lectione deceptus, βουλήσεσθε legit pro βούλεσθε. Sed verissime acutissimeque Hemsterhusius noster legendum vidit: Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε. Quo in loco tanto facilior scribarum lapsus fuit, quod ὦ τᾶν usu rariore cum plurali iungitur. Aristoph. Plut. v. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχ-
282 θητον ἀπ' ἐμοῦ. ubi Scholiastes laudat ex Cratino: Ἆρά γε, ὦ τᾶν, ἐθελήσετε. Suidas v. Ὦ τᾶν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλή-θους φασὶ τὸ ὦ τᾶν. ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. quod olim ita refingebam: ὡς παρὰ Νικοφῶντι. Nicophon saepe laudatur ab Athenaeo, Polluce, Suida et aliis. At enim cum in scripturam Κτησιφῶντι et Scholiastes Platonis ad Apolog. l. c. et Philemon Lexico Technologico. MS. [p. 220. ed. Osann.] apud quos eadem glossa totidem verbis legitur, consentiant, forsitan pronsior sis in eam partem, ut Comicum Ctesiphontis nomine fuisse credas: praesertim, cum Photius Lexico MS. hoc nomen confirmare videatur: Νέακας. τοὺς νέους. Κτησιφῶν Πανδώρᾳ. At, ecce, in diversum te trahunt Athen. lib. VII. p. 523. B. Pollux VII. 33. et Suidas v. Νικοφῶν, fabulam Pandoram non Ctesiphonti, sed Nicophonti tribuentes. Huc accedit auctoritas perdocti Grammatici MS. in Bibl. Sangerm. ter Nicophontis Pandoram commemorantis [Bekk. A. G. I. 89. 115.]: Δεύτερον, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑτέρου. Ἡρόδοτος α', Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Ὑποπίνειν, μεθύσκεσθαι. Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Φίλημα δοῦναι, ἀντὶ τοῦ καταφιλῆσαι. Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Quid? illam ipsam vocem νέαξ, quam Photius ex Ctesiphonte, idem diserte ex Nicophonte laudat [Bekk. l. l. 109.]: Νέαξ. ὁ νέος. Νικοφῶν. Eligas, utrum malis. Equidem nihil caussae video, quare me pristinae coniecturae poenitere de-

beat. Redeamus ad ὦ τᾶν, quod cum plurali etiam iunxit *Julianus* Or. VII. p. 219. B. Ἀλλ', ὦ τᾶν, οὐ ξυνίετε τοῦ μύθου φανερῶς αἰνιττομένου. Inter recentiores Sophistas non defuere, qui tum demum sibi ipsum *Platonem* referre viderentur, si illa *Platoni* familiaria ὦ τᾶν, ὠγαθὲ etc. crebro in ore haberent; quos lepide exagitat *Ammianus* Anthol. lib. II. cap. 52. p. 273. Ὠγαθὲ, καὶ μῶν οὖν, καὶ πῶς δή, καὶ πόθεν, ὦ τᾶν, καὶ θαμά, καὶ φέρε δή, καὶ κομιδῆ, καὶ ἴθι — Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία.

Ruhnkenii Notae in Scholl. Platonis.

Euthyphr. p. 2. B. *Πιτθευς*] *Πιτθὶς δῆμος Αἰγηΐδος Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ οὗτος*[1]).

p. 3. A. *Ἀτεχνῶς*] *παντελῶς, ἁπλῶς, ἢ καθάπαξ, ἰσχυρῶς, ἢ τελέως. οἱ δὲ, ἐν ἴσῳ, τῷ ὄντι, καὶ ἀληθείᾳ. οἱ δὲ δηλοῦν τὸ παράπαν, καὶ καθόλου, κατ' ἀλήθειαν. Ἄλλως. Ἀτεχνῶς,*

p. 255. ed. Lugd. 1. *Πιτθεὺς*] *Πιτθὶς* in glossae capite, ubi MSS. Medic. et Regii malo *Πιτθεὺς* habent, ex Vindob. et August. scripsimus, secuti etiam auctoritatem *Harpocrationis* in v. ubi vide *Valesium.* Non *Πιτθίδα*, sed *Πίθον*, hunc populum vocat *Stephan. Byz.* unde est *Πιθεὺς* apud eundem, et in marmore *Sponiano* Itin. T. III. p. 119. Frequentior tamen scriptura est *Πιτθεὺς*, ut in marmore apud *Corsin.* Fast. Att. T. I. p. 170. et in *Isaei* Oratione de Menoclis hered. quam nuper edidit Th. *Tyrwhittus*, p. 14, in cuius Orat. de Cilon. Hered. p. 70. editores vitiosum *Πιτέως* pro *Πιτθέως* reliquerunt. Eandem formam in suo *Platonis* exemplo reperit *Theophilus Corydall.* ap. *Fabricium* B. Gr. Vol. XIII. p. 720. Adde *Taylorum* ad *Demosth.* o. Mid. p. 181. Sed hoc leve est. Illud potius notandum, populum Pittheum, quem Scholiastes noster ad tribum Aegeidem refert, ab *Harpocratione*, *Stephano*, et lapidibus literatis, quos modo laudavimus, ad Cecropidem referri. Ceterum *Corsinus* l. c. p. 191. scribens hunc populum a *Plutarcho* in Theseo

παντελῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ λίαν, περισπωμένως· βαρυτόνως δὲ τὸ ἀπείρως[2]).

ibid. Ἀφ' ἑστίας[3]] ἐπὶ τῶν ἐν δυνάμει γινομένων, καὶ πρώτους ἀδικούντων τοὺς οἰκείους· ἐπεὶ ἔθος ἦν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ τῶν ἄλλων θεῶν θύειν[4]). φέρεται δέ τις καὶ περὶ αὐτῆς μῦθος τοιοῦτος· μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχήν φασὶ τὸν Δία τὴν βασιλείαν παραλαβόντα[5]) ἐπιτρέψαι τῇ Ἑστίᾳ λαβεῖν ὅ τι ἂν βούλοιτο· τὴν δὲ τὴν παρθενίαν αἰτήσασθαι, καὶ τὰς ἀπαρχὰς παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως[6]). Ἀφ' ἑστίας, παροιμία δέ ἐστιν. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων. ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι. ἢ ἀφ' ἑστίας, ἤτοι ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων. ἑστία γὰρ ἡ οἰκία.

p. 5. D. Πελάτης] ὁ ἀντιστρωφῶν, καὶ ὑπηρετῶν, καὶ προςπελάζων, ἀπὸ τοῦ πέλας, ἤτοι

commemorari, nimium festinavit. Is Pittheum, Thesei avum, commemorat, non pagum Atticum.

2. Ἀτέχνως.] Atticista MS. in Bibl. Medicea: Ἀτέχνως· ἀπλάστως, ἀδόλως. Τέχνη γὰρ ὁ δόλος. Ἀτεχνῶς ὡς βεβαίως (leg. σαφῶς, βεβαίως), ἀσφαλῶς, φανερῶς, ἢ ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας, ἢ τελείως, παντελῶς, καθάπαξ, καθόλου. Similia sunt apud *Etymol. M.* p. 162. 54. *Suidas* hunc vocis usum *Platonis* auctoritate confirmat; cuius exempla ad *Timaeum* attulimus p. 52.

p. 256.

3. Ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι.] Hunc *Platonis* locum laudat Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. 842. sic corrigendus et Scholiis nostris: Μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν Δία διαδεξάμενον τὴν βασιλείαν etc. Proverbium ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι, satis illustratum a *Casaubono* ad *Strabon.* I. p. 18. ut alios taceamus, bis restituimus *Philoni* Iudaeo T. I. p. 674. T. II. p. 561. ubi vulgo legitur, ἀφ' ἱερᾶς ἄρχεσθαι. Vera lectio conservata est T. II. p. 534. 549. *Mangeium*, qui utrumque recte dici putat, nihil moramur.

4. Τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ — θύειν.] *Plato* Cratylo p. 401. D. τὸ γὰρ πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν.

5. Παραλαβόντα.] MS. Reg. C. διαδεξάμενον, ut Schol. *Aristoph.* l. c.

6. Ἄλλως.] Hoc posterius Scholion sumtum est vel ex *Zenobio* I. 40. vel ex *Hesychio*.

ἐγγὺς, ἐκαλεῖτο ὁ δι' ἔνδειαν προσιών· μίσθιος δὲ ὑπηρετῶν[7]). Ἄλλως. Πελάται εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι, καὶ θῆτες. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Ἑκτήμοροι[8]), ἐπεὶ τῷ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν.

ibid. Ἐξηγητοῦ] τοῦ τοὺς νόμους ἐξηγουμένου[9]).

7. Πελάτης. ὁ ἀντιστρωφῶν] Lege ex *Timaeo:* Πελ. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν. quo etiam ducit Cod. Aug. scriptura, ἀντιστροφῶν.

8. Ἑκτήμοροι.] *Pollux* e certa emendatione *Iungermanni* IV. 165. Ἑκτήμοροι, οἱ πελάται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. *Hesychius:* Ἑκτήμοροι. οἱ ἕκτῳ μέρει τὴν γῆν γεωργοῦντες. Iidem voce antiqua Ἐπίμορτοι dicuntur. *Hesychius:* Ἐπίμορτος. ὁ μέρει ἐργαζόμενος. Μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο. καὶ Ἑκτήμοροι, οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες. ubi praeclare *Hemsterhusius.* Videri possit post ἐπεὶ praepositio ἐπὶ excidisse, ἐπεὶ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ, quam etiam *Hemsterh.* in *Hesychii* glossa proxime laudata restitui volebat. Sed deest etiam in *Hesychio* v. Ἑκτήμοροι, et in *Photii* Lexico MS. ubi hoc Scholion totidem verbis legitur. De vi praepositionis ἐπὶ cum Dativo, qua conditionem significat, diximus ad *Xenophont.* Memorab. Socr. II. p. 229.

9. Ἐξηγητοῦ.] De Exegetis Atticis copiose ad *Timaeum* disputavimus p. 109.

Quae nunc sequuntur *Ruhnkenii* notae in Scholion *Phaedon.*, quod legitur in *Plat.* Scholl. edit. Lugd. p. 11. ap. *Bekk.* p. 880. 69, 14. publicatae primum sunt a *Peerlkampio* in Bibl. Crit. Nov. Lugd. Bat. 1826. Vol. II. p. 16. Ipsa Scholiastae verba, quoniam pluscula sunt, omisimus.

Πρὸς δύο.] *Aristid.* T. II. p. 102. *Forster.* ad *Platon.* p. 384. Legg. XI.

Δοῦρις] Forsan in libro περὶ ἀγώνων. v. *Suid.* voc. Σελίνου στέφ. *Synes.* p. 64. A. *Liban.* de Vita sua p. 14. *Zenob.* p. 134. *Apostol.* p. 180. ubi corrupte Δίων. Sic et *Suidas* T. II. p. 728.

Ἐλαίου.] Ἐλάτου. *Apollod.* p. 104. *Ovid.* Metam. XII. 189.

Ἐχεφυλλίδας.] Citat *Steph. Byzantin.* voce Σφακτήρια et in Ὑρμήνη, ubi pro nomine urbis habetur.

Ἐυρύτου.] De Euryto *Burm.* in Catal. Argon. et voc. Actorides. *Athen.* p. 461. *Bentlei.* ad *Horat.* p. 86. Argum. Ranar. *Aristoph.* Schol. *Pindar.* p. 123. *Apollod.* p. 95. 123. 124. inprimis p. 129. 136. Ad de *Hygin.* p. 87. 91. *Verheyck.* ad *Anton. Liberal.* p. 256.

Μολιονιδῶν.] *Μολιονίδων.* al. Codd. Schol. ad *Apollon. Rhod.* II. 1055. *Hesych.* T. II. p. 615. *Casaub.* in *Athen.* p. 117. *Athen.* p. 57. F. De Cteato *Hesych.* I. *Verheyck.* ad *Anton.* p. 116. *Eustath.* ad Il. *Δ.* p. 882. Ψ. 1321. *Pausan.* p. 144.

Βαθὺ ὕδωρ.] Not. ad *Hesych.* T. I. p. 674. et *Hemsterh.* ad T. I. *Pausan.* in Eliac. p. 380. *Orion.* MSS. *Maitt.* de Dialect. p. 390.

Διόδωρος δὲ καὶ Ἑλλάνικος.] *Ηρόδοτος* Reg. C. Meerm. *Ηρόδωρος* *Toup.* ad *Theocrit.* Schol. p. 219. *Diodor. Sicul.* T. I. p. 257.

INDEX

SCRIPTORUM IN NOTIS

VEL ILLUSTRATORUM VEL EMENDATORUM.

INDEX

RERUM ET VERBORUM

QUAE A TIMAEO ET IN NOTIS EXPLICANTUR.

Ἀ.

B.

Γ.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

P.

Σ.

T.